

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်စွန်း

ကိုယ်ပျောက်အကျဉ်းသား

အကျဉ်းထောင်သုတေသနဆရာတို့များ

BURMESE
CLASSIC

မြောင်းမြမောင်ကို၊ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး၊ ဗဟိုစော့နု-ဝေ
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ ရေယူမင်းသျှင်၊ စိတြအောင်၊ ထောင်မှူးမမ

စိစဉ်သူ

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဝတ္ထုအကြမ်း	၂၀၁၄၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
အုပ်ချုပ်	၅၀၀
မျက်နှာပုံ	မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာစီ	Matw Matw
အတွင်းဖလှယ်	Ko Zin Oo & Brothers

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (ပြီးဝေလျှံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၆၅၉)
ဆန်စက်အုပ်စုဦးစက်ရုံဝန်း၊ အောက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသူရိန်ထွန်း (ယာယီ)(၁၅၆၄)
သူရိန်ထွန်းစာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

စုစုပေါင်း ၈၃

ကလောင်စုံ

ကိုယ်ပျောက်အကျဉ်းသားအပါအဝင် အကျဉ်းထောင် သုတ၊ရသ
ဝတ္ထုတိုများ/ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း။ -ရန်ကုန်၊

သူရိန်ထွန်းစာပေ၊ ၂၀၁၄။

၃၁၂-စာ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) ကိုယ်ပျောက်အကျဉ်းသားအပါအဝင် အကျဉ်းထောင် သုတ၊ရသ ဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

စဉ်

ဝတ္ထုအမည်

စာမျက်နှာ

၁။ ကိုယ်ပျောက်အကျဉ်းသား
မြောင်းမြမောင်ကို

၁

၂။ ထောင်တွင်းသူပုဒ်ကြီးများ
အငြိမ်းစားထောင်အကျဉ်းတစ်ဦး

၃၅

၃။ သဒ္ဓါသံ၊ ပါကံ ဇနော်တိ
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

၇၉

၄။ လက်တစ်လုံးခြား
တစ်ဦး

၇၆

၅။ စည်းမျဉ်း၊ ကမ်းမှန် မောင်ဘုန်း
ဝိုးဝေ

၁၂၉

၆။ ထောင်မြောင်းပြည်မက်
လေယုန်းသျှင်

၁၉၀

၇။ နှစ်မြွှာအသည်း
မိကြအောင်

၂၇၇

၈။ ဗုဒ္ဓဂါယထာကျမ်း
ထောင်မှူးပေ

၂၇၀

“တပည့်ကိုညှာ ရင်နာ”

ဆိုသော စကားပုံကို ထောင်မှူးရွှေမောင် မကြားဖူးခဲ့ပေ။ မကြားဖူးခဲ့၍ သူလည်း နာမည်ပျက်၊ သူ့တပည့်လည်း လူလှကြီး ဒုက္ခရောက်သွားကြရလေသည်။

ရွှေမောင်၏တပည့် ဝါဒါဖိုးကျားသည် ရွှေမောင်အား အတော်ခင်၏။ ရွှေမောင်ခိုင်းသမျှကို လုပ်၏။ သို့နှင့် ရွှေမောင်ကလည်း ဖိုးကျားကို ‘မ’ မြှောက်ထားလေသည်။ ‘မ’ မြှောက်သည်ဆိုသော စကားမှာ နွားကျောင်းသားတို့သုံးသော စကားဖြစ်၏။

နွားတိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝတစ်ခုမှာ ကာမရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ အမ၏အလိုကို အဖိုကလိုက်ပြီး အမမကြိုက်သောအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ အမ မကြိုက်သော သတ္တဝါကို ခွေပစ်ခြင်း၊ မိမိစားစရာမြက်ကိုပင် အမ သတ္တဝါအား စေတနာစရယူနှင့် ကျွေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ စေ၏။ မြှောက်စားလေ့ရှိသည်ဆို၏။

သို့ရာတွင် ဖိုးကျားအား ရွှေမောင်က ‘မ-မြှောက်’ ထားသည်ဆိုရာ၌ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို မ၊ကိစ္စ-စိုက်စွပါသည်ဟု မတွေးကြစေလိုပါ။ ဆိုလိုသည်မှာ သူ့တပည့်အား အထူးအလိုလိုက် မြှောက်စားထားသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ဖိုးကျားသည် တောသားလူရိုးလေးဖြစ်သော်လည်း ရွှေမောင်နှင့် ယင်းမိ၍ ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီးသွားလေသည်။ ဖိုးကျား ပျက်စီးနေသည်တို ဖိုးကျားကိုယ်တိုင်က မသိသလို ရွှေမောင်ကလည်း ဂရုစိုက်ပြီး မကြည့်ခဲ့ပေ။

လူတစ်ဦးက တစ်ဦးကို စေတနာနှင့်ကြည့်လျှင် ချစ်စရာ နှစ်သက်စရာချည်း တွေ့ရသလို မနာလိုဝန်တိုစိတ်တို့ဖြင့် ကြည့်ပါက ထိုသူလုပ်သမျှ မကောင်းချည်းထင်သည်မှာ လူတို့၏ မေ့တာဖြစ်လေသည်။

ဖိုးကျားတောသားလေးသည် အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်အဝင်တွင် မြောင်းမြခရိုင်၌ ကရင်ဗမာ အဓိကရုဏ်းဖြစ်ကြ၍ ခြေလွတ်လက်လွတ်နှင့် ရွှေမောင်ထံသို့ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်း မသိပေ။ ရွှေမောင်ကလည်း တစ်တိုယ်ရေ တစ်ကာယသမား ထောင်းမှူးလူပျိုဖြစ်၍ အဖော်ကင်းခဲ့နေရာ ဖိုးကျားသည် နောက်ဖေးပေါက်မှ တက်လာပြီး ...

“သခင်ရယ် ... ထမင်းကျန်လေး သနားပါသခင်”

ဟု ရှိရှိပြီး ထမင်းတောင်းရာ ရွှေမောင်က ဖိုးကျားအား ဖျတ်တောင် မခတ်ကြည့်နေပြီး ...

“ဟေ့ ... မင်း ငါ့ကို ဘာလို့ သခင်လို့ခေါ်သလဲ”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်တို့ရွာက လူတစ်ယောက် ထောင်ကျလို့ လွတ်လာတာ ထောင်မှူးကို သခင်လို့ ခေါ်ရတယ်လို့ပြောလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ရွှေမောင်သည် သခင်အခေါ်ခံရ၍ မည်သို့မျှ သူ၏စိတ်၌ သာယာခြင်း၊ နာပျော်ခြင်းတို့ကား ဖြစ်မလာပေ။

အကြောင်းမှာ ရွှေမောင်သည် အင်္ဂလိပ်ခေတ် ဂျပန်ခေတ်တို့တွင် ထောင်မှူးလုပ်နေသူဖြစ်ရာ အကျဉ်းသားမက ထောင်ဝါဒါတို့ပင် သခင်ဟု ခေါ်လေ့ရှိကြ၍ ထောင်လောက၌ အတော်လေး အရေထူနေသည့် ရွှေမောင်သည် သခင်အခေါ်ခံရခြင်းဖြင့် မတုန်လှုပ်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ရွှေမောင် တုန်လှုပ်ခြင်းမှာ သူနှင့် မဏိရိုးစွဲ အသက်၌ သူဖြစ်သည်။ လူတစ်ဦးက လက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာမိုးပြီး ထမင်းဘာသာ သည်ကို အတော် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

၄ - မြောင်မြောင်ကို

“တကယ်လားကွ၊ မင်း ထမင်းမစားရတာ ဘယ်နှရက်ရှိမလဲ”

“နှစ်ရက်ပါ သခင်”

“မင်း ဘယ်ကလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းပါ။ ကျွန်တော် ခွေးလေး

သိန်လာ ရွာတာပါ”

ရွှေမောင်သည် ခွေးလေးသိန်လာကို မသိ။ ကြားလည်း မကြားဘူး။ နောက်မှ ခွေးလေးသိန်လာရွာမှာ ကရင်ရွာကြီးဟု သူများပြော၍ သိရလေသည်။

ရွှေမောင်သည် ဖိုးကျားအား အမည်နာမမျှသာမေးပြီး ထမင်းကျွေးလေတော့သည်။

ရွှေမောင်သည် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ ထမင်းချက်သားနှင့် ဘာနှင့်နေ၏။ သို့ရာတွင် ကျကျနန အိမ်နှင့်မဟုတ်။ ဂျပန်ခေတ်ဖြစ်၍ ဘိုသီဘတ်သီနှင့် နေရလေသည်။

ရွှေမောင်၏ ထမင်းချက်သမားမှာ ထောင်ထွက်များပေတည်း။ ရွှေမောင်သည် ထမင်းချက်သမားများကို ထည်လဲနှင့် အသုံးပြု၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေမောင်တစ်ဦးတည်း စားရန်အတွက် ထမင်းချက်သမား ၅ ဦးမျှ ရှိနေတတ်၏။

အမောင်ထောင်ထွက်တို့သည် သွားစရာလာစရာမ အံ့၊ သူတို့သည် ရွှေမောင်၏ သာလာယံဇရပ်သို့ တက်လာကြ၏။ ထိုသူတို့အား ထောင်တွင်း၌ရှိစဉ် ရွှေမောင်က လူစေ့တက်စေ့ ရိုက်ထားသူချည်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ရွှေမောင်ရိုက်ထားသည်ကို မေးပြီး ရွှေမောင်အိမ်သို့ တက်လာကြ၏။ ထောင်လွတ်အကျဉ်းသားများကို တိုင်းသူပြည်သားတို့က မုန်းကြသော်လည်း ရွှေမောင်က မမုန်း။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင်သည် ဂျပန်ခေတ်လခနှင့် မလောက်မငြိမ်နေသည်က ခက်လှ၏။

ထောင်လွတ်တို့သည် ရွှေမောင်အား ထောင်မှူးတစ်ယောက်အဖြစ် အထင်ကြီးကြလေသည်။ ထောင်မှူးဆိုသူသည် ပစ္စည်းပစ္စယနှင့် အိမ်ကြမ်းပြင်တို့သည်ပင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေပေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်ဆို၏။

ကိုယ်ပျောက်အကွင့်သား ၁၅

သို့ရာတွင် အိမ်ကြမ်းပြင်ကဖြင့် အကျဉ်းသားများ တိုက်ချွတ်နေကြ၍ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော်လည်း အိုးတစ်လုံးဖျာတစ်ချပ်ကို တွေ့ကြုံပြီး ...

“ဟေ့ ... ဒီလုံချည်ကို လျှော်လိုက်စမ်း၊ သခင်ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်နေလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောရသောအခြေကို မြင်ကြရသောအခါ၌ သူတို့သည် ရွှေမောင်ပေးသော ထမင်းကို တစ်နပ်သာစားပြီး နောက်တစ်နေ့ အလိုက်သိစွာ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ဤသို့လျှင်ရွှေမောင်၌ ထမင်းချက်သားထည်လဲနှင့် နေရလေတော့သည်။

သို့သော် ပရံပရကချဖူးသောရေစက် မနွက်ဖူးသောသစ္စာ ရှိ၍ ရွှေမောင်အား ခင်မင်ပါသည်။ သဒ္ဓါပါသည်။ ကြည်ဖြူပါသည်ဆိုသောသူ အချို့လည်း ရှိကြပေသည်။ သူတို့သည် ယောင်သုံးဆယ်နှင့် သွားစရာမရှိဘဲ တစ်လနစ်လဆိုသလို ကပ်နေကြပြန်သည်။ ထိုအခါ ရွှေမောင်သည် ဇီဝအေးလက်အေးနှင့် ထမင်းတစ်လုတ်ကို ထမင်းပွဲရှေ့ရောက် ခြေလှောင်၍ စားရ၏။ ဇက်ပိုးနှင့်အောင်စား၍ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်ရာတစ်လောသောအခါမှသာလျှင် ကိုယ့်ဆရာများ နို့တစ်ပင်မပေးဘဲ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကိုလည်း ကြိမ်မန့်များစွာ တွေ့ရတတ်လေသည်။

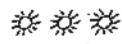
ယခုလက်ရှိ ထောင်ထွက် စံတင်တစ်ယောက်သာ ၃ လတိတိ အိမ်ပြန်နေ၍ ရွှေမောင်သည် အားရဝမ်းသာနှင့် ထမင်းငတ်လာသည့် ဖိုးကျားအားကျွေးရန် ...

“စံတင်ရေ ... ထမင်းခူးပါဟေ့”

ဟု အားရပါးရ အော်ပြောနိုင်၏။

တစ်ခါလာပြန်ပြီ။ သို့ရာတွင် ...

သို့ရာတွင် စံတင်ကိုထား၍ ရွှေမောင်၏ တစ်ထည်တည်းသော ဦးလုံချည်တစ်ပတ်ရစ်ပင် အိမ်တွင် မရှိတော့ပါပေပြီတကား။

ဖိုးကျားသည် ရွှေမောင်၏စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်လေသည်။ ထမင်းချက်စရာကိုလည်း ပိုက်ဆံအသင့်အတင့်နှင့်ဖြစ်အောင် ချက်တတ်၏။ တစ်လနစ်လကြာသောအခါ ဖိုးကျားသည် အတော်လူလည်ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ထောင်တွင်းသို့ပင် ဝင်ပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရှာတတ်လာလေသည်။

ထောင်တွင်း လက်သမားရုံး၊ အလုပ်ရုံများမှလည်း ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်လျှင် ဦးရွှေမောင်က တောင်းခိုင်းလိုက်တယ်ဟုပြောပြီး ဆွဲချလာခဲ့တတ်၏။ ရွှေမောင်၏နာမည်ကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ အခြေအနေအရ ရောင်းတတ်ချတတ်ပေသည်။

ထိုမျှမက တောင်ကုန်းမှ ဖြတ်သွားသမျှ တောကတက်လာမည့် ငါးစိမ်းသည် ဟင်းရွက်သည်များနှင့်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ကာ အကြွေးယူလိုက်အလကားတောင်း လိုက်လုပ်တတ်သေး၍ ရွှေမောင်သည် အောင့်အည်းစားနေရလေသည်။

ဤမျှ အန္တရာယ်ရှိပြီး အကျိုးပြုနေသောသူအား မည်သူသည် မခင်ဘဲ နေပါအံ့နည်း။

သို့နှင့် ထောင်ဝါဒါလစ်လပ်တိုင်း ရွှေမောင်သည် သူ့တပည့်ဖိုးကျားအား ကြံစည်မိလေသည်။ တစ်ခုခက်သည်မှာ ဖိုးကျားသည် စာလုံးဝမတတ်ပေ။ စာမတတ်သောသူအား ဝါဒါအလုပ်ပေးရမည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ သို့သော် စာစစ်ခုရှိ၏။ ရွှေမောင်သည် ထောင်မှူးကြီးနှင့် အလွန်ခင်၏။ ထောင်မှူးကြီးပြီးနောက် ရွှေမောင်သည် ထောင်ကို ရောင်းစားနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ဝါဒါအလုပ်ကို အလွန်ပေးလိုသော ရွှေမောင်သည် သူ့တပည့်အား ပြတ်လမ်းက စာသင်ပေးရတော့သည်။ ဖိုးကျားသည် ရွှေမောင်၏ လုံ့လဥဿဟဖြင့် တခြားစာကို လုံးဝမတတ်သော်လည်း လက်မှတ်ထိုးကို ခွတ်တိုက်အာင့်ဆောင်ခိုင်းထားသဖြင့် ထောင်မှူးကြီးက သဘောကျပြီး အသွယ်သွင်းလိုက်၍ ထောင်ဝါဒါဖြစ်သွားလေ၏။

၂၂

□

ဖိုးကျား ကရင်ဗမာကပြားသည် ဤသို့လျှင် ရွှေမောင်၏တပည့်ဖြစ်သွားလေသည်။

ဖိုးကျားသည် ထမင်းဟင်း အသင့်အတင့်တော့ ချက်တတ်၏။ တူးတူးခါးခါး မူးလျှင်ပြီးရော သဘောထားသော ရွှေမောင်သည် ဖိုးကျား၏ လက်ရာနှင့် တင်းတိမ်နေရလေသည်။ မြောင်းမြထောင်မှာ မြို့တွင်းနှင့် ၂ မိုင်မျှဝေးလေရာ ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် အသွားအပြန် မနက် ၄ မိုင်၊ ညနေ ၄ မိုင် အပင်ပန်းခံပြီး သွားမစားလိုပေ။ တစ်နေ့ ၈ မိုင်သွား၍ မင်ပန်းပြီး မတ်တတ်က ခြောက်သေမှာကို စိုးရိမ်သလားမသိ။ သူသည် အနီဒုက္ခကိုမခံဘဲ ထောင်မှူးပီပီ ရသမျှလခကို ထောင်ထွက်များအား ဘုရားဆုကိုမပန်ဘဲ ကျွေးမွေးနေခဲ့လေ၏။

ယခုတော့ သူသည် လိမ္မာသွားပေပြီ။ ဖိုးကျားကို ကောက်ရကတည်းက ထောင်ထွက်များကို အရေးမလုပ်ပြီ။ သူအရေးပေးသည်မှာ တစ်ခုတည်းသော ဖိုးကျားပေတည်း။

၆။ မြောင်မြောင်ကို

ဖိုးကျား ထောင်ဝါဒါဖြစ်သွားပြီးနောက် ထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင်အား တဟားဟားရယ်၍ ပြောလိုက်သည်မှာ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဦးရွှေမောင်ဇေ၊ ဂျပန်ခေတ်ဆိုတော့ ထင်ရာလုပ်နိုင်ကြတာကိုးဗျ။ ခင်ဗျားတပည့်ကို မင်းလက်မှတ်ထိုးပြစမ်းဆိုပြီး ထိုးခိုင်းတာ ကိုယ့်လူထိုးလိုက်တဲ့ လက်မှတ်ကတော့ စာနဲ့မတူဘဲ ကြက်ကလေးပေါက်စနဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲဗျာ”

ဟဲ့ အားရဝမ်းသာ ချီးကျူးခဲ့လေသည်။

ရွှေမောင်က ဖိုးကျားအား ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘယ်နယ်လုပ် ဒီလက်မှတ်ကလေးထိုးတာ မေ့သွားရသလဲ။ မင်းအလုပ်ပြုတ်တော့မယ်”

ဟဲ့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်သောအခါ ဖိုးကျားက ...

“ထောင်မှူးကြီးဇေ ... ကြောက်လို့ပါသခင်။ ကျွန်တော် ဘာရေးမှန်းမသိဘူး”

ဟဲ့ ညှိုးငယ်စွာ ဆိုရှာ၏။

ဖိုးကျား ထောင်မှူးကြီးဇေ ဘယ်လိုများ လက်မှတ်ထိုးထားခဲ့ပါလိမ့်ဟု ရွှေမောင် သူ့ဆရာက သွားကြည့်လေရာ တကယ်ပင် ထောင်မှူးကြီးပြောသလို ကြက်ပေါက်စကလေးတစ်ကောင်နှင့် တူနေ၍ နဖူးကိုထုပြီး ပြန်ခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် စာကိုဘဲရေးရေး ငွင်းတကိုပဲရေးရေး ဖိုးကျားကား ထောင်ဝါဒါ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

[၃]

ဖိုးကျားသည် ထောင်ဝါဒါဖြစ်လာသောအခါ ရွှေမောင်၏ အိမ်တွင်းနေ ကယ်ကထကိုသာ လုပ်ရသည်မဟုတ်ဘဲ ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ ပြေး၍လည်း တောက်တိုမည်ရ လုပ်ပေးလိုက်သေး၏။ ဖိုးကျားသည် အတော်သာတံမြင်သော သူပေတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသည် ဖိုးကျား အနှံ့အတာခံပုံကို အတော်ခံတွင်းတွေ့နေလေသည်။ တစ်နေ့တွင် ထောင်မှူးကြီး အိမ်နောက်ဖက်၌ တိမ်စူးအောင်မြင့်သည့် သရက်ပင်ကို မည်သူမျှ အပင်ထိပ်ဖျားရောက်အောင် မတက်နိုင်သော်လည်း ဖိုးကျားက လွယ်လွယ်လေးနှင့်တက်၍ ထောင်မှူးကြီးအား သရက်သီးများစာက်ပေးရာ ထောင်မှူးကြီးသည် အံ့သြ၍ မဆုံးမတော့ပေ။

“ဟာ ... ဦးရွှေမောင်၊ ဒီကောင်ဟာ သစ်တက်မားပဲဗျ။ သစ်ကိုင်းနဲ့လူဟာ ကပ်နေတာပဲ။ ဘယ်သူမှ မတက်နိုင်တာ တက်နိုင်တယ်”

ဟဲ့ အားရဝမ်းသာ ပြောနေလေသည်။

ဤသို့လျှင် ဖိုးကျားသည် ထောင်၏အကြီးအကဲဖြစ်သော ထောင်မှူးကြီး၏ ပဲခူးသား ဦးရွှေမောင်တို့၏လူဖြစ်နေရာ မည်သူသည် ဖိုးကျား၏

၁၀ မြောင်းမြမောင်ကို

နိုင်ထက်စီးနင်းကိုထား၍ တကယ်ပြောထိုက် လုပ်ထိုက်သည်ကိုပင် လုပ်ရဲ ပြောရဲပါအံ့နည်း။

ဖိုးကျား အလုပ်လုပ်၍ နှစ်လမျှအကြာတွင် ထောင်တွင်း၌ ဖိုးကျား ဘာလုပ်မှန်းမသိ အသံထွက်လာလေတော့သည်။

“မအေပေးကရင် သိပ်လူလည်လုပ်တာ။ ဦးရွှေမောင် အားကိုးခဲ့ လုပ်ဦးပေါ့ကွာ”

ဟူ၍ လည်းကောင်း ...

“မြို့သားဆမ်း တစ်စွန်း။ တောသားဆမ်းရင် အိုးလုံးမှောက်ဆိုတာ ဒီကရင်မျိုးကို ပြောတာကွ။ ‘မအေပေး ... နေနှင့်ဦး’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ၎င်းပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင် ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ ဤကဲ့သို့ ရွှေမောင် နားတွင် ကြားနေရသော်လည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက် တိုင်ကြားသူကား မရှိသေးပေ။ သို့နှင့် ရွှေမောင်က နေမိနေရာ နေမိပြန်သည်။

စစ်တပ်၊ ရဲအဖွဲ့၊ ထောင်အဖွဲ့ဟူသည် လူများတစ်စုတစ်ရုံးတည်း နေကြ၍ စကားများဆိုသလို ရှိတတ်ကြလေသည်။ သူက ဘယ်သူလူ၊ ငါ က ဘယ်သူ့ဘက်စသည်အားဖြင့် ရှိကြတတ်မြဲဖြစ်ရာ အချင်းချင်း မသင့် တင့်သောအခါ တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်၍လည်း အကျယ်ချဲ့ ပြောတတ် ကြပြန်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တခြားလူပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိုင်၍ ခုန်တက်သူမှာ တစ် ချက်မခုန် တစ်ချက်ခုန်မည်သာဖြစ်ကြ၏။ ထိုသို့ မခုန်တတ်သူများမှာ အများ က အထင်အမြင်လွဲ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ပြောကြသော်လည်း နောင်မဟုတ် မှန်းသိသောအခါ သူ့အရှိန်နှင့် သူ သေသွားတတ်လေသည်။

ဖိုးကျားအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဖိုးတဖြောက်ဖြောက်ရွာသကဲ့သို့ ကြားရပန်များသောအခါ ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် မပုပ်ဘဲမပေါ်၊ မဟုတ်ဘဲမကျော် သဘောကိုထောက်၍ ရွှေမောင်သည် သူ ၏တပည့်ကျော် တစ်နေ့ ကောင်းကောင်းကြိမ်းပစ်လိုက်လေ၏။

သို့ကလို့ ရွှေမောင်က ကြိမ်းပစ်လိုက်သောအခါ ဖိုးကျားက ..

ကိုယ်ပျောက်အကျဉ်းသား ၁၁

“အလကားပါ ... သခင်၊ ကျွန်တော့်ကို သခင်တပည့်မို့လို့ ဝိုင်း နှိပ်တာ။ ကျွန်တော့်ကိုထားလို့ သခင်ကိုတော် ဘာဘာညာညာ ပြောကြ ခဲ့တို့ ကျွန်တော်နဲ့တောင် ရန်ဖြစ်ရသေးတယ်။ ဟိုအကောင်ကလည်း ကျွန် တော်နဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့ပါ။ ဒီအကောင်ကလည်း မနာလိုလို့ ပြောတာပါ”

ဟု ထုချေလွှာသွင်းလေရာ ရွှေမောင်က ဤလောကတွင် သူလို ထမတန်း လက်ရွေးစင်ကောင်းသည့် အကောင်ကိုပင် မကောင်းပြောနေ ကြပါလားဟု သိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတော် ရာဇမာန်ပွားသွားကာ-

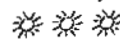
“ဪ... ဒီလိုလားကွ။ ဟေ့ ... ဘယ်သူမှ သောက်ရေးမစိုက် နဲ့ ဗိုလ်ကျတဲ့အကောင်ကို ဓားနဲ့ထိုး။ ထောင်ထဲမှာ လုပ်ချင်တာလုပ်”

ဟု ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားရမည့် ဆုံးမဩဝါဒကို ပေးပစ်လေ ရာ ဖိုးကျားသည် ရွှေမောင်ရှေ့တွင် ကျွမ်းထိုးသည်ကို မမြင်ရသော်လည်း နောက်ကွယ်တွင် ကျွမ်းထိုးလေသလားမသိပေ။

အဲ ... အနီးလို ရွှေမောင်က တပည့်ချစ် မောင်ကျားကို ချီရော၊ ဆူးတောင်ရော၊ အဆိပ်ရော တပ်ပြုသွန်းလောင်းပေးလိုက်ရာ မကြာမီ ထောင်ဖောက်မှု ဖြစ်ပါလေတော့သည်။

ထောင်ဖောက်မှုတွင် ဖမ်းဆီးရမိသော သံဖြတ်လွှကို ဖိုးကျားသွင်း ပေးပါသည်ဟု တရားခံများက အစစ်ခံကြတော့သည်။ ဖိုးကျားက အသေ အချာငြင်းပစ်၏။

ဤအမှုတွင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဘာမှမရှိဖြစ်နေရာ ဥပဒေအရ တရားခံဖိုးကျားအား သံသယ၏အကျိုးကို ခံစားခွင့်ပြုလိုက်ရသဖြင့် ဖိုး ကျားသည် ပိန်းကြာဖက်ပေါ် ရေမတင်သကဲ့သို့ ဆူ၏အပေါ်တွင် ပတ်နေ သည့်အမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားလေသတည်း။

“ကဲ... ဦးရွှေမောင်၊ ခင်ဗျားလူ သစ်တက်ဖားတော့ နည်းနည်း လွန်လာပြီထင်တယ်။ ထောင်ထဲဖမ်းမိသမျှ ဘိန်း၊ ဆေးခြောက်၊ ဆေးလိပ်၊ အကုန်လုံး ဖိုးကျားသွင်းပေးတာချည်း ဖြစ်နေပြီ။ နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမပါ ဦး။ ရွှေသမင် ဘယ်ကထွက် မင်းကြီးတာကထွက်ဆိုသလို ထောင်မှူးရဲ့ လူက စည်းကမ်းပျက်နေတော့ တခြားလူတွေကို ထိန်းရခက်တယ်”

ထောင်မှူးကြီးသည် တစ်နေ့တွင် ရွှေမောင်အား ခေါင်းတွေ ဘာ တွေကုတ်၍ ပြောနေလေသည်။ ရွှေမောင်နှင့် ထောင်မှူးကြီးတို့မှာ အထက် အောက်ဖြစ်ကြသော်လည်း အစိုးရဌာနတိုင်းတွင် အထက်နှင့်အောက် လက် တစ်လုံးကွာ အရာရှိများ ရန်ဖြစ်မြဲမတုံ့ကြမြဲကဲ့သို့ ပဟုတ်ဘဲ အလွန်ခင်ကြ ၏။ ချစ်ကြ၏။ သွားအတူ လာအတူ သောက်ဖော်သောက်ဖက်ဖြစ်ကြ၏။

သို့ရာတွင် ထောင်မှူးကြီးတို့မှာ သူ့အထက် လက်တစ်လုံးကွာ ရာထူးရှင် ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့်မှ သဘာဝကို မလွန်ဆန်နိုင်ရာ၍ ခွေးနှင့်ကြောင် လို တကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဦးရွှေမောင် သိတဲ့အတိုင်းပဲဗျ။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အုပ်ဖို့ အကွက်ရှာနေတာ။ ခင်ဗျားအကောင်ကြောင့် တစ်နေ့ ကျွန်တော် အအုပ်ခံရမယ့်ဆဲဆဲပဲ”

ရွှေမောင်သည် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပေ။ တော်ရုံတန်ခိုး စကား ပြောသော ထောင်မှူးကြီးပင်။ ရွှေမောင်အား အတိအလင်းပြော၍ ဆုံးမ နိုင်လေရာ ရွှေမောင်သည် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဟုပြောပြီး ထောင်တွင်းရှိ မိမိရုံးခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ရွှေမောင်သည် သူ၏ရုံးခန်းကုလားထိုင်တွင် တပည့်ကျော်ကိစ္စကို နေထိုင်နေလေသည်။

အချိန်မှာ ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွက် စည်းဝါးရိုက်ချိန်ဖြစ်၏။ ထောင်မှူးကြီးမှာ သခင်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ရာ ထောင်မှူးကြီးကောင်းမှု ကြောင့် ရွှေမောင်လည်း တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေလေ သည်။

တော်လှန်ရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်က မြို့တွင်းမှ သခင်နာမည်ကြီးနှစ်ဦးအား ဖမ်းထားပြီး ဂျပန်ထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင်အား လက်သိပ်ထိုးပြောပြပြီး ဖိုးကျားကိစ္စကို ဆက်ပြောလေရာ ရွှေမောင်သည် ဖိုးကျားအား အတော်ဒေါသဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက် ၍ ဖိုးကျား တကယ်ဟုတ်မဟုတ် ယခုမှ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုမိလေသည်။

“ဟေ့ ... လေဘူး။ လာစမ်း”

ရွှေမောင်သည် သူ၏ရုံးခန်းတွင် ယပ်ဆွဲသည် အကျဉ်းသား လေ ဘူးအား ခေါ်လိုက်လေသည်။ လေဘူးသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်မျှ ရှိ သော်လည်း ထောင်ထုံးစံ အသက်သုံးဆယ်ကျော်မျှရှိသော ရွှေမောင်က ဝင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောမြဲဖြစ်၏။

“ဟေ့ ... ငါအိမ်က ဖိုးကျားထောင်ထဲ လွှဲသွင်းပေးတယ်ဆိုတာ တကယ်လား။ မင်း ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ သွယ်ဝိုက်မနေနဲ့ကွာ”

လေဘူးသည် အတော်အကင်းပါးသူဖြစ်၏။ အကင်းပါးသလောက် ငါးစပ်တလည်း လုံသူဖြစ်လေသည်။ ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ အဆိုးအကောင်း မပြောပေ။ ထောင်ခဏခဏ ကျူးသူဖြစ်ရာ ထောင်အကြောင်းကို နားထောင် အောင် သိသူဖြစ်လေသည်။

၁၄ ။ မြောင်းမြမောင်ကို

ထောင်တွင်း၌ ဖိုးကျားအကြောင်းကို ရွှေမောင်မှတစ်ပါး အားလုံး သိထားကြ၏။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင်၏မျက်နှာဖြင့် တိုးတိုးသာသာ ပြောကြ၍ ကျယ်ကျယ်ကား မလုပ်ကြဘဲ မမေးစမူး တပည့်ကျော်အကြောင်းကို မေးလိုက်သောအခါ လေဘူးပင်လျှင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ... မင်းသိသမျှ မှန်တာကိုသာ ပြောပါ။ ငါ့ကို ထောင်မှူးကြီးတောင် တိုင်နေပြီကွ”

ရွှေမောင်က ဤသို့အားတိုက်လိုက်မှ လေဘူးသည် အေးအေးဆေးဆေး ပြောတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သခင်။ ဖိုးကျား မလုပ်တာမရှိဘူး။ လွှဲသွင်းပေးတာလည်း ဟုတ်တယ်။ ဘိန်းဆေးခြောက်သွင်းပေးတာလည်း မှန်တယ်။ လွန်ရက်ကန်းရုံက ကြိုးတွေခိုးထုတ်တာလည်း နေ့တိုင်း”

“ဟင် ... လချမှပဲ၊ မင်း ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... သခင်၊ အပြစ်ပြောလည်း ခံရမှာပဲ။ ဒါတင်မကဘူး။ အကျဉ်းသားတွေဆီက ဖိုက်ဆဲချေးပြီး ပြန်မပေးတာတို့ သခင်က တောင်းခိုင်းတယ်ဆိုပြီး လုပ်တာတွေကလည်း အများကြီးပါပဲ”

“တောက် ...”

ရွှေမောင်သည် တက်ပင် ခေါက်မိသွားလေသည်။

“ဒါနဲ့များ မင်းတို့နေနိုင်တာ အံ့ရော။ မင်းတို့ ဘာသောက်သုံးကျလဲကွာ။ ငါ့အနားနေပြီးတော့ ... လချ”

ရွှေမောင်သည် မဆီမဆိုင် လေဘူးအား ကြိမ်းမောင်းနေတော့သည်။

ဒါပင်လျှင် ရွှေမောင်က ကရင်ကလေး ဖိုးကျားအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်နေရကား အားလုံးသောအပြစ်ကို လက်ခံယုံကြည်နိုင်သော်လည်း ထောင်တွင်းသို့ လွှဲသွင်းပေးသည်ဆိုခြင်းကား မယုံချင်သေးပေ။

သူရိန်စာပေ

ကိုယ်ပျောက်အကုန်သား ။ ၁၅

“ဒီမယ် ... လေဘူး။ ဒီအကောင် လွှဲသွင်းပေးလောက်အောင် ဖိုက်ပါ့မလားကွာ။ ဆေးခြောက်၊ ဘိန်းတို့ဆိုတာ သူများတွေလည်း သွင်းနေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

လေဘူးသည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ...

“သခင်လူ ... ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော် ငွေပေးပြီး ခိုင်းပြမယ်လေ။ သွင်းလာတဲ့နေ့ကို သခင်ဆီးဖမ်းပေါ့”

“ဟေ ... ဒီအထိတောင် ရဲနေမှ လုပ်ပြစမ်းကွာ ... မအေပေး၊ ငါ့မျက်နှာမထောက်တဲ့အကောင် ဆော်ထည့်လိုက်မယ်”

ရွှေမောင်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထွက်ခဲ့ပြီး အိမ်အရောက် ဖိုးကျားအား နင်းကန်ချပစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးကျားသည် အာဂဖိုးကျား ဖြစ်လေသည်။ သူသည် သူ၏အပြစ်ကို ဝန်မခံသည်မက ...

“ကျွန်တော့်ကိုမိရင် သခင် ထောင်ချပစ်ပါ။ ကျွန်တော် ခံရဲပါတယ်”

ဟုပင် အလောင်းအစားနှင့် လက်ဖျားဆွဲနေပြန်ရာ ရွှေမောင်က ...

“ကောင်းပြီကွာ။ မင်း သတိနဲ့သာ နေပေတော့”

ဟု စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြောလိုက်လေသတည်း။

ကိစ္စအဝဝကို သူတို့နှင့် သွားပြီးတိုင်ပင်၍ ရွှေမောင်တို့က ထောင်မှူးကြီး နိုင်သမျှသာ လုပ်ခဲ့၏။ ရွှေမောင်သည် နိုင်ငံရေးကို နှုတ်ကမ်းတစ်လုံး နား လည်သူမဟုတ်။ နိုင်ငံရေးကို ထောင်မှူးကြီးသာ နားလည်သည်။ သူသည် သခင်လက်ဟောင်း မဟုတ်ပါလော။

သခင်တွေ တဖွဲဖွဲ ရှုံ့မဲပြီး ရောက်လာကြ၍ ရွှေမောင်က ထောင်မှူး ကြီးကို ပြေးရန် အကြံပေးလေသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူးကြီးက မပြေး။ ထောင်မှူးကြီးက သူသည် အရာရှိဖြစ်သည်။ သူ့အားဖမ်းလိုက် ဌာနဆိုင်ရာ ကို တိုင်ကြားပြီးမှ ဖမ်းနိုင်မည်ဖြစ်၍ လောလောဆယ် မဖမ်းနိုင်ဟုဆို သည်။

ရွှေမောင်ကမူ ဂျပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် စည်းကမ်းကလေးကို ထား၍ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် နေသူများဖြစ်သည်။ ဖမ်းချင်လျှင် ချက်ချင်းဖမ်းလိမ့်မည် ဟု အကြောင်းပြ၏။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင်ပြောသည်ကို လက်မခံ။ လက်မခံ၍ ရွှေမောင်သည် ထောင်မှူးကြီးအတွက် ရင်ကုန်နေ လေသည်။

ထောင်ထဲ အလုပ်ရုံတစ်ရုံတွင် ဂျပန်ကုမ္ပဏီမှ ရက်ကန်းအလုပ် နှင့် ကြိုးကျစ်အလုပ်ကို စစ်ဖက်အတွက် အကြီးအကျယ်လုပ်နေ၏။ ဂျပန် အလုပ်ရုံအတွက် အကျဉ်းဌာနမှ အကျဉ်းသား ၃၀၀ ကို တစ်နေ့ လူတစ် ယောက် ဆင့် ၅၀ နှင့် ငှားထားရလေသည်။

အလုပ်ရုံအားလုံးကို ကြီးကြပ်တာဝန်ယူသူမှာ ထောင်မှူးရွှေမောင် ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်ရုံများတွင် အကျဉ်းသားစုစုပေါင်း ၈၀၀ ကျော်ရှိ ၏။

ရွှေမောင်သည် ဂျပန်ကုမ္ပဏီကြီးနှင့် များစွာ စိတ်ညစ်ရလေသည်။ ဂျပန်ကုမ္ပဏီသည် သစ်သားတိုင်၊ ကြိုးနှင့် ဂုန်လျှော်များကို ပစ္စယလက္ခဏာ ထားတတ်ရာ လုံခြုံမှုအတွက် ရွှေမောင်က နေ့တစ်ရက် လိုက်ကြည့်ရ၏။

ရုံထဲတွင် သစ်သားများ ကြိုးများကို သေ့ခတ်ထားစေကာမူ သား ပုံထားနည်းက လိုလေသေးသည်။ ထောင်သည် လုံခြုံရေးကို ဦးစားပေးရ ၏။ သစ်သားရှည်များ ကြိုးများကို အလုပ်ရုံအလယ်တွင် ထားရလေသည်။

မြို့တွင်း ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ရုံးတွင် ဖမ်းထားသည်ဟု ကြားရသော သခင်ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးအား ထောင်သို့လာပို့လေရာ ထောင်မှူးကြီးနှင့် ရွှေမောင်တို့ အတော်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။ ရွှေမောင်တို့ တုန်လှုပ်ကြ ခြင်းမှာ သခင်နှစ်ယောက်သည် ရွှေမောင်တို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည်မက တော်လှန်ရေးကိစ္စတွင်လည်း အဆက်ပြုလုပ်ထားကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

သခင်များ ထောင်သို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြလေသည်။ ဂျပန်များ သတင်းရသမျှ ဖမ်းဆီးနေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်သူလျှို့ဝှက်သည် များစွာ စားသားလေသည်။ ကျောင်းတော်က ရန်စရိုသူတို့မှာ ဂျပန်သူလျှို့ဝှက်ကောင်း မှုကြောင့် တော်လှန်ရေးသမားအဖြစ် ကြိုးတုပ်ပြီး အပူပူအခိုင်ခိုင် ထောင် သို့ ရောက်ကြရကုန်၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ များစွာ တုန်လှုပ်လာ လေသည်။ ရွှေမောင်မူ ကြောက်ရကောင်းမွန်းမသိပေ။ အကြောင်းမှာ ရွှေ မောင်သည် ထောင်မှူးကြီးထက် သတ္တိကောင်း၍မဟုတ်။ တော်လှန်ရေးကိစ္စ ဘွင် ရွှေမောင်က လက်များ၊ ထောင်မှူးကြီးက လက်ရင်း၊ ထောင်မှူးကြီးသာ

၁၁ မြင်းမြောင်းကို

သစ်သားမျဉ်းတန်းနှင့် လူတစ်လုံးကွာတွင်ထားက အကျဉ်းသားများက ဆွဲယူပြီး ထွက်ပြေးနိုင်လေသည်။

လုံခြုံရေးတွင်မက ရွှေမောင်က တခြားကိစ္စများအတွက်လည်း စိတ်ညစ်ရသေး၏။ အကျဉ်းသားများသည် ဂျပန်အလုပ်ရုံစောင့်ကို မျောက် ဟုသာထင်ပြီး ထောင်တွင်းနည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဖိနှိပ်ကြရာ တစ်ခါတစ်ခါ ရက်ကန်းစင်မှ ဂုန်တိတ်ထည်များ တစ်ချီတည်းနှင့် လေးငါးစင်ပါသွားတတ် ၏။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ဂုန်အိတ်တစ်လုံးစာ၏တန်ဖိုးမှာ ငွေ ၂၀ ခန့်ရှိရာ ရက်ကန်းတစ်စင်သည်ငွေ ၃၀၀ မျှ အဖိုးတန်လေ၍ အကျဉ်းသားနှင့် ထောင် ဝါဒါတို့ ကိုက်ဖွဲ့ပြီး စီးပွားဖြစ် ချကြလေသည်။ ဤအဖွဲ့တွင် ရွှေမောင်၏ တပည့်ကျော် ဖိုးကျားများပါသလားဟု မေးနေစရာ မလိုပါ။

တစ်နေ့တွင် ဖိုးကျားကောင်းမှုကြောင့် ရွှေမောင်သည် ဂျပန် ပါးရိုက်ခြင်းမှ သိသိကလေး လွတ်ခဲ့လေသည်။ ဖိုးကျားအား ဆဲဆိုရာ ဖိုးကျားက သူညာဉ်အတိုင်း သူမပါဟု ဆိုပြန်သည်။ ရွှေမောင်သည် ဒေါသ ထွက်ခြင်းမက ထွက်လာတော့သည်။

“မင်းကို တစ်နေ့ ငါ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းပြမယ်ကွ”

ရွှေမောင်က ဤကဲ့သို့ အော်ရပြန်သည်။

“ဖမ်းပါ ... သခင်၊ သခင်ဖမ်းနိုင်ရင် ခံရဲပါတယ်”

“အေး ... ကောင်းပြီကွာ။ ကြပ်ကြပ်မှတ်ထား”

တိုင်းရေးပြည်ရေး ဆူနေရသည့်အထဲ ဖိုးကျားကိစ္စမှာ သစ္စာ ပင်က မီးတကျည်ကျည် ဖြစ်နေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အလံဝါထိုးထားသော ဂျပန်ကားတစ်စီးသည် ထောင် များကြီးအိမ်ရှေ့ ဝန်းဆိုရပ်လိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။ ဂျပန်တစ်ကောင်သည် ထောင်မှူးကြီးအား ဆွဲခေါ်လာသည်ကို ထောင်မှူးကြီးအိမ်နှင့် အိမ်ရှေ့ ဆိုင် နေထိုင်လျက်ရှိသော ရွှေမောင်က မြင်ရလေရာ ...

“ငါပြောတာ ဒီလူ နားမထောင်ဘူး။ တွေ့ပြီ ... ဒုက္ခ”

ကိုယ်ပျောက်အကျဉ်းသား ၁၁ ၁၇

ဟု ရွှေမောင် ရေရွတ်နေစဉ် မော်တော်ကားသည် ဝန်းဆန် ထိုး ထွက်သွားရာ စက်အိုးထိပ်မှ အလံဝါသည် ဝင့်ကြားစွာ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်၍ ရွှေမောင်အား လက်ယပ်ခေါ်ဟန်ဖြင့် ပါသွားလေသည်။

“ထောင်မှူးကြီးကို ဂျပန်ဖမ်းသွားပြီဟေ့”

ဤစကားသည် ထောင်အမှုထမ်း အရာထမ်းတို့ ပါးစပ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ခုန်လွှားပြေးနေလေသည်။

ဂျပန်တို့သည် ရွှေမောင်ကြိုတင်တွေးခဲ့သလို ဘာသက်ဆိုင်ရာကို မှ မပြောခဲ့၍ ထောင်မှူးကြီးကို ဂျပန်ဖမ်းသွားကြောင်း ထောင်ပိုင်ကြီးအား ရွှေမောင်က သွားပြောမှ သိရတော့သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ထိုသတင်း ကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေသောက်လိုက် သေးပေါက်လိုက်နှင့် အတော် တိစ္စများသွားရှာလေသည်။

ပထမသော် ဂျပန်က မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး ပြန်များလာလေဦးမလား ဟု လည်ပင်းလက်တစ်ဆစ်မျှသာရှိသော ထောင်ပိုင်အဘိုးကြီးသည် လည် ယင်း လက်လေးသစ်မျှရှည်အောင် စောင့်ခဲ့ရှာသေး၏။ သို့ရာတွင် အဘိုး ကြီး၏ဆန္ဒ မပြည့်ခဲ့ရှာဘဲ ထောင်မှူးကြီးခမျာ လာတော့လာပါရဲ့။ သို့ရာ တွင် မိမိအိမ်သို့ ပြန်မတက်နိုင်ရှာဘဲ ထောင်တွင်းတိုက်ထဲသို့ ဂျပန်များ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်ထားသွားသည်ကို ခံခဲ့ရရှာလေ၏။

ထောင်မှူးကြီး ဒုက္ခဖြစ်သမျှ ရွှေမောင်ကောင်းစားဖို့ ဖြစ်လာ တော့သည်။ အကြောင်းမှာ ရွှေမောင်သည် ထောင်မှူးကြီးတက် ဖြစ်လေ သတည်း။

ရွှေမောင် ထောင်မှူးကြီး တက်လုပ်ချချိန်တွင် တာဝန်ကြီးတစ်ခု ခိုလာလေသည်။ ဂျပန်အကျဉ်းသားများနှင့် ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်ပိုင်ကြီး နှစ်ယောက် မည်သူမျှ စကားမပြောရဟု ဂျပန်က တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ပေးလာ တော့သည်။

ဂျပန်များသည် နေနှင့်အမျှ ရွှေမောင်၏ရုံးခန်းတွင် သခင်များကို နှိတ်နက်ထုတ်စစ်ရာ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ အကြောက်လွန်ပြီး မစင်ဘိုးနှင့်ဖင် နှစ်နေရ၍ ထောင်သို့ မလာနိုင်တော့ပေ။

၂၀ မြောင်မြောင်ကို

သို့ကလို အချိန်တွင်မှ ကိုရွှေစိုးကျားအား တံခါးဝါဒါက လွှဲတစ်ချောင်းနှင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိပြီး ထောင်မှူးကြီးရွှေမောင်ရုံးသို့ ဆွဲခေါ်လာလေတော့သည်။

ရွှေမောင်သည် မှူးနိုင်၊ မရှိုက်သာ ဖြစ်သွားပေပြီ။

“ကဲ ... ပြောစမ်းကွာ၊ ဘယ်လိုသတင်းရပြီး ဖမ်းသလဲ။ သူ့ခါးကြားထဲ ထိုးယူလာသလား။”

ရွှေမောင်က တံခါးစောင့်ဝါဒါအား စစ်ဆေးလေ၏။

“သတင်းတော့ မရပါဘူး ... ဆရာ။ ဖိုးကျားကိုင်လာတဲ့ တုတ်အထဲက ဂလောက်ဂလောက် မြည်နေလို့ ဘာများလဲဆိုပြီး အများရှေ့ဝါးလုံးကို ဓားနဲ့ခွဲလိုက်တာ သံဖြတ်လွှတစ်ချောင်း ထွက်လာတယ်။”

“ဟုတ်သလား ... ဖိုးကျား။”

ဖိုးကျားသည် သည်တစ်ခါ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိနေ၍ မုံလာဥလုပ်မရသဖြင့် ဘာမျှမပြောတော့။

ရွှေမောင်သည် သံဖြတ်လွှကို ယူထားပြီး ...

“မင်းတို့ ခဏ ဟိုအခန်းသွားကြဦး။”

သူ၏ ထောင်မှူးသခင် နှစ်ဦးတို့က လက်စွဲတော်လေဘူးအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ရွှေမောင်သည် ဖိုးကျားအား ဤကိစ္စမျိုးဖြစ်မည်ကို မြင်၍ အကြိမ်ကြိမ် ဆဲဆိုကြမ်းမောင်းထားခဲ့၏။ ဖိုးကျားက ဆဲသမျှ ငြိမ်နေခဲ့သော်လည်း ဆဲရသူမှာ သာ၍သာ ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဖိုးကျားမူ တစ်ချက်မျှ သူမှားသည်ဟုပင် မပြော။ သို့နှင့် ရွှေမောင်ပင် ...

“ဒီအကောင် ... ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် ထောင်ဖမ်းစမ်းကွာ။”

ဟု တပည့်လေဘူးအား စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြောခဲ့ဖူး၏။ စိတ်ဆိုးတုန်းသာ ရွှေမောင်ပြောခဲ့သည်။ နောက်တော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့၏။ ယခု ရွှေမောင်မမျှော်လင့်ဘဲ ဖိုးကျားအား တာဝန်ရှိသူက အများရှေ့

ကိုယ်ပျောက်အကျဉ်းသား ၂၁

စမ်းထားလေပြီ။ လေဘူးကပဲ ရွှေမောင်စကားနှင့် လုပ်ထားလေရောသလား။

ဟိုယခင် တစ်ကြိမ်ကလည်း ဖိုးကျားသွင်းပေးသည်ဟု ပြောသူက ပြောခဲ့ပေပြီ။ ထိုအချိန်က ဖိုးကျားအား လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မမိသကဲ့သို့ ရွှေမောင်ကလည်း ထောင်မှူးအဖြစ် ကိုယ်တပည့်အတွက် လုံးပမ်းနိုင်ခဲ့၍ ဖိုးကျား ချမ်းသာခဲ့၏။

ယခုတော့ ရွှေမောင် ထောင်မှူးကြီး တာဝန်ရှိသည့်နေရာတွင် ထိုင်နေရပြီ။ တာဝန်ရှိသည့်နေရာတွင် ထိုင်၍မတရားသဖြင့် အကာအကွယ်ကို ပေးမည်ဆိုက ပေးနိုင်မည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင်သည် မတရားသဘောကို မကြိုက်။ မိမိနှင့် ဘာကြီးတော်နေတော်နေ တရားသဖြင့် လမ်းကြောင်းကို ပို့လိုသူသာဖြစ်လေသည်။ သို့သော် တစ်ခုရှိသည်။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် လေဘူးအား ပြောခဲ့မိသော နှုတ်ကျွံတစ်ခုက ရှိနေ၏။ အကယ်၍သာ လေဘူးက ...

“သခင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလေက ရွှေမောင်သည် မိမိမွေးသည့်ကြက်ကို တစ်မနက်နှင့် ရိုက်သတ်စားသူ ဖြစ်ရချေတော့မည်။

ရွှေမောင်သည် ချွေးပြန်နေလေသည်။ အခေါ်ခိုင်းထားသော လေဘူးသည် ကုပ်ကုပ်ကလေး ရောက်လာ၏။

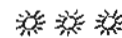
“ဟေ့ ... လေဘူး။ ဟိုအကောင်ဆီ လွှဲမိပြန်ပြီကွာ။ မင်းကို ငါပြောသလို လုပ်လိုက်သလား။”

ရွှေမောင်က လေဘူးအား တိုးတိုးလေးလေးသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း ... သခင်၊ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ရသေးပါဘူး။”

“ဟေ့ ... ဟုတ်လား၊ သွားတော့ ... သွားတော့”

လေဘူး ထွက်သွားလေသည်။ ရွှေမောင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ ... ဖိုးကျား။ မင်းကို ငါ အတန်တန်ဆုံးမပါရဲ့နဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ မင်းအပြစ်လား ငါ့အပြစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သခင်၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ”

“အေး ... ဒီတော့ လူဆိုတာ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်ဆို သလို ဒုက္ခတွေ့မှ ဒုက္ခကို ရှောင်နိုင်မည်။ စိတ်ကို အေးအေးထား ထောင်ကျလည်း နည်းနည်းပါးပါးပေါ့ကွာ။ ငါ့ ရုံးကို လိုက်ပြီးကြည့်မယ်”

ရွှေမောင်သည် သူ၏တမည့်ချစ်အား မလွဲမကင်းသာ တာဝန်အရ တရားစွဲထား၍ ဖိုးကျားသည် အချုပ်သားဘဝနှင့် ထောင်ထဲသို့ ရောက်နေသဖြင့် ရွှေမောင်က အားပေးစကား ပြောရပြန်သည်။

ဖိုးကျားသည် ခလုတ်ထိမှ အမိတတော့သည်။ သူ၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တို့သည် တပေါက်ပေါက် စီးကျနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ရွှေမောင် အထူးစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလေသည်။ မူလက မိမိအိမ်တွင် ထမင်းချက်အဖြစ် အေးအေးလူလူထားရင် အကောင်းသား။ ငါ့ဒါလစစားလုပ်ပေးမိလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိပြန်သည်။

ရွှေမောင်သည် ဖိုးကျားအား ကြာကြာမကြည့်လို၍ ...

“ကောင်းကောင်းနေကွာ၊ မပူနဲ့ ငါသွားမယ်”

ဟုပြောပြီး ခြေတစ်လှမ်းအရွှေ့ ဖိုးကျားက မမျှော်လင့်သောစကားကို ဆိုလေတော့သည်။

“သခင် ... ကျွန်တော် ထောင်ကျမှာကြောက်တယ်။ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးမယ်”

ရွှေမောင်သည် ဖိုးကျားပြောပုံကို သဘောကျ၍ တဟားဟားပင် ရယ်မိလေသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... မင်းက ထောင်ကို ပါချီပါချက် ထင်လို့လား။ ဘယ်လိုလုပ်လွတ်မလဲကွ”

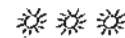
“ဟာ ... ရပါတယ် ... သခင်”

ရွှေမောင်သည် ထပ်မံပြီး တဟားဟား ရယ်ပြန်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ဒီအကောင် အတော်စိတ်ညစ်နေပြီ။ သက်မှ သက်သာယာရပါစေတာဟု သဘောထားပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ရယ်၍ ...

“အေး ... အေး ... မင်းပြေးလို့လွတ်ရင် ငါ ထမင်းတစ်နပ် ကျွေးမယ်ကွာ။ ဟား ... ဟား ... ဟား။ ကဲ ... သွားမယ်ကွာ”

ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားလေ၏။

[၇]

ရွှေမောင် ထောင်မှူးကြီးဖြစ်ရသည်မှာ တပ်ဖျက်တွင် ခိုက်တက် လုပ်ရသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သေမည်အပတ် စစ်ထဲလိုက်မိသူကဲ့သို့လည်း ကောင်း အတော်ခက်နေ၏။

ဂျပန်တွေ ထွက်လိုက်၊ ဝင်လိုက်၊ ရိုက်လိုက်၊ ပုတ်လိုက်နှင့် စိတ် ရှုပ်စရာ ရှုံးချင်စရာနှင့် ကြုံနေရလေသည်။ ထိုမျှမက ဂျပန်ကလည်း သူ၏ တရားခံများနှင့်ပတ်သက်၍ လွတ်ပြေးမည်ထား၍ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်က လည် ပင်းကိုလှီးမည်ဟု ဂျပန်က ရွှေမောင်အား လည်ပင်းပေါ် လက်ဝါးစောင်း တင်ပြီး လှီးပြသည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်ပြီ။

ထောင်ပိုင်ကြီးမူ လုံးလုံး ရုံးသို့မလာသောရက်က များလေသည်။ တစ်ထောင်လုံးလည်း ရွှေမောင်၏ခေါင်းပေါ် ရောက်နေ၏။ နောင်တော့ ရွှေမောင်လည်း ထုသားပေသားရပြီး မကြောက်တော့ပြီ။ ထောင်ကြီး ဘာ ပဲဖြစ်သွားဖြစ်သွား မိမိလည်း တစ်နေ့အဖမ်းခံရမည်သာဖြစ်သည်ဟု စိတ် ကို ဒုန်းဒုန်းချပြီး ထောင်ကိုပစ်ထားကာ အကြံထုတ်နေတော့၏။

တစ်နေ့သောညနေ ထောင်ပိတ်ချိန်တွင် လူပေါင်းမကိုက်၊ လူ ဇာစ်ယောက်လျော့နေကြောင်း ထောင်မှူးတစ်ဦးက ရွှေမောင်အား လာ ချောက်တိုင်တန်းရာ ရွှေမောင်သည် ဒက်ခနဲ ဖိုးကျားအား သတ်ရသွား၏။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူးအား ဘာမှမပြောဘဲ ထောင်ထဲသို့ လိုက်သွားလေ သည်။

“ကဲ...လူပေါင်း ပြန်ရေကြစမ်း။ ကိုယ်ရေပြီးသားထောင် ကိုယ် မသွားနဲ့။ လူပြောင်းပြီး ရေကြ။ ကဲ...သွား...သွား။ အချိန်ရှိတုံး”

ရွှေမောင်သည် ပြောပြီး ထောင်ပိတ်စားပွဲခုံတွင် ထောင်ပိတ်စာရင်း ကို အိမ်ထောင်အလိုက် ပေါင်းကြည့်နေလေသည်။ ထောင်ဆိုသည်မှာ ညနေ ၆ နာရီခွဲကို နောက်ဆုံးထား၍ ပိတ်ရလေသည်။ အကျဉ်းသားက တစ်ထောင်နှင့် သုံးရာကျော် ...

ထောင်မှူးများ တစ်နာရီအတွင်း လူစုံပြန်လာပြီး မိမိတို့ရေတွက် ခဲ့သည့်အိမ်ထောင်မှ လူပေါင်းစာရင်းကိုလာပေးကြ၍ ရွှေမောင်က ကိုယ်တိုင် ပေါင်းကြည့်နေလေသည်။ ထောင်ရှိ အကျဉ်းသားလူပေါင်းမှာ ရောမကိုက်၊ ဘသားမကိုက်။

ထောင်မှူးကြီးရွှေမောင် မျက်လုံးပြူးရချေပြီ။ သူသည် ဖိုးကျား ကို မျက်စိထဲ အလိုလို မြင်ယောင်လာ၏။

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ အချုပ်သားထဲက ထင်တာပဲကွ။ မနေ့က အချုပ် ထောင်မယ် လူပေါင်း ၂၄၅ ယောက် အိပ်တယ်။ ဒီနေ့ ရုံးထွက်သွားတဲ့လူ အားလုံး ပြန်လာတယ်။ အချုပ်လူသစ် မရောက်ဘူး။ လွတ်လူမရှိဘူး။ အခု ၂၄၄ ယောက်သာရှိတယ်။ သွား... အချုပ်ထောင် လူသစ်ဘူတ်ကို ကို သွားမေးစမ်း”

ထောင်ကြပ်အုပ် ဆာဂျင်တစ်ဦးအား ရွှေမောင်က အချုပ်ထောင် သို့ လွှတ်လိုက်လေသည်။

ထောင်ကြပ်အုပ်ဆာဂျင် ထွက်သွားသောအခါ ထောင်မှူးကြီး ရွှေ မောင်က တံခါးစောင့် ဝါဒါအား တံခါးရှိ လူဝင်လူထွက်စာအုပ်ကို မှတ်ဆေး လို၍ ယူခိုင်းလိုက်၏။

၂၆ - မြောင်းမြမောင်ကို

ထောင်ထုံးစံ တံခါးသမားသည် အထူးအရေးကြီး၏။ သူသည် ထောင်ပိတ်ခါနီး မနေ့က လူပေါင်း ယနေ့အဝင်၊ ယနေ့အထွက် လက်ကျန် လူပေါင်း ဘယ်မျှစသည်ဖြင့် ထောင်ပိတ်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးတို့အား တင်ပြ ရ၏။

ထိုမျှမက ထောင်တွင်းသို့ ဝါဒါ ဘယ်သူ၊ ထောင်မှူး ဘယ်ဝါ၊ ထောင်ပိုင်အထိ၊ အဝင်အထွက်ကို နာရီမိနစ်ဖြင့် မှတ်ရသည်မက ဘာပစ္စည်း ဝင် ဘာပစ္စည်းထွက်ကိုလည်း မလစ်အောင် မှတ်ရသေး၏။

ရွှေမောင်သည် တံခါးစာအုပ်ကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် စစ်လေ သည်။ တစ်နေရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေ့၍ ရွှေမောင်သည် တံခါးဝါဒါအား မေးလိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဒီနေ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်သေတာ စဏ္ဍာလ ၃ ယောက် လာယူတယ်။ အဝင်မှာ စဏ္ဍာလ ၃ ယောက် အထွက်ကျတော့ လူ ပေါင်း ၄ ယောက်ဖြစ်နေပါလား”

ရွှေမောင်က သို့ကလို အော်လိုက်ရာ တံခါးစောင့်တံခါးဝါဒါ မျက် ဖြူဆိုက်ချေပြီ။

“ဒါ ... ဒါ ... ဆရာ ဟုတ်တယ်လေ။ စဏ္ဍာလက ၃ ယောက် ခေါင်းထဲက လူသေတစ်ယောက်မဟုတ်လား ... ဆရာရဲ့”

“ဟေ့ ... ဒါ ဘာဆိုတုံး။ အပြင်လူဝင်တာမှတ်တာက စာအုပ် တစ်အုပ်၊ အကျဉ်းသားအတွက်က စာအုပ်တစ်အုပ်။ ဘာဆိုတုန်းကွာ ၃ ယောက်ဝင် ၃ ယောက်ထွက်သာ မှတ်ရမှာပေါ့။ ဟေ့ (Morning Report) နံနက်အစီရင်ခံစာအုပ် ပေးစမ်း”

ရွှေမောင်က အော်လိုက်ပြန်သည်။

(Morning Report) စာအုပ်မှာ ထောင်မှူးကိုယ်တိုင်ရေးရသော စာအုပ်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အပြင်လူ အဝင်အထွက်ကိုမှတ်သည့် စာအုပ် မဟုတ်။ အကျဉ်းသားအတွက် အဝင်၊ ရုံးထွက် လွတ်သူ လူသေအထွက် စသည်တို့ကို တံခါးစောင့်ထောင်ဝါဒါကလည်း သူ့စာအုပ်သူရေး။ တစ်ပြိုင် နက်တည်း ထောင်မှူးကလည်း (Morning Report) တွင် သူ့ဟာသူမှတ်။

သူရိန်စာပေ

ကိုယ်ပျောက်အကျဉ်းသား - ၂၇

ညနေထောင်ပိတ်တွင် ဤစာအုပ်နှစ်အုပ် ဂဏန်းတူမှ ထောင်ပိတ်လူပေါင်း အမှန်ကိုသိရလေရာ အလွန်အရေးကြီးသောစာအုပ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

“ခေါင်းထဲမှာ အကျဉ်းသား လူသေတစ်ယောက်ပဲ ပါသွားတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ တံခါးဝါဒါ အတူကြည့်ကြတယ်”

ထောင်မှူးတစ်ယောက်က ဆိုလေသည်။

“အဲဒါ ဟုတ်ပြီ။ စဏ္ဍာလ ဘယ်နှယောက်ထွက်သလဲ”

“အဲဒါ ... အဲဒါတော့ အမှတ်တမဲ့ပဲ”

“အေး ... ကောင်းရော တံခါးဝါဒါက ဒီစာအုပ်မှာ လူ ၄ ယောက် အထွက်ပြထားတယ်။ တစ်ယောက်တော့ ပြေးပြီးဗျ”

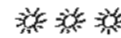
“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် စဏ္ဍာလတွေ လိုက်မေးမယ်”

“အိုး ... အခုလိုက်မေးလို့ ဘာရမလဲဗျ။ ဟေ့ ... ဝါဒါ မင်းဟာ မင်း ရှင်းပေတော့။ ထောင်မှူးကလည်း လွတ်မယ်မထင်နဲ့နော်။ သွားတာ ကတော့ သေချာပြီ”

ရွှေမောင်က ဤကဲ့သို့ ညည်းတွားနေစဉ် အချုပ်ထောင်မှ ဆာဂျင် ပြန်လာပြီး ဖောက်ခနဲ ဆလံပေးကာ ...

“ဖိုးကျား ... မရှိတော့ဘူး ဆရာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရွှေမောင်သည် ဟေခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

သည် အမှန်ပင် တံခါးမကြီးက စထွာလာများနှင့် ရောယောင်ပြီး လိုက်သွား
ဗြိဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထား၏။

ရွှေမောင်၏နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ တံခါးစောင့်ဝါဒါ မောင်တင်
ညွန့်အား ငိုမဲ့ငိုမဲ့နှင့် မြင်နေရလေသည်။ ရွှေမောင်သည် ဟိုဟိုဒီဒီ အော်ဟစ်
ငွာဖွေသူများကို လှမ်းကြည့်နေစဉ် မောင်တင်ညွန့်သည် ရွှေမောင်အနီး
သို့ ကပ်လာပြီး အသံတုန်တုန်နှင့် စကားပြောလေသည်။

“ဒီအကောင် ကျွန်တော့်တံခါးက ထွက်တာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။
တကယ်ပါ ဘုရားစူး”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာလို့ ၄ ယောက် အထွက်ပြသလဲကွ”

“ကျွန်တော် ယောင်ပြီး ရေးမိတာပါ ... ဆရာ။ သူ တကယ်ပါ
မသွားပါဘူး။ နောင် သူ့ကိုဖမ်းမိလို့ တံခါးကြီးက ထွက်တယ်လို့ပြောရင်
ကျွန်တော့်ကို သတ်ပါဆရာ”

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖိုးကျား တကယ်ထောင်ကလွှတ်
ပြေးရင်တော့ မင်းနဲ့ထောင်မှူးကို တိုင်ကြားပဲ”

ရွှေမောင်မှာ စကားပြောရန် ဤလမ်းတစ်လမ်းသာ ရှိတော့သည်။
ပြောလိုသာ ပြောရသည်။ ရွှေမောင်သည် တင်ညွန့်၏ အခိုင်အမာမြော
ဆိုချက်ကိုလည်း ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြန်သည်။

သို့နှင့် ရွှေမောင်သည် ထောင်တွင်းတစ်ပတ် အုတ်ရိုးကို မောင်
တင်ညွန့်နှင့် လိုက်ကြည့်ကြလေသည်။ အုတ်ရိုးပေါ်တွင် အစီအရိတင်
ထားသော အုတ်ခဲများမှာ အလှအပအတွက် တင်ထားသည် မဟုတ်ပါပေ။
အကျဉ်းသား အုတ်ရိုးကို ကျော်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုတံတံလေးတင်
ထားသည့် အုတ်ခဲများ ကျတုန်သဖြင့် ဘယ်နေရာကပြေးသည်ကို သိရ
အောင် တင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ရွှေမောင်တို့နှစ်ယောက် အုတ်ရိုးတစ်ပတ် စေ့ပေပြီ။ ဘာအုတ်ခဲမှ
တစ်လုံးကျနေသည်ကို မတွေ့ရပေ။

“ဆရာ ... ဒီအကောင် ဒီအထဲက ဘယ်မှမပြေးသေးပါဘူး။
တစ်နေရာမှာ ကပ်နေလိမ့်မယ်”

[၈]

□

သူခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထဆိုသကဲ့သို့ ထောင်ဝါဒါများ ထောင်မှူးများ
သည် စပါးနှစ်ထောင်ထွက်ကွင်းမျှ ကျယ်ဝန်းသည့် ထောင်ကြီးအတွင်း...

“ဖိုးကျား ... ထွက်ခဲ့၊ ဖိုးကျား ... ထွက်ခဲ့”

နှင့်တွေ့ရာနေရာမှ သွပ်ပြားသစ်သားများကို ထုထောင့်ပြီး ညာ
သံပေး၍ ရှာနေကြလေသည်။

ရွှေမောင်မူ ရှာသာရှာရသည်။ သိပ်စိတ်ကမပါ။ သူ၏စိတ်တွင်
ဖိုးကျားသည် ဝါဒါကဖြစ်လာသည့် အချုပ်သမား၊ ထောင်အကြောင်းကို
နောကြောနေအောင် သိသူဖြစ်သည်။ ဖိုးကျားသည် တခြားဝါဒါများထက်
လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိသည်သာမက စိတ်ကူးဉာဏ်ကလည်း ထွေပြား၍
အလုပ်တစ်ခုကို ပီပီရီရီ လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူတပည့်အကြောင်း ရွှေ
မောင် ကောင်းကောင်းသိသည်။

သူများမလုပ်ရဲသည်ကို လုပ်ရဲသူဖြစ်သည်။ တိမ်စူးအောင်မြင်နေ
သည့် သရက်ပင်မှ အသီးကိုပင် သူသည် ထောင်မှူးကြီးအား တစ်ပုံ
တစ်ခေါင်းကြီး ခူးပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဤကဲ့သို့ သတ္တိဗျတ္တိမနည်းသူ

၂၁ မြောင်းမြမောင်ကို

“ကဲ... မင်း ကျေနပ်အောင် ရှာချင်တဲ့နေရာ ရှာလေ”

“ဆရာ... ကျွန်တော့်ကို စပါးတိုက်ကို ဖွင့်ပေးပါဆရာ။ နေ့လယ် ဖွင့်ထားတုန်းက ဝင်ပုန်းချင် ပုန်းနေမှာ”

ရွှေမောင်သည် တင်ညွန့်စိတ်ကျေနပ်အောင် စပါးတိုက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ “စပါးတိုက်ဆိုသည်မှာ အကျဉ်းသားစားရန် လှောင်ထားသည့် စပါးဂိုဒေါင် (ဂါ) စမျိုးကျီကို ထောင်ဝေါဟာရဖြင့် စပါးတိုက်ဟုခေါ်၏။

တင်ညွန့်သည် စပါးတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်၍ အားရပါးရရှာလေသည်။ ရွှေမောင်ကလည်း တက်၍ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်၏။

ညနေ ၆ နာရီခွဲပြီဖြစ်၍ အမှောင်ရိပ် သန်းလာလေသည်။

တင်ညွန့်သည် ခေါင်းခါပြီး “စပါးတိုက်မှ ထွက်ခဲ့၏။ သူသည် မကျေနပ်၍ စပါးတိုက် အပြင်ဘက်ကိုလည်းကောင်း၊ စပါးတိုက်အောက်ကိုလည်းကောင်း ရှာပြန်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်... စပါးတိုက်အပေါ် မိုးနေတဲ့ သရက်ပင်ပေါ် တက်ကြည့်ပါဦးလားကွ။ ဒီအကောင်က သစ်ပင်တက်နိုင်တဲ့အကောင်”

“ဟာ... တော်ပြီ... ဆရာရေ၊ မှောင်လည်းမှောင်ပြီ ကုသိုလ်ပါပဲ”

တင်ညွန့်သည် အားလျှော့လိုက်၏။

တစ်ထောင်လုံး ရှာဖွေကြသည်။ ဝါဒါများ၊ ထောင်မှူးများ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြန်လာလေသည်။ နေကား စုပ်စုပ်ဝင်ခဲ့ချေပြီ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ညအချိန်၌ လက်ဆွဲမီးအိမ်ကိုသာ ထောင်တွင်း၌ အသုံးပြုရ၏။ ဂျပန်လုပ် မီးအိမ်များမှာ ထွန်းစခဏသာလင်းပြီး အတော်ကြာ မှိုင်းကပ်ပြီး ကြယ်ရောင်မျှပင် မလင်းတော့ပေ။ ထောင်၏ ညလုံခြုံရေးကို ဤကဲ့သို့ မှန်အိမ်များဖြင့်သာ စခန်းသွားခဲ့ကြရလေသည်။ ရွှေမောင်သည် ဝါဒါများ ထောင်မှူးများအား လူလဲနှင့် တစ်ညလုံး အစောင့်ချထားလိုက်လေသည်။

ကျယ်ပျောက်အကျဉ်းသား ၂၁

ညအချိန် အိပ်ထောင်အိပ်ခန်းမှအပ တစ်ထောင်လုံးသည် နောင်မနေလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အုတ်ရိုးအနီးတွင် မှန်အိမ်ကလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် ဝါဒါတစ်ဦးနှစ်ဦးကို မြင်ရ၏။

ရွှေမောင်သည် ညအချိန် ထောင်ထဲသို့ဝင်ပြီး ၂ ကြိမ်၊ ၃ ကြိမ် စစ်ဆေးလေသည်။ သန်းခေါင်အချိန်တွင် အုတ်ရိုးစောင့်မီးအိမ်များမှာ မီးချိတ်တော့ပေ။ မှောင်လိုက်သည်မှာ လူချင်းဝင်ထိုက်လောက်အောင်ပင် ပိန်ပိတ်နေ၏။ ရွှေမောင်သည် သတိနှင့် တစ်ညဒုက္ခခံကြရန်ပြောပြီး ထွက်ခဲ့လေသည်။

နံနက်မိုးလင်းခဲ့ပေပြီ။ ဘာစိုးကျားကိုမှ မတွေ့၍ ဥပဒေအရ တိုင်တောရန် ကိစ္စများကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။ သက်ဆိုင်သူ ထောင်မှူးနှင့် ဝါဒါကိုလည်း အရေးယူထားရ၏။

ရက်များသည် ကုန်လွန်ခဲ့၏။ ဂျပန်များပင် သခင် ၄၂ ဦးအား ထောင်မှထုတ်သတ်ပြီး မြို့ပေါ်မှ ပြေးကုန်ကြလေပြီ။ ရွှေမောင်လည်း သေ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

နိုင်ငံတော်တွင် အစိုးရဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ အကျဉ်းသားတစ်ထောင်ကျော်နှင့် ရွှေမောင်သာ ဒုက္ခဖြစ်နေလေသည်။ အကျဉ်းသားများက ထည်း ပြေးချင်လှပြီ။ အကျဉ်းသားပြေးချင် မြို့နာပေမည်။ မလွှတ်၍ ထည်း မဖြစ်။ စားစရာရှိကွာက ဝယ်မရတော့ ထောင်ထဲ၌ အစုလိုက် အပုံလိုက်ရှိသည်မှာ စပါးသာတစ်ခုရှိသည်။

နောက်ဆုံး မဖြစ်တော့၍ မြို့ပေါ်မှ စေတနာ့ဝန်ထမ်း မြို့အုပ်ချုပ်ရေးလူကြီးများအား အကျဉ်းသားများကို ဆုံးမစကားပြောပြီး လွှတ်ပစ်ရန် ရွှေမောင်က သွားပြောလိုက်ရာ လူကြီးများကို အာပေါက်အောင်ပြောပြမှ လွှတ်ပစ်တော့သည်။

အကျဉ်းသားတစ်ထောင်ကျော် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား၍ ထောင်မှ အားရဝမ်းသာ ထွက်သွားကြပေပြီ။

ထောင်မှ မသွားနိုင်သူမှာ ရွှေမောင်သာဖြစ်၏။ ရွှေမောင်သည် အင်္ဂလိပ်ခန့် ထောင်မှူးဟောင်းဖြစ်လေသည်။ ထောင်မှ မသွားနိုင်ခြင်းမှာ

၃၂ မြင်းမြဲမောင်ကို

ထောင်၏လက်နက်တိုက်တွင် သေနတ်၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ စွာ ရှိလေသည်။ ထိုမျှမက ထောင်ခွားက အကောင်လေးဆယ်ကျော်မျှ ရှိသေး၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောင်အပြစ်ကင်းအောင် နောင်တက်လာမည့်အစိုးရကို စောင့်ရပေဦးမည်။

ရွှေမောင် ထောင်ဥစ္စာစောင့်သည့် ငေးရင်း ဝိုင်ရင်းနှင့် နောက်တက်လာမည့် အစိုးရသိုက်ဆရာကို စောင့်နေရလေသည်။ တစ်လရှိပြီ၊ အစိုးရ ပေါ်မလာ။ တစ်လခွဲရှိပြီ။ ကိုရွှေအင်္ဂလိပ် သိုက်ဆရာ ပေါ်မလာသေး။ တစ်နေ့ ပျင်းပျင်းနှင့် ထောင်ဆိပ်ခေါ် ထောင်ဆိပ်ကမ်းသို့ လျှောက်သွားရာ ဝါဒါလုပ်ဖူးသူတစ်ဦးက ...

“အရန်သင့်ပဲ ... ဆရာရေ ... ရော ... ရော ... ဆရာအတွက် စာတင်စောင်”

ဟု ပေးပစ်ခဲ့ပြီး အလျင်စလိုနှင့် ထွက်သွားရာ ရွှေမောင်သည်-

“မှန်း ... ဘယ်ကစာပါလိမ့်”

ဟု ရေရှုတ်၍ စာရွက်ကို ဖြန့်ကြည့်မိလေသည်။ စာရွက်မှာ ဗလာစာရွက်ဖြစ်၍ ခဲတံဖြင့် နှစ်ဖက်ရေးထား၏။

သခင်

သခင်ထံ ကျွန်တော် စာရေးမယ်ရေးမယ်နဲ့ အခုမှရေးဖြစ်တယ်။ လူကြုံကလည်း အခုမှရပါတယ်။ ကျွန်တော် ထောင်ကထွက်ပြေးတာကို တံခါးကြီးက ထွက်ပြေးတယ်ဆိုပြီး ငြင်းနေကြတယ်လို့ အခု စာယူလာတဲ့ ဝါဒါကိုမြဲမောင်က ပြောပြလို့ သိရတယ်။ အမှန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် နေ့ခင်းကတည်းက စပါးတိုက်ကို ဝင်နေတယ်။ နောက်ပြီး စပါးတိုက် အမှီးကြားနဲ့ အောက်အမှီးကြား ‘စာဝင်’ ခေါ်တဲ့ကြားကို ဝင်နေတယ်။ ‘စာဝင်’ သံဆန်ကာက သူ့ဟာသူပေါက်နေလို့ အဲဒီကြားက ကျွန်တော် အပြင်အမှီးကို ထွက်နိုင်တယ်။

ကိုယ်ပျောက်အကျဉ်းသား ၁၁

သခင်နဲ့ ကိုတင်ညွန့်တို့ စပါးတိုက်ထဲဝင်လာတော့ ကျွန်တော် ကြောက်လိုက်တာ သခင်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ သခင်တို့ အတွင်းဘက်ကို ဝင်ကြည့်တော့ ကျွန်တော် အသာလျှိုပြီး အပြင်ထွက်။ သခင်တို့ အပြင်ဖက် ပတ်ကြည့်တော့ ကျွန်တော် အထဲပြန်ကပ် ပက်လက်လှန်ပြီး ကပ်နေရတယ် သခင်။ သခင်တို့ထွက်သွားမှပဲ အသက်ကို ရှူနိုင်တော့တယ်။

ညကျတော့ အပြင်အမှီးက လျှောက်သွားပြီး စပါးတိုက်အပေါ်ရှိတဲ့ သရက်ကိုင်းလှမ်းဆွဲ၊ မြေကြီး ရောက်တာပါပဲ။ မြေကြီးကိုရောက်ရင်လည်း ဂျပန်တွေ သစ်သားထားတဲ့ အလုပ်ရုံကိုဝင်ကပ်ပြီး မျဉ်းတန်းကြားက လှမ်းဆွဲတာမရဘူး သခင်။ လူကို ချွေးပြန်လာတာပဲ။ သစ်သားက လက်လှမ်းမမှီတစ်မှီကို ရောက်နေတယ်။

ဒါနဲ့ အကြံချပြီး လုံချည်တိုချွတ်ပြီး လုံချည်နဲ့ ယမ်းလိုက်တော့မှ သစ်သားတိုင်တစ်ခုကို စွပ်တော့တယ်။ စွပ်တယ်ဆို လုံချည်ကို အသာအယာ လိမ်ပေးတော့ ကြိုးနဲ့ချည်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တော့ ဆွဲယူခွဲပါပဲ။ ‘မဒမ’ သစ်သားကာလည်း အလောတော်ပဲ သခင်။ ကျွန်တော် အဲဒီ ‘မဒမ’ သစ်သားတိုင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး အတွင်းအုတ်မိုးလေးတွေ ကျော်တက်သွားတော့ အုတ်မိုးကြီးကို ရောက်သွားတာပါပဲ။ သခင်အစောင့်ခိုင်းထားတဲ့ အစောင့်ဝါဒါနှစ်ဦးက အိပ်နေကြတာကိုးလို့၊ သူတို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပါပဲသခင်။

နောက်တော့ အုတ်မိုးကြီးကို သစ်သားနဲ့ ထောင်တက်အုတ်ခဲလေးတွေ မကျအောင် အတော်သတိထားရတယ်။ အုတ်မိုးပေါ်ရောက်တော့ စီထားတဲ့ အုတ်လေးတွေ ကားယားခွဲပြီး သစ်သားတိုင်လေးဆွဲတင်။ အပြင်ဘက်ကိုချ လွှတ်ကရော သခင်။ အဲဒီ သစ်သားတိုင်လေးကို ထောင်နောက်ဘက် ရေတွင်းပျက်ထဲ ချပ်စ်ခဲ့တယ်။ အခုရှိချင်လည်း ရှိလေဦးမယ်။

ဒါပါပဲ ... သခင်။ ကျွန်တော်က စာရေးချင်သော်လည်း အမတ်တစ်ယောက် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ကို ရေးခိုင်းရတယ်။ ရေးခဲ အရက်တစ်လုံး

၃၄ မြင်းမြဲမောင်ကို

ပေးရတယ် သခင်။ ဟိုတုန်းက ရေးမလို့စွာ။ ဂျပန်က မပြေးသေးတာ
ကို။ အခု အကျဉ်းသားတွေကို ထောင်ကလွှတ်လိုက်ပြီလို့ ကြားမှ ရေးရဲ
တော့တယ်။

ကျွန်တော် သခင်စားဖို့ တောကြက်တစ်ကောင် ရထားတယ်။
ကညွတ်ဟင်းလည်း အများကြီးရထားတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့
ပါမယ်။ အဲ ... အဲ ... လာတော့သာ သခင် ကျွန်တော်မပြေးခင် ပြော
ခဲ့သလို ထမင်းတစ်နပ်ကျွေးရမယ်နော်။ ဟဲ ... ဟဲ ...

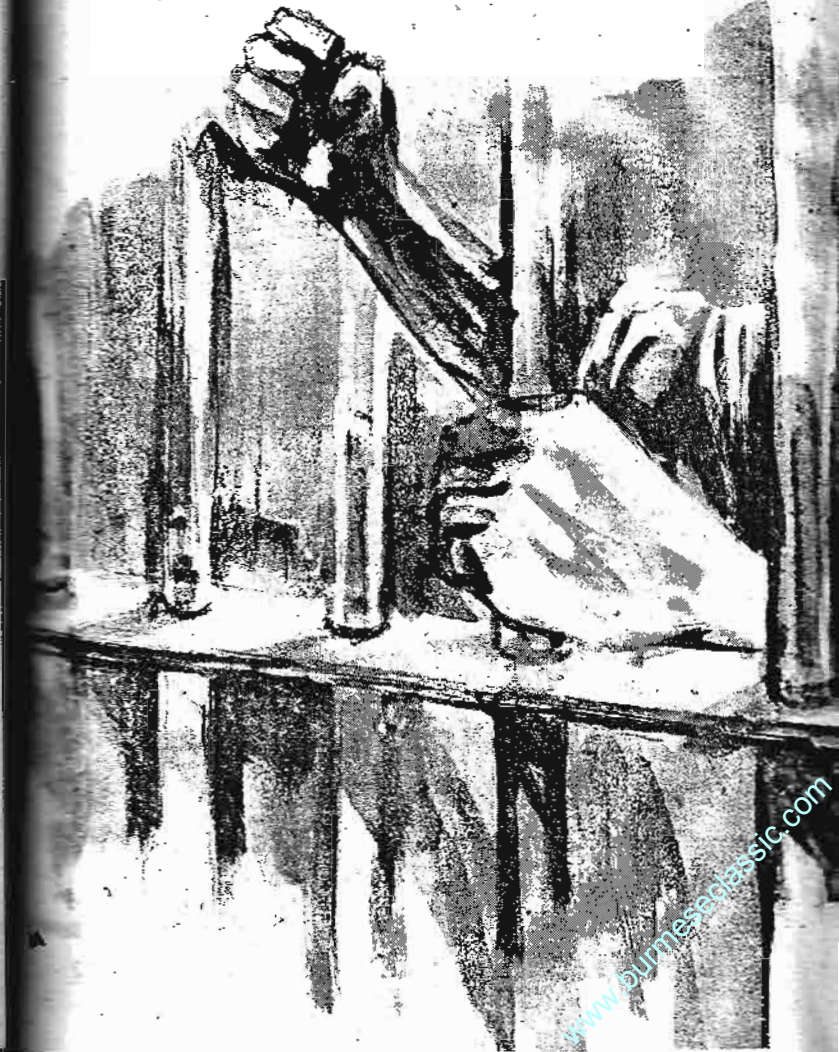
ချစ်သော မိုးကျား
သိန်လာရွာ

ရွှေမောင်သည် စာကိုဖတ်ပြီး ထောင်နောက်ဘက် ရေတွင်းပျက်
သို့ အပြေးအလွှား သွားကြည့်လိုက်ရာ သစ်သားတိုင်တစ်တိုင်ကို အုတ်
တွင်းပျက်တွင်း၌ ထောင်လျက်ကလေးတွေ့ရ၍ နဖူးကို ထုလိုက်မိလေ
သတည်း။

မြင်းမြဲမောင်ကို

အကြမ်းခံထားရသူတို့
ထောက်ခံပူဇော်ခြင်း

မို့သလို ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားပြဿနာကို ပုံကြီးချပြီး ထောင်ဆူ ဆူအောင် သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပေးတဲ့ ပုဒ်မ-၅ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ ပယောဂ တွေလည်းရှိတယ်။

အများဆုံးကတော့ သူတို့တွေရဲ့ လက်ချက်တွေကြောင့် ပြန်မာ ဩဇာအနှံ့အပြားမှာရှိတဲ့ ထောင်ကြီးတွေ ၅ ထောင်၊ ၆ ထောင်မှာ ဆူပူအုံကြွ စုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

စာရေးသူ ထောင်မှူးပေါက်စ ထောင်မှာစအမှုထမ်းတော့ ထောင် ခိုင်ကြီးတွေ၊ ထောင်မှူးကြီးတွေနဲ့ ထောင်မှူးတွေဟာ အများအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကပြားတွေ၊ ဘိုကပြားတွေ၊ ကုလားကပြားတွေ အမှုထမ်းတွေ လည်း ကုလားတွေ များများတွေ့ရတယ်။

ပုသိမ်ထောင်ရောက်တော့ ထောင်ခိုင်ကြီးက ကုလားကပြား၊ ဗမာနာမည်ပေးထားတယ်။ ဦးစံတင့်တဲ့။ သူပြောင်းသွားတော့ အင်္ဂလိပ် ကပြား ထောင်ခိုင်ကြီး မစ္စတာဒန်းကင်း ရောက်လာတယ်။ သူကတော့ ဗမာနာမည် မပြောင်းဘူး။ နောက် ဟင်္သာတထောင်ရောက်တော့ ထောင် ခိုင်ကြီးက အင်္ဂလိပ်ကပြား မစ္စတာ ဂျေ. ပီကောင်းဝေး။ သူပြောင်းသွား တော့ နောက်ရောက်လာတဲ့ ထောင်ခိုင်ကြီးကလည်း အင်္ဂလိပ်ကပြား နာမည်ကတော့ မစ္စတာ လက်ရှ်လီးတဲ့။ တချို့ကပြားထောင်ပိုင်ထောင်မှူး ကြီးတွေဟာ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရတော့ သူတို့ဘိုနာမည်တွေကို ဗမာ နာမည်တွေ ပြောင်းလိုက်တာလည်း ရှိတယ်။ အခု ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တဲ့ ထောင်ခိုင်ကြီးတွေကတော့ ပင်စင်ယူတဲ့အထိ ဘိုနာမည်တွေနဲ့ပဲ ပင်စင် ယူသွားကြတယ်။

ထောင်ခိုင်ကြီး မစ္စတာမဂ္ဂနန်းကတော့ ၁၉၄၅ ခုမှာ ရွှေဘိုထောင် မှာ လက်ထောက်ထောင်မှူးနဲ့ စတင်ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့တယ်။ သူက တော့ ကုလားကပြား ၁၉၈၆ ခုမှာ ပင်စင်သွားတယ်။ ဗမာနာမည် လုံးဝ ပြောင်းမသွားဘူး။ ထောင်မှူးကြီး မစ္စတာဆပ်သာလင်းဆိုရင် ဗမာနာမည် ပြောင်းတယ်။ ဦးစိန်လွင်တဲ့။ နောက် ထောင်မှူးကြီးတစ်ယောက်က ဦးစိန်

စာရေးသူ ထောင်လောကမှာ အတော်ကြာကြာ အမှုထမ်းခဲ့ တယ်။ ထောင်မှူးလေးဘဝကနေ ထောင်ခိုင်ကြီးအထိ ဆိုပါတော့။ ကောင်း တဲ့ထောင်တွေမှာလည်း နေခဲ့ဖူးတယ်။ ပျက်ပြီး ဆိုးတဲ့ထောင်တွေမှာလည်း နေခဲ့ဖူးတယ်။ ဆိုးတဲ့ထောင်တွေကို ကောင်းအောင်လုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးတဲ့ အတွက်လည်း အပင်ပန်းခံ အမုန်းခံပြီး ပြင်ခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိတယ်။

ထောင်တစ်ထောင် စည်းကမ်းပျက်ပြီး အကျဉ်းသားတွေ ခေါင်း ထောင်လာပြီဆိုရင် အဲဒီထောင်ကို စနစ်တကျ စည်းကမ်းရှိရှိ ပြန်ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး။ အာပေါက်အောင် တရားဟောပြီး ပြင်လို့ လည်းမရဘူး။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်ကိုင်ပြီး ပုံစံကျအောင် လုပ်လို့လည်း မရ တော့ဘူး။ ထောင်ပိုင်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းလုပ်လို့လည်း မရတော့ဘူး။ ပျက်သွားတဲ့ထောင်ကို ပြန်ပြင်ရတာ ပြန်မတ်ရတာ မလွယ် ဘူး။ မြေလှန်ပြီး အသစ်ကပြန်စရတဲ့ သဘောရှိတယ်။

ထောင်တွေမှာ ပုံစံစည်းကမ်းတွေ ပျက်သွားတာ၊ အုပ်ချုပ်လို့ မရတာတွေဟာ ထောင်ခိုင်ကြီးတွေနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အားနည်းချက်တွေ

၃၈ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

လှိုင်တဲ့။ နောက်ထောင်မှူးကြီးတစ်ယောက်က မစ္စတာ အပ္ပရာဒါ။ သူက လည်း ဦးချစ်သိန်းဆိုပြီး ဗမာနာမည်ပြောင်းခဲ့ကြတယ်။ ဗမာနာမည်တွေ ပြောင်းခဲ့ကြတဲ့ ကပြားထောင်ပိုင်ကြီး၊ ထောင်မှူးကြီးတွေ ခပ်များများ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ပုသိမ်ထောင်မှာ လူငယ်ဘဝတွေ့ခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကပြား ထောင် ပိုင်ကြီး မစ္စတာဒန်းကင်းဟာ သိပ်သဘောကောင်းပဲ။ ထောင်ပိုင်ကြီး သဘော ကောင်းတော့ အကျဉ်းသားတွေက ဆိုးတော့တာပေါ့။ ထောင်ကလည်း ဟိုခေတ်က ပုံစံထောင်မဟုတ်ဘူး။ စံပြထောင်ဖြစ်နေတယ်။ ထောင် စည်းကမ်းတွေက တစ်ဝက်တောင် မရှိတော့ဘူး။ ထောင်ပုံစံတွေ၊ ထောင် စည်းကမ်းတွေ ပျက်သွားပြီ။ ဒီလို ထောင်တွေမှာ သဘောကောင်းတဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးတွေကြောင့် အကျဉ်းသားတွေကို ပြောမရ ဆိုမရ ဖြစ်ပြီး ထောင်စည်းကမ်းတွေ ပျက်ကုန်တာလည်း တွေ့ရတယ်။

ထောင်ပိုင်ကြီးမစ္စတာဒန်းကင်းဆို သိပ်သဘောကောင်းတာ။ ကျွန် တော်တို့ ထောင်မှူးလေးတွေဆို သားသမီးတွေလို သဘောထားတယ်။ နေ မကောင်းလို့ ခွင့်ယူထားရင် ချက်ချင်းပဲ အိမ်ရောက်လာပြီး သတင်းမေး တော့တာပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒီထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ ပုသိမ်ထောင်မှာ နှစ်နှစ် လောက် အတူနေခဲ့ရတယ်။

ထောင်ပိုင်ကြီး သဘောကောင်းတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ အကျဉ်း သားတွေက ဆိုးကြတယ်။ မိဘက သားသမီးတွေကို အလိုလိုက်တော့ သားသမီးတွေ ဆိုးကြတဲ့ သဘောပါပဲ။

ထောင်မှူးကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှူးတွေက လုံခြုံရေးစည်း ကမ်းသေဝပ်ရေးအတွက် အကျဉ်းသားဆိုးတွေအပေါ်မှာ အရေးယူရတယ်။ တိုက်ထဲထည့်ထားရမယ့်သူကို တိုက်ထဲအထိ ပို့ရတယ်။ တနင်္လာနေ့ ထောင် ပိုင်ကြီး တန်းစီစစ်ဆေးကြည့်ပြီးဆိုရင် အကျဉ်းသားတွေက ထောင်ပိုင် ကြီးကို ဝိုင်းပြီး တိုင်ကြတော့တာပဲ။ ဟိုထောင်မှူးကလည်း ဆဲပါတယ်။ ဒီထောင်မှူးက ထိုးပါတယ်။ ထောင်မှူးကြီးက အကျဉ်းသားတွေကို မတရား တိုက်ပိတ်ထားပါတယ်ဆိုပြီး တိုင်ကြ တောကြတော့တာပေါ့။

ထောင်တွင်းဆူပူအကြိမ်များ ၃၉

ဟိုတုန်းက ထောင်ပိုင်ကြီးကို အကျဉ်းသားတွေက 'သခင်ကြီး' လို့ ခေါ်ရတာ။ ခု စံပြထောင်ခေတ်မှာတော့ သူတို့က ထောင်ပိုင်ကြီးကို 'ဘဘကြီး' တဲ့၊ 'အဖေကြီး' တဲ့။ ထောင်ပိုင်ကြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုလို့ တိုက် ထဲရောက်ရင် တိုက်ပိတ်ထားတဲ့ အကျဉ်းသားတွေက 'ဘဘကြီး' ဆိုပြီး အရင်ဆုံးစလို့ တိုင်ကန်တော့တာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ကို ထောင်မှူးကြီးက မတရားတိုက်ပိတ်ပါတယ် .. ဘဘကြီးတဲ့။ တချို့ အကျဉ်းသားတွေက ကျွန်တော်တို့ မှားပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ကို သနားသဖြင့် ဘဘကြီး တိုက်ထဲက လွှတ်ပေးပါ ဆိုပြီး သနားအောင် မျက်ရည်ခံလေးတွေနဲ့ လျှောက်ကြတယ်။

သဘောကောင်းတဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးက နောက် မင်းတို့ ကောင်း ကောင်းနေမလား။ ကောင်းကောင်းနေကြဆိုပြီး တိုက်ထဲက အကျဉ်းသား တွေ အကုန်လွှတ်ပေးထားတာပဲ။ ထောင်မှူးကြီးကလည်း မပြောတော့ ဘူး။ ကြည့်နေရတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မှားပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ ခွင့် ယူတ် ပါဆိုတာတွေကလည်း ထပ်နေပါပြီဗျာ။ အဲဒီလောက် သဘောကောင်းတဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးပါပဲ။

ထောင်တွေ ပျက်တာဟာ သဘောကောင်းတဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီး တွေကြောင့်လည်း ဖြစ်တယ်။ အားနည်းတဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးတွေကြောင့်လည်း ဖြစ်တယ်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်လောက်က မြင်းခြံထောင်မှာ အကျဉ်းသားတွေ ဆူပူမှုဖြစ်တယ်။ သေနတ်နဲ့တောင် ပစ်ပြီး နှိမ်လိုက်ရတယ်။ ဖြစ်ပုံက တစ်နေ့ တပ်က ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က ထောင်ထဲဝင်ပြီး ကြည့်ရှုရင်တယ် ဗဟုသုတပေါ့။ လေ့လာချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ တာဝန်မှူးထောင်မှူးက ထောင် ဗိုင်းကြီးတို့မသိဘဲ ထောင်ထဲ လှည့်ပြလိုက်တယ်။ အလုပ်ရုံတွေဘက် ရောက်တော့ အဲဒီဗိုလ်ကြီးနဲ့ တပ်မှာ အတူတူလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရဲဘော်တပ်သား တစ်ယောက်က ထောင်ကျနေတယ်။

ဗိုလ်ကြီးက သူ့တပည့်တွေတော့ မေးတော့တာပေါ့။ မင်း ဘာ ခြင်လို့ ထောင်ကျလာတာလဲ။ တယ်မိုက်တဲ့ အကောင်ပါလားဆိုပြီး ဆရာ

၄၀ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

က တပည့်ဆုံးမသလို၊ ကရုဏာဒေါသောနဲ့ နားရင်းသုံးလေးချက် အုပ်ထည့် လိုက်တယ်။

အကျဉ်းသားတွေက မြင်တော့ သူတို့ အကျဉ်းသားကို မတရား လုပ်တယ်ထင်ပြီး အဲဒီဗိုလ်ကြီးကို ဝိုင်းထိုးကြ၊ ကြိတ်ကြ၊ ရိုက်ကြနဲ့ ဗိုလ် ကြီးလည်း ဒီအလုပ်ရုံထဲမှာပဲ လဲသွားတယ်။

ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ထောင်မှူးကြီးနဲ့ အမှုထမ်းတွေ အတင်းဝင်ဆွဲ ခေါ်ထုတ်ခဲ့ရတယ်။ ထောင်မှူးကြီးနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေထပ်ပြီး ဗိုလ်ကြီးကို ဝိုင်း ရိုက်တဲ့ အကျဉ်းသားလေးငါးယောက်ကို ဝင်ခေါ်တာ မလိုက်ဘူး။ အတင်း ဝင်ဆွဲတယ်။ မရဘူး။ ကျန်အကျဉ်းသားတွေက ဝိုင်းထားပြီး အော်ဟစ် ဆန္ဒပြကြတယ်။

အဲဒီ ရုန့်ရင်းဆန်ခတ်မှုမှာ ထောင်မှူးကြီးကို အကျဉ်းသားတွေ က ဝိုင်းရိုက်ကြပြန်တယ်။ ထောင်မှူးကြီး ခေါင်းကွဲသွားတယ်။ ဆေးရုံတင် ရတယ်။ ဝန်ထမ်း ၃/၄ ယောက်လည်း ဒဏ်ရာတွေ အနည်းအများ ရကုန် ကြတယ်။ အဲဒီထောင်မှူးကြီးကတော့ ထောင်ပိုင်ကြီး အငြိမ်းစားဦးစိန် မောင်၊ ထောင်လုံခြုံရေးတို့၊ စည်းကမ်းသေဝပ်ရေးတို့နဲ့ ပတ်သက်ရင် နည်း နည်းလေးမှ အလျှော့မပေးဘူး။ သူ့ဆီက ပညာတွေ၊ နည်းတွေ ကျွန်တော် ရခဲ့တာပေါ့။

ည မိုးချုပ်တော့ အကျဉ်းသားတွေကို ထောင်ပိတ်ဖို့ အိပ်ဆောင် တွေထဲ အဝင်ခိုင်းတယ်။ မဝင်ကြဘူး။ မီးတွေဖိုပြီး အပြင်မှာနေကြတယ်။ အော်ဟစ်ဆန္ဒပြနေကြတယ်။ အိပ်ဆောင်တွေ မီးရှို့ဖို့လုပ်တယ်။ ခလက တို့ ရဲတို့၊ မီးသတ်တို့ ရောက်လာကြတယ်။ ဂါတ်ကြီးပေါ်က သေနတ်နဲ့ ပစ်ပြီး နှိမ်ယူရတယ်။ ဒီအထိ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်သွားတယ်။

အကျဉ်းသားတွေထဲက တစ်ယောက်သေတယ်။ သုံးလေးယောက် ဒဏ်ရာရတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ရုံးချုပ်က အထူးအရာရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းရင် လော မြင်းခြံထောင်ရောက်လာတယ်။ ထောင်ထဲဝင်စစ်တယ်။ တိုက်ပိတ် ထားတဲ့ အကျဉ်းသားခေါင်းဆောင်တွေ ဝင်ကြည့်တယ်။ ထောင်ဆေးရုံမှာ တင်ထားတဲ့ အကျဉ်းသား သုံးလေးယောက်ကိုလည်း ဝင်ကြည့်တယ်။

ထောင်တွင်းသူရိန်ကြီး - ၄၁

ဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းရင်လောဝင်လာတယ်ဆိုတော့ အကျဉ်းသား တွေက ဝိုင်းတိုင်းကြတယ်။ သူတို့ကို ထောင်က သေနတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းပစ်ခါ တယ်။ တစ်ယောက်သေပြီး သုံးလေးယောက် ဒဏ်ရာရပါတယ်တဲ့။ ဗိုလ်မှူး ကြီးက ဘယ်နှစ်ချက်လောက် ပစ်သလဲဆိုတော့ အကျဉ်းသားတွေက အများကြီးပစ်ပါတယ်။ အချက်လေးငါးဆယ် ပစ်ပါတယ်တဲ့။

ဒီတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးက ငါ သေနတ်နဲ့ပစ်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို အရေးယူရမယ်ဆိုတော့ အကျဉ်းသားတွေ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကုန်ကြ တယ်။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ အရေးယူမယ်ဆိုတာ သိလားဆိုတော့ အကျဉ်းသား တွေ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြတယ်။

ဗိုလ်မှူးကြီးက ဆက်ပြီး တပ်မှာ ကျည်တစ်တောင့်ဟာ လူတစ် ယောက်ပဲ။ အခု အချက်လေးငါးဆယ်ပစ်တာ တစ်ယောက်ပဲ သေတယ်။ သုံးလေးယောက်ပဲ ဒဏ်ရာရတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ အမှုထမ်းတွေကို အရေး ယူမှာ ကျည်တွေဖြန်းပစ်တယ်။ ကျည်တစ်တောင့် တစ်ယောက်မှန်ပေး သင် ဖန်လို့တဲ့။ စစ်သားပီပီ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသွားတော့မှပဲ။ အကျဉ်း သားတွေ ငြိမ်ကုန်ကြတော့တယ်။ ခေါင်းဆောင်တဲ့ အကျဉ်းသားတွေ မြောက်ပင်ပေးတဲ့ ပုဒ်မ-၅ အကျဉ်းသားတွေ နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ် လောက်ကို အင်းစိန်ထောင် ပြောင်းပစ်လိုက်ရတယ်။

နောက် ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မေလနဲ့ ဇွန်လထဲမှာတော့ သရက်ထောင် မှာ သူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြန်တယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဦးလှရွှေ နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှု၊ ဂဠုန်ဦးစောတို့အမှုက တရားခံ စိန်ကြီးနဲ့ ရန်ကြီး ဆောင်တို့ကို ရန်ကုန်ထောင်ကြီးထဲမှာ ၁၉၄၈ ခု၊ မေလ ၈ ရက်နေ့မနက် မှာ ကြိုးပေးစဉ်က ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးလှရွှေက ထိုစဉ်က ထောင်မှူးကြီး ဖြစ်ပြီး အနီးကပ် အစအဆုံး ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

အခု သရက်ထောင်ရောက်တော့ အသက်ကလည်း ရလာပြီး ဝင်စင်နဲ့လည်း မဝေးတော့ဘူး။ ဒီတော့ ဘာသာတရားဘက်ကို ရောက် လာတယ်။ တိုင်းပြည်အတွက် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့ပြီပဲ။ ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဘွဲ့လည်း ရခဲ့ပြီပဲ။ ပင်စင်ယူခါနီးမှာ ကိုယ့်

၄၂။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

အတွက် လုပ်ရတော့မှာပေါ့။ သရက်မှာလည်း နာမည်ကျော် ဇာလီတောင် ဆရာတော်ကလည်း ရှိတယ်။ မြို့ပေါ်က ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိတွေ၊ လူကြီးတွေဆို ဇာလီတောင်ဆရာတော်ထံက ပြန်တယ်မရှိဘူး။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးလှရွှေကလည်း ထောင်က အလုပ်တွေကို အောက်က တပည့်တပန်း ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်မှူးတွေနဲ့ ထားပြီး ဇာလီတောင်ဆရာတော်ဆီမှာ အမြဲလိုလို ရောက်နေတယ်။ ကြောင်မရှိတော့ ကြက်ထတာပေါ့။ အောက်ကအရာရှိတွေကလည်း မနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သရက်ထောင်ဟာက တဖြည်းဖြည်း စည်းကမ်းတွေ ယုံယွင်းလာတော့တာပေါ့။ ထောင်အရာရှိတွေမှာ အာဏာမရှိတော့ဘူး။ ထောင်ပိုင်ကလွဲလို့ အောက်က ထောင်အမှုထမ်းတွေကို ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ကြတော့ဘူး။

အဲဒီမှာ ထောင်မှူးကြီးတွေက ဦးသိန်းတန်နဲ့ ဦးစိုင်းခန်းပန်တို့ ဖြစ်ကြတယ်။ ဦးသိန်းတန်က မန္တလေးထောင်မှာ စာရေးလုပ်ပြီး ထောင်မှူး၊ ထောင်မှူးကြီးဖြစ်လာတာ။ စာရေးက လာတယ်ဆိုတော့ အကျဉ်းသား အုပ်ချုပ်ရေးမှာ အားနည်းတာပေါ့။ ထောင်မှူးကြီး ဦးစိုင်းခန်းပန်ကလည်း ရှမ်းလူမျိုး၊ စော်ဘွားတွေ အာဏာမစွန့်ခွာက ရှမ်းစော်ဘွားထောင်တွေမှာ အမှုထမ်းခဲ့တာ။ ရှမ်းထောင်မှူးတွေဟာ ရှမ်းပြည်က ထောင်တွေနဲ့ပဲ သင့်တော်တယ်။ ပြည်မက ဗမာအကျဉ်းသား လူဆိုးလူလည်တွေနဲ့တွေ့တော့ အံ့မဝင်တော့ဘူး။ သရက်ထောင်ဆူပူမှုဟာ အဲဒီအားနည်းချက်၊ ဘွဲ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါပဲ။

၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မေလထဲမှာတော့ အလုပ်ရှက် အကျဉ်းသားတစ်ရာ လောက်ဟာ အလုပ်ရှက်မဝင်ဘဲ ဆန္ဒပြကြတယ်တဲ့ဗျာ။ ထောင်ထဲလာပြီး ဒီမိုကရေစီတောင်းနေကြတာ။ ဒီတော့ အလုပ်ရှက်ထောင်မှူးဦးဘလွန်းက အလုပ်ဆင်းဖို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောပေမယ်လို့မရဘူး။ ထောင်မှူးကို မထီလေးစား ပြန်ပြောကြတယ်။ ဒါနဲ့ ထောင်မှူးက ထောင်ပိုင်ကြီးကို သွားခေါ်တယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်မဆင်းသလဲဆိုတော့ အကျဉ်းသားတွေက အလုပ်ရှက်ထောင်မှူးကို မကြိုက်လို့ သူ့လက်အောက်မှာ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ မဲပုံးထောင်ပေးရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။

ထောင်တွင်းဆူပူမှုများ - ၇၇

အကျဉ်းသားထဲက ခေါင်းဆောင်အကျဉ်းသား တစ်ယောက် အောင်မောင်းနဲ့ မောင်ပြားတို့က ထောင်မှူးဦးဘလွန်းသည် ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်ဘူး။ ဘက်လိုက်တယ်၊ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ လျှော့ရက်မပေးဘူး။ မထောက်ခံဘူး။ ရဲဘက်စခန်းလိုက်ချင်တဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်၍ ချောက်စခန်းကို မထည့်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီအလုပ်ရှက်ထောင်မှူး ဦးဘလွန်းကို အခုချက်ချင်း ပြောင်းပေးရမယ်တဲ့ဗျာ။ အကျဉ်းသားခေါင်းဆောင် တင်လှက ဒီမိန်းမ၊ အောင်မောင်းက နွားခိုး၊ မောင်ပြားကလည်း ခိုးပူပူ။ အဲဒီကောင်တွေက ထောင်ထဲလာပြီး လူပါးဝနေလိုက်ကြတာ။ အနုက လက်သီးနဲ့ထိုးနေတယ်ဆိုပါတော့။

ထောင်ကတော့ အတော်ပျက်နေပြီ။ ၁၉၇၄-၇၅ ခုနှစ်လောက်က ထွက်နေတာ။ ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားတွေ မကြာခဏ ဆန္ဒပြတယ်။ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း ရိုက်မှုတွေ၊ ဓားထိုးမှုတွေလည်း မကြာခဏဆိုသလို ဖြစ်နေတယ်။ လောင်းကစားပိုင်းတွေကလည်း ထိန်းသိမ်းဖို့မရအောင်ကို ဖြစ်နေတယ်။

ထောင်တွင်းဆူပူမှု စတင်ဖြစ်ပေါ်လာတာကတော့ (၂၄-၅-၇၆) နေ့မှာ အကျဉ်းသားအောင်မောင်းနဲ့ ဝံသာကျော်တို့က ခေါင်းဆောင်ပြီး ထောင်တွင်းဓမ္မာရုံမှာ သူတို့ဖွဲ့ထားတဲ့ အကျဉ်းသားကော်မတီ (၂၇) ဦးတို့နဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတယ်။ အဲဒီမှာ အကျဉ်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ သောကြာနဲ့ တင်ဦးတို့က ယခင် (၂) ကြိမ် ဆန္ဒပြတောင်းခံခဲ့ကြသော အချက်အလက်များမှာ ထောင်အာဏာပိုင်များက လိုက်လျောမှုမရှိ၍ ယခုထပ်မံတောင်းဆိုရန် စုဝေးတိုင်ပင်ကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နောက် (၅) ရက်ခန့် ကြာလျှင် (၁) အဆောင်အပေါ် (၁)ခန်း၌ နေ့လယ် (၁၂)နာရီတွင် စုရုံးပြီး အကြံဉာဏ်များပေးကြရန် ပြောကြားကာ ညနေ (၄)နာရီတွင် အစည်းအဝေးတို့ ရပ်သိမ်းခဲ့ကြတယ်။

နောက် သူတို့ ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း (၅) ရက် ပြည့်တော့ (၁) အဆောင်အပေါ် အခန်း (၁)မှာ ကော်မတီ (၂၇) ဦး ထပ်မံတွေ့ဆုံကြပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြန်တယ်။ ဆေးမှူးက ပိုက်ဆံရမှ ဆေးသုံးပေးတယ်။

၄၄ - အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ဆရာဝန်ကလည်း အချိန်မှန်မှန် မလာဘူး။ အကျဉ်းသားရဲကွာ အပြည့်အဝ ရရှိရေးနဲ့ တစ်ပတ်ကို အမဲသား။ ဝက်သား။ ဘဲဥ (၃)မျိုးကျွေးရန် တောင်းဆို ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

အဲဒီမှာ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကြားထဲကနေပြီး နှစ်ဖက်ချွန်လုပ်သွားတာ က အကျဉ်းသား သောကြာ၊ သူကထောင်ပိုင်လို့ အခုလို နှစ်ဖက်ချွန် လုပ်ပြီး မွေသွားလို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆူပူမှုကြီးဖြစ်ရတာ။

နောက် အဲဒီဆူပူမှုကြီး မဖြစ်ခင် သရက်ထောင်ကို အချိန်မီ ရောက်လာကြတာက မကွေးကောလိပ်က ကျောင်းသားတွေ၊ မကွေးကော လိပ်မှာ ဆူဆူပူပူလုပ်လို့ ကျောင်းသား (၄၊ ၅) ယောက် ထောင်ကျပြီး ရောက်လာတယ်။ ထောင်တွင်းကြီး ထောင်ကတစ်ဆင့် (၁၈-၅-၇၆) နေမှာ ရောက်လာကြတယ်။ ကျောင်းသူတစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်။

(၁-၆-၇၆) နေမှာတော့ သူတို့အဖွဲ့ ထပ်မံဆွေးနွေးကြပြန်တယ်။ (၃-၆-၇၆) နေမှာ အကျဉ်းသားအားလုံး မိန်းကျေးတွင် စုရုံးပြီး အလုပ်မဆင်း ဘဲ ကြွေးကြော်သံများဖြင့် လိုလားချက်တွေတောင်းဆိုရန် ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ထောင်အာဏာပိုင်တွေနဲ့တွေ့ဖို့ တာဝန်ပေးခြင်းခံရသည့် အကျဉ်းသား (၃) ယောက်ကို အာဏာပိုင်တွေက ဖမ်းထားပါက အကျဉ်းသားကော်မတီ ထဲက အကျဉ်းသားစောလှချိုက ခေါင်းဆောင်ပြီး ဖမ်းထားသူများကို ပြန် လွှတ်ပေးရန် တောင်းဆိုရမည်။ ထောင်အာဏာပိုင်များက အကြမ်းမက် နှိမ်နင်းပါက ခံများ။ တုတ်များဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ပြီး နောက်ဆုံးအဆင့် တွင် အိပ်ဆောင်တွေကို မီးရှို့ရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်တဲ့ ခင်ဗျာ။

အဲဒီမှာ ခေါင်းဆောင်တာကတော့ သရက်ထောင်ကို အချိန်မီ ရောက်လာကြတဲ့ မကွေးကောလိပ်က ကျောင်းသားတွေပဲ။ တင်ဦး၊ စောလှချို၊ ဝင်းမြင့်နဲ့ ဇော်အုန်းတို့တွေပဲ။

(၃-၆-၇၆) နေ့ နံနက်မှာတော့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း မိန်းကျေးတွင် အကျဉ်းသားများစုရုံးပြီး အလုပ်မဆင်းကြဘဲ ကြွေးကြော်သံများဖြင့် ဆန္ဒပြ ကြပါတယ်။ နံနက် (၉)နာရီတွင် အကျဉ်းသားခေါင်းဆောင် တင်ဦး၊ မောင်ပြာ၊ သန်းမောင်တို့ (၃) ဦး ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် လာတွေ့ကာ လိုလားချက်များကို

ထောင်တွင်းဆူပူမှုကြီးများ - ၇၅

စင်ပြတောင်းဆိုကြတယ်။ သူတို့ တောင်းဆိုချက်တွေ အပြည့်အဝ မရဘဲ ဆိုကာ ညနေထောင်ပိတ်၊ အိပ်ဆောင်တွေထဲမဝင်ဘဲ အပြင်မှနေ၍ ဆက်လက် ဆန္ဒပြ ဆူပူအော်ဟစ်နေကြပါတော့တယ်။

ညနေ (၆) နာရီခန့်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးဦးလှရွှေသည် ဝန်ထမ်း အင်အား (၃၀) ခန့်ဖြင့် ထောင်တွင်းသို့ဝင်ရောက်ကာ အိပ်ဆောင်များထဲ ဝင်ကြရန် ဖျောင်းဖျာပြောဆိုသော်လည်း မရပါ။ ဝန်ထမ်းများ၏လက်ထဲ တွင် ဒိုင်းအကာနှင့် ဝါးရင်းတုတ်များပါလာသဖြင့် အကျဉ်းသားများက အုတ်ခဲ များဖြင့် စတင်ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ဝန်ထမ်းများ တံခါးကြီးအတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လိုက်ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ (၄-၆-၇၆) နေ့ နံနက် (၉)နာရီခန့်တွင် ပါတီ ကောင်စီမှ တာဝန်ရှိသူများ လာရောက်ပြီး အကျဉ်းသားခေါင်းဆောင်များ နှင့် ဆွေးနွေးကြသည့် ဆွေးနွေးပွဲကို (၁၂:၀၀) ခန့်တွင် ခေတ္တရပ်နားလိုက် ကြပြီး ညနေ (၃:၀၀)နာရီတွင် ဆွေးနွေးပွဲကို ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းတွင် ပြန်စတင် ညနေ (၅:၃၀) နာရီခန့်တွင် ပြီးသွားပါတယ်။ အကျဉ်းသားခေါင်း ဆောင်များနှင့် ပြေလည်မှုရရှိသည့်အတွက် ဆန္ဒပြခြင်းကို ရပ်စဲကြောင်း အကျဉ်းသားခေါင်းဆောင်များက ကြေငြာသည့်အတွက် အကျဉ်းသားအားလုံး မိမိတို့အိပ်ဆောင်များ အသီးသီးသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားကြပါသည်။

(၇-၆-၇၆) နေ့မှာတော့ အကျဉ်းဦးစီးဌာန ဒုတိယညွှန်ကြားရေး မှူးချုပ် ဗိုလ်မှူးမောင်မြင့်ခေါင်းဆောင်ပြီး အင်းစိန်ထောင်က ထောင်ပိုင်ကြီး မစ္စတာမဂ္ဂနန်းနဲ့ သင်တန်းသား (၅၀) လောက်ဟာ T.E ကား (၃) စီးနဲ့ သရက်ထောင်ကို ရောက်လာကြတယ်။ ရောက်တယ်ဆို ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးလှရွှေကို ရာထူးကချပြီး သရက်ထောင် ထောင်ပိုင်တာဝန်ကို မစ္စတာ မဂ္ဂနန်းကို ပေးလိုက်တယ်။

ဒုညွှန်ချုပ်ဟာ ရောက်တယ်ဆို ပါတီကောင်စီလူကြီးတွေနဲ့တွေ့ တယ်။ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ကိုလည်း အကူအညီတောင်းတယ်။ (၈-၆-၇၆) နေ့ မနက်မှာတော့ ထောင်ပိုင်ကြီး မစ္စတာမဂ္ဂနန်းဟာ အင်းစိန် က ပါလာတဲ့ သင်တန်းသား (၅၀) ကျော်ရယ်၊ သရက်ထောင်က ဝန်ထမ်း

၄၆ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

တွေ့ခဲ့ပေါင်းပြီး ထောင်ထဲဝင်ပြီး တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ရှာဖွေရေးတွေလုပ် တယ်။ တစ်ထောင်လုံးကိုလည်း မြေလှန်ရှာတယ်။ သူတို့ဝှက်ထားတဲ့ လက် နက်တွေ၊ ဝိုက်ဆံတွေ၊ ဥပဒေနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ရှာဖွေ သိမ်းဆည်းလိုက်ရတယ်။ ရှာဖွေရရှိတဲ့ တရားမဝင်ပစ္စည်းတွေကို ကား (၃၊ ၄) စီးနဲ့ တိုက်ထုတ်လိုက်ရတယ်။

တစ်လက်စထဲပဲ အကျဉ်းသားခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ မကွေးကောလိပ် က ကျောင်းသား (၄၊ ၅) ယောက်အပါအဝင် အကျဉ်းသား (၃၀)ကျော်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ရဲအချုပ်ကားတွေနဲ့ တိုက်ရိုက်အင်းစိန်ထောင်ပို့လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှပဲ ထောင်ထဲငြိမ်သွားပြီး ရှင်းလဲရှင်းသွားပြီဆိုပါတော့ ...

အခန်းတွေအားလုံး ဝင်ရှာတယ်။ တစ်ထောင်လုံးကိုလည်း မြေလှန် ရှာတယ်။ တူးဆွရှာတယ်။ အကျဉ်းသားတွေကိုလည်း ရွေးထုတ်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပြည်သူ့ရဲတွေလည်း ရောက်နေတယ်။ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ကလည်း မီးသတ်ကား (၃၊ ၄) စီးနဲ့ ရောက်နေတယ်။ အခုလိုလုပ်တော့ အကျဉ်းသား တချို့က အော်ဟစ်ကြသေးတယ်။ ခဏပါပဲ ... နောက်တော့ ငြိမ်ကုန်ကြ တယ်။ သေနတ်တစ်ချက်မျှ မဖောက်လိုက်ရပါဘူး။ ဒုချုပ် ဗိုလ်မှူးမောင်မြင့် ကိုယ်တိုင် (Plan) ချပြီး အေးအေးဆေးဆေး လုပ်သွားတယ်။

သရက်ထောင်မှာဆို အကျဉ်းသားတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ပုဒ်မ-၅ အကျဉ်းသားတွေလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ထောင်ပိုင်ကြီး မဂ္ဂနန်းဟာ ထောင်ကို ထောင်နဲ့တူအောင် စည်းကမ်းတကျဖြစ်အောင် ထောင်လုပ်ငန်းတွေ ပုံမှန်လည်ပတ်နိုင်အောင် အစကပြန်စပြီး လုပ်ရတော့ တာပေါ့။ ပျက်နေတဲ့ သရက်ထောင်ကို ပုံမှန်ထောင်ပြန်ရောက်အောင် တစ်နှစ်လောက် လုပ်ယူရတယ်။ စိတ်ချရပြီဆိုတော့မှ ထောင်ပိုင်ကြီးမစ္စတာ မဂ္ဂနန်းကိုတော့ အင်းစိန်ထောင် သူနေရာသူ့ကို ပြန်ပို့တယ်။

မစ္စတာ မဂ္ဂနန်းကို အင်းစိန်ထောင်ပြန်ပို့တော့ သရက်ထောင် အတွက် ထောင်ပိုင်ရှင်ကြတယ်။ ရွေးကြတယ်။ ဘယ်သူနဲ့ သင့်တော်မလဲ ပေါ့။ ကျွန်တော် မဲကျတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ မအူပင်ထောင်ရောက်တာ တစ်နှစ် ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သရက်ထောင်ကို ပြောင်ဆဲရတယ်။ သရက်ထောင်

ထောင်တွင်းဆူပူအကြံပေး - ၇၇

မှာ ထောင်ပိုင်ကြီးပေါ့။ သရက်ထောင်ရောက်တော့ ထောင်မှူးကြီးက ဦးအောင် ခင်လှ၊ ထောင်မှူးတွေက ဦးတင်ထွဋ် (ညွှန်မှူး-ငြိမ်း) ဦးထွန်းရီ၊ ဦးမြင့်အောင် တို့ပေါ့။ ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီးတို့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် တစ်ချက်ကလေးမှ ပြန်ကြည့်စရာမလိုဘူး။ ထောင်ကလည်း မစ္စတာမဂ္ဂနန်းလုပ်သွားလို့ ထမင်းကြမ်းခဲ ယပ်ခတ်စားရုံပဲ ထောင်ထဲအကျဉ်း သားရှိလို့ ရှိမှန်းတောင်မသိဘူး။ ငြိမ်နေတာပဲ။ မစ္စတာမဂ္ဂနန်း ချက်ပြုတ် ထားခဲ့တဲ့ ထမင်းနဲ့ဟင်း အလွယ်တကူ ခူးခပ်စားနေတာ။ တစ်နှစ်တောင် မှီသေးပါဘူးဗျာ။ သရက်ထောင်ကနေ မန္တလေးထောင်ပို့ကြပြန်တယ်။

မန္တလေးထောင်ကို ၁၉၇၈-ခုနှစ်၊ ဇွန်လထဲရောက်တယ်။ မန္တလေး ထောင်ရောက်တော့ သရက်မှာလို ချက်ပြီး၊ ပြုတ်ပြီး၊ ခူးပြီး၊ ခပ်ပြီး အဆင်သင့် စားရုံမဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ချက်စားရုံပဲသဘောဖြစ်နေတယ်။ ဆန်ရှာရ၊ ဆီရှာရ၊ အိုးရှာရ၊ ခွက်ရှာရ ဖြစ်တော့တာပေါ့။ ထင်းထောင်ရှာ ရတယ်။ မီးဖိုကလည်း ပျက်နေလို့ အုတ်ခဲရှာပြီး မီးဖိုတောင်လုပ်ရတယ်။ ဖင်ပန်းလိုက်တာဗျာ၊ မပြောပါနဲ့တော့။ မန္တလေးထောင်မှာ ခုနစ်နှစ်တိတိ ဖင်ပန်းခဲ့ရပါတယ်။

ထောင်တွေထဲက ပုဒ်မ-၅ အကျဉ်းသားတွေကို နိုင်ငံတော်အစိုးရ က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အဆင့်တန်းမြင့်မြင့်ထားပါတယ်။ ထောင်ကျ အကျဉ်းသားတို့၊ အချုပ်အကျဉ်းသားတို့ကို ကျွေးတဲ့ရိက္ခာစကေးထက် သာပါတယ်။ ဟိုတုန်းက သူတို့ကို ကာကွယ်ရေးအကျဉ်းသားလို့ခေါ်တယ်။ ပုဒ်မ-၅ အကျဉ်းသားတွေဆိုပါတော့၊ တစ်နေ့ကို သူတို့သုံးဖို့ ၂၅ပြားပေး တယ်။ ဆေးလိပ်ဖိုး၊ မုန့်ပဲသရေစာဖိုးအတွက် ဆိုပါတော့။ အသားဟင်း ကလည်း နေ့တိုင်းစားရတယ်။ ကုလားပဲဟင်းကလည်း နေ့တိုင်းပါပဲ။ အိပ် တော့လည်း ကုတင်နဲ့မွှေးယာနဲ့ ခြင်ထောင်နဲ့ ထားပေးတာပါ။

ထောင်ထဲက သူတို့ကို အစိုးရက ကိုကိုးကျွန်းခေါ်ချင်ပါဘူး။ ကိုကိုးကျွန်းပို့တယ်ဆိုတာ နိုင်ငံတော်အစိုးရမှာ အလွန်တာဝန်ကြီးပါတယ်။ ကျွန်းပေါ်က ထိုးပြီးထားလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ အကျဉ်းစခန်းထောင်ကို ကျကျ နန ငွေကုန်ကြေးကျ အတော်အကုန်ခံပြီး ဆောက်ရတယ်။ သူတို့ စားနေ

၄၈ ❀ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

သောက်ရေး၊ ကျန်းမာရေး လုံခြုံရေးအဖက်ဖက်က လိုလေသေးမရှိရအောင် ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။

အသွားအလာကလည်း ခက်ခဲပါတယ်။ မိုးတွင်းကာလ ခြောက်လ လောက်ဟာ ဘာသင်္ဘောမှ သွားလို့လာလို့မရတော့ဘူး။ မိုးမပြတ်ရွာတော့ ရာသီဥတုက ဆိုးတယ်။ ဒီလိုနေရာမှာမျိုးကို သူတို့ကို မပို့ချင်ပါဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့ ပို့ရသလဲဆိုတော့ ထောင်တွေထဲမှာ ကောင်းကောင်းမနေကြလို့ဘဲ။ ထောင်တွေမှာ အကျဉ်းသားတွေ မကြာခဏဆူတယ်။ မငြိမ်မသက်မှုတွေ ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ထောင်တွေမှာ အကျဉ်းသားတွေ ဆူတာ၊ မငြိမ် မသက်ဖြစ်တာဟာ သူတို့ရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ ပေါ်လာတယ်။ တခြားအကျဉ်း သားတွေကိုလည်း မြှောက်ပေးတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆူပူအောင် လုပ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်း ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်ပါ တယ်။

သူတို့ ကိုကိုးကျွန်းပို့တော့ သူတို့ချည်း ပို့ထားလို့ရတာမှ မဟုတ် တာ။ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းဦးစီးက အမှုထမ်းတွေပါရတယ်။ ကျွန်တော်ရာ အဆစ်ပါရတာက ကျွန်တော်တို့ ကိုကိုးကျွန်းအပို့ခံရတာက သူတို့ ကျွန်းမှာ နပန်းလုံးခွဲကြရတာက သူတို့နဲ့ကျွန်တော်တို့ ...

သတ္တဝါများအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ ...

အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

အငြိမ်းစားထောင်
အရာရှိတစ်ဦး

အသက်ကလေး ရလာသည်နှင့် အားလပ်နေချိန်များတွင် စာရေး ဆရာပီက ကုန်ကြမ်းရှာရင်း ခရီးထွက်လိုသည်မှာ လူ့စိတ်ပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တစ်ဦးတည်းလည်း ခရီးမထွက်လို၊ အဖော်အပေါင်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ တပည့် ရင်းများဖြင့် သွားလိုနေသည်။

အိမ်က SUNNY (PICKUP) ကားကလည်း မကြာမတင် (ကညန) သို့ အပ်နှံရတော့သည်။ ၁၉၉၀ Model ဖြစ်၍ အလွန်ကောင်းသည်။ ခရီး ဝေးလည်း အကြိမ်ကြိမ် ထွက်ဖူးသည်။ မချူချာ။ အလွန်သနွေကောင်း သည်။

ခရီးထွက်ရန် အဖော်အဖြစ် ရှာဖွေတော့လည်း သစ်တောအရေးပိုင် ဦးနေအောင်က အသက်ကြီးပြီ။ သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ရက်ကြာ ခရီးဝေးမလိုက်နိုင်တော့၊ တောအုပ်ကြီးကိုဖော်မင်းနှင့် ကျော်စိန်ဝင်းတို့က လည်း သူတို့၏ မိသားစုကိစ္စများကြောင့် မလိုက်နိုင်ပြန်ပါ။

သာယာဝတီက မုဆိုးတပည့်ကျော် အောင်သန်းနှင့် မျောက်တင် သောင်းတို့အား အကြောင်းကြားထားသော်လည်း အကြောင်းမပြန်ကြသေး

တစ်ခါ မန္တလေးက ပုဏ္ဏားတင်ဦး၊ ဖောက်ထွင်းပိဇ္ဇာကျော်ကြီးနှင့် သူနီ ဖြင့်သိန်းတို့ကလည်း ဆက်သွယ်ရှာဖွေ၍ မရသေးပါ။ ထောင်တွင်းများ ဖြန့် ရောက်နေကြပြီလားမသိ။ အကျဉ်းဌာနက ထွက်လာကတည်းက ထောင်နှင့် အဆက်အသွယ်မရှိသည်မှာ ကြာချေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှူးသင်တန်းအပတ်စဉ် (၆) က ငယ်ပေါင်း ရောင်းရင်းများဖြင့်တော့ (၆)လတစ်ခါ ဆုံဖြစ်ကြသည်။ လူကိုယ်တိုင်ဖြစ် စေ၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အဆက်အသွယ်က မပြတ်ပါ။ သို့သော် သူ တို့က ကျွန်တော့်လို အားလပ်သူများမဟုတ်ကြ။ အပတ်စဉ်(၆) လက်ထွက် စာရေးဆရာများဖြစ်ကြသော စာရေးဆရာ ကိုစိုးဝေက ပုသိမ်မြို့သို့ သွား နေရသည်။ သူ့မိန်းမ ဆရာမက အသက်ကြီးမှ ကံပေါ်သတဲ့လေ။

စာရေးဆရာ ပီတာမြဦးကတော့ မဂ္ဂဇင်းအစောင်စောင်ဖြင့် မအား လပ်ရှာ။ ကျွန်တော်နှင့်တွဲနေသော စာရေးဆရာ မောင်ညိုမြိုင်းကတော့ သူ့မိန်းမကိစ္စ၊ သူ့သားသမီးများကိစ္စကြောင့် ခရီးဝေးမလိုက်နိုင်ပါ။ သူက သန်လျင်သား။ ကချင်ပြည်နယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ် မပြောနှင့် မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်း အညာဒေသသို့ပင် ရောက်ဖူးသူမဟုတ်။ ထနောင်းပင်ကို မြင် ဖူးချင်သည်ဟုတော့ အမြဲတမ်း ပြောနေတတ်သည်။

သို့သော် သူက ကားစက်ပြင်ရန် မပြောနှင့် ကားပင်မမောင်း တတ်ရှာပါ။ ကျွန်တော်လိုချင်သော အဖော်က ကျွန်တော့်တပည့်ရင်းဖြစ် ဦး ကားမောင်းစက်ပြင်တတ်ရမည်။ အရေးကြုံက အားကိုးအားထားပြုနိုင် သော ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ ကိုယ်ခံပညာတတ်ကျွမ်းသူလည်း ဖြစ်ရပေမည်။ မောင်ညိုမြိုင်းက လူဗလံလေး နွဲ့နွဲ့ဖြူဖြူချောချောကလေး။

ကျွန်တော်မျှော်လင့်နေတုန်း ရေငတ်သူ၊ ရေတွင်းထဲကျသလို မန္တလေးပုဏ္ဏားတင်ဦးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ မနက်စောစော ရောက် ထာခဲ့သည်။ ဧည့်သည်လာသည်ကို သိသော်လည်း ကျွန်တော်က ဂုဏ်တော် တွန်ခြာ ပုတီးစိပ်လျက် တန်းလန်းကြီးမို့ အိမ်ကမိန်းမက ဧည့်ခံထားသည်။ အသံကြားသည်နှင့် ပုဏ္ဏားတင်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ ပရိက ပြုထား

၅၂ ။ ယောင်မှူးကြီးသိန်းထွန်း

သော ပုတီး (၉) ပတ်မပြည့်မချင်း စိပ်နေရသည်။ ပြီး၍ သတ္တဝါအပေါင်းအား မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီးမှ တရားအလုပ်က ဖြုတ်ရတော့သည်။

“ဆရာ... နေကောင်းရဲ့လား”

“အေး... ကောင်းတယ်။ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်ရော”

“ဆရာ... မသိဘူးလား။ မြင့်သိန်းနဲ့ ကျော်ကြီးလေ... ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ အချုပ်ခံနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီညနေလွတ်မှာပါ”

“ဟေ... ငါ မသိပါလား။ ငါ့လည်း အကြောင်းမကြားကြဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သင်္ဃန်းကျွန်းက မင်းသမီးရွှေဆိုင် အဖောက်ခံရတာ ဆရာ။ မြင့်သိန်းနေတဲ့ ဘုရားလမ်းနဲ့နီးတော့ မြင့်သိန်းကိုဆွဲရာက အသင့်ရောက်နေတဲ့ ကျော်ကြီးပါ အဆစ်ပါသွားတာပေါ့။ အမှန်က သူတို့မဟုတ်ဘူး... ဆရာ၊ အချောင်နာမည်ကြီးလို့ ခံရတာ။ ဒါကြောင့် အခု အာမခံရတာ”

“ဟေ... အဲ့ဒါဆို ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။ မြွေပွေး ပိုးထိခံရတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်... ဆရာ။ အမှန်က ကျွန်တော်လက်ချက် သူတို့ အိမ်ကအပြန် အသုံးစရိတ်ပြတ်သွားတာနဲ့ ကြုံတုန်းသမ္မာမလာခဲ့တာ”

“တန်ဖိုး အတော်များသလား”

“သိန်း ရာဂဏန်းလောက်ပါ... ဆရာရယ်။ ခရီး ခွားဟန်လွှဲ အပျင်းပြေ လွယ်လွယ်ရတာနဲ့ တစ်ဦးတည်း ဖောက်ခဲ့တာ”

“ဟကောင်ရ... ဟိုကောင်တွေ မသိဘူးလား”

“မသိဘူး... ဆရာ၊ အချောင်ခံရတာ။ ကျွန်တော်ကလည်း မရည်ရွယ်ပါဘူး။ အဲဒီညက ကျွန်တော် ပုသိမ်မြို့ကအပြန် ည (၉)နာရီ လောက်ပေါ့။ သူခိုးမြင့်သိန်းအိမ်အသွား၊ မင်းသမီးရွှေဆိုင် သိမ်းနေတာနဲ့ ကြုံတယ်။ အာမခံသောကြီး (၃)လုံးကံခါးမှာ ခတ်နေတာကြုံတော့ လက်က ယားလာတယ်။ မြင့်သိန်းတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ဖို့ပဲ။

ဘုရားလမ်း မြင့်သိန်းအိမ်သွားတော့ ခြေရင်းအိမ်က အသုဘ ဖြစ်နေတယ်။ အသုဘရှိတော့ မဲပိုင်းရှိတာပေါ့... ဆရာရယ်။ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ

သင်္ဃာတိကနေတို ၂၃

မြင့်သိန်းနဲ့ကျော်ကြီးကို ဖဲရိုက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။ ဒီကောင်တွေက ဖဲရိုက်ရင် ပိုးအလင်းရိုက်တတ်တာ။ မနောင်မှတ်ချင်တာရယ်။ သူတို့ကို စချင်နောက်ချင်တာရယ်။ သူတို့အတွက် အလီတိုင်ပြုနိုင်အောင် မျက်မြင်သက်သေတွေပါရှိတာမို့ ကျွန်တော်တစ်ဦးလည်း လုပ်ခဲ့တာပါ”

“အင်း... အဲဒီ (၂)ကောင်က ရဲမှတ်တမ်းဝင် နာမည်ကျော် ဆာတ်ထွင်းသမားတွေကိုး။ သူတို့အချုပ်ခံရတော့ မင်းကို သူတို့က ဆက်သွယ်တာလား”

“ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့... ဆရာရယ်။ ဒီညီအစ်ကိုတွေပဲ ခြုံတာ။ ကျွန်တော်သိရတော့ ရန်ကုန်က ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ ရှေ့နေငှားထားတယ်။ သူတို့ထောင်ဝင်စာကိစ္စ လိုအပ်တာတွေ၊ ဝယ်ဖို့ခြမ်းဖို့ ကျွန်တော်ကပဲ နောက်ကွယ်က ပံ့ပိုးကြိုးကိုင်နေရတာပေါ့”

“ရဲက မင်းမှန်း မရိပ်မိဘူးလား”

“မရိပ်မိနိုင်ဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော်က မြင့်သိန်းတို့အိမ် မဝင်ဘူး။ လူရိုက်၊ လူယောင်တောင် မပြခဲ့ဘူး။ အဝေးက လှမ်းအကဲခတ်ပြီး ညတွင်းချင်း မန္တလေးရထားနဲ့ ပြန်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့ သဘာရင်သူခိုးကြီးတွေ လက်ရာမှန်းမသိအောင် ရွှေဆိုင်ထဲမှာလည်း မွှေနှောက်ပစ်ခဲ့တယ်။ မြင့်သိန်းနဲ့ကျော်ကြီးက အသုဘအိမ် မဲပိုင်းကယ်လို့ သက်သေ အလီတိုင်ပြုနိုင်တာနဲ့ ဒီနေ့ အာမခံရကြမှာ ဆရာ”

“မင်းလက်ချက်မှန်းသိရင်တော့ မင်းကို ကောင်းကောင်းဆဲကြမိမယ်”

“မဆဲပါဘူး... ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ဖောက်ချင်းမှာ မပါပေမဲ့ ရှယ်ယာခွဲပေးမှာပါ။ ဒါနဲ့ဆရာ ဆရာ ထောင်ထဲလိုက်ဦးမှာလား”

“မလိုက်တော့ဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း ထောင်ဝင်းထဲ မဝင်နဲ့ အပြင်ဆိုင်တစ်ခုခုက စောင့်နေ။ ကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို မုန့်အသေပြီး ခေါ်ခိုင်း။ ရဲက ဒီကောင်တွေကို မဲပိုင်းကြည့်နေမှာ အသေအချာ

၅၄ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပဲ။ ပြီးရင် ငါ့အိမ်ခေါ်လာခဲ့။ ငါ မန္တလေးဘက်ခရီးထွက်ဖို့ မင်းတို့ကို မျှော်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ အခုအချိန်မှာ မင်းလည်း ရန်ကုန်မှာမနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဆရာ ... ခရီးက ဘယ်တော့ထွက်ကြမှာလဲ”

“မင်းတို့ ငါ့အိမ်ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်မယ်။ ငါ့ကား အဆင်သင့်ပြင်ထားမယ်”

“ဟိုကောင်တွေ အစားအသောက်နဲ့ အဝတ်အထည်ကိစ္စရော ဆရာ”

“လမ်းကျ ကြုံရာမြို့မှာ စီစဉ်ပေးမယ်။ မင်းလည်း သူတို့ကိုကြို ရင် ကားအဆင်သင့်ငှားထား။ ထောင်အနီးမှာ စားသောက်မနေကြနဲ့။ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ကြ။ ရဲက နောက်ယောင်ခံလိုက်နေမှာစိုးလို့”

“တပည့်ပိုင်ပါတယ် ... ဆရာရယ်၊ ကွက်တိဖြစ်နေစေရမယ်။ စိတ်ချပါဆရာ”

ပုဏ္ဏားဇာင်ဦး ထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်ကားကို သိ၊ ရေ ပိုင် စစ်ဆေးပြီး စက်နှိုးကြည့်သည်။ ဉာဉ်ကောင်းသော ကားကလေးမှာ သခင်အလိုကျ အဆင်သင့်။ ဓာတ်ဆီ (ဆီ)ဂါလံ (၂)ပုံးနှင့် အသုံးအဆောင် များ တင်သည်။ ကားဆီတိုင်ကီအတွင်း၌လည်း ဓာတ်ဆီက အပြည့်။ အင်ဂျင်ပိုင်တစ်ပုံးနှင့် Tool Box၊ သောက်ရေသန့် ဘူးကြီး၊ ဂစ်လုံးနှင့် စပယ်ယာတာယာကို စစ်ဆေးပြီးတော့ ကျွန်တော့်အလုပ် ပြီးပြီ။

ယာဉ်မောင်းကတော့ ကျွန်တော်နှင့် သူခိုးမြင့်သိန်း၊ ကျော်ကြီး တို့က ကျွမ်းသည်။ ပုဏ္ဏားတင်ဦးကတော့ ယာဉ်မောင်းဖို့မပြောနှင့် စက် ဘီးတောင် မစီးတတ်။ ကျွန်တော် မနက်စာစားပြီး ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး သည်နှင့် ပုဏ္ဏားတင်ဦးခေါင်းဆောင်၍ တပည့်များ လမ်းလျှောက်ဝင်လာ ကြသည်။ ကားကို လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ရပ်ခိုင်းပြီး ခြေရာဖျောက်၍ ဝင် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ နာမည်ကြီးသူခိုးများဖြစ်ကြသဖြင့် အရိပ်အကဲက ပါးနပ်လေသည်။

၂၂

□

“ကဲ ... ပုဏ္ဏားက မန္တလေးကဆိုတော့ လူစိမ်း။ ကားရေ ခန်းက တက်။ ဟိုကောင်နှစ်ကောင် ... နောက်ခန်းကလိုက်ခဲ့။ ခေါင်း ခန်းကို တိုးပြီးစီး၊ ထောက်ကြန့်ကျော်မှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စီး။ အဲဒီကျမှ ဆရာကျွေးမယ်၊ အဝတ်ဆင်မယ်”

“ဟုတ် ... ဆရာ”

ကျွန်တော့်အထာကိုသိသော တပည့်များက ဘယ်သွားမည် ဘယ် ထာမည်၊ ပြန်လှန်မမေး။ လူလွတ်များဖြစ်ကြ၍လည်း နောက်ဆံတင်းစရာ လို၊ ကျွန်တော် ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ရပ်ကွက်တစ်ဖက်ထိပ်မှ လှည့် ပြီးထွက်ခဲ့သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ပုဏ္ဏားတို့ ကားရပ်ခဲ့သောနေရာ တွင် ရဲကားရောက်နေပြီ။ အနီးရှိ ဈေးဆိုင်များအား စုံစမ်းမေးမြန်းနေ သည်။

“တွေ့လား ... ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းအဘတွေ နောက်ယောင် ခြံ လိုက်လာကြတာ”

“ဟုတ်ပဲ ... ဆရာရယ်၊ သိသိကလေးပဲနော်။ ဒါနဲ့သူတောင့် ကျော်ကြီးတို့ကို ဘာကြောင့် လွှတ်ပေးတာလဲ”

၂၆။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“သူတို့မဟုတ်တာ သိပေမဲ့ ကွင်းဆက်နောက်လိုက်တာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်ကားကို အင်းစိန်လမ်းမှ ပါရမီလမ်းသို့ ချိုးဝင်ပြီး ပြည်လမ်းပေါ် တက်လိုက်သည်။ ထိုမှ ထောက်ကြွဘက်သို့ အေးဆေးစွာ မောင်းခဲ့တော့သည်။ ထောက်ကြွလမ်းဆုံက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ ကျွေးမွေးပြီး အနီးရှိ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင် ဆံပင်တိုတိုညှပ်စေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပုဏ္ဏားတင်ဦးက သူခိုးမြင့်သိန်းနှင့် ကျော်ကြီးတို့အတွက် အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်များ သွားရောက်ဝယ်ယူနေပြီဖြစ်သည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာတော့ အဝတ်အစားပုံစံများ ပြောင်း၍ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ညောင်လေးပင်ရောက်မှ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ အချိန်က မွန်းလွဲ (၁)နာရီကျော်ချေပြီ။

“ကဲဟေ့ ... လွတ်ကင်းနယ်မြေ ရောက်ပြီ။ စားချင်ရာစား။ သောက်ချင်ရာ သောက်တော့။ မင်းတို့ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတယ်”

သူခိုးမြင့်သိန်းက ...

“၆ လလောက် ထောင်ထဲနေခဲ့ရတော့ အရက်တောင် ပြတ်သွားပါပြီ ... ဆရာရယ်”

“ဒါဆို မသောက်တော့ဘူးပေါ့။ လိမ္မာလိုက်တာကွာ”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ အခုမှ အတိုးချသောက်မှာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ငါ့ အဟုတ်မှတ်လို့ ... မြင့်သိန်းရယ်၊ ကျော်ကြီးကရောကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ကိုချောက်ချာတဲ့ ပုဏ္ဏားကို မကျေနပ်ဘူးဆရာ။ သူ့ကိုညှဉ်းတဲ့အနေနဲ့ ကိုမြင့်သိန်းပြောသလို အတိုးချပြီးသောက်မယ်”

ထိုစဉ် ပုဏ္ဏားက သောက်ကြပါ၊ စိတ်ကြိုက်သောက်ကြပါ။ ငါ့မှာ မင်းတို့ကိုပြုစုဖို့ သိန်း(၅၀)လောက် ယူလာခဲ့တယ်။ ကုန်အောင် သုံးကြစမ်းပါ။ ကုန်သွားရင်လည်း မန္တလေးရောက်မှ မင်းတို့ကို ဝေစုပေးတော့မယ်”

သဒ္ဒါပိတောက် ၁၂၅

“အေး ... အဲဒါမှ တို့ပုဏ္ဏားကွ၊ ဘော်ဒါစိတ်ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ တို့တို့န္တလေးရောက်ရင် ဘယ်လောက်စီ ခွဲပေးမှာလဲ”

“သိန်း (၅၀)စီ ခွဲပေးမယ်”

“မနည်းဘူးလား”

“ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရတာကွာ။ မင်းတို့ထောင်ထဲမှာ (၆)လလောက်နေတာ ထောင်ဝင်စာ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် နှစ်ယောက်စာ မှန်မှန် ခို့တယ်။ မင်းတို့ခိုင်းသမျှ ဟိုလူပေ၊ ဒီလူပေကလည်း ရှိသေးတယ်။ နောက်မူနေငှားတာနဲ့ ငါ့မှာ သိန်း (၁၀၀)လောက် ကုန်သွားတယ်”

“ဘယ်လောက်ရသလဲ ... ပုဏ္ဏား”

ကျွန်တော်က ဝင်မေးရာ ...

“သိန်း (၅၀၀) လောက်ပါ ... ဆရာရယ်”

မြင့်သိန်းက ...

“ကျေးဇူးပဲ ... ပုဏ္ဏားရေ၊ ငါတို့ကတော့ ပုဏ္ဏားကျေးဇူးကြီး ဘယ်ဆိုပြီး ထောင်ကထွက်တာနဲ့ နှစ်ယောက်ပေါင်းရှာပြီး ပြန်ဆပ်ဖို့ လုပ်နေတာ”

ထိုစဉ် ကျော်ကြီးက ...

“ကျေးဇူးပဲ ... ပုဏ္ဏား။ ဘုမသိ ဘမသိ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲရောက်တော့ ထောင်က အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူးဗျို။ သောက်ရေသန့်တွေ၊ ရေလောင်းအိမ်သာတွေ၊ တီဗီတွေနဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း အဆင့်မြင့်နေတယ်။ အချုပ်ဆိုတော့ သန့်ရှင်းရေးကလွဲပြီး အလုပ်ကလည်း မလုပ်ရတော့ စားလိုက်အိပ်လိုက် ဖိမ်ပဲဗျို။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ပါလား။ (၆)လ ထောက်နားလိုက်တာ ဝပြီး အသားအရေတောင် စိုပြေလာတယ်”

“အေးပါ ... အပြန်ကျတော့ ထောင်ထဲပြန်နားပေါ့။ အခု ထောင်ခွင့်ကြီးက ငါတို့ အပတ်စဉ်(၆)က။ အင်းစိန်ရဲစခန်းမှူးကလည်း ငါ့ဘော်ဒါ၊ ချောပြီး အပ်ပေးပါမယ်”

“အဲ ... အဲ ... မလုပ်ပါနဲ့ ... ဆရာရယ်။ ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲ အနေအထားကောင်းကောင်း မလွတ်လပ်ဘူးဆရာ။ အချိန်

၅၈ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နဲ့ထ၊ အချိန်နဲ့အိပ်၊ အချိန်နဲ့စားရတာ။ အပြင်မှာလို ဖဲပိုင်းလည်းမရှိ၊ အရက်ဆိုင်လည်းမရှိနဲ့၊ နောက်ပြီး ဆိုးတာက ဆေးလိပ်ကင်းစင်နယ်မြေ ဖြစ်သွားတော့ ကျွန်တော်ရောက်စက အတော်ဒုက္ခရောက်တယ် ... ဆရာရယ်”

သူခိုးမြင့်သိန်းက အရက်သောက်နေရင်း ငါးသုံးလုံး စီးကရက် တဖွာဖွာနှင့် ဝင်၍ကန့်ကွက်သည်။ ကျွန်တော့်တပည့်များအား ကျွန်တော် သဘောကျစွာကြည့်လိုက်တော့ လည်ခေါင်းတုံးရှုပ်အင်္ကျီ လက်တို ကိုယ်စီး ဦးဘဂျမ်းပုဆိုးနှင့် အတော် သပ်ရပ်သားနားနေကြသည်။

“ပုဏ္ဏားရေ ... မင်းကောင်တွေကို ဆင်ဖို့ တစ်ခုလိုသေးသကွ။ နာရီမရှိဘူး။ မန္တလေးရောက်ရင် ကိုယ်စီဝယ်ပေးလိုက်ဦး”

ထိုစဉ် သူခိုးမြင့်သိန်းက ...

“ဆရာပြောမှပဲ သတိရတော့တယ်။ နာရီဝယ်ဖို့ မလိုပါဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ်စီပါပါတယ်။ ရေချိုးပြီးမှ ဝတ်မယ်ဆိုပြီး ထောင်က ထွက်လာတော့ အပ်နဲ့ပစ္စည်းပြန်ထုတ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လာခဲ့တာ ဟောဒီမှာ ... ဆရာ”

သူခိုးမြင့်သိန်းက သူပတ်နေကျ ဆွစ်မိတ် Rado နာရီနှင့် Mido နာရီနှစ်လုံးကို ထုတ်ပြသည်။ Rado နာရီက မြင့်သိန်းပတ်နေကျနာရီ၊ Midoနာရီက ကျော်ကြီးဟာဖြစ်သည်။ မြင့်သိန်းနှင့် ကျော်ကြီးမှာ ဖောက် ထွင်းဝိဇ္ဇာ သူခိုးများဖြစ်ကြသော်လည်း အနေသန့်သည်။ သူခိုးမြင့်သိန်း က ကျော်ကြီးထက် အသက် (၅)နှစ်ခန့်ပိုကြီးသော်လည်း ပို၍ သန့်ပြန့် စွာ နေတတ်သည်။

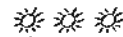
အလုပ်လုပ်သောနေ့ (ဖောက်ထွင်းသောနေ့) များတွင် ထိုခေတ် ကခေတ်စားသော ရှုပ်အင်္ကျီဖြူလည်ခေါင်းတုံးကို ရွှေကြယ်သီးတပ်၍ အယ်လ်ပတ်ကားတိုက်ပုံအနက် အိပ်ထောင်တွင် Parker ဖောင်တိန်ချိတ်၊ လက်တွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံလုပ်အကောင်းစားနာရီ ပတ်ထားပြီး ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ဘူးက လက်ကမချ။ အလွန်အင်မတန် သားသားနားနား နေ ထတ်သော သူခိုးဖြစ်သည်။

သဒ္ဒါသံပါကံနောက် ၁၁၅

လျှပ်စစ်ဘက်၌လည်း လွန်စွာကျွမ်းကျင်သဖြင့် နိုင်ငံတော်က နှီးမြှင့်သောဘွဲ့ မရရှိခဲ့သော်လည်း သူ့ဘာသာ ပေးထားသောဘွဲ့က လျှပ်စစ် ဆင်ကိုင်နိယာတုံး။ သူ့အကြောင်းသိသူလောက်သာ ဘွဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ထက် သူက လက်တွေ့ဘဝသမားဖြစ်သဖြင့် ပိုတော်ပေသည်။

အိမ်တွင် Wiring ရိုက်မလား။ တီဗီ၊ ကတ်ဆက်ပြင်မလား။ ဆတ်မိစက်ပစ္စည်းများ မလိုပါ။ လျှပ်စစ်ဂေါက်တစ်ချောင်း၊ ဝက်အူလှည့် နှင့် တူတစ်လက်ရှိရုံဖြင့် အဆင်ပြေစွာ လုပ်နိုင်ပါသည်။ သူကတော့ မွေးရာပါ သာဟုဆိုသည်။ တကယ်တော့ သူ့ဖခင်မှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့တစ်မြို့တွင် နတ်သမားဖြစ်ပြီး မိခင်က ငါးအဝယ်ခိုင်ပိုင်ရှင်သမီး၊ စက်ပစ္စည်း လျှပ်စစ်ဖြင့် သယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါ။ အတန်းပညာကတော့ (၁၀)တန်းအောင်သည်။ ဆရာသိုလ်ကိုတော့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မတက်ဖြစ်ဟုသိရသည်။

တစ်မိပေါက်တစ်ယောက်ထွန်း လက်တွေ့ပညာနှင့် အပြောအဆို က အလွန်တော်သည်။ တစ်ဖက်သားကျသွားအောင် ညက်ညက်ကလေး ပြောတတ်သည်။ သူ့ဥပဓိရုပ်က အသားညိုသော်လည်း ခန့်ညားသည်။ တစ်ခု ဆောင်းသည်ကတော့ မိန်းမ မရှုပ်။ အရက်နှင့် လောင်းကစားတော့ ဝါသနာ မပါ။ အပေါင်းအသင်းကို မင်တတ်သည်။ အသက်(၃၀)ကျော်သော် လည်း အိမ်ထောင်မရှိ၊ လူပျိုကြီး။

ကျော်ကြီးကတော့ တစ်မျိုး၊ ဘွဲ့ရခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်သည်။ အသက်က (၂၅) နှစ်ခန့်။ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ယောက်ျား ပီသသည်။ မိဘများက ကုန်သည်မျိုးရှိ၊ ချမ်းသာသည်။ သို့သော် ကျော်ကြီးက အိမ်အလုပ်ကို ဝါသနာမပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထီးပြင်သည်။ သော့ပြင်သည်။ အပ်ချုပ်စက်ပြင်သည်။ မော်တော်ကားနှင့် စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်ပြင်သည်ကို အလွန်ဝါသနာပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိဘများက (၁၀) တန်းအောင်သည်နှင့် အမှတ်လည်းကောင်းသဖြင့် စက်မှုတက္ကသိုလ်သို့ တက်ခွင့်ရသည်။ ဘွဲ့ရတော့ အစိုးရအလုပ် မလုပ်။ အရက်ဖြူ(BE)သောက်ပြီး လေလွင့်၍ နေတော့သည်။ မိန်းမကိစ္စလည်း စိတ်မဝင်စား။ အိမ်က မိန်းမပေးစားတော့ ထွက်ပြေးပြီး မသူတော်တွေနှင့်ပေါင်းမိ၍ မွေးရာပါဇာတာအတိုင်း ဖောက်ထွင်း ဝိဇ္ဇာတစ်ဦး ဖြစ်လာခြင်းပင်။

ထောင်ထဲရောက်တော့ သဘာရင့်သည့် သူခိုးမြင့်သိန်း၊ ပုဏ္ဏားတင်ဦးတို့နှင့် တွေ့ဆုံပြီး ဆရာတပ်ကာ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့

ဆင်းခက်တွေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ (၃) ဦး၏ တူညီချက်ကတော့ ဆင်းရဲသားနှင့် မြန်မာတိုင်းရင်းသားအိမ်များတွင် မခိုး။ အပြတ်ကြီးစားမရတ်၊ ကုလားအိမ်များကိုသာ အကွက်ချ၍ ဖောက်ထွင်းတတ်သည်။

ဖောက်ထွင်းရာ၌လည်း သူတို့ပူဇော်ပသတတ်သော အင်းဝခေတ် သူခိုးကြီးတောက်ပြား ထုံးစံအတိုင်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းဥစ္စာ တစ်ဝက်ကိုသာ ယူသည်။ အကုန်မယူ။ ဥစ္စာရှင် စီးပွားပျက်အောင်မလုပ်။ ကပ်ဝက်ချန်ထားတတ်သေးသည်။ ပုဏ္ဏားတင်ဦးက အစီအရင်အဆောင်များ ပေးထားသဖြင့် အစွမ်းလည်း ထက်ပါပေသည်။ သူတို့လုပ်ငန်းက သစ္စာအဓိကဖြစ်ပေသည်။ ယခင်အခါများက သစ္စာဖောက်မိ၍ ထောင်နန်းစံရသည်သူ ပြောလေ့ရှိပါသည်။

ပုဏ္ဏားတင်ဦးကတော့ နန်းတွင်း ကျေးပုဏ္ဏားမျိုးရှိ။ မန္တလေးပုဏ္ဏားစုရပ်ကွက်တွင် မွေးဖွားသည်။ အဘိုးတို့က နန်းတွင်းဗေဒင်ဟူးရား၊ နန်းယုဝင် ဆရာကြီးများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားတင်ဦးမှာ ဗေဒင်ဩဇာနှင့် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာ၊ အဆောင်၊ လက်ဖွဲ့နှင့် ဗိန္ဒောဆေးကုရာတွင် အလွန်ကျွမ်းသည်။

သို့သော် မွေးဖွားစဉ်ကပင် မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်ဖြစ်၍ အချင်းစလွယ်သည့်ကာ မွေးဖွားလာပြီး ဆေးပညာကျွမ်းသော်လည်း သူခိုးနက္ခတ်ပါသဖြင့် ဆီထုတ် သူခိုးဝိဇ္ဇာကြီးဖြစ်လာခြင်းပင်။ သူက သူခိုးမြင့်သိန်းနှင့် အသက် ၁၀ နှစ်ခန့်မျှမရှိ။ အရက်သေစာမသောက်၊ သက်သတ်လွတ်သာစားသော ဆီထုတ်သူခိုး ဆရာကြီး။

ညောင်လေးပင်မြို့က ကားပြန်ထွက်တော့ ကျွန်တော်နှင့်ပုဏ္ဏားနောက်ခန်းပြောင်း၍ လွတ်လပ်စွာ စီးကြသည်။ နောက်ခန်းတွင် နှစ်သောက်တည်းမို့ ခြေထောက်တင်စီး၍လည်း ရသည်။

ကားမောင်းသမားဆိုသည်မှာ မျက်စိမအား၊ လက်နှင့် ခြေထောက်လည်းမအား။ နားကလည်း စွင့်ရသေးသည်။ ပထမဆုံး 'ကျော်ကြီးက မောင်းသည်။ သူခိုးမြင့်သိန်းက ဘေးထိုင်ခုံက။ လေးဘက်လေးဘက်လည်းကြပ်သော ထောင်ထဲ၌ နေခဲ့ရသဖြင့် ခရီးထွက်ရသည်ကို သူတို့

၆၂ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပျော်နေကြရသည်။ လေကောင်းလေသန့်ရပြီး ပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းကလည်း မျက်စိအေးစေသည်။

Pick up ကား၏အားနည်းချက်က ရှေ့ခန်းနှင့်နောက်ခန်း စကားပြော၍မရခြင်းပင်။ သို့သော် လမ်းမှာ နားရန်မလွဲ၍ အလုပ်မရှိသဖြင့် ကျွန်တော် ကျော်ကြီးတို့အား လွှတ်ပေးထားလိုက်သည်။ ပိန်းဇလုပ်၊ ညောင်လေးပင်၊ ကျောက်တံခါး၊ ဖြူ၊ ဇေယျဝတီအထိလမ်းဘေး၌ ကောက်စိုက်သမများ၊ လှည်းမောင်းသူများ၊ ဈေးဆိုင်ကလေးများ၌ ကုလားလူမျိုးများကိုသာ အများစုတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်က ...

“ပုဏ္ဏား ... ဒီလူတွေက မင်းတို့အမျိုးတွေလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့က ကုန်းဘောင်ခေတ်ကတည်းက မြန်မာပြည်ကိုရောက်နေကြတဲ့ ကျေးပုဏ္ဏားမျိုး။ အခု မြင်တွေ့ရတဲ့သူတွေက ၁၉၀၀ ခုနှစ်ကျော်လောက်ကမှ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အိန္ဒိယနယ်ဘွား မဟာရာဇာ ဘီဟာပြည်နယ်စား ဒူမရောင်မင်းသားကြီးကို အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းတာ သစ္စာရှိတယ်ဆိုပြီး နှစ် (၉၀) ဂရန်နဲ့ ဇေယျဝတီနယ်တစ်ကြောကို အငှားချထားခဲ့တာ။ ဇေယျဝတီဂရန်လို့ခေါ်တယ်။ လယ်လုပ်သူတွေဆိုတော့ လူမျိုးစုံ၊ ဘာသာစုံပဲ။

အဲဒီအချိန်က အိန္ဒိယပြည်ကြီးနဲ့ မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်က သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးထားတာလေ။ မြန်မာပြည်က လူဦးရေနည်းပြီး လယ်အလုပ်သမားက ရှားတော့ မြေဆီ၊ မြေဩဇာကောင်းတဲ့ ဇေယျဝတီတစ်ဝိုက်မှာ မြေလွတ်တွေက ပေါ်တယ်လေ။

အဲဒီကြောင့် အိန္ဒိယက လယ်သမား ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေကို လယ်ယာပေးမယ်၊ အိမ်ဆောက်ပေးမယ်၊ ကျွဲ၊ နွားနဲ့ လယ်ယာအသုံးအဆောင်တွေ ထောက်ပံ့ပေးမယ်၊ စားနပ်ရိက္ခာပေးမယ်နဲ့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး မြန်မာပြည်ထဲကို သင်္ဘောကြီးတွေနဲ့ သွင်းလာခဲ့တာ။ ဟော ... အခုတော့ နှစ် (၁၀၀)ကျော်ကြာတော့ သူတို့မြေ၊ သူတို့ဒေသ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လယ်သမားကုလားတွေက ဆင်းရဲကြပါတယ်။ ပညာလည်း

သဒ္ဒါဝါကလေး ၁၆

နည်းကြတော့ အရင်ကတည်းက အခုအချိန်အထိ လက်လုပ်လက်စားဆဲ ဖူးပါတယ်”

“အေးကွာ ... လူသားအချင်းချင်းဖြစ်လို့ စာနာမိပါတယ်။ ဒါဆရာကွာ မြန်မာပြည်မြေပေါ်မှာ နိုင်ငံခြားသားကုလားတွေ၊ တရုတ်တွေ၊ ခင်နေရာယူကြပြီး ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အုပ်စိုးချယ်လွယ်နေကြတာကိုတော့ ဘဝင်မကျမိဘူး။ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးမြို့ကြီးတွေကို ကြည့်ပါလား။ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေကို တရုတ်လူမျိုးတွေက လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတယ်။

အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ကုန်မာဆိုင်တွေ၊ အထွေထွေရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းတွေကိုတော့ ကုလားက အုပ်စိုးထားတယ်။ မြန်မာပြည်မှာနေ၊ မြန်မာ့ရေးမြေမှာမွေးပြီး မြန်မာနိုင်ငံသားစစ်စစ် တိုင်းရင်းသားတွေကတော့ မြို့ကြီးတွေပေါ်က၊ တရုတ်သူဌေး၊ ကုလားသူဌေးတွေရဲ့ လခစား အပုပ်သမားတွေလေ။ ဘယ်လောက် ရင်နာစရာကောင်းသလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက ဗုဒ္ဓလိမ္မိဌာန်ချပြီး အမြတ်ကြီးစား မတရား အညွန့်ခူးစားတဲ့ တရုတ်သူဌေး၊ ကုလားသူဌေးတွေအိမ်ကိုသာ ရွေးပြီး ဖောက်တာပါ။ ဒါနဲ့ ဆရာ တရုတ်လူမျိုးတွေက ဘယ်လိုမြန်မာပြည်ရောက်လာကြတာလဲ။ ဆရာသိရင် ရှင်းပြမင်း”

“အေး ... နည်းနည်းရှည်တော့ တိုရှင်းလိုရင်းပဲ ပြောပြမယ်။ နိုတ်မနေတော့ဘူး။ အထက်ကောင်းတဲ့၊ အောက်ရှန်ကုန် စုန်ဆန်ထက် အောက်ဆင်းဆိုတဲ့ ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်းပါ သံပေါက်ကလေး ‘ရှိတယ်ကွ။ ကောင်းတဲ့ဆိုတာ ဗန်းမော်မြို့နယ်ထဲက ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်းစော့တည်ခဲ့တဲ့ ကင်းမြို့ကြီး ဆစ်ခမြစ်ပြီး ‘ကောင်းတုံခံတပ်’ဟာ အလွန်နာမည်ကြီးတယ်။ ခရစ်နှစ် (၁၇၆၅) မှာ တရုတ်ဘုရင် ဥတည်ဘွားနဲ့ မန်ချူးကျော်ရာမီ ချင်းလုံတို့

၆၄ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

က မြန်မာနယ်စပ်မြို့ ကျိုင်းတုံကို ခြေလျင်စစ်သည် (၅၀၀၀၀) မြင်းသည် (၁၀၀၀၀) နဲ့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီစစ်တပ်ကြီးကို မြန်မာဘုရင် အင်းဝဆင်ဖြူရှင်က လက်ဝဲဝင်းမှူး နေမျိုးစည်သူကို တပ်ချုပ်ခန့်ပြီး ပြန်လွန်တွန်းလှန်စေခဲ့တယ်။ တိုက်ပွဲမှာ တရုတ်စစ်မှူးချုပ် ရည်တာလောရဲနဲ့ စစ်သည် (၁၀၀၀၀) ကျဆုံးခဲ့လို့ တရုတ်တပ်ကြီး ပထမအကြိမ် စစ်ရှုံးပြီး ဆုတ်ခွာပြေးခဲ့တယ်။ ဆုတ်ခွာပြေးရာမှာလည်း တရုတ်စစ်သားတွေဟာ လူဦးရေများပြီး ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးလှတဲ့ တရုတ်ပြည်ထဲကို ပြန်မလိုက်တော့ဘဲ မြန်မာပြည်တောတောင်တွေအထိမှာ ပုန်းခိုနေထိုင်ခဲ့ကြရာက တိုင်းရင်းသူတွေနဲ့ရပြီး မြန်မာပြည်ထဲမှာပဲ အခြေစိုက် နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။

ခရစ်နှစ် (၁၇၆၆) ခုနှစ်မှာ တရုတ်တွေဟာ ဒုတိယအကြိမ် အင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်လာကြပြန်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ခြေလျင်စစ်သည် ၂၅၀၀၀၀ နဲ့ မြင်းသည် (၂၅၀၀၀၀) နဲ့ ဟိန်းဟိန်းညီအောင် ဗန်းမော်စစ်ကြောင်း ချီလာခဲ့တယ်။ ခေါင်းဆောင်တွေက ရင်စုတာရည်နဲ့ ဆင်တာလောရဲတို့က တပ်မှူးတွေအဖြစ် အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲ လာခဲ့ကြတာ။ ဗန်းမော်မြို့နဲ့ ကောင်းတုံမြို့တွေကို အပြင်းအထန် လုပ်ကြံကြတာ။

မြန်မာဘက်က အင်းဝက စစ်ကူနဲ့ ဗိုလ်မှူးမဟာစည်သူက ရောဝတီမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းက မိုးကောင်း၊ မိုးညင်းကြည်းကြောင်း ချီလာပြီး ဗိုလ်မှူးနေမျိုးစည်သူက ရောဝတီမြစ်ကြောင်းနဲ့ ဗန်းမော်ကို အပြင်းချီလာခဲ့တယ်။ ကောင်းတုံမြို့ဝန်လို့လည်း နာမည်ကြီးတယ်။ တပ် (၃)တပ် ပေါင်းပြီးတိုက်ကြတော့ ဒုတိယအကြိမ် မန်းချူးစစ်တပ်ကြီးပျက်ပြီး ဆုတ်ခွာပြေးကြပြန်တယ်။ တရုတ်စစ်သားတွေအချို့ဟာ မြန်မာတောတောင်တွေကို မှီခိုပြီး ကျန်ခဲ့ပြန်တာပေါ့။

နောက်တစ်နှစ် (၁၇၆၇) ခုနှစ်မှာ တရုတ်စစ်သူကြီးမြင်းရဲနဲ့ ညီတာရဲတို့ကို ခေါင်းဆောင်စေပြီး ပထမနဲ့ ဒုတိယအကြိမ်ထက် စစ်သည် အင်အားတိုးပြီး တိုက်ခိုက်စေပြန်တယ်။

သဒ္ဒါသံပါက ဇန်နဝါရီ ၁၆

အင်းဝဘုရင်ဆင်ဖြူရှင်နှင့် မြန်မာတပ်မှူးကြီးများ အကွပ်အထဲ ဆောင်းသောကြောင့် တရုတ်တပ်မကြီး ရှေ့မတက်နိုင်။ တန်နေတယ်။ ယခုအတိယစစ်ပွဲတွင် တရုတ်ဘက်က ခြေလျင်စစ်သည် သုံးသိန်း၊ မြင်းသည် သုံးသောင်း ပါဝင်လာတယ်။ မြန်မာတို့အား အပြီးသတ် ချေမှုန်းရန်ဖြစ်တယ်။ သိန္နီကိုသိမ်းပိုက်ပြီး သီပေါမြို့ကို ထိုးစစ်တပ်ဦးတပ်ဖျားက မန္တလေးအရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်း (၁၀)မိုင်ခန့်သာဝေးတဲ့ ဘုတ်ရွာနဲ့ သက်ကယ်ငင် နှူအထိ ပေါက်ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အင်းဝနေပြည်တော်နဲ့ (၂၄) မိုင်ထောက်ပဲ ဝေးတော့တယ်။ ဗန်းမော်မြို့ကိုလည်း ဆက်ပြီး ချီတက်နေကြတယ်။

သီပေါစစ်ကြောင်းကို မြန်မာစစ်သူကြီး မဟာစည်သူခေါင်းဆောင်တဲ့ စစ်တပ်က ဆီးကြိုပြီး တိုက်ခဲ့တယ်။ ဗန်းမော်စစ်ကြောင်းကိုတော့ ထက်ဝဲဝန်းမှူး နေမျိုးစည်သူက အပြင်းအထန် ခုခံချေမှုန်းခဲ့ကြတယ်။ မြန်မာစစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရက ကြားဖြတ်ပြီး မန်ချူး တရုတ်ရိက္ခာထောက်ထင်ကို ဖြတ်တောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဘော်ကြိုကနေ အပြင်းချီတက်လာတယ်။ ဖြတ်တောက်နိုင်လို့ တရုတ်တွေ ရိက္ခာပြတ်ကုန်တယ်။

“အဲဒီနောက်မှာ စစ်သူကြီးမဟာသီဟသူရဟာ ဗန်းမော်စစ်ကြောင်းက လက်ဝဲဝန်းမှူး နေမျိုးစည်သူနဲ့ပေါင်းမိပြီး သိန္နီကို ပြန်သိမ်းပိုက်နိုင်တယ်။ ဒုဌဝတီမြစ်ငယ်ရေကြောင်းချီနေတဲ့ ဆင်ခေါင်းက တရုတ်တပ်ကြီးက ရိက္ခာပြတ်ပြီး မြန်မာစစ်သည်တော်တွေရဲ့ ချေမှုန်းခြင်းကို ခံရတယ်။ ဆုတ်တို့စစ်ရှုံးတော့ ခေါင်းဆောင်တွေဖြစ်ကြတဲ့ စစ်သူကြီးမြင်းရဲနဲ့ ညီတာလောရဲတို့ဟာ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားကြသတဲ့။ တရုတ်တပ်ကြီးလည်းပျက်ပြီး ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြတာပေါ့။

“အဲ ... နောက်တစ်ကြိမ် ခရစ်နှစ် ၁၇၆၉ မှာ စတုတ္ထအကြိမ် တရုတ်တပ်ကြီး ဝင်လာပြန်သေးတယ်။ မန်ချူးစစ်တပ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်တာက တရုတ်စစ်သူကြီးကုန်ရဲ့ အာကုန်ရဲနဲ့ ယွန်းကုန်ရဲတို့ဖြစ်ကြတယ်။ တရုတ်စစ်သည် ငါးသိန်းငါးသောင်းပါလာပြီး ဗန်းမော်မြို့ကို ချီတက်

၆၆ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သိမ်းပိုက်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ဗန်းမော်ကနေ (၁၂) မိုင်ဝေးတဲ့ ရွှေညောင်ပင်ခံတပ်ကြီးကို အခိုင်အမာတည်နေတယ်။

ရောဝတီမြစ်ကြီးအတွင်းမှာ တရုတ်ရေတပ်နဲ့ မြန်မာရေတပ် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ မန်ချူးတို့က မြန်မာခံတပ်ကောင်းတုံကို သိမ်းပိုက်ဖို့ အပြင်းအထန်ကြိုးစားတယ်။ မြန်မာတပ်မှူးကြီး ပလမင်းထင် နဲ့ မြန်မာတပ်သားတွေရဲ့ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ပြန်လည်တွန်းလှန်လို့ ကောင်းတုံ ခံတပ်မကျ။ ထို့အပြင် မြေပြန့်လွင်ပြင်မှာ စစ်မဆင်ဘဲ တောတွင်းကနေ ပျောက်ကျားစစ်ဆင်တယ်။ မန်ချူးစစ်တပ်ကြီး အထိနာပြီး စစ်ပန်းတယ်။ အင်းဝကလည်း စစ်သည်အင်အား အဆက်မပြတ် ဖြည့်ပေးတယ်။

ဒါကြောင့် ကောင်းတုံခံတပ်ကို ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်းနဲ့ လုပ်ကြံနေတဲ့ တရုတ်စစ်တပ်ကြီးပျက်ပြီး တရုတ်တို့ အခိုင်အမာတည်ဆောက် ထားတဲ့ ရွှေညောင်ပင်ခံတပ်ကြီးလည်း မြန်မာလက်တွင်းကျတော့ တရုတ် စစ်သူကြီး ဖူဟိန်က၊ စစ်ပြေငြိမ်းစကား ကမ်းလှမ်းလာလို့ စတုတ္ထအကြိမ် စစ်ပွဲကြီးက အပြီးသတ်ပြီး မြန်မာစစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရက နောင်ရေး အရှည်မျှော်တွေးပြီး ကောင်းတုံမှာ စာချုပ်ချုပ် ဆိုခဲ့တယ်။ ကောင်းတုံ ခံတပ်ကြီးအနီးမှာ နောက်ဆုံးစစ်ပွဲနိုင်လို့ စာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့တဲ့နေရာကို အောင်မြေလို့ ခေါ်တယ်။

“အထိမ်းအမှတ် ဆုတောင်းပြည့်စေတီတစ်ဆူနဲ့ သရက်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကိုလည်း စိုက်ခဲ့တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ ငါ ဗန်းမော်ထောင်ရောက်လို့ သွားကြည့်ဖူးတယ်။ အောင်မြေစေတီကတော့ ပြိုပျက်သွားပြီး အုတ်ပုံပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ အထိမ်းအမှတ် သရက်ပင်ကြီးက ရှိတုန်းပဲ။ အောက်ခြေ ပင်စည်က လူကြီး(၄)ဖက်စာရှိပြီး အမြင့်က ပေ (၂၂၀) ရှိတယ်”

“ဆရာပြောတာ အကြမ်းဖျင်းဆိုပေမဲ့ အတော်ပြည့်စုံတာပါပဲ”

“အဟဲ ... ငါက သမိုင်းအဓိကနဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရ ထားတာကွ။ ဇာတိစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်အောင် မင်းကိုပြောပြရတာ မင်းအဲဒီ အချိန်က မြန်မာတပ်သားတွေနေရာမှာ ရှိနေရင် ဘာလုပ်မလဲ”

သဒ္ဒါသံပါကနေတီ - ၆၇

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့စိတ်ဓာတ်က ဘဝ အပြင်းတောင် ပြောင်းလဲသွားမယ် မထင်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာသာ မြန်မာ စစ်သားဖြစ်ခဲ့ရင် ပျောက်ကျားစနစ်နဲ့ တရုတ်တပ်ထဲက လက်နက် ခဲယမ်း အကျောက်နဲ့ မိကျွာတွေကို ဝင်ခိုးမှာပေါ့ ... ဆရာရယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဘဲ ...”

“ကောင်းကွာ ... အာဂသတ္တိခဲ၊ ပျောက်ကျားတပ်သားပဲ။ အေး ကွ ... အဲဒီအချိန်မှာ မြန်မာဘက်က အင်အားနည်းတော့ မင်းတို့လို သူခိုး သူရဲကောင်းတွေလည်း လိုအပ်မှာ အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော်တို့ တောင်ငူမြို့ကိုရောက်တော့ မွန်းလွဲ (၁၂) နာရီခန့်၊ သီဟနဂါးရပ်ကွက်၊ ဘောလုံးကွင်းအနီး၊ မြန်မာဘီယာဆိုင်တွင် ခေတ္တ ရပ် နားရင်း အပန်းဖြေသောက်ကြသည်။

“ဆရာ ... ဒီည ဘယ်မှာအိပ်မှာလဲ”

သူခိုးမြင့်သိန်းက မေးလာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သွားမည့် နရာအတိအကျကို ပြောမထား။ မန္တလေးဘက်ဟုပဲ အကြမ်းဖျင်း ပြော သာသည်။

“လောလောဆယ် ကျောက်ဆည်ကို သွားမယ်။ အဲဒီက ရွာ အနီးမှာ နှစ်ရက်သုံးရက် နားပြီးအိပ်မယ်။ အခုသွားတဲ့ကိစ္စက မင်းတို့ သူခိုးတွေအတွက် သိဒ္ဓိတင်ပေးဖို့လည်းပါတယ်။ ပုဏ္ဏား ... ဒီနေ့ ဘာ နေလဲ”

“သောကြာနေ့ ဆရာ”

“အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာလို ဘယ်နှရက်နေလဲလို့ မေးတာ”

“ဟုတ်ပါ ... ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် မေ့တော့မလို့၊ တန်ဆောင် နန်းလပြည့်နေ့၊ မနက်မြန်ညက ကျွန်တော်တို့သူခိုးတွေ အင်းဝက သူခိုးကြီး ဆောက်ပြားရဲ့ ‘မရှိခဏ’ ဘုရားမှာ သိဒ္ဓိတင်ဆုတောင်းပွဲလုပ်ရဦး။ တော် သေးရဲ့ ... ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် မေ့တော့မလို့”

၆၈ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အေး... အဲဒါကြောင့် ငါက တံတားဦးအင်းဝနဲ့နီးတဲ့ ရွာလေး တစ်ရွာမှာ စတည်းချပြီး မင်းတို့ကို ပါရမီပြည့်ပေးမလို့ပါ”

“ဘယ်ရွာလဲ ဆရာ”

“မင်းတို့နဲ့ငါ ငမောက်မိဖုရား ပတ္တမြားကြီးကိစ္စတုန်းက ခေတ္တ ပုန်းခိုခဲ့တဲ့ ရွာကလေးကွာ။ မိုးတင်တို့ရွာ နန့်ရွာလေကွာ”

“အင်း... ဟုတ်ပါ... ဆရာရယ်။ တံတားဦးသွားတဲ့လမ်း ကြောင်ပန်းကုံးရွာကလေးမှာ ဆင်းပြီး အတွင်းကို လှည်းနဲ့သွားရတာနော်၊ နေ့စမ်းပါဦး... ဆရာ၊ ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းဘေး လမ်းခုလတ်ကရွာက ဘာရွာပါလိမ့်။ သူ့ရွာနာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပါ”

“အုန်းလက်ကောက်လေကွာ။ ဘုရားနီကြီးနဲ့ ပုဂံခေတ်က ငွေ ဟောင်းဘုရားတွေ တန်းစီပြီး ရှိတဲ့ရွာတွေ”

“ဟုတ်ပါ... ဆရာရယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သွားပုန်းတုန်းက မိုးတွင်းဆိုတော့ ပန်းလောင်မြစ်ရေကြီးနေလို့ စဉ်ကိုင်ဘက်က သွားရတာ နော်။ အခုကော ဆရာ”

“စဉ်ကိုင်ဘက်ကလမ်းက ဝေးတယ်ကွ။ အတွင်းဝင်ပြီး လှည်း လမ်းအတိုင်း နေပူရွာ၊ ကုန်းသာရွာတွေက တစ်ဆင့်ပတ်သွားရတော့ ခပ် လှမ်းတယ်။ အောင်ပန်းကုန်းက တံတားဦးလမ်းဘေးဆိုတော့ အဆင်ပြေ တယ်။ ငါ့မွေးစားအဖေ ဦးတတ်မှီရဲ့သား မိုးအောင်လည်း ရှိနေတယ်။ ကား ကို သူ့အိမ်မှာထားပြီး ရွာဝင်လမ်းကြမ်းမှာ လှည်းနဲ့သွားကြတာပေါ့”

ထိုစဉ် ကျော်ကြီးက...

“ဆရာ... ဒီအချိန် ထန်းရည်ရလောက်ပြီလား”

“အေး... သီတင်းကျွတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ရလောက်ပါပြီ။ အကြီး ကောင် မိုးတင် စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ ငါသူတို့အတွက်လည်း လက်ဆောင် တွေ ဝယ်လာပါတယ်။ မင်းတို့ကလည်း မုန့်ဖိုးပေးလိုက်ကြပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာ။ သူတို့ညီအစ်ကိုတွေက ခင်ဖို့ အလွန် ကောင်းပါတယ်။ ရွာကြက်နဲ့ ခွေးတောက်ရွက်ဟင်းချို အညာစာတွေတော့ တစ်ဝကြီးစားရဦးမှာနော် ဆရာ”

သဒ္ဒါသံပါကံနောက် ၁၆၉

“စေတနာနဲ့ကျွေးကြတော့ ဘာကျွေးကျွေး အကောင်းဆုံးလုပ် ကျွေးကြတာကွ။ အလွန်လည်း စေတနာကောင်းကြတယ်။ သူတို့ဆီမှာက ချိုတာနဲ့ ဟင်းဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ကြတယ်။ ခြံစည်းရိုးဟင်းချိုရွက်ဆို တဲ့ အလေ့ကျရာသီစာ၊ အသီးအရွက် အလွန်ပေါတာ။

ဒီရာသီဆိုရင် မိုးအကုန်၊ ဆောင်းအကူး တမာရွက်၊ ဆူးပုပ်ရွက်၊ ဆူးတောက်၊ ကင်းပုံရွက်၊ သနပ်ရွက်တွေ အလွန်ပေါပြီပေါ့။ ကိုင်းသီးနဲ့ တလည်း ပေါ်ပြီဆိုတော့ ပဲအမျိုးမျိုးလည်း ထွက်ပြီပေါ့ကွာ။ အခု သူတို့ဆီ မှာ အရင်ကလို မြေပဲ၊ နှမ်း၊ ရေတ်၊ ပဲအမျိုးမျိုးသာမက ငှက်ပျောမျိုး ကောင်းတွေပါ ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ရေစုပ်စက်နဲ့ ရေတင်ပြီးစိုက် တာ အလွန်အောင်မြင်ဆိုပဲ”

ပုဏ္ဏားက...

“အတော်ပဲပေါ့... ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က ကန်တော့ပွဲ (၅) မှီတောင် ဆက်ရမှာ။ ငှက်ပျောသီးပေါတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အုန်းသီးရော ဆရာ”

“အုန်းသီးက အညာရွာတွေမှာ မရှိဘူးကွ။ ကျောက်ဆည်မြို့၊ ဆီမှာတော့ ရှိတယ်။ ကျောက်ဆည်ရောက်ရင် သတိပေး။ ဈေးကြီးနားမှာ ကားရပ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့ကား လယ်ဝေးဝင်ခါနီးတော့ အရှေ့တွင်ခရီးသည် ဘင် အဝေးပြေးကားကြီးတစ်စီး ပျက်နေဟန်ဖြင့် လမ်းဘေး၌ ရပ်ထားသည်။ နံနက်သည်များလည်း အောက်ဆင်းထိုင်နေကြသည်။ ထိုစဉ် ကားစပါယ်ယာ ခြစ်ဟန်တူသူက ကားကို လှမ်းတားသည်။ ကျော်ကြီးက ကားရပ်ပေး တော့...

“ကားဆရာ... တစ်ဆိတ်လောက် ကူညီပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကား ဆီမှာ မွေးမဲ့လူနာ ပါလာပါတယ်။ အဲဒါ ဗိုက်နာနေလို့ အချိန်မီ နေပြည် ဆော်ဆောင့်ကြီးကို ပို့ချင်ပါတယ်”

“သူ့မှာ အဖော်ရောပါသလား”

“ပါပါတယ်။ သူ့ညီမ ပါပါတယ်”

၇၈ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အေး ... အဲဒါဆိုရင်လည်း တင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကြီးအထိ အသေအချာ လိုက်ပို့လိုက်ပါမယ်။ စိတ်ချပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကားကြီးက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကြာမှာလား”

“ကြာမှာ ခင်ဗျ။ ရေလယ်အုံ ဘောကြွေသွားတာ။ အပိုမရှိလို့ ပျဉ်းမနားကို ကားကြူနဲ့ သွားဝယ်နေတယ်”

ထိုစဉ် ကိုယ်ဝန်သည် အမျိုးသမီးအား မိန်းမဖော်နှစ်ယောက်က တွဲပြီး ညီမဖြစ်ဟန်တူသူ တစ်ယောက်က ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများအား မနိုင်မနင်းဆွဲလာသဖြင့် မြင့်သိန်းနှင့် ကျော်ကြီးက ဝိုင်းကူကြရသည်။ ကားကြမ်းခင်းပေါ်၌ ဖျာနှင့်စောင်ခင်းပြီး ကိုယ်ဝန်သည်အား နေရာချထားပေးရာ အဖော်အမျိုးသမီးကလည်း အောက်တွင် ထိုင်သဖြင့် မြင့်သိန်းနှင့်ကျော်ကြီးကလည်း ထိုင်ခုံများအား ခေါက်သိမ်းပြီး အောက်၌ ထိုင်ကြသည်။

“ကဲဟေ့ ... မြင့်သိန်းနဲ့ကျော်ကြီး၊ ကိုယ့်ညီမတွေလို သဘောထား။ ငါနဲ့ပုဏ္ဏားက ရှေ့ခန်းကထိုင်မယ်။ အရေးပေါ်လို့ ကားရပ်ချင်ရင် မှန်ကို ခေါက်လိုက်။ မွေးလူနာပါတော့ ငါဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းမယ်”

“ဟုတ် ... ဆရာ”

ကျွန်တော် ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းခဲ့ပါသည်။ လယ်ဝေးနှင့် ပျဉ်းမနားနေပြည်တော်မှာ မဝေးလှ။ (၈)မိုင်ခန့်သာရှိသဖြင့် နာရီဝက်ပင် မကြာလိုက်။ နေပြည်တော်ဆေးရုံကြီးရှေ့သို့ ရောက်သည်။ အမျိုးသမီးအဖော်အား မွေးလူနာကိုသာ တွဲခိုင်းပြီး မြင့်သိန်းနှင့်ကျော်ကြီးက အထုပ်အပိုးများအား ဝိုင်းဆွဲပေးသည်။

ပုဏ္ဏားတင်ဦးကတော့ သူ့အဆောင်အယောင်များနှင့် မွေးလူနာမှာ မအပ်စပ်သဖြင့် ဝေးဝေးက ခွာလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကိုတော့ လွယ်ထားသည်။ ဆရာမများက ဆီးကြိုပြီး မွေးလူနာအား စာရင်းသွင်း၍ မွေးခန်းထဲပို့သည်။ အဖော်ညီမဖြစ်သူက စိတ်ချရမှ ညှဉ်းခန်းတွင် စောင့်နေကြသော ကျွန်တော်တို့နှင့် လာစကားပြောသည်။

သဒ္ဒါသံပါကနေတိ ၇၉

“အစ်ကိုတို့ကို ကျေးဇူး အလွန်တင်ပါတယ်ရှင်။ နာရီဝက်အတွင်း နာမည်တဲ။ လမ်းပေါ်မှာဆိုရင် မတွေးဝံ့စရာဘဲ။ မမက နှလုံးရောဂါအခံ နည်းတယ်။ ဆေးရုံကြီးမှာဆိုတော့ စိတ်အေးသွားရပါပြီ”

“ဒါနဲ့ ညီမတို့က ဘယ်မြို့ကလဲ”

“ကျောက်ဆည်ဆူးကုန်းရပ်၊ မြောက်ပိုင်းကပါရှင်။ ကျွန်မက အလယ်တန်းပြဆရာမပါ။ မော်မော်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်မ မမ နာမည်က သော်သော်ပါ။ သူ့ယောက်ျားက မလေးရှားမှာ အလုပ်သွား လုပ်နေတော့ မိဘအိမ်ကို ပြန်ခေါ်လာတာပါရှင်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း ကျောက်ဆည်သွားကြမှာပါ။ မိဘတွေ ဆီမှာ ပြောလိုက်ပါ။ ဝင်ပြီး အကြောင်းကြားပါမယ်”

ကျေးဇူးပါ အစ်ကို။ ဦးဘစိန်နဲ့ ဒေါ်သောင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဆူးကုန်းရပ်မြောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်သူ့မေးမေး ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေ၊ အမေ ဆရာတို့ အသက်ကြီးကြပြီဆိုတော့ လိုက်မလာကြဖို့ ပြောပေးပါနော် ...

“အေး ... အေး ...”

ထိုစဉ် ပုဏ္ဏားတင်ဦးက သူ့လွယ်အိတ်ကြီးကို ဖော်ဖွင့်၍ တစ်ဆင့်တန် ငွေစက္ကူများထုတ်ပြီး ...

“ညီမမှာ ငွေအင်အား နည်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ရော့ ... သည်မှာ ငွေသုံးသိန်း။ အစ်ကိုတို့အဖွဲ့က ကူညီတာပါ။

“ဟာ .. မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်မမှာလည်း လေးငါးသောင်းတယ်။ မမမှာလည်း ပါလာမှာပါ။ အခုလိုကူညီတာပဲ ကျေးဇူးတင် ပြန်ရင်”

“ယူသာထားပါ ... ညီမရယ်၊ အစ်ကိုတို့က လှူဒါန်းတာပါ။ လာလောက်က အစ်ကိုတို့အတွက် မပြောပလောက်ပါဘူး။ ဒုက္ခရောက် ကျေမှုကို ကယ်တင်တာဟာ အစ်ကိုတို့အလုပ်ပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ... အစ်ကိုတို့ရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမ။ အစ်ကိုနာမည်က စာရေးဆရာသောင်းသိန်းဝင်း။ ဒါက ကိုယ့်တပည့်တွေ။ ဟောဒီမှာ လိပ်စာကတ်နဲ့

၇၂ ။ ထောင်မှကြီးသိန်းဆင်း

ဖုန်းနံပါတ်၊ အရေးပေါ်ရင် မုန်းသာဆက်လိုက်။ အပြေးလာခဲ့မယ် အခုလည်း မပြန်သေးပါဘူး။ ညီမအစ်မမေ့ဖွားပြီးမှ အစ်ကိုတို့ ခရီးဆက်ထွက်မှာပါ”

ဆရာမလေးမှာ ကျွန်တော်၏ လိပ်စာကတ်ပြားကလေးအား စေ့စေ့ကြည့်၍ အလွန်အံ့သြဝမ်းမြောက်သော အမူအရာဖြင့် ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ဆရာရယ် ... ဆရာက စာရေးဆရာထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းဆိုတော့ ဆရာတပည့်တွေက ပုဏ္ဏားတင်ဦး သူနိုးမြင့်သိန်းနဲ့ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာကျော်ကြီးတို့ပေါ့နော်။ ကျွန်မက ဆရာစာဖတ်ပရိတ်သတ်ပါ။ ဆရာစာတွေ အားလုံးဖတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ ကျောက်ဆည်ဘက်မှာ လာရေးသွားတဲ့ ‘ဇမောကမိဖုရားပတ္တမြားကြီး’ က တကယ့်အဖြစ်အပျက်လားဆရာ။ စိတ်ဝင်စားဖို့ အလွန်ကောင်းတယ်။ မမကြီးကရော တကယ်ရှိသလားဟင် ဆရာ”

“အင်း ... ဆရာဖတ်လိုက်တွေက သက်ရှိထင်ရှား တကယ်ရှိတဲ့သူတွေပါ။ ဇာတ်လမ်းတွေကလည်း တကယ်ဖြစ်စဉ်တွေကို အခြေခံပြီး ရေးထားတာပါ။ မမကြီးလည်း တကယ်ရှိပါတယ်။ မန္တလေးရေးချီတဲ့မှာ ‘ယွန်းပွင့်စံ’ ရွှေဆိုင်ဆိုတာ အဓိကရရှိပါတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဆရာတို့ အခုည ကျောက်ဆည်မှာ တည်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ စာရေးပေးလိုက်ပါမယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တည်းပါ။ အိမ်မှာ မိဘတွေအပြင် ညီမငယ်နဲ့ မောင်တစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်။ အားနာစရာမရှိပါဘူး။ အိမ်ကြီးက (၂)ထပ်အိမ်ကြီးပါ။ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ အလွန်ကျယ်ဝန်းပါတယ်”

“အေးကွယ် ... ဆရာတို့လည်း ဖြတ်လမ်းကသွားရင်တောင် မိုးချုပ်မှ ကျောက်ဆည်ရောက်မယ်။ ဆရာတို့တည်းမယ့် တံတားဦးကားလမ်းနဲ့ ကြောင်ပန်းကုံးရွာက လှမ်းတယ်လေ”

“မနက်မှသွားပါ ... ဆရာ။ ဒီည ကျွန်မတို့အိမ်မှာပဲ တည်းပါ။ ကျွန်မကလည်း ပြန်ကူညီတာပါ”

ကျွန်တော်တို့စကားပြောရင်း စောင့်နေကြစဉ် ဆရာမတစ်ဦးတလာအကြောင်းကြားသည်။

“ယောက်ျားကလေး မွေးပါတယ်ရှင်။ ကလေးက ထွားပါတယ်။ ခြုံပေါင်တောင်ရှိတယ်။ လမ်းခရီးမှာဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့။ ဆေးရုံမှာဆိုတော့ ပစ္စည်းကိရိယာစုံလို့ ချောချောမောမောပါပဲ။ ဆရာမအိမ်မှာတော့ ကြည့်လို့ရပါပြီရှင်။ အမျိုးသားတွေကတော့ ကြည့်လို့ရသေးပါဘူး။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေလို့ပါ”

ဆရာမ မော်မော်ထသွားတော့ ကျွန်တော်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာမ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီဆေးရုံက ဖုန်းနံပါတ်ကလေး တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပါ။ ဒါက ကျွန်တော့်လိပ်စာကတ်ပါ”

“ဪ ... ဆရာက စာရေးဆရာထောင်မှူးကြီးကိုး။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ ဒါနဲ့ မွေးလူနာက ဆရာအမျိုးသမီးလား”

“အာ ... မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က လမ်းမှာကားပျက်ပြီး နားရောက်နေလို့ ဝင်ကူညီတာ။ ကျွန်တော်တို့ချင်း အခုမှ သိကြတာပါ”

“သာဓုပါရှင် ... သာဓုပါ။ ယောက်ျားဖောင်စီး မိန်းမမီးနေ ဆိုသလို အမျိုးသမီးတွေ မီးဖွားရာမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာ ဆရာမနဲ့ ဆေးဝါးပြည့်စုံရင် အသက်အန္တရာယ် ရှိတတ်ပါတယ်”

ထိုစဉ် မော်မော်နှင့် ဆရာမကလေးတစ်ဦး မွေးကင်းစကလေးကို အနီးပြင်ထုပ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အား ပြသည်။ ကလေးမှာ နီတာရဲကလေး ခြစ်သော်လည်း မဟာနဖူးဖြင့် ဆံပင်က ကောင်းသည်။ ဥပတိရုပ်ကောင်းပြီး ခြေတံလက်တံရှည်သည်။

“မော်မော် ... ညည်းအစ်မကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတယ် ... ဆရာ၊ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ဒီမှာ ကျွန်မ စာရေးပေးလိုက်တယ်။ အဖေတို့၊ အမေတို့ကို ပေးပေးပါ။ ဒီည ကျွန်မတို့အိမ်မှာပဲ တည်းပါဆရာနော်”

“အေးပါ ... အားလုံးစိတ်ချရရင် ဆရာတို့သွားမယ်။ အရေးကြီးရင် ဖုန်းသာဆက်လိုက်။ ဆရာမှာ ဖုန်းပါလာစွာယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

၇၄ - ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မော်မော်က ကျွန်တော်တို့အား ကားရပ်နားရာဆီအထိ လိုက်ပို့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်လမ်းကလာခဲ့သော်လည်း ကျောက်ဆည်သို့ ည(၇)နာရီကျော်ခန့်မှ ရောက်သည်။ ယခင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ကျောက်ဆည်တွင် (အ)သုံးလုံး လုပ်အားပေးဖူးသဖြင့် ဆူးကုန်းရပ်ကို ကျွန်တော်သိနေသဖြင့် အဆင်ပြေသည်။ မော်မော်တို့အိမ်ရှေ့ကို ကားရပ်တော့ ယောက်ျားကလေးတစ်ဦး အိမ်ရှေ့ထွက်၍ ကြိုဆိုသည်။

“ဆရာထောင်မှူးကြီးတို့ အိမ်ပေါ်ကြွပါခင်ဗျား။ သပ်သပ်ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ မမမော်က ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားထားလို့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေကြတာပါ။ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား။”

မွန်ရည်သောကလေး၏ ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရင်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်ကြီးမှာ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး။ အောက်ကတိုက်ခံအပေါ်တွင် သစ်ကောင်းဝါးကောင်းများဖြင့် ကျယ်ဝန်းစွာ ဆောက်လုပ်ထားသည်။

အသက်(၆၀)ခန့် လူကြီးတစ်ဦးနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် အဖေတစ်ဦးအပြင် အပျိုပေါက်မကလေးတစ်ဦးက အသင့်ဆီးကြိုကြရင်း ...

“မောင်ရင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်။ စာရေးဆရာ ဆိုဦးတို့အိမ်မှာ ပျော်သလောက်နေစမ်းပါ။ အားနာစရာမရှိဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ... သမီးဖုန်းဆက်လို့ အားလုံးသိပြီးပါပြီ။ သူတော်ကောင်းတွေနဲ့တွေ့ရတာ အလွန်ဝမ်းသာပါတယ်။ ညစာလည်း အသင့်စီစဉ်ထားပါတယ်။ ခရီးပန်းလာတော့ ရေချိုးကြပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဦးလေးနဲ့အဒေါ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြိုလို့ ကူညီခွင့်ရခဲ့တာ ဝမ်းသာလှပါတယ်။”

ကျွန်တော်တို့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ညစာစားကြသည်။ ခရီးပန်းလာ၍ အတော်မြိန်ကြသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်နှင့် ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းထိုင်ကြရင်း အိမ်ရှင်ဦးလေးက စကားစတော့သည်။

သံသံပါကနေတီ - ၇၅

“ဦးက အရင်က တောခေါင်းကြီးပါ။ ပျဉ်းမနားကလေးကော တောင်ညိုဘက်မှာ တာဝန်ကျရင်း ပင်စင်ယူခါနီးလယ်မှာ သစ်တော စစ်ရင်းတောထဲမှာ ကျားကိုက်လုဆဲဆဲ ရသေ့ကြီးတစ်ဦးကို အသက်ကယ်လိုက်တာပဲ။ ကျားကလည်း မာန်ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုတော့ သေနတ်နဲ့ ခစ်လို့ သေခါနီးတာတောင် ရသေ့ကြီးကို လက်နဲ့ပုတ်သွားသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဦးတို့က ရသေ့ကြီးကို စောင့်ပုခက်ခဲ့တယ်။ သစ်တောရုံးရောက်တော့ အသင့်ရှိနေတဲ့ သစ်တိုက်ကားနဲ့ မြို့ဆေးရုံပို့ရတာပေါ့။

ရသေ့ကြီး ကျောက်ကဒဏ်ရာက အတော်ပြင်းတာ။ အချိန်မီ ဆေးရုံရောက်လို့ သွေးထွက်လွန်ပြီး မသေတာ။ တစ်လလောက်ကြာကြာ ဆေးရုံမှာ ဆေးဝါးကုသမှုခံရတယ်။ အဲဒါ ဆေးရုံကဆင်းတော့ ဦးကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဟောဒီကြေးနီ၊ မြေပုံလိပ်ကလေးကို ပေးတယ်။ ပျဉ်းမနားနယ်ထဲက ရတနာသိုက်မြေပုံတစ်ခုပဲ။ ဦးလည်း အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ နှုတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ အခုမှ တိုက်ဆိုင်ပြီး ထိုက်တန်လို့ ငါတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်တာပါ။ ပင်စင်စားဆိုတော့လည်း တခြားကျေးဇူးဆပ်စရာ ငွေကြေးမသွားလေ။ ရော ... ယူပါဆရာ။ စေတနာ သဒ္ဓါစိတ်နဲ့ စွန့်ကြဲတာပါ။

ကျွန်တော် မှတ်တက်နေမိသည်။ တပည့်များကလည်း အံ့သြနေကြသည်။ ရတနာမုဆိုး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နယူဇန်၏ နိယာမအတိုင်း သက်ရောက်မှုတိုင်း တန်ပြန်သက်ရောက်မှုလော။ သံသံပါကနေတီ ဟူသော တန်ပြန်အကျိုးပေးကြောင့်လား။ ခရီးသွားခါနီး ‘ဆွမ်းခရင်းငှက်သံ’ ဆိုသော မကောင်းဘက်က အမြင်စကားပုံမှာ ဆရာတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် စေတနာရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး အကောင်းသက် အကျိုးပေးဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မင်း
လက်တံခွံခွံ

[၁]

■

အကျဉ်းထောင်သို့... အကျဉ်းကြသော အမှုရင်ဆိုင်ဆဲအချုပ်
ဆရာခံများထံမှ ကျွန်ုပ် မကြာခဏဆိုသလို ကြားရတတ်သော စကား
ဆစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှာ ...

“ဆရာရယ် ... တကယ်ပြောတာပါ။ ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော် ဘာမှ
ဆီလိုက်ရတဲ့ ကြားကနေ အချောင်ခံရတာပါ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

အဆိုပါ အချုပ်သားအား ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် တရားရုံးတော်မှ
ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်သောအခါတွင်မူ သူ၏ လေသံမှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွား
ပြန်ပါသည်။

“စဉ်းစားကြည့်ပါ ... ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် တကယ်ကျူးလွန်ခဲ့
တာ နည်းနည်းပါ။ ခုခံရတော့ အလွန်အကျွံကြီး ပြစ်မှုနဲ့ပြစ်ဒဏ် မမျှ
ဘူး။ မကျေနပ်ဘူး ... ကျွန်တော် အယူခံတက်မယ်ဆရာ”

ထိုစကားများသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဟောင်းအို၍ အပ်ကြောင်းထပ်မံ
ပြောသော ခွေးတံဆိပ်ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်ကို အဖန်တလဲလဲ နားထောင်နေ
သလို ငြီးငွေ့ရိုးအိ၍ပင် နေပါချေပြီ။

၇၀ - ထိုစေ

ထိုသူတို့သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့စဉ်က ဘီလူးသဘာက်ကဲ့သို့ ရက်စက် ယုတ်မာကာ ဝံ့လွေပမာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး မည်သို့ မှ ရှောင်ကွင်းမရတော့ဘဲ ဥပဒေလက်တွင်း သက်ဆင်းကြရသောအခါမှာ ကား သူတို့ကိုယ်သူတို့အပြစ်ကင်းစင်သော ပီဘီသိုးငယ်ပမာ ဟန်ဆောင် တတ်ကြပြန်သည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ထိုတရားခံတို့၏စကားများကို ကြားရလေတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ အင်းမလုပ်၊ အဲပလုပ်နိုင်ဘဲ ပြုံး၍သာ နားဆင်နေမိသည်။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တွင် နှလုံးသားမရှိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ရင်တွင်းမှာလည်း ကြာ လေ ခံစားမှုမဲ့လေ ဖြစ်လာရ၏။

သို့တစေ ...

တစ်ခါတစ်ရံ ပြစ်မှုကို အမှန်တကယ် မကျူးလွန်ခဲ့ရပါဘဲလျက် အချုပ်ခံနေရသော တရားခံအချို့နှင့် နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ ဆုံလိုက်ရသောအခါ တွင်ကား ကျွန်ုပ်မှာ မယုံကြည်နိုင်ဘဲ အောင် အံ့သြ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့မိ၏။

တစ်ခါက ကျွန်ုပ်ဆိုခဲ့ဖူးသူ နှစ်ဦးမှာ လူသတ်မှုတရားခံများဖြစ် ပြီး သူတို့ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ပျက်မြင်သက်သေတော့ မရှိကြပါချေ။ သို့သော် ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ (circumstantial evir:nce) ခေါ် ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေခံချက်များမှ အလွန်ပင် ထင်ရှားနိုင်လုံလျက်ရှိသည် ကို လေ့လာတွေ့ရှိရ၏။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်မှတ်သားဖူးသော အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို တင်ပြ လိုပါသည်။ ယင်းမှာ နိုင်ငံတော်သမ္မတဟောင်း ဒေါက်တာမောင်မောင်၏ ၁၉၇၇ ခုနှစ် တရားရုံးများ လက်စွဲစာအုပ်အမှာစာတွင် -

“တရားဥပဒေက မည်မျှပင် သင့်မြတ်နေစေ ရုံးကို စီမံခန့်ခွဲရာ တွင်ဖြစ်စေ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွင်ဖြစ်စေ၊ ချွတ်ချော်ခြင်း၊ ပျက်ကွက်ခြင်း ရှိလျှင် တရားဥပဒေသည် သက်ဝင်လှုပ်ရှား၍ မနေ။ စာရွက်ပေါ်တွင် အသက်မဲ့ဖွယ် ရှိနေပါသည်” ဟူ၍ ရေးသားထားခဲ့လေသည်။

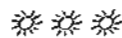
လက်တစ်လုံးခြား ၇၁

သို့ဖြစ်ရာ တရားဥပဒေကို စီမံခန့်ခွဲရာ၌ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းသည် သွန်စွာ အရေးပါသောအချက်က ထင်ရှားပေါ်လွင်နေလေသည်။ တရားစီရင် ခာတွင် လုပ်ထုံးလုပ်နည်း မှားယွင်းပါက အပြစ်ရှိသူကို လွှတ်မိခြင်း၊ အပြစ်မဲ့ သူကို ပြစ်ဒဏ်ချမိခြင်း စသော မလိုလားအပ်သော တရားစီရင်ရေး တိမ်း ဆောင်းမှု (Misetriage of Justice) ဖြစ်ပေါ်တတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းထောင်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရင်း တစ်ဖက်မှ ဥပဒေပညာကို လေ့လာလိုက်စားကာ ပြစ်မှုကို အမှန်တကယ် မကျူးလွန် ခါဘဲလျက် အချုပ်ခံနေရသော တရားခံများအား အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ကာ အောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်စေရန် ကူညီပေးသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ထိုတရားခံများ၏ ဖြစ်ရပ်မှန်များကို ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး တရား ချုပ်ရှေ့နေ ဦးမြသိန်းနှင့်အတူ ပူးတွဲ၍ ဆက်စပ်တွေးခေါ်ခဲ့ပုံများ၊ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ၍ ဝေဖန်ထောက်ရှုခဲ့ပုံများနှင့် တရားခံလက်သည် အစစ်အမှန်ကို ဆက်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်တင်ပြလိုခြင်း စသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤအတ်လမ်းတွဲများကို ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုတစ်ခေါက်တွင်မူ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်သွယ်သော မေတ္တာလွန် ဩကို သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ဆွဲမိကြရာမှ ဥပဒေခံအတွင်း မလူးသာ မရန်း သာ သက်ဆင်းခဲ့ရရှာသော သားအမိနှစ်ဦးတို့၏ ရင်နင့်ဖွယ်အမှုကို တင်ပြ ဆိုက်ရပါသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ဖြူမွေးသောသွားတန်းများ ပေါ်လာသည်အထိ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“အမလေး ... ပီတာရယ်၊ လူကို သေချာကြည့်စမ်းပါဦးတော့၊ ဘီက မဘက်တီလေး၊ မင်းရဲ့ မမဘက်တီလေးကွယ် ... ဟင်း ... ဟင်း”

“မမဘက်တီ”

ကျွန်ုပ်က ဇဝေဇဝါဖြင့် သံယောင်လိုက်ရေရွတ်နေလိုက်ပြီးမှ သတိရ သွားကာ ...

“ဟာ ... ဟို ... ဆေးလာရက်ဟတ်ကျောင်းသူကြီး မမဘက်တီ ဆား ဟင် ...”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြကာ ...

“ဟုတ်ပြီ ... စိန့်ပေါလ်ကျောင်းသားကြီး ... ပီတာရယ်”

ကျွန်ုပ်က ဒီအခါမှ မမဘက်တီဆိုသူမှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ် ဆေးစုကျော်ခန့်က ရန်ကုန်လမ်း ၄၀ တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ချင်းကပ်နေခဲ့၍ သီးသားစုသဖွယ် ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်ကို တရေးရေး ပြန်မြင်ယောင်မိလာသည်။ ကျွန်ုပ် ခုနစ်တန်းတက်သောနှစ်မှာ မမဘက်တီတို့ နယ်ပြောင်းသွားခဲ့ရာ သနောတိုင်အောင် အစ်ကြိမ်မှ ပြန်မဆုံမိတော့ပါချေ။

“အင်း ... နှစ်တွေက အတော်ကြာသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် မမဘက်တီကို လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဒီမှာရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲဗျ”

ကျွန်ုပ်က မမဘက်တီ၏ငယ်ရုပ်ကို မနည်းကြီး ဖမ်းယူမှန်းဆ ကြည့်ရင်းက မေးမိသည်။

“မမလည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ လမ်းမှာတွေ့လို့ကတော့ ပီတာကို ဘယ် နေ့မှိန်ပဲမလဲကွယ်။ မကြာသေးခင်ကမှ ပီတာဦးလေးနဲ့တွေ့လို့ သိရ တာလေ”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး”

မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းမှန်း သေချာသွားမှ ကျွန်ုပ်၏နီးသည်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးကာ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်တို့ဖြင့် ညှော်ခံလိုက်၏။ မမဘက်တီ

|၂|

တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ အကျဉ်းထောင်ဘူးဝရှိ နေအိမ်သို့ ထူးထူးခြားခြား အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။ သူက ကျွန်ုပ်မျက်နှာအား သေချာစူးစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့နာမည်က ပီတာမြဦးမဟုတ်လား ဟင် ...”

“ဗျာ ...”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော အမေးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ် နှုတ်ဖျားမှ ဗျာခနဲ အာမေဍိတ်သံထွက်ကျသွားအောင် အံ့အားသင့်သွားမိ သည်။ ကျွန်ုပ်က အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေရင်းက ..

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်မကြီးက ဒီနာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ် ပြီများ ...”

ကျွန်ုပ်၏ တုံ့တွံဆိုင်းဆိုင်းအဖြေကြောင့် အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာ ဝင်းခနဲ လင်းလက်သွားကာ ...

“အို ... ဒါဆို ဓာကယ်ဟုတ်နေတာပါလားကွယ်”

“ဟိုလေ ... အစ်မကြီးက ဘယ်သူများလဲ”

၁၂ ။ ယိုးစာ

မှာ အတိတ်မှလာသော လူဖြစ်လေရာ ပြောသောစကားများမှာလည်း တကယ့်ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များသာဖြစ်၏။

“ဒါနဲ့ မမဘက်တီး၊ ကျွန်တော့်ဆီလာတာ ဘာကိစ္စများရှိလို့များလဲ”

အတော်လေးကြာမှ ကျွန်ုပ် မေးလိုက်မိသည်။ မေးလိုသာ မေးလိုက်ရသည် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမတော့ ထောင်နှင့် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်နေမည်ကို အတည်သိနေသည်။ လူတို့သည် ရဲစားနဲ့၊ တရားနဲ့၊ အကျဉ်းထောင် စသော အနိဋ္ဌာရုံအရပ်များသို့ အရေးကိစ္စမရှိဘဲ အပျင်းပြေ သဘောဖြင့် လာမလည်တတ်သောကြောင့်ပါပေ။

ကျွန်ုပ်မေးခွန်းကြောင့် အတိတ်ဟောင်းများကို ပြန်ပြောရင်း ပြီးရှင်နုပျိုနေသော မဘက်တီး၏မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း ညှိုးလျော်အိုစာသွားသလို ထင်လိုက်မိ၏။

“အေးကွယ် ... စောစောစီးစီး လာပြီး ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်သွားရင်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ မမမှာ အခက်အခဲကြီးတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတော့မလို ဖြစ်နေလို့ပါ။ အဲဒါ ပိတာများ ကူညီနိုင်မလားဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ အားကိုးပြီး လာခဲ့မိတာပါကွယ်”

မဘက်တီးမှာ အတော်လေး အားငယ်နေပုံ ပေါ်၏။ သူ၏လေသံမှာ တိုးဖျော့နေသည့်အပြင် ပြောနေရင်းမှာပင် တိမ်ဝင်သွားမလိုဖြစ်နေ၍ “နည်း” ဂရုစိုက်နားထောင်နေရ၏။

“အာ ... မမကလည်း အားနာရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာပဲဗျာ။ မမရဲ့အခက်အခဲကို ပြောသာပြောပါ။ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးရမှာပေါ့”

ကျွန်ုပ်၏ အားပေးစကားကြောင့် မဘက်တီး၏ ခိုဝေနေသော မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာကာ သက်ပြင်းမောတစ်လုံး ရှိုက်ထုတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြီးမှ ...

“ဒီလိုကွယ် ... ပိတာရဲ့။ မမတို့က အခု အောက်ကြည့်မြင်တိုင် လမ်းမှာနေတယ်။ မမရယ်၊ သမီး ဖြူဖြူစိန်ရယ်၊ ခင်ပွန်းသည် ဦးစိန်ထွန်း

လက်တစ်လုံးခြား ။ ဆို

ဆယ်ပေါ့။ ခင်ပွန်းသည်ကတော့ လောလောဆယ် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောနဲ့ ခန့်ချွတ်နေတယ်။ ဒီနှစ်ကုန်လောက်မှ ပြန်ရောက်မယ်။ မမတို့နဲ့ ခေါင်းရင်းဆက် ကပ်လျက်ခြံကာ ဦးဘခင်နဲ့ ဒေါ်အမာတဲ့။ သူတို့မှာ သားတစ်ယောက် ခုတယ်။ ခင်မောင်လွင်တဲ့။ သူ့မိဘတွေတော့ မရှိကြတော့ဘူးကွယ်။ မနှစ်ဆယ် လူကြီးရောဂါနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဆုံးသွားကြတယ်။ ခုတော့ အဲဒီအိမ်မှာ ခင်မောင်လွင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒါ အဲဒီခင်မောင်လွင်တစ်ယောက် မနေ့ညက သူ့အိမ်ခန်းထဲမှာ အသတ်ခံရတယ် ဆို”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... မမ”

“မမလည်း သေသေချာချာတော့ မသိရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့က စိုးရိမ်မိတာနဲ့ ပိတာ့ဆီ ထွက်လာခဲ့မိတာကွယ်”

“ဪ ... အင်း ... ဆိုပါဦးမမ၊ ဒီခင်မောင်လွင် အသတ်ခံရတာနဲ့ မမသမီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“အဲဒါက ဒီလိုကွယ်။ ခင်မောင်လွင်နဲ့ သမီးနဲ့က ကျောင်းနေဖက် နယ်ချင်းတွေလေ။ သမီးကတော့ ဘွဲ့ရပြီး ကျောင်းဆရာမဖြစ်နေပြီ။ ခင်မောင်လွင်က ဆယ်တန်း ခဏခဏကျနေတာနဲ့ ဆက်မဖြေဖြစ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ အလုပ်အကိုင်လည်း မည်မည်ရရမရှိဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်အတွက်က ထင်ပါရဲ့။ ခင်မောင်လွင် ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး ခြေကျင်းဝတ်မှာ ဆရာရသွားလို့ ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားရတယ်။ လမ်းမလျှောက် နေသေးဘူး။ ချိုင်းထောင့်ကူရတယ်။

“အဲဒါ မနွေက ညနေ (၆) နာရီလောက်မှာ သမီးက လူမမာ နှေးနှေးဦးပယ်ပြောပြီး ခင်မောင်လွင်ခြံဘက် ကူးသွားတယ်။ သူတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဝတ္တရားတော့ ရှိတာပေါ့။ မမက တားချင်ပေမယ့် မသင့်ဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်မောင်လွင်စာရိတ္တကို မမကြိုက်ဘူးကွယ်။ ကောင်လေးက ရုပ်ကလေးချောတော့ ပွေ့ချင်ရှုပ်ချင်တယ်။ ရည်းစားကို ထည်လဲနဲ့တွဲတယ်။ တစ်ခါတလေ ညဘက်တွေမှာ အိပ်ခန်းထဲမှာ ကောင်မလေးတွေ တွေ့ရတယ်လို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်

က ပြောတာကြားတယ် ဒါကြောင့်သမီးကို အဲဒီအိမ်မှာ သိပ်ကြာကြာမနေ
ဖို့ မှာလိုက်ရတယ်။

“မနေ့က ညရှစ်နာရီခွဲလောက် သမီးပြန်လာတော့ မမ ရင်တောင်
တုန်မိတယ်။ သမီးမျက်နှာ မကောင်းလို့လေ။ မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်
နဲ့။ သူ့မျက်နှာက ဒေါသကြောင့် နီရဲပြီး မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲလို့။ အတော်
စိတ်ဆိုးလာပုံပဲ။ မေးကြည့်တော့ ခင်မောင်လွင်က ဆွဲလားငင်လား လုပ်လို့
တဲ့ကွယ်။ အဲဒါ သမီးက ဒေါသထွက်ပြီး ပါးရိုက်ပစ်ခဲ့သတဲ့။ ပြောရင်း ငါ
တယ်။ မမက လူကြီး ပီပီဒေါသထိန်းပြီး သမီးကို ချော့ရတာပေါ့လေ။ အဲဒါ
သူ့ကိုချော့မော့ရင်း မနေ့ညက သူ့အခန်းထဲမှာပဲ အတူညအိပ်ခဲ့ရတယ်
ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆက်ပါဦး မမ”

“အဲဒါ ညက အိပ်ပျော်တော့မလို ဖြစ်နေတုန်းမှာ မိန်းမတစ်
ယောက်ရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား စူးစူးရဲရဲနဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့
အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒါ ခင်မောင်လွင်အိပ်ဘက်ကလာတဲ့
အသံပဲ။ မမအိပ်ရာက ထပြီး ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခင်
မောင်လွင်အိပ်ခန်းထဲ မီးလင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဘာမှတော့ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားမတွေ့ရဘူး။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည ၉ နာရီခွဲနေပြီ”

“အဲဒီအချိန်မှာ မမသမီးရော ဘယ်မှာလဲ”

“သမီးက အိပ်မောကျနေပြီလေ။ သူ ဘာမှမသိလိုက်ဘူး”

“ပြီးတော့ကော ဘာဆက်ဖြစ်လဲ”

“မမစိတ်ထဲ ဒါ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး မြေ
စည်းရိုးနားက သွားကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီတုန်းမှာပဲ မိုးက ဖြုန်းစားပြီး သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်တာနဲ့ မမလည်း အပြင်
မထွက်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်ကွယ်”

ကူနီပ် တွေးကြည့်မိသည်။ မဘက်တီ ယခုပြောပြနေသည်အထိ
ကား သူ၏သမီးနှင့် ပတ်သက်နေတာ တစ်ခုမှ မတွေ့ရသေး။ သို့ဖြစ်လျှင်
အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ရှင်းပြနေရပါလေသနည်း။

“ဒါနဲ့ နောက်ထပ်ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“အင်း ... မမလည်း အိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ နောက်ထပ် ဘာမှ
သိတော့ပါဘူး။ မနက် (၆) နာရီလောက်ကျမှ ဦးလှမောင်လာပြောလို့ ခင်
မောင်လွင် အသတ်ခံရတာ သိရတော့တာပါပဲ”

“ဦးလှမောင်က ဘယ်သူလဲ”

“သူက ခင်မောင်လွင်ရဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင်ပါ။ ခင်မောင်လွင်မိဘတွေ ရှိ
မရှိတည်းက ဒီခြံနဲ့ အိမ်ကို ငှားခဲ့တာလေ။ ဦးလှမောင်က ခင်မောင်လွင်
အိမ်ရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက် ကပ်လျက်ခြံမှာ နေတယ်။ အဲဒါ ဒီမနက်စောစော
ချောက်လာပြီး ခင်မောင်လွင် အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စ သတင်းလာပေးတာ
လေ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီဦးလှမောင်က ခင်မောင်လွင်အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စ ဘယ်
ညကြောင့် ဒီလောက်အစောကြီး သိရတာလဲ”

“အဲဒါက ဒီလိုကွယ် ... ပီတာရဲ့။ ဦးလှမောင်က ပြောတယ်။ မနေ့
ည (၉) နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ခင်မောင်လွင်အိပ်ဘက်က မှန်ရိုက်ခွဲ
သံလို ကြားလိုက်မိတယ်တဲ့။ အဲဒါ သူ့အိပ်ခန်းထဲက လှမ်းကြည့်တော့
သူတို့ ထူးထူးခြားခြား မမြင်ရဘူးတဲ့။ ခင်မောင်လွင်အိပ်ခန်းထဲ မီးလင်းနေ
တာတော့ တွေ့တယ်။ အဲဒါ သူနည်းနည်း မသင်္ကာဖြစ်တာနဲ့ မိန်းမကို နှိုး
သယ်

အဲဒီတုန်းက မမကြားလိုက်ရသလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကြောက်
လန့်အားနဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့အသံကို သူတို့လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံး ကြားလိုက်ရသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ လွင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်မော
မော့ထွက်ပြီး ညှော်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်တော့လည်း တစ်
ခြံမှာ ဘာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မတွေ့ရဘူးတဲ့။ ဦးလှမောင်က ဒါ တစ်ခုခု
တော့ ဖြစ်နေပြီ။ သူက အိမ်ရှင်ဖြစ်နေတော့ သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်လို့ မိန်းမ
ကို ပြောနေတုန်း မိုးက ရုတ်တရက် သဲကြိုးမဲကြီး ရွာချလိုက်တယ်။ ဦးလှ
မောင် မိုးရွာကြီးထဲ ထီးဆောင်းပြီး ခင်မောင်လွင်ခြံထဲ ဝင်တယ်။ အိမ်ဘေး
ထပ်ပြီး အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ အတွင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။

၈၆ ဗဟိုစော

အဲဒီမှာ အိပ်ခန်းခွတင်ဘေးက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခင်မောင်လွင်ကို မျက်လုံးကြီးတွေပြူးပြီး လျှာတန်းလန်းထွက်နေတာ မြင်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါ သူလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က တယ်လီဖုန်းနဲ့ ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားလိုက်ရတော့တယ်တဲ့ကွယ်။

“ဪ... ဦးလှမောင်ကိုယ်တိုင် ရဲကို အကြောင်းကြားလိုက်တာကိုး။ ဒါနဲ့ ဆိုပါဦး။ ခုကိစ္စမှာ မမသမီးက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ ကျွန်တော်တော့ ခုထိ နားမလည်သေးဘူး”

“ပီတာ မစဉ်းစားမိဘူးလား။ မနေ့ညက သမီး ခင်မောင်လွင်အိမ်မှာရှိနေတာ ဦးလှမောင် သိနေတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဟိုမိန်းမတစ်ယောက် အော်သံကိုလည်း သူက သမီးအသံလို့ ထင်နေတာကွယ်”

“အာ ... မမကလည်း မမရဲ့သမီးက ည (၈) နာရီခွဲလောက်တည်းက အိမ်ပြန်ရောက်နေတာပဲဟာ။ မိန်းမအော်သံက ည (၉) နာရီခွဲကြားရတာလေ။ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးလှမောင်က သမီးပြန်သွားတာ မမြင်လိုက်တော့ သမီးအသံလို့ ထင်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ညက ရဲတွေရောက်လာပြီး သူ့ကိုမေးမြန်းတော့ သူက မနေ့ညက ခင်မောင်လွင်အိမ် သမီးလာတာပါ ထည့်ပြောလိုက်တယ်တဲ့ကွယ်”

“အာ ... ဒီလူနဲ့ ဘာလို့ မဆိုင်တာတွေ ထည့်ပြောလိုက်တာလဲ။ မရှုပ်ရှုပ်အောင်”

“မမသိရသလောက် ဦးလှမောင်က လူဦးလူဖြောင့်ကြီးကွယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်တတ်တယ်။ အဲဒီကိစ္စ သူ မမကို ရှင်းပြတယ်။ သူ မနေ့ည (၇) နာရီအပြင်က ပြန်လာတော့ ခြံမှာ ခင်မောင်လွင်အိမ်ဖော်မလေးနဲ့ တွေ့တယ်။ အိမ်ဖော်မလေးက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲမှာ မသမီးရောက်နေတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ သူ ခြံထဲလှမ်းကြည့်တော့လည်း အိမ်ထဲမှာ ဖြူဖြူစိန်ထိုင်နေတာ မြင်ရသတဲ့။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စ သူထည့်မပြောလည်း အိမ်ဖော်မလေးက ပြောမှာဆိုတော့ မပြောမဖြစ် ထည့်ပြောလိုက်တာတဲ့ကွယ်”

လက်တစ်လုံးခြား ၁၁၇

“ဒါဆိုရင် ခင်မောင်လွင်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်ရှိတာပေါ့။ သူတစ်ယောက်တည်းနေတာ မဟုတ်လား”

“နေတာတော့ တစ်ယောက်တည်းပါ။ ဒီအိမ်ဖော်မလေးက ခင်မောင်လွင်မိဘတွေလက်ထက်တည်းက ရှိခဲ့တာ။ မိဘတွေ ဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဦးညမအိပ်တော့ဘူး။ ကွင်းကျောင်းလမ်းထဲက သူ့အစ်မဆီ ပြန်အိပ်တယ်။ မနက်လာ ညပြန်ပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဦးလှမောင် တခြား ဘာပြောသေးလဲမမ”

“အင်း ... ဘာမှတော့ မပြောတော့ပါဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ခင်မောင်လွင်ကို သမီးသတ်ခဲ့သလို သံသယဝင်နေပုံပဲ။ ပြီးတော့ သူ့လေသံနဲ့ထောင်ရတာ ခင်မောင်လွင် အသတ်ခံရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေသယောင် သောင် ထင်ရတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘာလို့ မမက အဲလိုထင်ရတာလဲ”

“ဒါက မမစိတ်ထဲ တွေးမိတာ ပြောတာပါ။ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်တယ်။ ဘာလို့ဆိုတော့ ဦးလှမောင်က အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က နှလုံးနဲ့ သွေးတိုးရောဂါကြောင့် ပင်စင်ချခဲ့ရတယ်။ အသက်ကလည်း ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ။ အဲဒါ စီးပွားရေးဆိုင်ရာလုပ်ချင်တာနဲ့ အခု ခင်မောင်လွင်ကို ငှားထားတဲ့ ခြံနဲ့အိမ်ကို ရောင်းဆွဲကြတယ်။ ခင်မောင်လွင်ကိုလည်း စပေါ်ငွေပြန်အမ်းပြီး ဖယ်ပေးဖို့ပြောတယ်။

ခင်မောင်လွင်က မိဘလက်ထက်ကတည်းက နေလာတာဆိုတော့ ဦးလှမောင် ပြန်အမ်းတဲ့ စပေါ်ငွေနဲ့ လက်ရှိအိမ်နဲ့ခြံမျိုး မရနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဖယ်မပေးဘဲ နေလာတာ အခုထိပဲ။ ဒီတော့ ပီတာ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ခုလို ခင်မောင်လွင် ရုတ်တရက် အသတ်ခံလိုက်ရတော့ ဘာပဲပြောပြော သူ့စိတ်ထဲမတော့ ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေမယ်လို့တော့ မမ ထင်တယ်။

“အင်း ... မမတွေးတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲ ... ဒါထက် ကျွန်တော် သိချင်တာက မမကို ဘာကူညီရမလဲလို့ပါ”

၈၈ ဗဟိုစော

“အင်း... ခု အခြေအနေအတိုင်းဆို အနီးနီးအမြန်ဆိုသလို စေ
တွေက မမသမီးကို စစ်လား။ ဆေးလား လုပ်လာလိမ့်မယ် ထင်နေတယ်။
အဲဒါ ကြိုတင်ပြီး ဘယ်လိုအကာအကွယ်လုပ်ထားရင် ကောင်းမလဲလို့ ပီတာ
ကို လာတိုင်ပင်တာပါ”

“အခုမနက် မမထွက်လာတဲ့အထိတော့ ဘာမှမထူးသေးဘူး
ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... မထူးသေးဘူး။ ဟိုလေ မမအိမ်ကို ဖုန်းခံ
လောက် ဆက်ကြည့်ချင်တယ်။ အိမ်မှာက သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ
လို့ပါ”

ကျွန်ုပ်က တယ်လီဖုန်းစင်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ မဘက်တီက
စကားပြောခွက်ကိုမကာ ဒိုင်ခွက်ကို တချောက်ချောက် လှည့်နေလေသည်။
ခဏအကြာတွင် ...

“သမီးလား... မာမီပါ... ဟင်... ဟုတ်လား။ အင်း...
မောင်ဝင်းမြင့်လည်း ရောက်နေတယ်လား။ ကောင်းပြီ... စိတ်အေးအေး
ထား။ မာမီ ခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

မဘက်တီက စကားပြောခွက်ကို အလျင်စလို ချလိုက်တော့ ..

“အိမ်မှာ... အိမ်မှာ... ရဲတွေရောက်နေပြီတဲ့... ပီတာက
သမီးက မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ပါတဲ့။ မမဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ပီတာရ... ပြောစမ်း
ပါဦး”

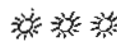
ကျွန်ုပ်က စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက လိပ်စာကတ်ပြားတစ်ခု ထုတ်ဖော်
လိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးတဲ့ ထူရှားရုံးရှေ့နေကြီး
ဦးမြသိန်းရဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဖုံးနံပါတ်ပဲ။ လိုအပ်ရင် သူနဲ့သာ ဆက်သွယ်လိုက်
ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ခုပဲ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်ပါ့မယ်။ မမကို အကောင်းဆုံး
ကူညီပါလိမ့်မယ်”

မဘက်တီက လိပ်စာကတ်ပြားကို လက်ပွေ့အိတ်ထဲ ကျွန်ုပ်က
ထည့်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံအား နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ကမန်

လက်တစ်လုံးခြား ၈၉

အစား ဆင်းသွားလေသည်။ ပြီးမှ အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ထားသော တိုယိုတာ
ဘိုနိုလာ အုန်းခွံရောင်ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ တစ်နံ့ထိုး ထွက်
သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်က ကားနောက်ပိုင်း မီးနီလေးမြင်ကွင်းမှ ပျောက်
သွားသည်အထိ ရင်မော့စွာ ငေးမျှော်ကြည့်နေမိလေသည်။

အစိုးရအလုပ်များအနက် အစိုးရဆုံးအလုပ်မှာ အကျဉ်းထောင်
ဆန်းစစ်ရေးအလုပ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။ အကျဉ်းထောင်
ဆန်းစစ်ရေးများသည် အခြားအစိုးရဝန်ထမ်းများလို နံနက်ရုံးတက်ပြီး ညနေရုံး
ဆင်းခွင့် တာဝန်ချိန် မပြီးစီးပေ။ သူ့မှာ (၂၄) နာရီ တာဝန်ရှိလေသည်။
သူတို့က အိပ်စက်အနားယူချိန်ဝယ် ကျွန်ုပ်တို့က မတစ်ထောင်သားတို့
ဆည်းရာ အကျဉ်းထောင်ဝယ် ပြဿနာပေါင်းစုံနှင့် နပန်းလုံးနေသည်
တတ်ပါလား။

ခုလည်း ကြည့်လေ။

မဘက်တီနှင့်တွေ့ဆုံပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ဝေလီဝေလင်းမှာ
ကျွန်ုပ်နှင့် ငန်ထမ်းတစ်ဖွဲ့အရေးပေါ် ခရီးထွက်ခဲ့ရသည်လေ။ တခြား
ဘက်မဟုတ်။ သရက်အကျဉ်းထောင်တွင်အကျဉ်းသားများ ဆူပူသံပတ်
သက်နေ၍ဖြစ်၏။

သရက်အကျဉ်းထောင်သို့ ခရီးရောက်မဆိုက်မှာ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံအရာရှိ ဝန်ထမ်းများနှင့် တွေ့ဆုံကာ အခြေအနေကို လေ့လာ ဆန်းစစ်ခြင်း၊ ဆူပူဆန္ဒပြနေသော အကျဉ်းသားတို့၏ လိုလားချက်တို့ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်း စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ နယ်မြေခံ ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းများနှင့် တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းအဖြေရှာခြင်း၊ ပြဿနာများ ကို အကျဉ်းထောင် လက်စွဲဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့် အညီ အလည်ပြီးပြတ်သည်အထိ နည်းဗျူဟာများအလိုက် တစ်ဆင့်ပြီးတစ် ဆင့် စနစ်တကျ ကိုင်တွယ်ဆောင်ရွက်ခြင်း စသည်တို့ကို နေ့မအားညမနား မအိပ်မနေ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရ၏။

ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ပြီးသမျှကို ရုံးချုပ်သို့ အစီရင်ခံခြင်း၊ ရုံးချုပ် မှ ထပ်ဆင့်ညွှန်ကြားချက်များကို ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်ခြင်း ထပ်ဆင့်အစီရင်ခံခြင်း၊ ထပ်မံညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အမြန်ဆုံး ညှိနှိုင်းဖြေ ရှင်းစသည်တို့ကို အချိန်နှင့် တစ်ပြေးညီ တိကျစွာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့ရ သည်။ ထိုသို့ အကျဉ်းထောင်လက်စွဲဥပဒေ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း၊ အမိန့်ညွှန် ကြားချက်များကို တစ်ဆင့်ချင်း အကောင်းအထည်ဖော်နေသည်ဖြစ်ရာ အချိန် ကာလအားဖြင့် အတော်ပင် ကြာညောင်းခဲ့ရပေသည်။

ပဏာမညှိနှိုင်းပြင်ဆင်ရသည်ကပင် ရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်မျှ အချိန် ယူခဲ့ရပေရာ ထိုကိစ္စများကို အဆင့်ဆင့် အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ခဲ့ရာ တွင် အကျဉ်းထောင်တစ်ခုလုံး အခြေအနေပုံမှန် ပြန်ရောက်သည်အထိ အချိန်တစ်လမျှ ကြာမြင့်ခဲ့ရ၏။

အခြေအနေ တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီးနောက် ရုံးချုပ်နှင့်လည်းကောင်း၊ အခြားအကျဉ်းထောင် အလုပ်စခန်းများနှင့်လည်းကောင်း၊ ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းများနှင့်လည်းကောင်း ရုံးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်မှု ယန္တရားဆောင်ရွက်မှုများ ပူလအတိုင်း ပုံမှန်ပြန်လည်ပတ်စေရန်ကို အချိန် တစ်လမျှ နောက်ထပ်ယူခဲ့ရလေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝန်ထမ်းအဖွဲ့တို့၏ မူလတာဝန်ကျရာ အင်းစိန် ဆိုအကျဉ်းထောင်သို့ ပြန်ရောက်ရှိသည်အထိ စုစုပေါင်း နှစ်လခွဲမျှ အချိန် ကြာညောင်းခဲ့ရပါလေသည်။

“မဘက်တီရော၊ သူ့သမီးဖြူဖြူစိန်ရော နှစ်ယောက်လုံး အထဲ ဆောက်နေကြလေရဲ့”

“ဟေ ... ဘယ်လို ...”

ခရီးရောက်မဆိုက် ဆီးပြောလိုက်သော ဇနီးသည်၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“ဦးမြသိန်းကြည့်ရတာလည်း မဘက်တီတို့သားအမိအပေါ် အတော် ဆေး မကျေမချမ်း ဖြစ်နေပုံပဲရဲ့။ နေ့တိုင်းလိုလိုကို မရောက်သေးဘူးလား ဆို ဖုန်းဆက်မေးနေတယ်လေ”

“နေပါဦး ... အေးရဲ့၊ ဦးမြသိန်းက ဘာကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေ ဘာတဲ့လဲ”

“အဲဒါကို အေး မေးကြည့်တော့ မပြောပါရစေနဲ့ဦး။ ကိုလာရင် သာ ဒီအမှုတွဲကို ပေးလိုက်ပါတဲ့။ ပြီးရင် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့လည်း မှာသွား နယ်ရှင့်”

“ဟုတ်လား”

အေးက ပြောပြောဆိုဆို ဘီရိုထဲမှ အမှုတွဲကို ထုတ်ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကြားရသော သတင်းစကားကြောင့် စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျ သွားသော်လည်း ဇနီးသည်အား ထပ်မံမေးမြန်းမနေတော့ဘဲ မဘက်တီတို့ သားအမိ၏ အမှုတွဲကိုသာ ဖတ်ရှုကြည့်ရန် အာရုံပြုလိုက်ရ၏။

အမှုတွဲတွင် အမှုစစ်ရဲအရာရှိ ဦးဖေသိန်း၊ အိမ်ရှင် ဦးလှမောင်၊ သူဇနီး ဒေါ်စိန်စိန်၊ သူနာပြုဆရာမ မာလာသင်း၊ အိမ်ဖော်မလေး နော်ဟော၊ မြို့ပြစိန်၏သူငယ်ချင်း မောင်ဝင်းမြင့်၊ ခြေရာကောက်ပါရဂူ ဦးဝင်းဖေ၊ မူလ အရာဝန်ကြီး ဦးလူလှ စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်ကို တရားလိုပြသက်သေများ အဖြစ် တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ဦးမြသိန်းသည် ကျွန်ုပ် သရက်

၉၂ ။ ယိုးစာ

အကျဉ်းထောင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် အတောအတွင်း တရားလိုပြ သက်သေရှစ်ဦးအထိ စစ်ဆေးပြီးနေလေပြီ။

အဆိုပါ တရားလိုပြ သက်သေတစ်ဦးစီ၏ တရားရုံးတော်ရှေ့မှောက် အစီအစဉ်ဆိုင်ရာများကို အရေးကြီးသော လိုရင်းအချုပ်ကို ထုတ်နုတ်တင်ရသော် ...

(လိုပြ-၁) အမှုစစ်အရာရှိ ဦးဖေသိန်းက ထွက်ဆိုရာတွင် ...

“ကျွန်တော်သည် ပြီးခဲ့သော ဇွန်လ (၄) ရက်နေ့ ည ၉း၄၅ နာရီတွင် ဦးလှမောင်ဆိုသူ၏ ဟယ်လီဖုန်းဖြင့် တိုင်ကြားချက်ဖြင့် ထိုနေ့ည (၁၀) နာရီခန့်၌ အချင်းဖြစ်အိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ သေသူ ခင်မောင်လွင်ဆိုသူအား အိပ်ခန်းခုတင်ဘေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မျက်လုံးများ အဆမတန်ပြူးထွက်ကာလျှာ တန်းလန်းထွက်လျက် တွေ့ရ၏။

သူ၏ လည်ပင်းပတ်လည်တွင် အလျားလိုက် အစင်းကြောင်းများနှင့်အတူ အချင်းလက်မဝက်ခန့်ရှိပြီး အရှည်နှစ်ကိုက်ခန့်ရှိသော နိုင်လွန်ကြိုးတစ်ချောင်းကိုပါ သူ၏လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်လျက် တွေ့ရပါသည်။ သေသူ၏ ညာဘက်ခြေကျင်းဝတ်တွင် ကျောက်ပတ်တီးစည်းထား၍ အနီးရှိ ခုတင်စောင်း၌ သစ်သားချိုင်းထောက်တစ်ခုကို ထောင်လျက်တွေ့ရသည်။ အိပ်ခန်းမြောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်မတွင် မှန်တစ်ချပ်ကွဲနေကာ မှန်ကွဲစများအိမ်အတွင်းဘက်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်တွေ့ရ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ မှန်ကွဲစများကြားတွင် ပြဒါးသုတ်ထားသော ကြည့်မှန်ငယ်မှ ကွဲကျထားဟန်ဟူသော မှန်ကွဲစများကိုပါ ရောနှောတွေ့ရပါသည်။

“ထို့ပြင် အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အမျိုးသမီးဖိနပ်ဟု ယူဆရသော ခြေရာများတွေ့ရှိရကာ ယင်းခြေရာများသည် အိမ်၏ မြောက်ဘက်ခြေစည်းရိုးအနီးမှ စတင်ပေါ်ပေါက်လာပြီး အိမ်နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ တစ်ဖန် ထိုခြေရာများသည်ပင် နောက်ဖေးတံခါးမှ ပြန်ထွက်သွားပြီး မြောက်ဘက်ခြေစည်းရိုးအနီးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ ထိုခြေရာများသည် အိမ်မြောက်ဘက်ကပ်လျက် ခြံ

လက်တစ်လုံး ၉၃

အတွင်း ဆက်လက်ဝင်သွားကာ ယင်းခြေရာများသည် ယခုရုံးရှေ့ရှိ တရားရုံး၏ အိမ်မှလာသော ခြေရာများ ဖြစ်နေပါသည်။

“နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် တရားခံဒေါ်ဘက်တီအိမ်တွင်းသို့ ဝရမ်းဖြင့် ဝင်ရောက်ရှာဖွေခဲ့ရာ ဒေါ်ဘက်တီ၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ခွံများ ပေးကမ်းသော မိန်းမမီးဖိနပ် တစ်ရံကိုလည်းကောင်း၊ တရားခံဖြူစိန်၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှ (Spring Song) စပရင်းဆွန်း မိတ်ကပ်ဘူးဝိုင်း (ကြည့်မှန်ကွဲလျက်) တစ်ဘူးကိုလည်းကောင်း တွေ့ရှိသဖြင့် သက်သေများရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။

“စုံစမ်းထောက်လှမ်းရရှိသော သက်သေအထောက်အထားများအရလည်းကောင်း၊ သက်သေများ၏ အစစ်အထွက်ဆိုချက်များအရလည်းကောင်း ဒေါ်ဘက်တီနှင့် သမီးဖြူဖြူစိန်တို့နှစ်ဦး ပူးပေါင်း၍ သေသူခင်မောင်လွင်အား သတ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂/ ၃၁အရ တရားစွဲဆို တင်ပို့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(အမှုစစ်အရာရှိက အခင်းဖြစ် ဓာတ်ပုံများ၊ နိုင်လွန်ကြိုးတစ်ချောင်း၊ မှန်ကွဲစများ၊ မိန်းမမီးသားရေဖိနပ်တစ်ရံ၊ စပရင်းဆွန်းမိတ်ကပ်ဘူးဝိုင်း (ကြည့်မှန်ကွဲလျက်)တစ်ခုတို့ကို ရုံးတော်သို့ သက်သေခံပစ္စည်းများအဖြစ် ဆင့်ပို့သည်။

အမှုစစ်အရာရှိအား တရားခံများ၏ ရှေ့နေကြီးဦးမြသိန်းမှ ပြန်လှန်ဆွန်းထုတ်ရာတွင် -

“လူကြီးမင်းရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အရ သေသူဟာ လည်ပင်းကို နိုင်လွန်ကြိုးနဲ့ ဆွဲညှစ်သတ်ခံရတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဒီလိုလူတစ်ယောက် အသက်ထွက်တဲ့အထိ နိုင်လွန်ကြိုးနဲ့ ဆွဲညှစ်သတ်ဖို့ဆိုရင် အင်အား ဘယ်လောက်လိုပါသလဲ”

“ဒါတော့ ကျွမ်းကျင်သူပါရဏက ထွက်ဆိုပါလိမ့်မယ်”

၉၄ - ဗဟိုစော

“ဒါဖြင့် လူကြီးမင်းသိမ်းဆည်းခဲ့တဲ့ သားရေမိနပ်ဟာ အခင်းဖြစ်နေရာက ခြေရာတွေနဲ့ ထပ်တူကျမကျတော့ လူကြီးမင်း မပြောနိုင်ဘူးဟုတ်လား”

“ဒါကိုလည်း ခြေရာကောက်ပါရဏက ထွက်ဆိုပါလိမ့်မယ်”

“ဪ ... ဪ ... ကောင်းပါပြီ။ ဒါဖြင့် လူကြီးမင်း သက်သေခံတင်ပြထားတဲ့ ပြဒါသုတ်ထားတဲ့ ကြည့်မှန်ကွဲစတွေဟာ သက်သေခံမိတ်ကပ်ဘူးဝိုင်းက ကွဲသွားတာတွေ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကိုကော ကျွမ်းကျင်သူပါရဏက ထွက်ဆိုမှာပဲလားဗျ”

ဦးမြသိန်းက ခနဲ့တဲ့တဲ့ မေးခွန်းကို အမှုစစ်အရာရှိက မထိမဲ့ဖြင့် ပြုံးလိုက်ကာ

“ဒါလောက်တော့ ကျွမ်းကျင်သူမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သက်သေပြနိုင်ပါတယ်။ ကြည့်ပါ”

အမှုစစ်အရာရှိက သက်သေခံပြဒါးသုတ်ထားသော မှန်ကွဲစများကို သက်သေခံ မိတ်ကပ်ဘူးဝိုင်းမှန်နေရာတွင် ထည့်သွင်းပြလိုက်ရာ အံ့တံခွင်ကျ ဖြစ်နေလေသည်။ တရားသူကြီးက စစ်ဆေးကြည့်ရှုကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဦးမြသိန်းက ...

“အခုအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေမရှိဘဲနဲ့ တရားခံတွေ ပူးပေါင်းကျူးလွန်တာလို့ လူကြီးမင်းက ဘာကြောင့် စွပ်စွဲနိုင်တာလဲ”

“မျက်မြင်သက်သေမရှိတာက လွဲလို့ ပတ်ဝန်းကျင် အထောက်အထားတွေအရ တရားခံတွေ ပူးပေါင်းကြံစည်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတယ်။ သက်သေထွက်ဆိုချက်အရ ဖြူဖြူစိန်က သူ့ကို ခင်မောင်လွင် ဗလက္ကာလုပ်တာ သူ့အမေ ဒေါ်ဘက်တီကို ပြန်တိုင်တော့ ဒေါ်ဘက်တီ ဒေါသထွက်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ခင်မောင်လွင်ကို လာသတ်သွားတာပါ။ သူတို့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဖြူဖြူစိန်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက မိတ်ကပ်ဘူးဝိုင်း ထွက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာ သတ်ရသွားလို့ ဒေါ်ဘက်တီကိုယ်တိုင် မိုးရွာထဲမှာ ခြံစည်းရိုးကျော်ပြီး ပြန်လာယူတာဖြစ်ပါတယ်”

လက်တစ်လုံးဖြင့် ၁၂၂

“ဒါတွေက ဘာအထောက်အထားမှမရှိဘဲ လူကြီးမင်းရဲ့ တစ်ထက်ထက်ထင်မြင်ယူဆချက်တွေ ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဒီတင်ပြချက်တွေ အမှန်အကန်ပဲဆိုတာ နောက် တင်ပြမယ့် သက်သေတွေ ထွက်ဆိုပါလိမ့်မယ်”

(လိုပြ-၂) အိမ်ရှင် ဦးလှမောင် ထွက်ဆိုရာတွင် -

“ကျွန်တော် အခင်းဖြစ်သည့် ည (၇) နာရီခန့် အပြင်မှပြန်လာတဲ့ အိမ်မော် နော်ဖော့နှင့်တွေ့ရာ သူမက ဖြူဖြူစိန် ခင်မောင်လွင်ထံ သတင်းပေးရက်နေကြောင်း သိရပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြူဖြူစိန်ကို ခင်မောင်လွင်အိပ်ခန်းထဲ ထိုင်စကားပြောနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။ ထို့သို့ ကျွန်တော်တို့လင်မယား အိမ်ရှေ့တွင် ထိုင်စကားပြောနေခဲ့ကြသည့် ကျွန်တော့်မိန်းမ ည (၈) နာရီခွဲခန့်၌ အိပ်ရာဝင်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်နှင့် ည (၉) နာရီအောက်လောက်အထိ ဆက်ထိုင်ဖတ်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်အထိ ဖြူဖြူစိန် ခြံသွားသည်ကို မတွေ့မိသေးပါ။ ကျွန်တော် အိပ်ချင်လာသဖြင့် နေရာမှ သလိုက်စဉ် ခင်မောင်လွင်အိမ်ဘက်မှ တစ်ခုခုရှိကဲ့သို့သံလိုလို ကြားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မသက်သာဖြစ်ကာ မိန်းမကိုနှိုး၍ ထိုကိစ္စပြောပြချေလို့ ခင်မောင်လွင်အိမ်ထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ငယ်သံပါအောင် အော်ဆိုက်သံကို ကြားလိုက်ကြရပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့လင်မယား အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်ကာ တစ်ဘက်ခြံထဲ ချဉ်းကြည့်ရာ ဘာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မတွေ့ရပါ။ ခင်မောင်လွင်အခန်းထဲ ဆော့ မီးလင်းနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ရှင်လည်း ဖြစ်နေသဖြင့် အခြေအနေကို သွားကြည့်မှဖြစ်မည်ဟု မိန်းမအား ပြောနေစဉ် ရုတ်တရက် မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာချချီတက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ထီးဆောင်းကာ ခင်မောင်လွင်ခြံထဲဝင်ကာ အိမ်သားမှပတ်လျက် အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက် မှန်ကွဲကျနေရာမှတစ်ဆင့် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

၉၆ ။ ဇော်စော

မီးရောင်အောက်တွင် သေသူခင်မောင်လွင်အား ပက်လက်ကုလား ထိုင်ပေါ်တွင် မျက်လုံးကြီးများပြူးလျက် လျှာတန်းလန်းကြီးထွက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်စားပွဲပေါ်တွင် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး တင်ထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ဖန်ခွက်တစ်လုံးပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းနီကဲ့သို့ ပန်းနုရောင်စွန်းထင်းနေသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ ကျွန်တော် ယင်းကံ့ကို ချက်ချင်း လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားခဲ့ပါသည်။

ဦးမြသိန်းက ပြန်လှန်မေးမြန်းရာတွင် -

“လူကြီးမင်းထွက်ချက်အရ ည (၉) နာရီကျော်တဲ့အထိ ဖြူဖြူစိန် ပြန်သွားတာ မတွေ့ရသေးဘူးလို့ ဆိုထားတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်း ခင်မောင်လွင်ခြံထဲ ဝင်ကြည့်တုန်းကတော့ ဖြူဖြူစိန်ကို မတွေ့ရဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော်မိန်းမကို သွားနှိုးနေတုန်း ဖြူဖြူစိန် အော်ပြီးထွက်ပြေးသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် လန့်ပြီးအော်တာ ဖြူဖြူစိန်လို့ ပြောချင်တာလား”

“သူပြန်သွားတာ မတွေ့ရသေးတော့ သူ့အသံပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

“အဲလိုထင်ရအောင် ဖြူဖြူစိန်အော်သံကို အရင်က ကြားဖူးသလား”

“အဲ ... အဲ့ဒါကတော့ မကြားဘူးပါ”

(လိုပြ - ၃) ဒေါ်စိန်စိန်အစစ်ခံရာတွင် -

“ကျွန်မသည် ထိုနေ့ညက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးလှမောင်နှင့် အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာတွင် ထိုင်စကားပြောနေခဲ့ပြီး ည ၈း၃၀ နာရီလောက်မှာ အိပ်ရာထဲ ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ အိပ်မောကျနေစဉ် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကနှိုး၍ တစ်ဖက်အိမ်ထဲမှ တစ်ခုခုရိုက်ခွဲလိုက်သလိုလို အသံမျိုး ကြားလိုက်ရကြောင်း ပြောပါသည်။

လက်တစ်လုံးခြား ။ ၉၇

ကျွန်မက စိတ်မဝင်စားဘဲ အိပ်မှုနံရံမှားဖြင့် ပြန်အိပ်မည်ပြုစဉ် တစ်ဖက်အိပ်မှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ သွေးလန့်ပြီး ကြောက်အားလန့်အား အော်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မလည်း အိပ်ရာမှထ၍ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ထွက်ကာ တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်ခဲ့သေးရာ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်တွင် မိုးက ရုတ်တရက် သံသံမဲမဲ ရွာချပါသည်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက အခြေအနေကို သွားကြည့်မှဖြစ်မည် ပြောကာ ထီးဆောင်း၍ တစ်ဖက်ခြံသို့ ထွက်သွားပါသည်။

“ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်လာပြီး အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဖက်ခြံသို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိရာ ခင်မောင်လွင်၏ အိမ်နောက်ဖေးတံခါး ဆက်ထဲသို့ လှစ်ခနဲလှမ်းဝင်သွားသော ‘လူရိပ်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်မိပါသည်။

ကျွန်မက ထိုလူရိပ်မှာ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်မည်အထင်ဖြင့် အာရုံစိုက်၍ ဆက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ခဏအကြာ ထိုလူရိပ် အိမ်နောက်ဖေး ဆက်မှပင် ပြန်ထွက်လာ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်မခင်ပွန်းမဟုတ်ဘဲ နီးကပ်စွာ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို အံ့အားသင့်စွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုသို့ ကျွန်မမြင်ရသောမိန်းမမှာ ယခုရုံးရှေ့ရှိ တရားခံ ဒေါ်ဘက်တီပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးမြသိန်း၏ ပြန်လှန်မေးမြန်းချက်တွင် -

“ဒေါ်စိန်စိန်တို့ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေဆိုရင် ခင်မောင်လွင် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးအထိ ပေ ဘယ်လောက်ကွာဝေးမယ် ထင်ပါလဲ”

“ကျွန်မစိတ်ထင် ပေ ၃၅/၄၀ လောက်တော့ ကွာဝေးမယ် ထင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရာ ... ညအချိန်လည်းဖြစ်တယ်။ မိုးတွေကလည်း သံသံရွာနေတယ်။ ပေအားဖြင့်လည်း ၃၅/၄၀ လောက် ကွာဝေးတဲ့နေရာက တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့တော့ သေသေချာချာ မမှတ်မိဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိလိုက်တယ်ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်မောင်လွင်အိမ်ခန်းထဲက မီးရောင်ဟာ နောက်ဆေး တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အပြင်ကို ဖြာထွက်လာတယ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့ မီး ရောင်အောက်က ပြန်ထွက်လာတဲ့ ဒေါ်ဘက်တီကို သေချာမှတ်မိတာပေါ့ ရှင်”

“ဒေါ်စိန်စိန်နဲ့ ဒေါ်ဘက်တီတို့ တစ်ခါက အိမ်လခ ကြွေးကျွန်ကို နဲ့ စကားများ ရန်ဖြစ်ဖူးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... အဲလိုမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

(လိုပြ - ၄) သူနာပြုဆရာမက ထွက်ဆိုရာတွင် -

“ကျွန်မသည် ဆရာမှတ်ကြီးလမ်းပေါ်ရှိ ဒေါက်တာအေးမောင်ဆီ ဆေးခန်းတွင် အလုပ်လုပ်ပါသည်။ သေသူ ခင်မောင်လွင်နှင့် လာမည့်သီတင်း ကျွတ်တွင် လက်ထပ်ကြတော့မည့် ချစ်သူများဖြစ်ပါသည်။ ခင်မောင်လွင် ဆိုင်ကယ်မှောက်၌ ဆေးခန်းရောက်လာရာ ကျွန်မပင် ကျောက်ပတ်တီး စည်းပေးခဲ့ရပါသည်။ ခင်မောင်လွင်အား ဇွန်လ (၁) ရက်နေ့မှစ၍ ပင်ဆင် စလင်တစ်ပတ်ပြည့်အောင် ထိုးရန် ဒေါက်တာက ညွှန်ကြားထားပါသည်။ ခင်မောင်လွင် လမ်းမလျှောက်နိုင်သေးသဖြင့် ည ၉ နာရီဆေးခန်းပိတ်ပြီး တိုင်း ကျွန်မ သူ့အိမ်သွား၍ ဆေးထိုးပေးရပါသည်။

“အချင်းဖြစ်ပွားသည့် ဇွန်လ (၄) ရက်နေ့ ည (၉) နာရီဆေးခန်း ပိတ်ပြီးနောက် ကျွန်မ သူ့အိမ်သို့ ဆေးထိုးရန် သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုညက လမ်းတွင် မိုးမိ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲနှစ်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုညက ခင်မောင်လွင်ထံ မသွားဖြစ်တော့ဘဲ ကျွန်မအိမ်သို့ တန်းပြန်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော ဆေးထိုးသွားရန် သွားသောအခါ ခင်မောင် လွင်သေဆုံးနေကြောင်း သိရပါသည်။

ဦးမြသိန်းက...

“ဆရာမတို့ ဆေးခန်းနဲ့ ခင်မောင်လွင်အိမ် ဘယ်လောက်ဝေးပါ သလဲ”

“သိပ်မဝေးပါဘူး။ (၅) မိနစ်လောက်လျှောက်ရင် ရောက်ပါ သယ်”

“ဆရာမနဲ့ ခင်မောင်လွင် အိမ်နီးချင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့... လေးအိမ်ပဲ ခြားပါတယ်”

(လိုပြ - ၅) အိမ်ဖော် နော်မော့အစစ်ခံရာတွင် -

“အချင်းဖြစ်သည့်နေ့ ညနေ (၆) နာရီခန့်တွင် အစ်ကိုခင်မောင် လွင်အား ထမင်းပြင်ကျွေးပါသည်။ ထိုအချိန်၌ တစ်ဖက်ခြံမှ အစ်မဖြူဖြူ စိန် ရောက်လာပါသည်။ ထိုနေ့ည (၇) နာရီ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရာ ခြံဝတွင် ဦးလှမောင်နှင့်တွေ့၍ နှုတ်ဆက်စဉ် အစ်မဖြူဖြူစိန်လည်း ရောက် နေကြောင်း ပြောခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကွင်းကျောင်းလမ်းရှိ ကျွန်မအစ်မ အလုပ်လုပ်သော အိမ်တွင် ညစဉ် ပြန်အိမ်ပါသည်။ ထိုညက ကျွန်မအစ်မ နှင့် သီတာရုံတွင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ရန် လာသောအခါမှ အစ်ကိုခင်မောင်လွင်သေဆုံးသွားကြောင်း သိရပါသည်။

(လိုပြ - ၆) မောင်ဝင်းမြင့်က ထွက်ဆိုရာတွင် -

“ကျွန်တော်သည် ဇိုးရှေ့ရှိ တရားခံများနှင့် ရင်းနှီးပါသည်။ မဖြူဖြူ စိန်နှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်ပါသည်။ သေသူ ခင်မောင်လွင်နှင့် ဆည်း သိကျွမ်းပါသည်။ ထိုနေ့ည (၈) နာရီခန့်တွင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှ ပြန်လာစဉ် ဖြူဖြူစိန်အား သူတို့ခြံရှေ့တွင် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် တွေ့ရပါသည်။ သူ ခင်မောင်လွင်အိမ်က ပြန်လာ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့လဲမေးရာ ခင်မောင်လွင်က သူ့လက်ကို ခွဲ၍ ပါးရိုက်ပစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ဒီကောင် အကျင့် ဆောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်မသွားနဲ့တော့ဟု နှစ်သိမ့်ကာ သူတို့ အိမ် ပေါက်ဝအထိ ရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုကိစ္စကို တွေးမိရင်း မကျေ နပ်ဖြစ်လာတာနှင့် သူနာပြုဆရာမ မာလာသင်း၏ဆေးခန်းသို့ သွားခဲ့ သည်။

မာလာသင်းအား နှင့်ကောင် ခင်မောင်လွင် ဖြူဖြူစိန်ကို ဆက်ဆံတာ မကောင်းကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်အိပ်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်း ဖြူဖြူစိန်ထံရောက်မှ ခင်မောင်လွင် ညက အသတ်ခံရကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရဲနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများ ဖြူဖြူစိန်တို့ အိမ်တွင် ရှာဖွေနေကြောင်း တွေ့မြင်ခဲ့ပါသည်။

ဦးမြသိန်းက ပြန်လှန်မေးမြန်းရာတွင် -

“ငါ့ညီက ဖြူဖြူစိန်တို့အိမ် ရောက်နေကျနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နေ့တိုင်းလိုလို ရောက်ပါတယ်။ သိပ်လည်း ရင်းနှီးကြပါတယ်။ ဟို ... ဖြူဖြူစိန်က ကျွန်တော့်အချစ်တော်လေ”

“ဘယ်လို အချစ်တော်လဲ။ ငါ့ညီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အာ ... ရှေ့နေကြီးကလည်း မသိဘူးလားဗျာ။ ဟို အချစ်တော်ဆိုတာ အချစ်တော်ပေါ့ဗျာ။ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဪ ... အင်း ... အင်း ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နားလည်ပါပြီ”

(လိုပြ - ၇) ခြေရာကောက်ပါရကူ၏ အစစ်ခံချက်တွင် -

“ကျွန်တော်သည် ဖွန်လ (၅) ရက်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် အခင်းဖြစ်နေရာသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့ပါသည်။ သက်သေခံသားရေဖိပ်နှင့် ခြေကြီးပေါ်မှ ခြေရာများကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ခဲ့ရာ ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ခြေရာများသည် တရားခံဒေါ်ဘက်တီအိမ်မှ အစပြုလာကာ ထိုအိမ်မှပင် ပြန်၍ အဆုံးသတ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

(လိုပြ - ၈) မှုခင်းဆရာဝန်က ထွက်ဆိုရာတွင် -

“ကျွန်တော်သည် ဖွန်လ (၅) ရက်နေ့ နံနက် ၇ နာရီတွင် သေချာခင်မောင်လွင်၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးခဲ့ပါသည်။ သေသူသည် လည်ပင်းကို ပလတ်စတစ်ကြိုးဖြင့် ရစ်ပတ်ခံရကာ နောက်ဘက်မှ အင်အားသုံး၍ ဆွဲညှစ်သတ်စဉ် အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့ပြီး နှလုံးရပ်ကာ သေဆုံးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အလောင်း၏ ကိုယ်တွင်းအပူချိန်နှင့် အခြားအချက်အလက်

အရ သေဆုံးချိန်ကို ည (၈:၁၅)နာရီမှ ည (၉:၄၅)နာရီအတွင်း သတ်နိုင်ပါသည်။ သေသူသည် ခန္ဓာကိုယ်လှူဒါန်းထားသူဖြစ်၍ အလောင်းကို ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ လွှဲအပ်ထားခဲ့ပါသည်။

ဦးမြသိန်းက ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ရာတွင် -

“ဒေါက်တာရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အရ သေသူဟာ လည်ပင်းကို ပလတ်စတစ်ကြိုးဖြင့် ရစ်ပတ်ခံရပြီး နောက်ဘက်ကနေ အင်အားသုံးပြီး ဆွဲညှစ်သတ်ခံရလို့အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့ပြီး နှလုံးရပ်သေဆုံးရခြင်းဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲလို လူတစ်ယောက်ကို အသက်ထွက်အောင် အင်အားသုံးညှစ်သတ်ဖို့ဆိုရင် သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အားနဲ့တော့ မလုံလောက်ဘူးမဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

“အင်း ... သေသူက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ လုံနေတုန်း အသက်ထွက်တော့ သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ပလတ်စတစ်ကြိုးကို နောက်နေ ခြေကန်ပြီး အားကုန်ဆွဲမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပေမယ်”

ဤတွင် တရားလိုပြ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုအစစ်ခံချက်များ နှိုင်းယှဉ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်က အမှုတွဲကို စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် စားပွဲပေါ်သို့ပစ်တင်လိုက်မိသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့စွာရှိုက်ရင်း သက်သေထွက်ဆိုချက်များကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေမိသည်။

အမှုသွားအမှုလာသည် ကျွန်ုပ်အား မမောက်တိပြောပြခဲ့သည်နှင့် တော်လေး မတူကွဲလွဲမှုများ ရှိနေသည်။ မမောက်တီသည် ဦးမြသိန်းကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြခဲ့သည်အတိုင်းပင် ဖွင့်ဟခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သက်သေထွက်ဆိုချက်များအရဆိုလျှင် မမောက်တီသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးမြသိန်းကိုပင် ဖွင့်လင်းမြင်သာစွာ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသိလွင်နေပေသည်။

မမောက်တီသည် အဘယ်ကြောင့် ယင်းသို့ ကွယ်ဝှက်သိမ်းချန်ခဲ့လေသနည်း။

၁၀၂ ဇာတ်စဉ်

သူမ၏ စကားများကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြည့်ပါက အချင်းဖြစ်ပွားသည့် (၈) နာရီခွဲခန့်တွင် ဖြူဖြူစိန် အိမ်ပြန်ရောက်နေခဲ့ပြီဟု မမဘက်ထံ ဆိုခဲ့သည်။ ထိုနေ့ည (၉) နာရီတစ်ဖက်ခြံထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြားရချိန်၌လည်း ဖြူဖြူစိန်သူမနှင့် အတူအိမ်နေပြီဟု ဆိုထားသည်။

သက်သေဦးလှမောင်ကမူ မိန်းမအော်သံကြားရချိန်အထိ ဖြူဖြူစိန် တစ်ဖက်ခြံမှ ပြန်သွားသည်ကို မတွေ့ရသေးဟု ထွက်ဆိုထားပြန်သည်။ မမဘက်တိက သူတို့သားအမိ ထိုနေ့ည (၈:၃၀) နာရီနောက်ပိုင်း မည်သူမျှ အပြင်သို့ ထပ်မထွက်တော့ပါဟု ပြောခဲ့သည်။ ယင်းသို့သာဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာက သူမ၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သော သားရေဖိနပ်တွင် အဘယ်ကြောင့် ရွှံ့စေးများ ပေကျံနေခဲ့ရပါသနည်း။ ခြေရာကောက်ပါရကလည်း တစ်ဖက်ခြံမှ ခြေရာများသည် အဆိုပါ သားရေဖိနပ်၏ ခြေရာများဖြစ်ကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပေးထားသည်။

ထိုနေ့ည (၉) နာရီခွဲပြီးလောက်တွင် မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာချခဲ့သည်။ မြေကြီးပေါ်၌ ခြေရာထင်ခြင်း၊ ဖိနပ်တွင် ရွှံ့ပေကျံနေခြင်းတို့မှာ မိုးရွာကြီးထဲ လျှောက်သွားခဲ့၍သာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ သက်သေ ဒေါ်စိန်စိန်ကလည်း မမဘက်တိအား မိုးရွာနေခိုက် ခင်မောင်လွင်အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသည်။ ထိုအချက်သည် အမှန်ပင်ဖြစ်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်စိန်စိန်ပင် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် အမြင်မှားခဲ့လေသလား။

နောက်တစ်ချက်မှာ ဖြူဖြူစိန်၏ အိပ်ခန်းထဲမှ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သော မိတ်ကပ်ဘူးပိုင်းကိစ္စဖြစ်၏။ ခင်မောင်လွင် အိပ်ခန်းထဲမှတွေ့ရသော မှန်ကွဲစများသည် ထိုမိတ်ကပ်ဘူးကြည့်မှန်နေရာနှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်နေသည်။ အတော်ပင် အားကောင်းသော ကွင်းဆက်ဖြစ်၏။ ထိုမိတ်ကပ်ဘူး ခင်မောင်လွင် အိပ်ခန်းထဲ ကျကွဲကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖြူဖြူကောက်ယူလာခဲ့၍သာ ဖြူဖြူစိန် အိပ်ခန်းထဲ ရောက်နေခြင်းဖြစ်ရပေမည်။

လက်တစ်ချက် ၁၀၃

ဤအတိုင်း ဆိုပါက အမှုစစ်အရာရှိစွဲတင်ထားသကဲ့သို့ ဖြူဖြူစိန် သူမ၏စကားခံရသည်ကို မိခင်အား တိုင်ကြား သားအမိနှစ်ယောက် ခင်မောင်လွင်အိမ် လိုက်သွားပြီး ရန်တွေ့၊ စကားများရင်း ဒေါသမထိန်းနိုင် ခင်မောင်လွင်ကို သတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာ၊ အတန်ကြာမှ မိတ်ကပ်ဘူးကျ ကျန်ခဲ့သည်ကို သတိရပြီး ဒေါ်ဘက်တိတစ်ယောက်တည်း မိုးရွာကြီးထဲ ခြေရာဖမ်းကျော်ကာ သေနေတဲ့ ခင်မောင်လွင်အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး မိတ်ကပ်ဘူးပြန်ကောက်ယူလာ၍ သဲလွန်စ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့... စသည်ဖြင့် အမှန်အကယ်ပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသလား။

ဤအမှုတွင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စဉ်းစား၍ မရနိုင်ဘဲ ရှုပ်ထွေးနေသေးသော အချက်သုံးချက်ရှိနေသည်။

ပထမအချက်မှာ ထိုနေ့ည (၉) နာရီခွဲခန့်တွင် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သူမှာ မည်သူဖြစ်လေသနည်း။

ဒုတိယအချက်မှာ ခင်မောင်လွင်အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်မှ မှန်တစ်ချပ် အဘယ်ကြောင့် ကျကွဲခဲ့ရလေသနည်း။

တတိယအချက်မှာ ဖြူဖြူစိန်နှင့် မောင်ဝင်းမြင့်ဆိုသူတို့ မည်သို့ ဆက်သက်သွယ်နေသနည်း။ 'အချစ်တော်' ဆိုသော စကားသည်မည်သည့်အဓိပ္ပာယ် ဆောင်နေပါလေသနည်း။

ထိုပေဋိဆန်၍ သပ္ပာယ်အူလိုက်နေသော အချက်များကိုကား ကျွန်ုပ် ဦးမြသိန်းနှင့် မမဘက်တိတို့ သားအမိ ပျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြုံသော စာရင်းရှင်း အဖြေထုတ်ရပေတော့မည်။

“ကဲ ... ဒေါ်ဘက်တီ၊ အစကတည်းက ကျွန်တော် အထပ်ထပ် အခါခါ မေးခဲ့တယ်။ ဒါတွေအားလုံး အမှန်တွေပဲလား။ တခြား ဘာသိထားတာ ရှိသေးလဲလို့။ ခင်ဗျားတို့ သားအမိက တခြား ဘာမှသိတာမရှိပါဘူး။ ခု ပြောပြတာတွေအားလုံး အမှန်တွေပဲဆိုပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လိမ်ညှာခဲ့ကြတယ်။ အရူးလုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဟော ... ခုကြည့်စမ်း တစ်ဖက်က တရားလိုပြသက်သေတွေ ထွက်ဆိုထားတဲ့ အထောက်အထားတွေ ဘယ်လောက် ထင်ရှားနေလဲ။ ခုမှတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲ”

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း အကျဉ်းထောင်ဘူးဝရှိ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်း၌ ဦးမြသိန်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် မမဘက်တီသို့ သားအမိကို ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ဦးမြသိန်းပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့၍ ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသော မမဘက်တီ၏ ရုပ်သွင်မှာ အတော်ပင် အိုစာသွားလေသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်ကလို ပြည့်ဖြိုးကျစ်လျစ်မှု မရှိတော့။ စိတ်ထောင်နှစ် ကိုယ်ကြေခဲ့လေပြီတကား။

ဖြူဖြူစိန်ကိုမူ ကျွန်ုပ် အခုမှ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ငယ်နုသူတို့၏ ဘာဝအတိုင်း လှပကျော့ရှင်းနေဆဲ။ သွယ်လျသော မျက်နှာပေးက ဖခင် ခြင်္သေ့ဘက် နွယ်ပုံရ၏။ မမဘက်တီလို လေးတောင်စပ်စပ်မဟုတ်။ သူမ၏ မျက်လုံးကလေးများက ပိုင်းစက်နက်မှောင်ကာ အရည်တလက်လက် ခြင်း။

ထောင်မှူးဒေါ်ခင်မမက ငြိမ်ကုပ်နေသော မမဘက်တီတို့ သားအမိကို တစ်လှည့်၊ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောနေသော ဦးမြသိန်းကို တစ်ကြည့် အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။

“အာစရိပဲ ... စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ့်အမှုသည်ရဲ့အဖြစ်မှန်ကို မသိဆဲတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လောက် သိက္ခာကျလဲ။ ဘယ်လောက် ဘက်စရာကောင်းလဲ။ တရားခံဖက်က ရှေ့နေဖြစ်နေလို့သာ ထုံးစံအတိုင်း ပြန်ချန်မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေရတယ်။ အမှောင်ထဲမှာ မှန်းဆပြီး ဆင်ကန်း ဆာတိုးတွေ မေးခဲ့ရတယ်။ ရှေ့နေ ရမ်းတုတ်ဘွဲ့တောင် ပေးဖို့ကောင်းနေပြီ”

ဦးမြသိန်းက မမဘက်တီတို့ သားအမိကို ပြောရသည်ကို အားမရနိုင်သေးဘဲ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ တိုင်သလို၊ တန်းသလို ပြောနေပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးမြသိန်းနှင့် ဆက်ဆံခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပါလေပြီ။ သူသည် စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်လွန်းသော ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ ဒေါသဖြစ်သည်ကို မြင်ရသည်မှာ ယခုတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံးဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ် မနေသာတော့။ အခြေအနေအရ ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးမှုဖြစ် ဆတော့ပါမည်။

“မမဘက်တီ ...”

ကျွန်ုပ်ခေါ်သံကြောင့် မမဘက်တီ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“ဟင် ...”

သူမ၏အသံက အသက်မပါလှသလို မျက်လုံးများမှာလည်း အရောင်ကင်းမဲ့၍ အေးစက်စက်နိုင်လှသည်။

“အခု ဦးမြသိန်းပြောနေတာတွေကို ကျွန်တော်လက်ခံတယ်။ သူ့ဘက်ကကြည့်ရင် မှန်တယ်။ သူမလွန်ဘူး။ ပြီးတော့ ကရုဏာဒေါသောနဲ့ စေတနာထားပြီး ပြောနေတာလို့ ကျွန်တော်ခံစားမိတယ်။ ပြီးတော့ မမတို့ အမှုတွေကို ကျွန်တော် သေချာဖတ်ကြည့်ပြီးပြီ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် အမှုက အခြေအနေမကောင်းဘူး။ ကံမကောင်းရင် သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ထောင်ကျသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အတွေးအကြံအရ မမတို့မှာ အပြစ်မရှိဘူး။ ခင်မောင်လွင်ကိုသတ်တာ မမတို့သားအမိ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်လာမိတယ်”

မမဘက်တိက မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ပြန်ကြည့်တယ်။ ဖြူဖြူစိန်က မျက်တောင်ကျော့ကြီးများကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

“တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပြောရရင် အမှုတွေဖတ်နေရင်းမှာပဲ မှုခင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ဖြူပုံကွက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ဝိုးတဝါး ခြေရာခံမိနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ဖို့ကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးမြသိန်းနှစ်ယောက်နဲ့ မလွယ်ဘူး။ မမအကူအညီကို အဓိက လိုအပ်နေတယ်။ ဒီတော့ မမတို့ငယ်ငယ်ကသံယောဇဉ်ကို ထောက်ထားလို့ ဒီတစ်ခါသည်ခံပြီး တည့်တည့်ပဲ မေးတော့မယ်။ အချင်းဖြစ်တဲ့ညက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံကြားပြီးတဲ့နောက်မှ မမဘာကြောင့် မိုးရွာကြီးထဲမှာ ခင်မောင်လွင် အိပ်ခန်းထဲ အထိ သွားခဲ့ရတာလဲ”

မမဘက်တိမှာ မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း ညှိုးကျသွားသည်။ ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများကို လှီးလွှဲကာ မျက်လွှာစင်းစင်းကျကာ ကြမ်းပြင်ဆီသို့ တွေ့တွေဝေဝေ ကြည့်နေသည်။ ဦးမြသိန်းမှာ ရုံးခင်းပြတင်းပေါက်မှ အဝေးသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေသော်လည်း သူ့နားများကမူ မမဘက်တိ၏အသံကို အာရုံစိုက်နေသည်။ မမဘက်တိမှာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ခပ်တင်းတင်း စေ့ထား

အတန်ငယ်အကြာတွင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ပင်ပန်းစွာ မှိုက်ထုတ်ထုတ်သံကြားရ၏။

“အင်းလေ ... ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ဦးမြသိန်းကိုရော၊ တော့ကိုပါ မမ ဝန်ချတောင်းပန်ပါရစေတော့။ မမ အမှန်တရားကို မျက်မှန်ပြုပြီး မျက်စိမှိုက် လိမ်ခဲ့ညာခဲ့မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ မမရဲ့ကိုယ်ကျိုးတစ်သက်ကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းလို့မရတဲ့ မေတ္တာတရားကိုတော့ မင်း နားလည်စေချင်တယ် ... ပီတာ။ တို့အမိနှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို ဘယ်လိုမှတ်ကျောက်နဲ့မှ တိုင်းတာလို့မရဘူးကွယ်။ ကဲပါလေ ... ဒါတွေ ထားပါတော့။ အခု မမအဖြစ်မှန်ကို ပြောပြပါမယ်။ ဒီလိုကွယ် ...”

မမဘက်တိက အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောပါတော့သည်။

“အဲ့ဒီညက သမီး ခင်မောင်လွင်အိမ်ကို ထွက်သွားတော့ မမတစ်ဘက်တည်း ဘုရားခန်းမှာ ပုတီးစိပ်ရင်း ကျန်ခဲ့တယ်။ ပုတီးစိပ်နေရင်း မိန်းမထဲ မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာတာနဲ့ ဘုရားခန်းကဝံပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ လိုက်မိတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားမိတယ်။ ဘယ်ဘက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားတယ်မသိဘူး။ တစ်ရေးနိုးလို့ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည (၉) နာရီ ခွဲနေပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ ခင်မောင်လွင် အိမ်ဘက်က မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ မမစိတ်ထဲ ဒီအသံပဲထင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားတယ်။ အဲဒီတုန်း မိုးက သဲသဲရွာချလိုက်တယ်။ ခင်မောင်လွင်အိမ်ဘက် လမ်းကြည့်တော့ အိပ်ခန်းထဲထိုင်နေတာတွေ့တာနဲ့ မမလည်း သမီးစောနဲ့ ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ ခြံထဲကိုဆင်း၊ မြန်မြန်ရောက်ချင်စောနဲ့ ခြံစည်းရိုးကြားပေါက်ကနေ ဆင်း နောက်ဖေးက ပွင့်နေတဲ့ တံခါးကနေ အိပ်ခန်းထဲကမန်းကတန်း ဝင်သွားမိတယ်။ မမစိတ်က သမီးတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ မှတ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုတော့ မတွေ့ရဘူး။ မြင်ကွင်းက တကယ့်ချောက်ချားစရာပါ။

ပတ်လက်ကလားထိုင်ပေါ်မှာ မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး လျှာတန်းလန်း ထွက်နေတဲ့ ခင်မောင်လွင်ကို မြင်လိုက်ရတာပါပဲ။ မမလည်း အသံထွက်ပြီး မအော်မိအောင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ပိတ်ထားလိုက်ရတယ်။ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ပြေးချင်ပေမယ့် သမီးကို စိတ်စောနေတာနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲအထိ အရဲစွန့်ဝင်ပြီး ရှာခဲ့မိသေးတယ်။ မတွေ့ဘူး။

ဒါနဲ့ နောက်ဖေးတံခါးက ပြန်ထွက်မယ်လုပ်တော့ အိပ်ခန်းကြမ်း ပြင်ပေါ်မှာ တလက်လက်အရောင်တစ်ခု မီးရောင်အောက်မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သေချာကြည့်တော့ မိတ်ကပ်ဘူးဝိုင်းလေးတစ်ခု ပွင့်လျက်သား ကျနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကြည့်မှန်လေးတော့ ကွဲနေပြီ။ မမစိတ်ထဲ ဒါ သမီး ကျကျနဲ့ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းအထဲနဲ့ သွားကောက်ယူလိုက်မိတယ်။

အဲ့ဒီတုန်း ပြတင်းပေါက်ဘေးက စားပွဲပေါ် မျက်လုံးရောက်သွားတော့ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးမြင်ရပြီး ဖန်ခွက်တစ်လုံးပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ပေကျနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မမက ဒါလည်း သမီးနှုတ်ခမ်းက ကျန်ခဲ့တာ ထင်ပြီး ဖန်ခွက်နှစ်လုံးစလုံးကို မီးဖိုထဲယူသွားပြီး ရေနဲ့ ဆေးကြောဖန် လိုက်ပြီး ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားခဲ့တယ်။ ပြီးမှ ခြံစည်းရိုးက တိုးထွက်ပြီး မိုးရွာကြီးထဲ အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။

“အိမ်ပြန်ရောက်လို့ သမီးအခန်းထဲ မီးဖွင့်ပြီး ဝင်ကြည့်တော့ သူက တခေါခေါနဲ့ အိပ်မောကျနေတာကိုး။ အဲ့ဒါ သမီးကိုနှိုးတော့ သူက မမကို ကြည့်ပြီး တော်တော်အံ့အားသင့်နေတယ် မမတစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးရေတွေ စိမ့်နေတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ လက်ထဲမှာလည်း မိတ်ကပ်ဘူး ကိုင်ထားတာတွေတော့ သူ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေသေးတယ်။ မမက သမီးဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ။ ခင်မောင်လွင်နဲ့ ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ၊ ဘာလို့အော်ခဲ့လဲလို့ မေးမိတယ်။ သူက ည (၈) နာရီခွဲကတည်းက ပြန်ရောက်နေတာတဲ့။ မမအိပ်ပျော်နေလို့ မနိုးတော့ဘဲ ဝင်အိပ်နေခဲ့တာတဲ့။ သူမ မအော်ခဲ့ရင်လားတဲ့။

ခင်မောင်လွင်က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး အတင်းဖက်လို့ ပါးရိုက်ပစ်ခဲ့တာတော့ ရှိတယ်တဲ့။ ဒီမိတ်ကပ်ဘူးကလည်း ခင်မောင်လွင်နဲ့ ဆွဲလားထီးလားဖြစ်တုန်း သူ့လက်ပွေ့အိတ်ထဲက ထွက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာတဲ့။ မမက ခင်မောင်လွင် သေနေပြီ၊ သမီး တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့မိသလားမေးတော့ သူက မျက်လုံးပြုံးသွားပြီး သူ့ ပါးရိုက်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြေးထွက်လာခဲ့တာ။ သမီး ဘာမှမလုပ်ခဲ့ရပါလားလို့ ပြောတယ်ကွယ့်။ အင်း ... ဒါပေမဲ့ မမ စိတ်ထဲမှာတော့ ...”

မမဘက်တိက ပြောရင်းက ဖြူဖြူစိန်ကို တစ်ချက် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲ့ဒီတုန်းက ခင်မောင်လွင်ကို သမီးသတ်ပစ်ခဲ့တာပဲလို့ ထင်မိတယ်။ သူ့စကားကို မယုံကြည်ချင်ခဲ့ဘူး။ အလားတူပဲ သမီးကလည်း မမစကားကို မယုံကြည်ပြန်ဘူး။ ခင်မောင်လွင်ကို မမသတ်ခဲ့တာပဲလို့ သံသယဝင်နေခဲ့တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ခင်မောင်လွင်အိမ်ဘက်က လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်တွေနဲ့ လူသံသူသံကြားလို့ လမ်းကြည့်တော့ ရဲတွေရောက်နေတာ မြင်ရတယ်။ မမတို့လည်း ချက်ချင်းတစ်အိမ်လုံးက မီးခလုတ်တွေ ပိတ်ပစ်ပြီး မောင်ထဲမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ကျိတ်ပြီး ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မမခင်မောင်လွင်အိမ်သွားခဲ့တာ၊ နှုတ်ခမ်းနီပေကျနေတဲ့ ဖန်ခွက်ဆေးပစ်ခဲ့တာ၊ မိတ်ကပ်ဘူး ပြန်ကောက်ယူခဲ့တာ ဒါတွေအားလုံး သေသူ့ကိုမှ ပြန်မပြောဖို့ သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။

“ဪ ...”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဦးမြသိန်းက အပေါ်နှုတ်ခမ်း သွားများဖြင့် ဖိကိုက်ရင်း နားစွင့်နေသည်။ မမဘက်တိကပင် ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ မမရဲ့ ရွံ့ပေနေတဲ့ သားရေဒီနပ်နဲ့ မိတ်ကပ်ဘူးကို အမှတ်တမဲ့ ထားလိုက်မိတော့ ရဲက ရှာတွေ့သွားတယ်။

ပြီးတော့ တစ်ဖက်ခြံက ဒေါ်စိန်စိန်ကလည်း မမ ခင်မောင်လွင်အိပ်ထဲထဲ ထွက်သွားတာကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်လို့ ရုံးတော်ရှေ့မှာ ထွက်ဆိုတာ တယ်။ ဒီကြားထဲ ဦးမြသိန်းကလည်း အမှန်ကိုဖွင့်ပြောဖို့ ခဏခဏ လှုံ့ဆော် လာတယ်။ ဒီတော့ မမစဉ်းစားတယ်။ ခုမှတော့ အမှန်အတိုင်းပြောနေလို့ ဘယ်သူမှ ယုံကြည်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး တော့ ထောင်ကျမခံနိုင်ဘူး။ မမကပဲ ဝန်ခံပြီး သမီးကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ပြီး တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို သမီးက သဘောမတူဘူး။ ခံစရာရှိရင် သူတစ်ယောက်ပဲ ခံမယ်။ ဒီကိစ္စက သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာဆိုတော့ မမကို ပထုတ်ဖို့ ကြိုးစားပြန်တယ်။ ခက်နေတာက ဒါက မမကလည်း သဘောမတူဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ဘယ်သူဘာမှေးမှေး ဘာမှ နေလိုက်ကြတော့တာပါပဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခုတော့ ပီတာက ခင်မောင်လွင်ကို မမတို့သားအမိ မသတ်တာ ယုံကြည်တယ်ဆိုလို့ အားကိုးတကြီးနဲ့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တာပါ။ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး ခင်မောင်လွင်ကို မမ မသတ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သမီးကိုတော့ မင်းပဲ ကြည့်မေးပေတော့။ မမ ဘာမှမပြောတာတော့ဘူးကွယ်”

မမဘက်တီ၏ ပါးပြင်တစ်လျှောက် မျက်ရည်ဥများ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာသည်။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဖြူဖြူနီအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... သမီးကရော အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလားကွယ်။ ဒါမှလည်း အန်ကယ်တို့ အကူအညီပေးနိုင်မှာနော်”

ဖြူဖြူစိန်က ခေါင်းဆတ်ကာ မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်ပြီး ...

“သမီးက အစကတည်းက အမှန်အတိုင်း ပြောပြခဲ့တာပါ။ ခင်မောင်လွင် သမီးလက်ကို ဆွဲပြီးအတင်းဖက်လို့ ဒေါသထွက်ပြီး ပါးစိုက်ဖို့ ခဲ့တာပဲရှိပါတယ်။ သမီး သူ့ကို မသတ်ခဲ့ဘူး။ သမီးမှာ ဒီလိုလူတစ်ယောက်

အသေသတ်ရဲတဲ့ သတ္တိလည်း မရှိပါဘူး။ အဲဒီညက ပြေးထွက်လာပြီး အပြန်မှာ ကိုဝင်းမြင့်နဲ့တွေ့လို့တောင် အဲဒီအကြောင်း ပြောခဲ့မိသေးသေး”

ကျွန်ုပ်က ...

“ကောင်ငြိလေ ... အန်ကယ်တို့ သမီးစကားကို ယုံကြည်လိုက်မယ်။ ဒါနဲ့ မောင်ဝင်းမြင့်နဲ့ သမီးက ဘယ်လိုပတ်သက်ကြတာလဲ။ သူပြောတဲ့ ‘အချစ်တော်’ ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွယ်”

ဖြူဖြူစိန်မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းသွားပြီးမှ ...

“ဒီလိုပါ .. အန်ကယ်၊ အမှန်တော့ ကိုဝင်းမြင့်ဆိုတာ ယောက်ျားမဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးပါ။ ယောက်ျားလျာဆိုပါတော့။ အဲဒါ သူက ချည်း သမီးကိုကြိုက်နေပြီး ရည်းစားထားတာပေါ့လေ။ အဲဒါကို ‘အချစ်တော်ထားတယ်’ လို့ ခေါ်တာပါ”

“ဪ ... မောင်ဝင်းမြင့်က မိန်းကလေးကိုး”

ကျွန်ုပ်က ဦးမြသိန်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူက ခေါင်းညိတ်နေပြသည်။ ခုတော့လည်း ဦးမြသိန်း၏မျက်နှာမှာ ဒေါသအငွေ့အသက်ကင်းစင်ကာ တိမ်စင်လနယ် ကြည်လင်ဝင်းပနေပါလေပြီ။ မမဘက်တီ သားအမိကို အားမငယ်ဘဲ စိတ်အေးအေးထားကြဖို့ပင် နှစ်သိမ့်စကား ပြောနေပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မမဘက်တီတို့အား ထောင်မှူးဒေါ်ခင်မမအတူ အကျဉ်းထောင်ထဲ ပြန်ဝင်စေလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ ... ဦးမြသိန်း။ ခုလောက်ဆို ကျွန်တော်နဲ့ အတွေးအမြင်ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ စမ်းသပ်ကြည့်ကြဖို့ အချက်အလက်တွေ ဆောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့နော်”

“အင်း ... ဆိုပါတော့ ... ဒါဖေမဲ့ ဇာတ်က နည်းနည်း သပ္ပာယ်ချိတ်နေတော့ ဘယ်အစကို အရင်ဆွဲထုတ်ကြည့်ရမှန်း မသိဘူးဗျ”

“ဒီလို လုပ်ကြစို့ဗျာ ... ဦးမြသိန်း။ ခင်မောင်လွင်ကို ဒေါ်ဘက်တီတို့ဘုန်းဆိုတဲ့ မူကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဘယ်သူက ဘာကြောင့် သေဆုံးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းကို အဆင့်ဆင့် ဖြေကြည့်ရအောင်ဗျာ”

၁၁၂ ။ ဟိုစော

“ကောင်းတယ်... ဆရာ၊ ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို အတွက် ဘာကြောင့် သတ်ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း နောက်ခံ (Motive) ကို အရင်စဉ်းစားကြည့်ကြမယ်လေ။ ဒီတော့ လူသတ်သမားဟာ အမှုသွား အမှုလာအရ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုခု လိုချင်လို့ မဟုတ်တာတော့ ပေါ်လွင်နေပြီ။ ဒါကြောင့် လူလူချင်း ရန်ငြိုးရှိလို့ (ဒါမှမဟုတ်) နာကျည်းမှုဝေဒနာ စိတ်ခံတစ်ခုကြောင့် သတ်တာဖြစ်နိုင်တယ်... အာစရိ”

“မှန်ပါတယ်... ရှေ့နေကြီး”

“ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ဆက်စပ်တွေးမိတဲ့ တရားမဝ က သူနာပြုဆရာမ မာလာသင်းပဲဆရာ”

“ဪ... ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ဘာကြောင့်ဆို မာလာသင်းဟာ လာမယ့်သီတင်းကျွတ်မှာ ခင်မောင်လွင်နဲ့ လက်ထပ်ကြတော့မယ့် သူဖြစ်တယ်။ အချင်းဖြစ်တဲ့ည ဆေးခန်းမပိတ်ခင်လေးမှာ မောင်ဝင်းမြင့် သူ့ဆီရောက်လာတယ်။ ခင်မောင်လွင်က ဖြူဖြူစိန်လက်ကိုဆွဲလို့ အတင်းဖက်ပြီး အမေ့ကြစည်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် မာလာသင်းက သူ့လူကို လွှတ်မထားဘဲ ကြည့်ထိန်းသိမ်းထားဖို့အကြောင်း ပိုပိုသာသာလေး လာတိုင်သွားတယ်။ အဲ့ဒါကြားတော့ မာလာသင်းခမျာ မိန်းမသာပီပီ အူတိုဒေါသထွက်ပြီး ဆေးခန်းပိတ်ပြီးတာနဲ့ ခင်မောင်လွင်ဆီ တန်းသွားပြီး ပြဿနာရှင်းကြတယ်”

ကျွန်ုပ်က လက်ကာပြကာ...

“နေ... နေပါဦး... ဦးမြသိန်း၊ ရုံးတော်ရှေ့ ထွက်ချက်ထဲမှာ မာလာသင်းက အဲ့ဒီညက လမ်းမှာ မိုးမိလို့ ခင်မောင်လွင်အိမ် မသွားဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ ထွက်ဆိုထားတယ်လေဗျာ”

“အာ... ဆရာကလည်း အဲဒါ မာလာသင်းလိမ်ပြီး ထွက်ဆိုထားတာ။ စဉ်းစားကြည့်၊ ဆေးခန်းနဲ့ ခင်မောင်လွင် အိမ်က (၅) မိနစ်လျှောက်ရင် ရောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ည (၉) နာရီဆေးခန်းပိတ်ပြီး ထွက်လာရင် ခင်မောင်လွင်အိမ်ကို ည (၉:၁၀) နာရီဖြစ်ရမယ်။ အလွန်ဆုံး ည (၉:၁၅)

လက်တစ်လုံးခြား ၁၁၃

ခရီးပေါ်ဆရာ။ ထွက်ဆိုချက်တွေအရ မိုးကည (၉) နာရီခွဲပြီးမှ ရွာတာပဲ။ ဒီတော့ သူလမ်းမှာ မိုးမိတာ ဘယ်ဖြစ်ခွင့်ရှိပါတော့မလဲ”

“အင်း... အဲ့ဒီတော့... ဆက်ပါဦး”

“မိန်းမဆိုတာ မုန့်သာဝေစားနိုင်မယ်ဆိုထားတယ် မဟုတ်ပါလားဗျာ။ သူတို့က တခြားကိစ္စသာ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်။ နှလုံးသားရေးရာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မရဘူးလေ။ သဝန်တိုစိတ်ကြောင့် မာလာသင်းနဲ့ ခင်မောင်လွင်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကား များကြရက အဲဒါမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အသင့်တွေတဲ့ နိုင်လွန်ကြီးနဲ့ လည်ပင်းကို တအားဆွဲညှစ်မိရင်း လက်လွန်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြန်ပြေးအထွက်အလာလမ်းမှာ တကယ်မိုးမိခဲ့တယ်။ ဒါဆို မိုးမိသွားလို့ ခင်မောင်လွင်အိမ် မသွားဖြစ်ဘူးလို့ ရောင်တော်ပြန်နဲ့ရောပြီး ထွက်ဆိုခဲ့တာပေါ့... အာစရိရယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်က...

“အင်း... ထားပါတော့... ဒါဆို မိန်းမတစ်ယောက် ကြောက်လန့်အား အော်လိုက်တာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ”

“အင်း... ဒါတော့ ခင်မောင်လွင်နဲ့ စကားများ ရန်ဖြစ်ရင်း မာလာသင်းအော်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မာလာသင်းသတ်ပြီး ပြန်သွားမှ ခင်မောင်လွင် အခြေအနေကို အမှတ်မထင် ဝင်ကြည့်တဲ့ မောင်ဝင်းမြင့်အသံလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာလို့ဆို သူက မိန်းကလေး ဆုတ်လား”

“ကောင်းပြီ... ဦးမြသိန်း၊ ဒါဆို မောင်ဝင်းမြင့်က ခင်မောင်လွင်အိမ်ကို ဘယ်အချိန်ရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်မလဲ”

“အင်း... မောင်ဝင်းမြင့် ဖြူဖြူစိန်နဲ့တွေ့တာ ည (၈) နာရီခွဲပြီး သူ မာလာသင်းဆေးခန်းရောက်တော့ ည (၉) နာရီ မထိုးသေးဘဲ ခင်မောင်လွင်ကို မာလာသင်းသတ်ပြီးမှဆိုရင် ည (၉) နာရီခွဲခါနီးနဲ့ ခင်မောင်ကြားလောက် ရောက်သွားခဲ့တာဖြစ်နိုင်မယ် ဆရာ”

၁၁၄ ။ လက်စာ

“ဒါဆိုရင် ည (၉) နာရီထိုးပြီးတဲ့အထိ တစ်ချိန်လုံး အိပ်ရော့စရာ တာမှာ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ဦးလှမောင် ရှိနေတယ်လေ။ မောင်ဝင်းမြင့်သ ခင်မောင်လွင်အိပ်ထဲ ဝင်ခဲ့ရင် ဦးလှမောင် လှမ်းမြင်နေရတာပေါ့ဗျ”

ဦးမြသိန်း စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန် ဆံပင်ချားကို ထိုးချေလိုက် ကာ ...

“ဟာဗျာ ... အာစရိ တွေးပုံမျိုးနဲ့သာဆို လူသတ်သမားဟာ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်အောင် ကိုယ်ပျောက်ဆေးထိုးပြီး လာဝင်သတ်မှပဲ ဖြစ် နိုင်တော့ မပေါ့ဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟာ ... မှန်လိုက်လေ ... ရှေ့က ကြီးရယ်။ မှန်လိုက်လေ။ လူသတ်သမားဟာ ကိုယ်ပျောက်ဆေးထိုးပြီး ဝင် သတ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲဗျ ...”

“ဗျာ ... တကယ်လား ... ဘယ်လိုကိုယ်ပျောက်ဆေးလဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဘယ်လို ကိုယ်ပျောက်ဆေး လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ မမြင်နိုင်အောင် မျက်လှည့်ပြထားတဲ့ ကိုယ်ပျောက်ဆေးလေ ဦးမြသိန်း”

“ဒါဆို သူက ဘယ်သူလဲ ... အာစရိ”

“တခြားလူ ဟုတ်ရိုးလား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဓိကတရားထဲ သက်သေကြီး ဦးလှမောင်ကိုယ်တိုင်ပဲပေါ့ဗျာ”

“ဟင် ... ဘယ်လို ... အာစရိပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဦးလှမောင်က ပထမ ခင်မောင်လွင်အိပ်ဘက်က မှန်ရိုက်ခွဲသံကြားတယ်။ ခဏနေတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အော်လိုက်သံ ကြားရတယ်။ ပြီးမှ ခင် မောင်လွင်ခြံထဲ ဝင်ပြီး သွားကြည့်ခဲ့တာ မဟုတ်လားဆရာ”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် ရှေ့နေကြီးကိုပဲ ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ် တော့မယ်။ မိုးရွာထဲမှာ ခင်မောင်လွင်ခြံထဲ ဝင်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ဘက်တီရဲ့ ခြေရာ တွေကျတော့ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ မိုးရွာထဲ ထီးဆောင်းဝင်ခဲ့တဲ့ ဦးလှမောင် ရဲ့ ခြေရာတွေကျတော့ ဘာလို့ ထင်မကျန်ရစ်ခဲ့လဲ။ သူက ဈာန်နဲ့ ကြွတော် မူခဲ့လို့လား”

လက်စာလုံးခြား ။ ၁၁၅

ဦးမြသိန်း ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ။ ပါဝါမျက်မှန်နောက်မှ မျက် မှုန်းကြီးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ခဏနေမှ ...

“ဒီအတိုင်းဆို ဦးလှမောင် ခင်မောင်လွင်ခြံထဲ မဝင်ခဲ့ဘူးလို့ ဆောင် ပြောရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ ဒါဆို သူခြံထဲ မဝင်ခဲ့ဘဲနဲ့ ခင်မောင်လွင်ကို နယ်လိုလုပ်ပြီး သတ်နိုင်မလဲ ဆရာ”

“သူ ကျိန်းသေဝင်ခဲ့တာပေါ့ ... ဦးမြသိန်း။ ဝင်ခဲ့လို့လည်း ခင် မောင်လွင်ကို သတ်နိုင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိုးရွာနေတုန်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ မိုးရွာခင်ကတည်းက ဝင်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် သူ့ခြေရာတွေ မထင်တာပေါ့။ မှန်ကန် ကိလို့ဗျ။ အဲဒီ (၈) နာရီခွဲမှာ သူ့မိန်းမအိပ်ရာထဲ ဝင်သွားပြီး တစ် နှစ်တည်းမှာ ဖြူဖြူစိန်လည်း ခင်မောင်လွင် အိမ်က ပြန်သွားတယ်။ ဒါကို ဦးလှမောင် မြင်နေတယ်။

ခင်မောင်လွင် ခြေကျင်းဝတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ကျောက်ပတ်တီးကို ဝှေ့ရလို့ လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်တာလည်း သူသိတယ်။ သူ မိန်းမရောင်းမယ့်ကိစ္စမှာ ခင်မောင်လွင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ညှိနှိုင်းမရလို့ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေတာလည်း ကြာနေပြီ။ ဒီတော့ တစ်ချက်ချက် နှစ်ချက်ပြတ်၊ ခင်မောင် လွင်အိပ်ထဲဝင်၊ အသင့်ယူသွားတဲ့ နိုင်လွန်ကြိုးနဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင် ခါးက ခင်မောင်လွင်လည်ပင်းကို နောက်ကနေ ရစ်ပတ်ဆွဲညှစ်ပြီး သတ် နိုင်လိုက်တာပေါ့ဗျာ”

ဦးမြသိန်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...

“ဦးလှမောင်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ထဲမှာ ခင်မောင်လွင်ခြံဘက်က မှန် ကြိုးခွဲသံ ကြားရတယ်လို့ ပါတယ်လေ။ လက်တွေ့မှာလည်း ခင်မောင်လွင်အိမ် က ပြတင်းပေါက်မှန်တစ်ချပ်က တကယ်ကွဲနေတယ်မဟုတ်လား ဆရာ”

“အဲဒါ ဦးလှမောင်ရဲ့ အင်မတန်လှပတဲ့ လှည့်ကွက်ဗျ။ ခင်မောင် လွင်တို့ သတ်ပြီးမှ ခြံထဲဆင်းပြီး ပြတင်းပေါက်မှန်ကို သူကိုယ်တိုင် ခွဲခဲ့ တာလေ။ ဒါမှ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ဖြစ်အောင် ပြောလို့ရမှာကိုး။ ပြီးတော့မှ အိပ်ပြန်ပြီး ည (၉) နာရီခွဲလောက်ကျမှ အိပ်ပျော်နေတဲ့ မိန်းမကို နှိုးပြီး သတ်ခတ်ခြံက မှန်ရိုက်ခွဲသံလိုလို ကြားတယ်လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အော်သံ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒါ မာလာသင်းပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အိပ်ခန်းထဲရောက်နေတော့ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ပြေးသွားတဲ့ မာလာ သင်းကို မမြင်လိုက်ရဘူး။ အဲဒီတုန်း မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်တယ်။ ဦးလှမောင်က ခြံထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ။ သူ သွားကြည့်မှ ဖြစ်မယ်လို့ မိန်းမ ကို ပြောပြီး ထီးတစ်ချောင်းနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ခြံထဲကို ဝင်မကြည့်တော့ဘူး။ ထပ်ဝင်ကြည့်စရာမှ မလိုတော့ဘဲဟာ။ အိပ်ခန်းထဲ က အခြေအနေကို သူ့ကိုယ်တိုင် သိပြီးသားပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း လမ်းထိမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်ပြီး ရဲစခန်းကို အမြန် ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား လိုက်တာပေါ့ဗျာ။

“မကြာခင် ရဲတွေရောက်လာပြီး သူ့အိမ်လာမေးတော့မှ သူ ဆင် ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ပြောပြတယ်။ သူ့မိန်းမကလည်း ထောက်ခံ တယ်။ ဒါကြောင့် ဖြူဖြူစိန် ခင်မောင်လွင်အိမ်က ပြန်လာတာ မမြင်ခဲ့ဘူး ဆိုပြီး လမ်းကြောင်းလွှဲပေးလိုက်တယ်။ သူ့မိန်းမကလည်း ဒေါ်ဘက်တီ အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်သွားတာ တကယ်မြင်လိုက်တော့ အဲဒါကို ရဲကို ပြောပြ တယ်။

ကံအားလျော်စွာ ခြံထဲမှာ ခြေရာတွေကလည်း ရှိနေတာဆိုတော့ ရဲက ဒေါ်ဘက်တီတို့ သားအမိပေါ် သံသယဝင်ပြီပေါ့။ ပိုပြီးဆိုးတာက ဒေါ်ဘက်တီအိမ်ထဲက သက်သေခံစွဲတစ်ခုတွေ မိသွားတဲ့အချက်ပါရှိနေတော့ ရဲက ဦးလှမောင်အပေါ် အာရုံမစိုက်ချင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

ဦးမြသိန်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“အင်း ... တော်တော်လေး ကျိုးကြောင်းဆီလျော်တဲ့ တွေးဆ ချက်ပဲ ... အာစရိ။ ဒါပေမဲ့ ဒီခြံထဲက ခြေရာသက်သေလောက်နဲ့တော့ မလုံလောက်ဘူးထင်တယ်”

“မှန်တယ် ဦးမြသိန်း ... ခြေရာထက်အရေးကြီးတဲ့ ထွက်ချက် နှစ်ခုက ဒီမှာလေ။ အဲဒီနှစ်ခုကို ယှဉ်ဖတ်ကြည့်စမ်း ... ဦးမြသိန်း”

ကျွန်ုပ်က အမှုထွဲကို လှန်ကာ အမှုစစ်ရဲအရာရှိ၏ ထွက်ဆိုချက် ဦးလှမောင်ထွက်ဆိုချက်နှစ်ခုကို ထောက်ပြလိုက်သည်။

ဦးမြသိန်းက ထိုထွက်ချက်နှစ်ခုကို နှိုင်းယှဉ်၍ အပြန်ပြန်အလှန် နှစ် ဖတ်ရှုနေလေသည်။ အတန်ငယ်ကြာမှ ...

“ဒီ ထွက်ချက်နှစ်ခုမှာ ကွဲလွဲချက်တစ်ခု တွေ့ရတယ်။ ဦးလှမောင် ခင်မောင်လွင် အိပ်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ဖန်ခွက်နှစ်လုံး တွေ့ရတယ်လို့ ထွက် ဆိုတယ်။ အမှုစစ်ရဲထွက်ဆိုချက်မှာတော့ အဲဒီဖန်ခွက်နှစ်လုံး မပါဘူး။ သူက သူ့ ဖန်ခွက်တွေ ထည့်မထွက်ဆိုရတာလဲ”

“အာ ... ဘယ်ထွက်ဆိုပါ့မလဲ။ အမှုစစ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဖန်ခွက်တွေမှ မရှိတော့ဘဲဟာ”

“ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“ဘယ်ရောက်သွားရမလဲ။ ခုနကပဲ ဒေါ်ဘက်တီပြောသွားတယ် ဆိုဗျာ။ သူ ခင်မောင်လွင်အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ မိတ်ကပ်ဘူးကျနေတာ ဆွဲလို့ ကောက်သိမ်းတယ်။ စားပွဲပေါ်က ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲက တစ်လုံးပေါ် က နှုတ်ခမ်းနီစွန်းနေတာတွေ့တော့ သူ့သမီးဟာပဲထင်ပြီး ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ဆည်း ဆေးကြောပစ်ပြီး ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်ပြီးနည်းနည်း ဆတ်လစ်သွားလို့ပါ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟုတ်တယ်။ ဦးလှမောင် ခင်မောင်လွင် ကို သတ်တုန်းက ဒီဖန်ခွက်တွေ မြင်ခဲ့လိမ့်မယ်။ ဖန်ခွက်ပေါ်မှာလည်း ဖြူဖြူစိန် နှုတ်ခမ်းနီစွန်းနေတာ သူ သိပြီးဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

ဒေါ်ဘက်တီ အိပ်ခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်ခဲ့တာဆိုတာ သူ ခင်မောင်လွင် ကို သတ်ပြီးမှ ထပ်ဝင်မကြည့်လို့ သူမသိခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်မောင်လွင် ကို သတ်တုန်းကမြင်ခဲ့တဲ့ မြင်းကွင်းအတိုင်းပဲ ထွက်ဆိုတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မာလာသင်းနဲ့ ဒေါ်ဘက်တီတို့ မရောက်လာခင် မိုးမရွာခင်လေးမှာ ဦးလှ မောင် အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး ခင်မောင်လွင်ကို သတ်ခဲ့တာတော့ အတော်သေချာ နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဦးလှမောင် ခင်မောင်လွင်ကို သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ချက်မြင် သက်သေ မရှိဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေခံချက်လည်း မပြနိုင်သေးဘူး။

၁၁၈ ။ ဇာတ်စဉ်

ကျွန်တော်တို့ အတွေးအမြင်ဓာတ်ခွဲခန်းကနေ တရားခံကိုသိနေတဲ့ တွေးခေါ်ချက်သက်သက်ပဲ ရှိသေးတယ် ... ဦးမြသိန်း”

“မှန်တယ် ... အာစရိ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တရားဥပဒေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း လမ်းကြောင်းအတိုင်း သမားရိုးကျအတိုင်း သွားနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ရန်သူပိတ်ဆို့ထားတဲ့ ပစ်မှတ်ရဲ့ ဗဟိုချက်တည့်တည့်ထိအောင် တန်ပြန်စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်ရေးတိုက်ကွက်ကို ဖန်တီးမှ ဖြစ်တော့မယ်ဗျ”

“ဘယ်လို တန်ပြန်စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်ရေးတိုက်ကွက်များလဲ ... အာစရိရဲ့”

“ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့။ ပုဂံရာဇဝင်မှာ စောလူးမင်းနဲ့ ငရမန်ကန်တို့ စစ်ထိုးကြတော့ ငရမန်ကန်က ညအမှောင်ထဲ အိုင်ကြီးထဲ ကောက်နီကို ရွံ့နဲ့မဲပြီး ဆင်ရုပ်တွေ လူရုပ်တွေနဲ့ လှည့်စားပြီး နောက်ကနေ ညာသံပေးလို့ စစ်ချီလာဟန်ဆောင်တယ်။ အဲဒါကို စောလူးမင်းက တကယ်မှတ်ပြီး မဆင်မခြင်ဝင်တိုက်လို့ နှံ့ထဲမှာ နစ်ပြီး အဖမ်းခံရတယ်လေ။ ငရမန်ကန် စစ်ဆင်ရေးဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဟုတ်လား ... အဲ့ဒီ ငရမန်ကန် စစ်ဆင်ရေးဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီလိုလေဗျာ”

[၅]

မမဘက်တိနှင့် သမီးဖြူဖြူစိန်တို့အား တရားရုံးတော်မှ စွဲချက်မရှိဘဲ နောက်ပြန်ခေါ် သက်သေများစစ်ဆေးသော နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တရားခွင်တက်ရောက်နားထောင်ခဲ့သည်။ တရားခံအကျိုးဆောင် ဦးမြသိန်းက ပြောဆိုရာမှ မာလာသင်းနှင့် ဦးလှမောင်တို့အား ပြန်စစ်ဆေးလိုကြောင်း တောင်းဆိုထားခဲ့၏။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိချိန်ဝယ် နှစ်ဖက်အကျိုးဆောင်များနှင့် တရားခံများ စုံညီစွာ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ မကြာမီ တရားသူကြီးတရားခွင်တက်လာသောအခါ တရားရုံးစာရေးက မာလာသင်းအား ခေါ်လိုက်သည်။ ကတိသစ္စာပြုစေပြီးနောက် ဦးမြသိန်းက ပြန်လှန်မေးခွန်းစတင်လာသည်။

“ဆရာမနဲ့ သေသူခင်မောင်လွင်တို့ သိကင်းကျွတ်ရင် လက်ထပ်ခဲ့သေးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အချင်းဖြစ်တဲ့သူ ဆေးခန်းမဝတ်ခင် မောင်ဝင်းမြင့်ရောက်လာပြီး ခင်မောင်လွင်က ဖြူဖြူစိန်ကို ဗလက္ကာရလုပ်တဲ့အကြောင်း လာတိုင်သွားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ့ဒီညက ဆေးခန်းပိတ်ပြီး ခင်မောင်လွင်အိမ်ရောက်တော့ ဖြူဖြူစိန်ကိစ္စနဲ့ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ အဲ့ဒီညက လမ်းမှာ မိုးမိလို့ ကျွန်မသူ့အိမ်မသွားဖြစ်ခဲ့တော့ပါဘူး”

ဦးမြသိန်းက ဘာမပြောညာမပြော မာလာသင်းအနီးသို့ ရုတ်တရက် တိုးကပ်လိုက်ကာ သူမ၏မျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးထားလျက် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

“ခင်ဗျား ... အခု ... အော်စမ်း ... ဟိုနေ့ညကလို့ အော်စမ်း”

ဦးမြသိန်းအသံ တရားခွင်စစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ထိုအခိုက် တရားလိုအကျိုးဆောင် ဆတ်ခနဲ ခုန်ထလိုက်ကာ ...

“ရုံးတော်ခင်ဗျား ... ဒါ ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပဒေမဲ့ အမိန့်ပေးနေတာပါ။ ကန့်ကွက်ပါတယ်”

မာလာသင်းမှာ မျက်လုံးများပြူးလျက် ဦးမြသိန်းအား အံ့အားတသင့် မော့ကြည့်နေသည်။ တရားသူကြီးက မာလာသင်းအား မျက်မှောင်ကုတ်၍ အကဲခတ်နေသည်။

“ခင်ဗျား အခုအော်လိုက်စမ်း”

ဦးမြသိန်းက ထပ်ပြောပြန်သည်။ ထိုစဉ် မာလာသင်းထံမှ ‘အား’ ဟူသော သံစဉ်ရှည်တစ်ခု မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် သူမအသံမှာ ကြောင်မကြီးတစ်ကောင် ညည်းညူလိုက်သံမျိုးသာဖြစ်သည်။

ဦးမြသိန်းက ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တရားရုံးပရိသတ်ထံမှ တီးတိုးပြောသံများ ထွက်လာသည်။ တရားသူကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ

“တော်တော်စိတ်မြန်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဝတ်ဖက်က ကန့်ကွက်နေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ရုံးတော်ရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို စောင့်မှပေါ့။ ခက်တော့တာပဲကွယ်။ ဆဲပါလေ ... ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ဆက်မေးပါ ... ရှေ့နေကြီး”

ဦးမြသိန်းက ရုံးတော်သို့ ဦးညွှတ်လိုက်ကာ မာလာသင်းအား...

“ဒီမယ် ... ဒေါ်မာလာသင်း၊ အဲ့ဒီညက မိုးက ည (၉) နာရီခွဲပြီး

ခွာတာမျိုး ဆေးခန်းနဲ့ အိမ်က (၅) မိနစ်ပဲ လျှောက်ရတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် လမ်းမှာ မိုးမိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောင်လိမ့်နေတာ။ အမှန်တော့ ခင်ဗျား ခင်မောင်လွင်အိမ် ရောက်ခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဖြူဖြူစိန်ကိစ္စ ခင်မောင်လွင်နဲ့ စကားများကြပြီး”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... ရှင်ပြောနေတာတွေ မဟုတ်ဘူးရှင်”

မာလာသင်း ရုတ်တရက် ထအော်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဒီပြဿနာထဲ ဆွဲမထည့်နဲ့။ ဒီကိစ္စ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်ဘူး။ ကျွန်မလည်း သူ့ကို မသတ်ခဲ့ဘူး။ အမှန် ... အမှန်တော့ သူ ... ကျွန်မ သူ့အိမ်ရောက်တော့ သူ သေနေပြီရှင်။ သိလား။ အဲ့ဒါ ကျွန်မလည်း ကြောက်လန့်ပြီးအော် ... အော် ...”

မာလာသင်း ပြောရင်း ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ ဦးမြသိန်းက ဆူနပ်စွာ ပြုံးလျက် ရုံးတော်ကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်ပါပဲ”

တရားသူကြီးက မာလာသင်းအား...

“ဒါဖြင့် မိန်းကလေးအရင် အစစ်ခံတုန်းက ဒီကိစ္စ ဘာလို့ထည့်ပြောခဲ့လဲကွယ်”

“တို ... ကြောက် ... ကြောက်လို့ပါ။ ကျွန်မကိုပါ အမှုထားတတ်မှာစိုးလို့ပါရှင်”

“ကဲ ... ကဲ ... ရပါပြီ”

မာလာသင်း သက်သေခံပေါ်မှ ကတုန်ကယင်ဖြင့် ထသွားသည်။
တရားရုံးစာရေးက ပြန်ခေါ်သက်သေအဖြစ် ဦးလှမောင်ကို ခေါ်လိုက်သည်။
ဦးမြသိန်းက ဦးလှမောင်အား ကတိသစ္စာပြုစေကာ မေးခွန်းစသည်။

“လူကြီးမင်းက သေသူခင်မောင်လွင်ရဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင်နော်”
“မှန်ပါတယ်”

“လူကြီးမင်းက ဆေးပင်စင်ယူပြီးတော့ အိမ်ကိုရောင်းပစ်ချင်
တယ်။ ခင်မောင်လွင်က ဖယ်မပေးဘူး။ ဒီကိစ္စကြောင့် လူကြီးမင်း ခင်မောင်
လွင်အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

ထိုအခိုက် အစိုးရရှေ့နေကြီး ရုတ်တရက် ထရပ်ကာ ...

“ရုံးတော်ခင်ဗျား... တရားခံရှေ့နေကြီးက ပြန်ခေါ်သက်သေ
ခေါ်ပြီး ရှင်းနေတဲ့အမှုကို ရှုပ်ထွေးအောင်လုပ်ပြီး တရားခံလွတ်ရာလွယ်
ကြောင်း တမင်ဖန်တီးနေတာပါ။ ကျွန်တော် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်
ပါတယ်”

တရားသူကြီးက ခေါင်းညိတ်လျက် ...

“တရားလိုရှေ့နေကြီးရဲ့ ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်”

ဦးမြသိန်းက ရုံးတော်ကို ဦးညွတ်လျက် ဦးလှမောင်အား ငုံ့ကြည့်
လိုက်သည်။

“အချင်းဖြစ်တဲ့ညက လူကြီးမင်း ခင်မောင်လွင်ခြံထဲ ဝင်ခဲ့တာ မှီ
မရွာခင်ကလား။ မိုးရွာနေတုန်းမှာလား”

“ဗျာ ... ဟို ... မိုး မိုးရွာနေတုန်းမှာပါ။ ပြဲကိုပတ်ပြီး ပြတင်း
ပေါက်က သွားကြည့်ခဲ့တာပါ”

“ဟို ... မှန်ရိုက်ခွဲသံကြားလို့ သွားကြည့်ခဲ့တာလားဗျ”

“အဲ ... မှန်ရိုက်ခွဲသံလည်း ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမတစ်
ယောက်ရဲ့ အော်သံလည်း ကြားရလို့ဆိုပါတော့”

“ဘယ်နားက မှန်က ရိုက်ခွဲခဲ့ရတာလဲ”

“ပြတင်းပေါက်မှာ မှန်တစ်ချပ်ကွဲနေတာတော့ တွေ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူကများ အားအားယားယား သူများခြံထဲ
ဝင်ပြီး လာရိုက်ခွဲသွားတာလဲ”

“အဲ... အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”

“ဒါနဲ့ စောစောက အိမ်ထဲလာအော်သွားတဲ့ မိန်းမကိုတော့ တွေ့
မိတ်မိမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် ခြံထဲရောက်တော့ အဲဒီမိန်းမကို မတွေ့
တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားခြံထဲမှာ ဘာတွေ့ခဲ့ရလဲ”

“ကျွန်တော်တွေ့ရတာက အိပ်ခန်းထဲက ပက်လက်ကုလားထိုင်
လျှာတန်းလန်းထွက်ပြီး သေနေတဲ့ ခင်မောင်လွင်ကိုပါပဲ”

“အဲဒါ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်လို့ တွေ့တာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်မှန်ကွဲတွေ့ကြားက ဘုန်း
ရတနာပါခင်ဗျား”

“ဪ... ဒါနဲ့ ခင်ဗျား အရင်တစ်ခေါက် ရုံးတော်ရှေ့မှာ အစစ်
အမှန်က ပြတင်းပေါက်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွေ့ခဲ့တယ်
ထွက်ဆိုထားခဲ့တာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ် ... မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒါဗျာ ... အမှုစစ်အရာရှိထွက်ဆိုတော့ အဲဒီဖန်ခွက်တွေ
ရတယ်လို့ မပါဘူး။ သက်သေခံလည်း မတင်ပြထားဘူး။ အဲဒါ ဘယ်လို
တာလဲဗျ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ ဖန်ခွက်တွေကို
ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ”

ဦးလှမောင်က ဘာမှမဖြစ်သလို ဣန္ဒြေမပျက် လေအေးအေးဖြင့်
ဆိုသည်။ တရားလို ရှေ့နေကြီးကမူ စားပွဲပေါ်ရှိ အမှုတွဲကို လှမ်းယူ
အောင်အရာရှိ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လှန်လှောဖတ်နေဟန်ပေါ်သည်။

၁၂၄ ဇန်နဝါရီလ

ဦးမြသိန်းက ...

“ဦးလှမောင်ရယ် ... ဟုတ်လိုက်လေ။ ခင်ဗျား ဒီဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို တကယ်မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား မိုးရွာခင် ခင်မောင်လွင် အိမ်ခန်းထဲရောက်ခဲ့တဲ့ ဒီဖန်ခွက်တွေကို တွေ့ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဦးလှမောင် လက်ကာပြကာ ...

“အာ ... မ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က မိုးရွာတုန်းသွားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမြင်ခဲ့တာပါ။”

ဦးမြသိန်းက ပြုံးလျက် ...

“မိုးရွာတုန်းသွားခဲ့တာဆိုရင် ခင်ဗျား ခြေရာတွေ ထင်ကျန်ရင် ရမှာပေါ့။ ခု ဘာလို့ ထင်မကျန်ခဲ့လဲ”

“ဒါ ... ဒါကတော့ ...”

ဦးမြသိန်းက ဦးလှမောင်၏ မျက်လုံးများအတွင်း စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ ဦးလှမောင် ... ခင်ဗျားက ပရိယာယ်မာယာများသလောက် ဆင်လုံးလှည့်လုံးတွေလည်း အတော်ဖန်တီးတတ်တဲ့ လူပါလား။ ကျွန်တည့်တည့်ပြောရရင် ခင်မောင်လွင်ကို အပြတ်ရှင်းပစ်ဖို့ အကူအညီပေးနေတဲ့ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီညက ဖြူဖြူစိန် ပြန်ထွက်သွားတာနဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဒုက္ခိတဖြစ်နေတဲ့ ခင်မောင်လွင်ကို နောက်ကနေ နိုင်လွှဲကြိုးနဲ့ လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီတုန်း ဖန်ခွက်တွေ စားပွဲပေါ်တကယ်ရှိနေသေးလို့ ခင်ဗျား မြင်ခဲ့တာ။ ပြီးမှ ခြံထဲဆင်းပြီး ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရိုက်ခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်မှ မိန်းမကိုးပြီး မှန်ရိုက်ခဲ့သံ ကြားသယောင်ယောင်နဲ့ မလိမ့်တပတ်လုပ် လမ်းထိပ်က တယ်လီဖုန်းနဲ့ ရဲစခန်း တန်းအကြောင်း ကြားခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်ကို မာယာများပြီး လက်တစ်လုံးဖြင့် လှည့်စားတတ်တဲ့ လူသတ်သမားပဲ။

လက်တစ်လုံးဖြင့် ၁၂၅

ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ဘက်လီ အိပ်ခန်းထဲ ဆောက်လာပြီး ဖန်ခွက်တွေကိုယူပြီး ဆေးကြောပစ်လိုက်တာဗျ။ အဲဒါကြောင့် အမှတ်အရာရှိရောက်ချိန်မှာ ဖန်ခွက်တွေ မရှိတော့ဘူးလေ။ ခင်ဗျားက ခြေရာနေတုန်း ထပ်ဝင်မကြည့်ခဲ့တော့ ခင်မောင်လွင်ကို ဝင်သတ်တုန်းက အတိုင်းပဲမှတ်ပြီး ဖန်ခွက်တွေကို မြင်တယ်လို့ ထွက်ဆိုခဲ့တာလေဗျာ။ အမှန်တော့ ခင်ဗျား ခင်မောင်လွင်ကို သတ်ခဲ့ပြီးမှ ...”

ဦးလှမောင်ကခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းကာ ...

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား သတ်သက်စွပ်စွဲနေတာ၊ ခင် ... ခင်မောင်လွင်ကို ကျုပ် လုံးဝသေသတ်ခဲ့ဘူး သိရဲ့လား”

ဦးလှမောင် အော်ဟစ်ပြောနေရင်း မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့မဲ့သွားကာ သတ်သက်ရင်အုံကို လက်ဖြင့် ဖိကပ်ထားလိုက်တာ တွေ့ရ၏။ သူ့ မျက်နှာ ပေါ်သို့ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ချက်ချင်း စိမ့်ထွက်လာသည်။ အသက်ရှူလည်း ပြန်ဆန်လာပြီး ရင်ဘတ်မှာ ဟားဖိုကြီးလို နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဦးလှမောင်အား စိုးထိတ်စွာ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ခင်ဗျားသွားသော စိတ်ကြောင့် နဂိုက ရောဂါအခံရှိနေသော နှလုံးကို တိုက်ခတ်ပေါ့လေပြီလား။ သို့တစေ ဦးလှမောင်မှာ သက်တောင့်သက်သာ ပြန်ဖြစ်တာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားပြန်ထိုင်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအခါမှ ဦးမြသိန်းက ...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ခင်မောင်လွင်ချာပနတော့ လိုက်ပို့ခဲ့မှာပေါ့”

“အာ ... အသုဘမှ မချဘဲဗျာ။ သူက ဆေးတက္ကသိုလ်ကို ခန္ဓာသိက္ခာထားတဲ့ လူပဲ”

“ဪ ... ဒါဆို အဲဒီနေ့နောက်ပိုင်း ခင်ဗျား ခင်မောင်လွင်နဲ့ တွေ့တော့ဘူးကိုး ... ဟုတ်လား”

ဦးလှမောင်က ဦးမြသိန်းအား မျက်မှောင်များကြုတ်လျက် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်နယ် မော့ကြည့်သည်။ ဦးမြသိန်းက စားပွဲပေါ်ထားသော သက်သေခံပစ္စည်းများထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် နိုင်လွန်ကြိုးတစ်ချောင်း ပါလာသည်။ ဦးမြသိန်းက နိုင်လွန်ကြိုးကို လည်မျိုတွင် စွပ်တော့မည့် ကွင်းလျှော့ပုံသဏ္ဌာန်ထုတ်ကာ ဦးလှမောင်၏မျက်နှာရှေ့ လေထဲမှာ မြှောက်၍ လှုပ်ယမ်းနေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီနိုင်လွန်ကြိုးကို သိတယ် မဟုတ်လား ... ဦးလှမောင်”

ဦးမြသိန်းကမေးသည်။ လေထဲတွင် ရမ်းခါနေသော ကွင်းလျှော့ကြည့်ကာ ဦးလှမောင် မျက်လုံးကြီးများ ပြူးလျက် အမူအရာပျက်နေသည်။

“ခင်ဗျား မှတ်မိပါတယ် ... ဦးလှမောင်၊ ဒီနိုင်လွန်ကြိုးနဲ့ ခင်မောင်လွင်လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်ခဲ့တာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ခင်မောင်လွင်က သွားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာဘဲဗျာ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်။ ခင်မောင်လွင် မသေဘူး ... ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ရှေ့နေကြီးရာ”

“ဪ ... ခင်ဗျားကြည့်နေတာ ကျွန်တော်ပြောတာကို မသဘောထားဘူးနော်ဗျာ”

“မယုံဆိုအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာဘဲဗျာ”

“ဘာလို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိရမှာလဲ။ ခင်ဗျား သတ်ခဲ့ပေမယ့် ခင်မောင်လွင်က မသေဘူးဗျာ။ မယုံရင် ကျွန်တော်ပြောမယ်။ ဟော ... ဟိုမှာ ခင်မောင်လွင် လာနေပြီလေ။ နောက်ကို ခဏလှည့်ကြည့်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးရဲ့လားလို့”

ဦးလှမောင်က လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဖြူခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လည်ပင်းဝယ် အညိုအမဲအစင်းများ ရွှေသော ခင်မောင်လွင်သည် သူ့ဆီသို့ ဦးတည်၍ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ကုလားထိုင်လက်ရမ်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ၏လက်ချောင်းများ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။ မျက်လုံးကြီးများ ပြူးသထက်ပြူးလာကာ နေရာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လျက် ဦးမြသိန်းလက်ထဲမှ နိုင်လွန်ကြိုးကို ဆတ်ခနဲဆောင်ဆွဲလိုက်ကာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းငါက်ထိုး၍ ...

“မင်း ... မင်း ... ငါ ဒီလောက်သတ်ခဲ့တာတောင် မသေသေးဘူးလား။ တော်တော်အသက်ပြင်းတဲ့ကောင်။ လာ ... လာစမ်း ... ငါ ... သေ ... သေ ... သေအောင် ... သတ် ... သတ်ပြ ...”

ဦးလှမောင်မှာ နိုင်လွန်ကြိုးတန်းလန်းကိုင်ပြီး အော်ပြောရင်း ခင်မောင်လွင်ထံသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ သို့သော် လမ်းခုလပ်မှာပင် မျက်နှာပြုံးမဲ့သွားကာ ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိကိုင်ရင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်လုံးပြတ် လဲကျသွားပါလေတော့၏။ နောက်မှလျှောက်လာသော ခင်မောင်လွင်ကပင် ဦးလှမောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲမကျခင် အသာဆီးပွေ့ထားသော ဦးလှမောင်က အသင့်ပါလာသော အော်ဒီကလေးဖြင့် ဦးလှမောင်နှာဝတွင် တော့မှမလိုက်သည်။

ဦးမြသိန်းအပါအဝင် နှစ်ဖက်ရှေ့နေများသာမက တရားသူကြီးထံတိုင် တရားခွင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ အခြေအနေကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်ကြ၏။ ခင်မောင်လွင်က ဆရာဝန်သုံးနားကြပ်ဖြင့် ဦးလှမောင်ရင်ဘတ်ကိုထောက်၍ စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။ ခဏအကြာတွင် ဦးလှမောင် သတ်ပြန်လည်လာကာ သူ့ကိုပွေ့ချီထားသော လူရွယ်ကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲကွယ်”

“ကျွန်တော်က သေသူခင်မောင်လွင်နဲ့ အမြှာညီအစ်ကို ဒေါက်တာအောင်လွင်ပါခင်ဗျား”

“ဟေ ...”

ဦးလှမောင် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။ ခဏနေမှ သက်သာတစ်လုံး ရှည်လျားစွာ ရှိုက်ထုတ်လိုက်ကာ တရားသူကြီးအား ..

၁၂၀ ဟိုစော

“ကျွန်တော် ဖြောင့်ချက်ပေးပါတော့မယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ခင်မောင်လွင်ကို သတ်ခဲ့မိပါတယ်”

တရားသူကြီးက တရားလို ရှေ့နေကြီးအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ တရားလို ရှေ့နေကြီးက အစောင့်ရဲကြပ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရဲကြပ်က ဦးလှမောင်အား တရားရုံးအချုပ်ခန်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ဆွဲခေါ်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နေရာမှထကာ ဦးမြသိန်းအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သော ဝက်မြထဲမှ မမဘက်တိတို့ သားအမိအား လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝမ်းသာထူး၍ တသွင်သွင်စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ရန် ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ ပြုံးပြန့်တတ်ဆက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့အား ပြန်ပြုံးပြန့်တတ်ဆက်ကာ အကျဉ်းထောင်ရှိရာသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့တော့၏။

စင်စစ် တရားဥပဒေ၏ လက်တံမှာ အစဉ်သဖြင့် အချိန်မှန်ကိုသာ တိကျစွာ ညွှန်ပြတတ်စမြဲပါပေ။ သို့တစေ ထိုလက်တံတို့ ရွေ့လျားမှု စက္ကန့်တိုင်းသည် ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းဖြင့် ညီညွတ်ရမည့်အပြင် စီမံပိုင်ခွင့်အာဏာကို လွတ်လပ်စွာ ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်ရပေမည်။ ဤသည်မှာ ဥပဒေပညာရှင်လက်ဝယ်ရှိသော ဥပဒေပညာရှင်ကြီးများ၏ အကြီးမားဆုံး မထုတ်ဖန်ပင်တည်း။

အမှန်တရား၏ မြှုပ်ကွက်ကို လွတ်လပ်ပွင့်လင်း၍ အထောက်အထားပြည့်စုံစွာ ဖော်ထုတ်နိုင်မှသာလျှင် တရားဥပဒေသည် စာရွက်စာတမ်း သက်မဲ့သဖွယ် ရှိမနေတော့ဘဲ လက်တွေ့အသက်ဝင်ကာ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု ရှိလာပေတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ဟိုစော

မောင်ဘမုန် ထောင်ကလွတ်လာခဲ့ပြီးနောက် ပြင်ပလောကကြီး
နွေးထွေးတဲ့ အလင်းရောင်ကို စတင်ထိတွေ့ခံစားလာခဲ့ရတော့ ညစ်နွမ်း
ခဲ့ရတဲ့ စိတ်တွေ လန်းဆန်းလို့ လာခဲ့ရပြီလေ။

အကျဉ်းထောင်ဆိုတဲ့ အုတ်ရိုးလေးဘက်ကာရံထားခဲ့တဲ့ အနိမ့်
အိမ်ဂေဟာကြီးထဲမှာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးခန့် နေထိုင်ကျက်စားလာခဲ့ရတော့
အရာရာဟာ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ပြောင်းလဲလို့ လာခဲ့နေပြီလေ။

တကယ်တော့ အကျဉ်းထောင်ဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်စက်ရုံကြီးထဲက
သွင်းပုံဖော် ပေးလိုက်ကြတဲ့ အချုပ်ကျ။ အကျဉ်းကျခံခဲ့ရတဲ့ တရားခံတွေ
အဖို့ ထောင်ဆိုတာ ယူတတ်ခဲ့ရင်တော့ နမူနာပါပဲ။ အဲ ... မယူတတ်
သူတွေအတွက်တော့ အပလာဖြစ်နေမှာပေါ့လေ။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဒီလောကထဲကို ဝင်လာခဲ့ရပြီဆိုတာတည်
က ဥပဒေ ငြိစွန်းမှုတစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့လို့သာ ရောက်လာခဲ့ကြတာပါပဲ။

အကျဉ်းထောင်တွေထဲမှာ ဟိုးခေတ်ကာလဆီကတော့ လုံးဝ
ထမင်းစား ပြီး၊ လုံးဝစားကားတွေ ပြောတတ်ခဲ့ကြတဲ့ အကျဉ်းသားတွေဟာ
သည်နေ့ နိုင်ငံတော်အစိုးရရဲ့ မူဝါဒပြောင်းလဲဆက်ဆံလာခဲ့မှုကြောင့် လူတို့
လူလိုမြင်ပြီး လူလိုဆက်ဆံကြဖို့ လမ်းညွှန်ထားခဲ့ပြီလေ။ ဒါကြောင့်လည်း

အကျဉ်းထောင်တွေထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြတဲ့ အကျဉ်းသားတွေ အချုပ်သား
တွေဟာ လူချင်းအတူတူ ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်ဖြစ်ပွားလာခဲ့တာကြောင့် အကျဉ်း
ထောင်ထဲမှာ မိမိတို့ရဲ့ ကျူးလွန်ခဲ့ကြတဲ့ ပြစ်မှုအပေါ် တရားရုံးကနေ ထိုက်
ဆင့်တဲ့ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့လို့ ထောင်ကျလာခဲ့ကြရတယ်။

သည်အခါ အကျဉ်းထောင်တွေထဲကို ရောက်ခဲ့ကြပြန်တော့ ဟို
ထက်တုန်းကလို ကိုလိုနီစနစ်ရဲ့ စရိုက်ဆိုးတွေကို ပယ်ဖျက်ကြဖို့ လမ်းညွှန်
ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကျဉ်းထောင်တွေထဲက အချုပ်ကျ။ အကျဉ်း
ထောင်ဆိုရမှားတဲ့သူတွေ ကောင်းကောင်း နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ကြမှာ မလွဲ
မှန်ပါပဲလေ။

တချို့လူတွေကတော့ အကျဉ်းထောင်လောကကို အပုပ်ချချင်လို့
ထောင်ထဲမှာ လူလူချင်းညှင်းပန်းနှိပ်စက်တာတို့၊ မတရားခေါင်းပုံဖြတ်တာ
တို့ ကြီးငွေ့လာလည်းလုပ်တာတို့ အနိုင်အထက်ပြုကျင့် ရိုက်နှက်တာတို့
တို့ကြီးပူးသူတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြဖူး သူတွေကတော့ အပုပ်ချပြီး ပြောဆို
ကြတာတော့ ဓမ္မတာပါပဲလေ။

သည်လို ခံစားခဲ့ရပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတန်းစားကကော ဘယ်လို
တန်းစား တွေလဲဆိုတာကိုတော့ လေ့လာသုံးသပ် ဝေဖန်ကြည့်ပါဦးလို့
မရစေ။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အပြစ်ကျူးလွန်လာခဲ့ကြလို့ ပြစ်ဒဏ်နဲ့ အကျဉ်း
ထောင်ကြီးထဲကို သတ်မှတ်ကာလတစ်ခုနဲ့ လေ့လာရေးဆန်းရောက်လာခဲ့
တာလို့ မှတ်ယူနေကြသူတွေက ဒုနဲ့ဒေးပါ။

လူဆိုတာ ဗီဇကို မျောက်ဖျက်ပစ်လို့ အမူအကျင့် အနေအထိုင်၊
ပြောဆို သွားလာဆင်ခြင်တတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်တွေက ပြင်ပကမ္ဘာ
စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ နေထိုင်ချင်သလို နေလိုထိုင်လို့ ရနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ သည်လို
နိုင်ချင်ကြလို့တော့ ထောင်ထဲမှာ မရနိုင်ပါဘူးလေ။

ဒါက ဘာလဲဆိုတော့
အကျဉ်းထောင်ထဲမှာက သူ့စည်းသူ့ကမ်းနဲ့ လိုက်နာရမဲ့ ပြုကျင့်
မှု ဥပဒေစည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်တွေက ဟိုး အင်္ဂလိပ်စင်များ
ထဲက ချမှတ်သုံးစွဲလာခဲ့တာ ယနေ့ထိပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ကာလတွေ

၁၃၂ ဇူလိုင်

က ပြောင်းလဲလာခဲ့တော့လည်း သည်လို အံ့မဝင်၊ ခွင်မကျတဲ့ ကိုလိုနီစနစ် ဆိုးတွေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ လာခဲ့ပြီပဲလေ။

အကျဉ်းထောင်တွေထဲမှာ ပြစ်ဒဏ်ကျခံလာခဲ့ကြတဲ့ အကျဉ်းသူ အကျဉ်းသားတွေနဲ့ အမှုကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေကြရဆဲ အချုပ်သူ အချုပ်သား တွေအတွက် သူ့နေရာနှင့်သူ သီးခြားကန်သတ်ပြီး နေထိုင်နိုင်အောင် တာဝန် ထောင်အရာရှိတွေက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားခဲ့ပြီပဲလေ။

ဒါတွေက -

ဟိုတုန်းက ဆန်လုံးညှို့လို့ခေါ်တဲ့ လုံးတီးဆန်နီနီထွေးထွေးကြီးတွေ ကို လုံးဝ မကျွေးမွေးတော့ဘဲ ဆန်ဖြူလို့ခေါ်တဲ့ အနီမဲ့ဆုံးအဆင့် ငမိန် ဆန်မျိုး တချို့အကျဉ်းထောင်တွေဆို ဧည့်မထဆန်မျိုးတွေကိုတောင် ကျွေး မွေးနေခဲ့ပြီပဲ။ ဟိုတုန်းက တစ်ပတ်တစ်ခါသာ အသားကျွေးခဲ့တဲ့ တနင်္လာ ကြာသာပတေးနေ့တွေ တစ်ရက်ပဲ အသား စားခဲ့ရတယ်။

တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ပဲ လေးအောင်စနုန်းရခဲ့ကြတဲ့ အသားတုံး တစ်တုံးကို ဟိုခေတ်ဟိုအခါက ဈေးနှုန်းသက်သာလို့ လက်သီးဆုပ်လောက် အရွယ်အစား ကျွေးမွေးနိုင်ခဲ့ကြပေမယ့် ယနေ့ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်လာခဲ့ ချိန်မှာတော့ အသားကို သူ့စံချိန် စံညွှန်းမှီအောင် ကြံဖန်ဝယ်ခြမ်းပြီး ကျွေး မွေးနေခဲ့ကြတာပဲ။

သည်ကြားထဲ တစ်ပတ်တစ်ခါ အသားဟင်းအပြင် အပိုဆောင် ဟင်းလျာအဖြစ် ပဲကုလားဟင်းခေါ် သီးစုံဟင်းမျိုးကို ကျန်တစ်ရက်မှာ ထပ် ဆောင်းကျွေးခဲ့ပြန်တယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ နံနက်ပိုင်း ပဲဟင်းကျွေးခဲ့ရင် ညနေပိုင်းမှာ တာလပေါလို့ခေါ်တဲ့ ဟင်းရွက်တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ဟင်းချိုရည်လိုဟာ ကို နေ့စဉ်ကျွေးမွေးခဲ့ရပေမယ့် ယနေ့ခေတ် အချိန်အခါမှာတော့ အသီး အရွက်တစ်မျိုးမျိုးကို သေချာစင်ကြယ်စွာ ဆေးကြောလိုးဖြတ်ပြီး ရေဆူချ မှာ စားကောင်းသည်အထိ စီမံချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေခဲ့ပြီလေ။

သည်လို အကျဉ်းထောင်လောကထဲက အများသူငါ နားလည် သဘောပေါက် လက်ခံနိုင်အောင် ဇာချဲ့ပြောနေရရင် ဝတ္ထုပင်မကျောရန် ပျောက်သွားပါဦးမည်။

စည်းမျဉ်းကမ်းနှင့်မောင်ဘမုန့်

ဒါကြောင့် သည်လို အကျဉ်းထောင်ကြီးရဲ့ ဒုစရိုက်စက်ရုံကြီးထဲ နေ ပုံသွင်းပုံဖော်သွန်းလောင်းပေးလိုက်တဲ့ ထောင်ထွက်အကျဉ်းသားတွေ အ နောက်တစ်ကြိမ် ထောင်ထဲကို ပြန်ဝင်လာခဲ့တဲ့သူဆိုတာ ခပ်ရှားရှား ခပ်ပါး (ဥပမာ သူနီ၊ ဓားပြ၊ ခါးပိုက်နှိုက်) စတဲ့ မကောင်းမှုဆိုတဲ့ ဝဲဩဃ သမရာမှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေခဲ့ကြ သူတွေကလွဲရင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ပြန်မှုကို မမျှော်လင့်မထင်မှတ်ဘဲ ကျူးလွန်တတ်သူတွေအဖို့တော့ အကျဉ်း ထောင်ဆိုတာချည်းကိုပဲ အသံကြားရုံနဲ့တင် ဝေရာမဏီ ဝေးစွာရှောင်ကြဉ် ခဲ့လို့ ပြောယူကြမှာ ကေနီမလွဲပါပဲ။

အဲဒီလို အကျဉ်းထောင်လောကရဲ့ ဝဲဩဃသံသရာကြီးထဲမှာ ဆယ် နှစ်ဆယ်မိုးခန့် နေထိုင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့ရတဲ့ မောင်ဘမုန့်ဆိုသူ လူ သတ်ပိုင်းအရွယ် (ယခု ထောင်မကျမီက လူငယ်အရွယ်) တစ်ဦးအဖို့ အတွေ့ အကြုံ အသိဉာဏ်၊ အမြော်အမြင်ကြီးမှု၊ အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်လာမှု နှင့်အတူ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲကနေ လွတ်ရက်စေ ရောက်လာခဲ့လို့ သွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီပဲလေ။

မောင်ဘမုန့်တစ်ယောက် အသက်ငယ်ငယ်အရွယ် အတွေ့အကြုံ အသိဉာဏ် မရင့်သန်ခဲ့မီအချိန်မှာ လူငယ်ချင်းတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မကျေနပ်မှု နှင့် ရက်ရက်စက်စက် ဓားနှံ့ခတ်သတ်ခဲ့တာကြောင့် လူသတ်မှုနဲ့ ထောင် ထဲတစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံလာခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် နိုင်ငံတော်အစိုးရရဲ့ အထွေထွေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် နဲ့ ကြိုကြိုက်ခံရတာကြောင့် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံလာခဲ့ ပြီသူ (က) (ခ) (ဂ) အတန်းအစားတွေအားလုံးဟာ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် မှတ် ကျခံကြရတော့တယ်။

သည်လိုထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ကို ပြောင်းလဲကျခံလာခဲ့ရတာ ကြောင့် မောင်ဘမုန့်တို့လို ထောင်ကျအကျဉ်းသားတွေအဖို့ အကျဉ်းထောင် ရဲ့ လျော့ရက်စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းတွေကို ခံစားခွင့်ရလာခဲ့တော့တယ်။ အဲဒါတော့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ဟာ သုံးလတစ်ကြိမ် ဆုမှတ်ရက်

၁၃၄ စိုးဝေ

ဖြစ်တဲ့ အထူးဆုမှတ်ရက်တွေ ခံစားလာခဲ့ရတော့တယ်။ လစဉ်သာမန်မှတ်ရက် (၄) ရက်အပြင် တနင်္ဂနွေဆုမှတ်ရက် (၁) ရက်နဲ့ ပေါင်း (၅) ရက်ခံစားခွင့်ရလာခဲ့တယ်။

အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ လျော့ရက်တစ်ရက် ခံစားခွင့်ရတယ်ဆိုတာနည်းတဲ့ ဆုလားဘဲကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ မယုံရင် အကျဉ်းထောင်ထဲကို ထဲရက်ပဲ ဝင်ခံစားကြည့်ပါလား။ မနက်မျက်နှာသစ်ချိန်က ညနေပိတ်ချိန်ခါလေ့လာဝင်ကြည့်ကြစမ်းပါ။ တစ်ရက်ကလေးတောင် ဘယ်သူမှ မခံနိုင်ပါဘူးလေ။

ဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အကျဉ်းထောင်တွေရဲ့ ဆိုးဝါးနှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ပါဘူးလေလို့ အပုပ်ချပြောကြဦးမယ်။ အမှန်တော့ အကျဉ်းထောင်တစ်ခုရဲ့ ကာလစည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်ကို လိုက်နာနိုင်ဖို့ ခံနိုင်ရည်မရှိလို့သာ ဆင်ခြေပေးခဲ့ကြတာပါ။

အဲဒီလို အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ရာဇဝတ်မှုမျိုးစုံနဲ့ ရောနှောရှိနေခဲ့ကြ သူ အလွှာအသီးသီးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မနက်ထောင်ဖွင့်ချိန်စကတည်းက 'ဒေါင်... ဒေါင်' ဆိုတဲ့ ထောင်ဖွင့်သံချောင်းသံကို နားစွင့်နေခဲ့ကြတာပါပဲလေ။ သည်လို လူပေါင်းအရေအတွက် ကိုက်ညီသွားအောင် ထောင်ဖွင့်သံချောင်းကို မိန်းဂျေးလ်ရုံခန်းလေးထဲကနေ ခေါက်လိုက်တာနဲ့ ဝမ်းသာရွှင်ဖြူစွာနဲ့ တစ်ညလုံး အောင့်အည်းထိန်းသိမ်းခဲ့ရတဲ့ ဝမ်းသာတွေကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရက ဖွင့်အန်ထုတ်ပြချင်နေတဲ့စိတ်ရဲ့ လွှတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုကို ပထမဆုံး ခံစားရတာပဲ။

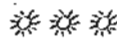
သည်မှာ အိမ်သာတက်ချင်လို့ အောင့်အည်းသည်းခံကြိတ်မှိတ်ထားခဲ့ရသူတွေက အိမ်သာဆီကို ခြေကုန်သုတ်ပြီး ဂံဖလားခေါ် အင်ထဲလေးထဲ ဖွဲ့ကြည့်လို့ အောင့်ထားခဲ့သမျှ ဖြေလွှတ်ခဲ့ကြတယ်။ သည်နေရာမှာ အကျဉ်းထောင်စည်းကမ်း ဘယ်လောက်ကောင်းမွန်သလဲဆိုတာ တွေ့လာကြည့်ကြစမ်းပါဗျာ ... လူတစ်ယောက်ဟာ အိမ်သာသွားချင်ပြီး မရိုသေစကား ဆီးနဲ့ဝမ်းကို တစ်ပြိုင်နက် ထုတ်လွှတ်တတ်ကြတာမျိုးပါပဲ။

စည်းမှန်၊ ကမ်းမှန်မောင်ဘုန်း သူ

သည်နေရာမှာ ဆီးကို ခွက်ကလေးတစ်ခွက်နဲ့ သတ်သတ်ခံယူလို့ ဆီးတို့စွကိုတော့ ဂန်ဖလားထဲမှာ ဖွဲ့ပြာခံထားခြင်းဖြင့် အနံ့အသက်ကစပြီး ချုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ဖန် အိမ်သာကိစ္စပြီးပြန်တော့ နောက်သူတစ်ယောက်က ထိုနည်းအတိုင်း ဆက်လက်ကျင့်ကြသွားခဲ့ကြတယ်။ သည်နေရာမှာ စဉ်းစားစရာရှိပါတယ်။ မိမိအိမ်က အိမ်သာမှာ အိမ်သာသွားရင် ညစ်ပတ်ပေကျနေခဲ့ပေမယ့် အကျဉ်းထောင်ထဲက အိမ်သာတွေမှာ နေ့ဘက်ခြောက်ခင်းအိပ်လို့တောင် ရပါတယ်။ ဘာအနံ့အသက်မှ တစ်စက်ကလေးမှ မထောင် အောက်မကျအောင် သန့်သန့်ပြန်ပြန် နေထိုင်နိုင်အောင် ခုလို စီမံထားခဲ့ကြလို့ပါပဲလေ။

ဒါကြောင့် သည်လို အကျဉ်းထောင်ကြီးရဲ့ ဒုစရိုက်စက်ရုံကြီးထဲက မှတ်ကျောက်တင်ခံခဲ့ရပြီး လွတ်ရက်စေ့ရောက်လို့ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသူ မောင်ဘုန်းတစ်ယောက် အကျဉ်းထောင်ထဲမှာကတည်းက စည်းကမ်းကျ လိုက်နာနေထိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ကောင်းမွန်အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ခြင်း မိမိတို့လန်ကျရာအလုပ်ဆိုင်များ၊ ဘုတ်များမှာလည်း တာဝန်ကို မငြင်းဆန်၊ မဆိုတပ်ဘဲ နိုင်ငံတော်က ချမှတ်ထားခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်အပေါ် မှားသည်ဆိုသည်ဟု သဘောမထားဘဲ ငါ့ရဲ့ ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးနဲ့ပေးဆပ်မယ်လို့ ခံနိုင်ရည်ရှိသူမျှတခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

သည်လို ထောင်ကျလူသစ်ဘဝကနေ နှစ်ကြီးအကျဉ်းသားဖြစ်နေခဲ့သည်ထိ မိမိပြစ်ဒဏ်အတွက် အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာ စည်းမှန်ကျန်နေထိုင်ဆက်ဆံ လာခဲ့တာကြောင့် မောင်ဘုန်းကို ဘဝတူအကျဉ်းသားတွေက 'စည်းမှန် ကမ်းမှန် မောင်ဘုန်း' လို့ တညီတညွတ်တည်း ခေါ်ဝေါ်သေသန ပြုထားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲက လွတ်မြောက်လာခဲ့တဲ့ မောင်ဘုန်းတစ်ယောက် ပြင်ပလောကကြီးထဲမှာ ခေါ်ဝေါ်လူဆိုး ထောင်ထွက်တစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်ခဲ့ပါမယ်။

[၂]

နစ်ပေါင်းများစွာ အကျဉ်းထောင်လောကကြီးထဲမှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရတဲ့ မောင်ဘမုန်ရဲ့ဘဝဟာ စည်းကမ်းစနစ် ကျနမူတွေအောက်မှာ ခေါက်ရိုးကျိုးခဲ့တာကြောင့် သွားလာနေထိုင် ကျင်ကြရာမှာ စည်းကမ်းစနစ်တွေ အလေ့အကျင့်လိုဖြစ်လို့ လာခဲ့ပါတော့တယ်။

အကျဉ်းထောင်ထဲကနေ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီမို့ မိမိဘဝဆုံးခြေဦးတည့် ရာ သွားနေရမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်နေခဲ့တာကြောင့် အမေရီတဲ့ ရွာကလေးဆီကိုပဲ လွတ်လက်မှတ်ကလေးကိုင်ဆောင်လို့ အရောက်လှမ်းလာခဲ့တော့တယ်။

မိမိနေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ ရွာကလေးတောင်မှ အဖက်ဖက်က တိုးတက်ပြောင်းလဲလို့ လာခဲ့တာကို မြင်လိုက်ရတော့ အံ့သြသွားခဲ့တယ်။ တစ်နယ်နှင့်တစ်နယ် ဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်ထားခဲ့တဲ့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးများ တံတားကြီးများ၊ ဖြစ်ပြင်ကျယ်ပေါ် ဖြတ်ဆောက်ထားခဲ့သည်များကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ခဲ့ရလေတော့မှ ဆယ်စုနှစ်နီးပါး ပြင်ပလောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်ခံထားရတဲ့ မိမိဘဝရဲ့ ကုန်လွန်သွားခဲ့တဲ့ အချိန်တွေကို နှမြောရကောင်းမှန်းသိလာခဲ့ရတယ်။

စည်းမှန်၊ ကမ်းမှန် မောင်ဘမုန် - ၁၇၇

မိမိရွာဆီသို့ ကားတစ်တန်း၊ လေ့တစ်တန်းနဲ့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရပြီး ရွာဆီကို ရောက်လာခဲ့တော့ ရွာထဲက လူကြီးတချို့က မောင်ဘမုန်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရတော့ ဝမ်းသာကြ၊ အံ့သြကြနဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ကြတယ်။ မောင်ဘမုန်က ဆော့ မိခင်အိုကြီးကို တွေ့ချင်မြင်ချင်စေရန် အိမ်လေးဆီကို သုတ်ခြေတင် သွားလှမ်းနေစဉ်မှာပဲ လူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေက ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု အရိပ်အတိတ်တွေ မြင်တွေ့ခဲ့ရတာကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နဲ့ အိမ်လေးဆီကို ခြေကုန် သုတ်လာခဲ့တယ်။

မောင်ဘမုန် မိမိတဲအိမ်လေးဆီကို ရောက်ခဲ့ချိန်မှာတော့ တံခါးဆွဲပိတ်ထားခဲ့ပြီး ပိုင်ရှင်မရှိလို့ ပြုပြင်ခဲ့သူမရှိတဲ့ ယိုယွင်းနေတဲ့အိမ်လေးနဲ့ လှမ်းမြင်ပြီး ရင်ဆို့သွားခဲ့တော့တယ်။

“ဘွားလေး ... ကျွန်တော်အမေ ခွေးလေးမြကောဟင်”

အိမ်ဘေးအိမ်က အဘွားအိုဖြစ်သူကို မေးမြန်းလိုက်စဉ် ...

“မင်းက ဘယ်သူလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော် ဘမုန်ရယ်လေ၊ ခွေးလေးမြရဲ့သား ဘမုန်ပါ”

“ဟင် ... သူဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီကွယ့်”

“ဗျာ ...”

မောင်ဘမုန်တစ်ယောက် ခဲလေသမျှ သဲရေကျဆိုသလို မိမိထောင်လွတ်လာခဲ့ပြီမို့ အမေမြနဲ့ ဒီးတူဘောင်ဘက်လုပ်ကိုင်စားသောက်မယ် စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တာတွေဟာ ခုတော့ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

“ဖြစ်ရလေ ... အမေမြရယ်၊ သားလူမှီတ်ကြီး ပြန်လာတဲ့အချိန်အောင် မစောင့်နိုင်တော့ပါလားဗျာ”

မောင်ဘမုန်ရဲ့ ရင်ထဲက နှင့်နှင့်နည်းနည်း ခံစားချက်ကို နှုတ်မှတ်ချက် ကြားခဲ့စဉ်မှာပဲ ...

“တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ သူ့ခမာ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး တွေ့ပင် လယ်ဝေနေခဲ့ရတယ်။ သည်ကြားထဲ လူက နေထိုင်မကောင်းတာတော့ ရှိတဲ့အိမ်လေးကို ပေါင်နဲ့ပြီး ဆေးဖိုးဝါးခ သုံးနေခဲ့ရတယ်။

၁၃၈ ခုနက

နောက်ဆုံး သေခါနီးမှာတောင် မင်းကို 'တ' နေရာသေးတယ်။ တို့လည်း ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ပေးကြပါသေးတယ်။ သူ့ရောဂါက အဆုတ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေတော့ ဘယ်လိုမှ ကုလို့မရနိုင်တော့ဘဲ ဆုံးသွားရှာတယ်”

“ဪ... အမေရယ် သားအလာကိုတောင် မတွေ့သွားနိုင် ခဲ့ပါပေါ့လား”

နောက်ဆုံးမှာတော့ သည်မွေးရပ်မြေမှာ မှီခိုအားထားစရာ မိခင် ကြီးလည်း လူ့လောကကြီးထဲမှာ အသက်ထင်ရှားမရှိခဲ့တာကြောင့် မွေးရပ် မြေကို အပြီးအပိုင်စွန့်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးသု အေးထံမှာ ပေါင်နှံထားခဲ့တဲ့ အိမ်လေးကို အပြီးအပြတ်ရောင်းချလို့ ပိုလျှံတဲ့ ငွေလေးတစ်ထောင်ကို လမ်းစရိတ်လုပ်ပြီး မြို့ကိုတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။

ထို့နောက် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးအဝကတည်းက စာသင် ကြားပေးခဲ့တဲ့ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ဦးသုန္ဒရထံ နှုတ်ဆက်ဖို့ ထွက်လာ ခဲ့တယ်။

“ဒကာကြီး... ခုမှ ထောင်မှလွတ်လာခဲ့တာလား”

“တင့်ပါ ဘုရား”

ဆရာတော် ဦးသုန္ဒရကို ဝပ်တွားရှိခိုးလိုက်စဉ်မှာပဲ ဆရာတော်က အကြောင်းစုံသိနေခဲ့တာမို့ မေးမြန်းခဲ့ခြင်းကို ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်တယ်။

“အင်း... ဘာလိုလိုနဲ့ နှစ်တွေတောင် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်နီးပါး ကုန် သွားခဲ့တာပဲ။ ဒကာကြီးမယ်တော်ကြီး အနိစ္စရောက်သွားခဲ့တာ ကြားပြီးရော ပေါ့”

“တင်ပါ ဘုရား”

“အေးလေ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဒကာကြီး... ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူ အဟောင်းတဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ထောင်ထဲမှာနဖူးတွေ ခူးတွေ ခံစားခဲ့ရပြီပဲ။ ဒါကြောင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့တရားကို သတိမထား လက်ကိုင်ထားပြီး ကျင့်ကြံနေထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

စည်းမှန်၊ ကမ်းမှန်မောင်ဘုရား ၁၃၉

မောင်ဘုရားက မိမိအိမ်လေးကိုလည်း အပြီးအပြတ် ရောင်းချရင်း နှစ်ခြို ခို့ မြို့မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ရှာဖွေနေထိုင်သွားဖို့ လျှောက်ထားလိုက် တယ်။

“ဒါဆို ဒကာကြီးက မြို့မှာအသိမိတ်ဆွေရှိလို့လား ဘယ်မှာနေမှာ ပဲ”

“မသိသေးပါဘူး ဘုရား။ ဟိုရောက်မှ အခြေအနေ ကြည့်နေရ ပါ”

“ဟာ... ဒီလိုနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဦးပွင်း အဘဘုန်းကြီးရှိ အဲဒီမှာ ခေတ္တတည်းခိုနေပေါ့”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်... ဘုရား။ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်တော့ ချောင်ပါတယ် ဘုရား”

“အေး... အေး... ဦးပွင်း စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မယ်။ ဒကာကြီး ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်သွားပါ”

“စိတ်ချပါ ဘုရား”
ဆရာတော်ဦးသုန္ဒရက စာတစ်စောင်ရေးပေးပြီး လိပ်စာတပ်လို့ မောင်ဘုရားကို ပေးလိုက်တယ်။ မောင်ဘုရားလည်း ဆရာတော်ကို ဝမ်းချပြီး နှုတ်ဆက်သခံနီးထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။

ထို့နောက် မြို့သို့သွားရမည့် ခရီးလမ်းကြောင်းအတိုင်း ရွာမှ ခြေထွက် လျှောက်လာခဲ့ပြီး မြို့ပေါ်က အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးကနေ ဟိန်း ကြီးကိုစီးလို့ ခရီးစတင်ထွက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ အခြေအနေအရပ်ရပ် တိုးတက်ပြောင်းလဲနေခဲ့တာတွေကို အံ့သြစွာ တွေ့မြင်နေခဲ့ရတော့ မိမိ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေကို နှမြောနေမိတယ်။ အဝေးပြေး ကားကြီးကနေ မြစ်ကူးတံတားကြီးတွေကို ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်နေခဲ့တာ နှုတ်ဆက်သခံနီးထဲက မောင်ဘုရားတစ်ယောက် မိမိဘဝကို ဘယ်လို ချောင်မယ်ဆိုတာ ကြံစည်စိတ်ကူးနေခဲ့တယ်။

ဦးဝိမယ

ချမ်းမြေ့ဘုံသာကျောင်းတိုက်

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့။

အထက်ပါလိပ်စာလေးကို ကိုင်ပြီးတော့ အဝေးပြေးဂိတ်ကနေ ဦးဝိမယက တွင်းလိုင်းကားကိုစီးပြီး လျှောက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာတွေ့ရှိခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ညွှန်ပြပေးမှုကြောင့် ကျောင်းကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ ဆည်းလည်းကောင်း၊ ခတ်သံလေးများဖြင့် သာယာနာပျော်ဖွယ် ကြားလိုက်ရတာကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းပုထိုးစေတီငယ်လေးဆီ ဝပ်တွားကြည့်ညို့ ဖူးမြော်ခဲ့လေသည်။ ထိုကျောင်းဝင်းလေးဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဪ... ဒကာက ဦးပဉ္စင်ဦးသုန္ဒရ လွှတ်လိုက်တာကိုး”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော်ဦးဝိမယက စာအိတ်လေးကို ဖွင့်ဖောက်ဖတ်ရှုလိုက်ပြီး မြွက်ကြားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်။

“အေး... အေး... ဦးပဉ္စင်တို့ကျောင်းကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိပါတယ်။ ဒကာအတွက် ဆွမ်းစားဆောင်ဘေးနားက အခန်းဆေးမှာ နေထိုင်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်။ အဲဒီအခန်းမှာလည်း ကျောင်းဝယ်ယူဝတ်စုံတွေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကပ္ပိယကြီးမောင်ဘိုးခက်လည်း ရှိတာပဲ။ သူနဲ့ အတူတူနေထိုင်ပြီး လိုအပ်တာတွေ ဆောင်ရွက်ကြကွယ်”

“တင်ပါ့ ဘုရား ဝမ်းမြောက်လှပါတယ် ဘုရား”

“ကဲ... ကဲ... ဒကာကြီးလည်း ခရီးပန်းလာလို့ နားချင်းပေါ့။ အဲဒီကို သွားလိုက်တော့... ဟုတ်လား”

“တင်ပါ့ ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား”

မောင်ဘုန်းက ဆရာတော်ဦးဝိမယကို ဦးသုံးကြိမ်ကန်တော့လိုက်

ပြီး ကျောင်းကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်ကြီးဘက်ဆီ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ဆွမ်းစားဆောင်လေး အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ပစ္စည်းပစ္စယများ သိုထားသော အခန်းလေးဘေးရှိ အခန်းလွှတ်ထဲသို့ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက် ခုတင်ပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ရှုနေလျောင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့လေသည်။

“အဟမ်း... အဟမ်း...”

မောင်ဘုန်းက အခန်းဝမှနေ ချောင်းဟန်သံပြုလိုက်သဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှ လူက ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ”

“ကိုဘိုးခက်ဆိုတာ နောင်ကြီးလားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်တို့လူတွေ သဘောပေါက်နားလည်ကြတာကတော့ ‘တောင်တွက်မြောက်တွက် ကိုဘိုးခက်’ လို့ပါပဲ”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ၊ ကျုပ်ကို ကျုပ်လည်း အိပ်ဆက်ပေးပါရစေဦး။ ကျုပ်ကတော့ ‘စည်းမှန် လမ်းမှန် ကိုဘုန်း’ ဆိုတာပါပဲ”

“ဟား ဟား... ကျုပ်တို့က နာမည်တွေရှေ့ကနေ ဝိသေသနထူးအိမ်စီရှိခဲ့ ကြသူတွေဆိုတော့လည်း နယ်နယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဆိုစမ်းပါဦး ကိစ္စက”

“ဒီလိုပါ... ကျုပ်ရဲ့ ရာဇဝင်ဇာတ်လမ်းစုံကိုတော့ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါတော့မယ်။ အခု ကျုပ်ကို ဆရာတော်ဦးဝိမယက အဆွမ်းစားဆောင်နောက်က အခန်းလေးမှာ ကိုဘိုးခက်နဲ့ အတူတူနေထိုင်ခွင့် လွှတ်လိုက်လို့ ရောက်လာတာပါ”

“ဟား... ဟား... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း အတိုက်အခံတည်း လူပျိုကြီးမို့ အဖော်မရှိတာနဲ့ ပျင်းနေတာ။ ခုလို မိတ်ကောင်း

၁၄၂ ❖ စိုးဝေ

ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ရောက်လာတော့ လှိုက်လှဲယူငှာ ကြိုဆိုပါတယ်
ဗျာ”

ထို့နောက် ကိုဘိုးခက်ဆိုသူ ကပ္ပိယကြီးက မောင်ဘမုန် နေထိုင်
နိုင်ဖို့ ဘေးမှ ခုတင်တစ်လုံးကို စီစဉ်ပေးခဲ့လေသည်။

မောင်ဘမုန်မှာ ဘာအသုံးအဆောင်စွဲလည်းမှ မပါလာခဲ့တာကြောင့်
အဝတ် တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့မဲ ခုတင်လေးပေါ်မှာ လဲလျောင်းလို့ နေရာ
ယူလိုက်သည်။ လမ်းမှာ ခရီးပန်းလာခဲ့တာကြောင့် တစ်ရေးတစ်ဟော အိပ်စက်
အနားယူနိုင်ရန် ခုတင်လေးပေါ်မှာ ငြိမ်သက်လဲလျောင်းနေခဲ့လေသည်။
ကပ္ပိယကြီး ကိုဘိုးခက်ကတော့ လက်ထဲမှာ-လက်ကွေ့ထားပေဒင်စာအုပ်ထဲ
ကို လှေ့လာဖို့ ဆက်လက်ဖတ်ရှုနေခဲ့လေသည်။

မောင်ဘမုန်အဖို့ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်ပတ်လည်ဝန်းကျင်
ခုလို ခြုံစရာမရှိဖြစ်သလို နေထိုင်လာခဲ့ရသော ဘဝ၏ ခါးသည်းတဲ့ အတွေ့
အကြုံတွေကြောင့် နှစ်မြှိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

[၃]

ကျောင်းဝေယျာဝစ္စလုပ်ငန်းများကို ကပ္ပိယကြီး ကိုဘိုးခက်က ပြော
ထားခဲ့ပြီးပြီမို့ မောင်ဘမုန်တစ်ယောက် မနက်ဝေလီဝေလင်း အစောကြီး
အသည်းက အိပ်ရာမှ နိုးနေခဲ့သည်။ ဒါကလည်း အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲ
မှာ ဆယ်နှစ်တာကာလပတ်လုံး နေထိုင်လာခဲ့ရခြင်းကြောင့် ကျင်သားရ
အသုံးပြုဖြစ်ပါသည်။

အကျဉ်းထောင်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်းအရ မနက် (၅) နာရီအချိန် ထောင်
ထဲမှ ဖော်လင်တန်းစီထောင်ဖွင့်အဖွဲ့တွေ မဝင်လာမီ တစ်နာရီခန့်ကြိုတင်ပြီး
ထောင်မှူး တန်းစီးတွေက အိပ်နေကြသူများကို ညကင်းဘာယာများမှ
ဆင့်လိုက်လံနှိုးထား ခိုင်းပြီး အိပ်ရာက နိုးထားခဲ့ကြတယ်။

များသောအားဖြင့် အကျဉ်းသားအများစုမှာ ကိုယ့်ကိုယ်နှင့် သူများ
နေထိုင်ဆက်ဆံခဲ့ရတဲ့ နေရာဒေသမို့ ထောင်တွင်းစည်းကမ်းဥပဒေ
တိုင်း မလုပ်ချင်လည်းလုပ်ရ နေချင်သလိုနေ ထိုင်ချင်သလို ထိုင်လို့မရတဲ့
ကြောင့် ညကင်းဘာယာတွေက ‘ထကြမယ်ဟေ့လို့’ အော်ပြီးနှိုးလိုက်တာ
အထဲမှာကနေ ငေါက်ခနဲထထိုင်ပြီး နှစ်ယောက်စီ တန်းစီကြရတယ်။

သည်လို အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲက လူမှုဘဝ ကာလအရှည်ကြီးကို ဖြတ် သန်းကျော်လွှားလာခဲ့ရတဲ့ မောင်ဘမုန်အဖို့ မည်မျှပင် အိပ်ချင်နေပါစေ နံနက် (၄) နာရီတိုးတာနဲ့ပင် ကိုယ်စိတ်က အိပ်ရာမှ ထရမယ်ဆိုတာကို အလိုလို သိနေခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အိပ်ရာက စောစောထတတ်တဲ့အကျင့်ကို ထောင်ထဲက ရလာခဲ့တာကြောင့် အိပ်ရာမှ ထလာခဲ့ပြီး ကျောင်းဝင်းကြီးထဲက သစ်ရွက်ကြွေ အမှိုက်သရိုက်တွေကို တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းနဲ့ လှည်းကျင်းစုပုံနေခဲ့တယ်။ နောက်အိတ်ထဲက ဂတ်စ်မီးခြစ်လေးကို ထုတ်လို့ မီးရှို့ထားခဲ့တယ်။

အမှိုက်များ လှည်းကျင်းပြီးသွားတော့ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်ပေါ်မှာ အရှက်ဆွမ်းစားနိုင်အောင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောမှောင်တင်ထားပြန်တယ်။ နောက်ဆရာတော်နဲ့ ဆွမ်းခံပြန် ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနိုင်ဖို့ စားပွဲခုံလေးများကို နေရာတကျ စီမံခင်းကျင်းထားခဲ့တယ်။ ဆွမ်းပန်းကန် ဆွမ်းအုပ်များကို ခုံတွေပေါ်မှာ အစီအစဉ်တင်ပြီး မှောက်ထားခဲ့တယ်။

ထို့နောက် ဆရာတော်ကျောင်းဆောင်ဘက်သွားပြီး ပန်းရေချိုးများကို လဲလှယ်ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပြန်တယ်။ ရောင်နီပျိုးစအချိန်မှာ မြို့ပေါ်က ဆွမ်းခံပြန်ကြွလာခဲ့ကြတဲ့ ဦးပွင့်နဲ့ ကိုရင်တွေ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးဖို့ လိုက်ထဲပြင်ဆင်ပေးခဲ့တယ်။

ကပ္ပိယကြီးကိုဘိုးခက်ကတော့ သူ့ရဲ့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ပေးမည့် မောင်ဘမုန် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးချိန်မှာ ခုတင်ပေါ်ဝယ် အိပ်၍ကောင်းနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ မောင်ဘမုန်ကတော့ မိမိတို့ နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့လေသော ကျေးဇူးတရားကို တတ်သိနားလည်သူပီပီ သူတာဝန်။ ကိုယ့်တာဝန်ရယ်လို့ မခွဲခြားဘဲ ကုသိုလ်ရေးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆောင်ရွက်နေတတ်ခဲ့တယ်။

“တုံ ... တုံ ... တုံ ...”

ကုလားတက်တုံးမောင်းကို ခေါက်လိုက်ပြီး နောက်အရှက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချက်ပေး တုံးမောင်းခေါက်နေရင်း မောင်ဘမုန်အာရုံထဲဝယ် မိမိအကျဉ်းထောင်ထဲ နေခဲ့ရစဉ်ကာလ ထောင်ကျလူသစ်ဘဝတွင် ညကင်းဘာသာ စောင့်ခဲ့ရတာကို သတိရနေမိပြန်တယ်။

“တောက် ... တောက် ... တောက် ...”

ဝါးဆစ်ပိုင်းလေးကို တုတ်ဝါးကလေးတစ်ချောင်းနဲ့ တတောက်ဆောက် ခေါက်လိုက်ပြီးနောက်။

“အိပ်ဆောင်တစ် လူပေါင်းတစ်ရာရှစ်ဆယ်ယောက် အားလုံးဆောင်းပါတယ် ... ဆရာကြီး”

ဟူ၍ နှုတ်မှအော်ပြီး ဂါတ်မကြီးပေါ်မှ အစောင့်စန္ဒရီကြားအောင် ထင်းပို့ ခဲ့ရသည့်စနစ်ကို ကျင့်သုံးခဲ့ရလေသည်။ အိပ်ဆောင်အသီးသီး၊ ဆန်းအသီးသီးမှ နေ၍ တစ်ခန်းချင်း တစ်ဆောင်ချင်းစီ အစီအစဉ်လိုက်ဆတ်သွယ်သတင်းပို့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သည်လိုနာရီမောင်းသံချောင်းခေါက်သံကြားရတိုင်း အိပ်ဆောင်အသီးသီးမှာ ရှိနေကြတဲ့ ညကင်းဘာသာတွေအဖို့ ဝါးတုတ်လေးတွေနဲ့ ဆိတ်ပြီး သတင်းပို့ပြီး သွားချိန်မှာ အုတ်ရိုးပေါ်မှာရှိနေတဲ့ မျှော်စင်ကင်းတွေက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ နာရီမောင်းခေါက်သံတွေ ဆက်တိုက်ကြားခဲ့ရတော့ စိတ်ညစ်ညစ် ဆူညံလှုပ်ရှားနေခဲ့တယ်။ ဒါမှ လုံခြုံရေးသတိ အမြဲရှိနေပြီး နိမ္မိတ်မရှိနေတာကို ပြနေတာပဲ။

“ဟေ့ကောင် ... ဘမုန် လာလေကွာ။ ဟိုမှာ ဆရာတော်တောင် နှင်းဘုဉ်းပေးဖို့ ဆင်းလာနေပြီ။ ဘာတွေတွေးပြီး ငေးနေခဲ့တာလဲ ဆွမ်းကပ်ပြရအောင် ... လာလေကွာ”

ကုလားတက်မောင်းခေါက်နေရင်းမှ မည်မျှကြာအောင် သတိမေ့ပြီး အိပ်မက်သံသရာထဲမှာ လည်နေခဲ့မိသည်မသိ။ ကပ္ပိယကြီးကိုဘိုးခက်က ဆုတ်လာပြီး သတိပေးမှပဲ အတိတ်ကနေ ပြန်လည်နိုးထ သတိရလာမိခဲ့တော့တယ်။

၁၄၆ နိဂုံး

နှစ်ယောက်သား ဆွမ်းစားကျောင်းလေးဆီ ကမန်းကတန်း ခေါ် တက်ကာ ဆရာတော်ဘုရားအား ဆွမ်းကပ်ဝေယျာဝစ္စများ ဆောင်ရွက်နေ နေခဲ့တယ်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး အချို့ပွဲများ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ပြီးနောက် ဆရာတော်က သူ့ကျောင်းသင်္ခန်းဆီ ပြန်ကြွသွားမှပဲ ပန်းကန်များကို လိုက်ထိ သိမ်းဆည်းနေခဲ့ကြတယ်။ ဦးပွင့်နဲ့ကိုရင်များအားလုံး ဆွမ်းစားခဲ့ပြီး ဘုရား ဝတ်တက်ဖို့ ကျောင်းသင်္ခန်းဘက်ဆီ ထွက်ခွာသွားကြလေမှ နှစ်ယောက် သား ဆွမ်းကျွန်များကို ထိုင်စားကြရန် ပြင်ဆင်နေခဲ့ကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင်... ထည့်စားလေကွာ၊ မင်းနဲ့ငါပဲ ကျန်တော့တာ အားလုံး ဘုဉ်းပေးပြီးသွားပြီကွ”

ဆွမ်းဟင်းနှင့် ထမင်းကျွန်များကို ပန်းကန်ထဲသို့ ခူးခပ်ထည့်ပြီး စားနေခဲ့ကြစဉ်မှာ ကပ္ပိယကြီး ကိုဘိုးခက်က လောကွတ်ပြုနေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ သည်။ အမှန်တော့ သည်လိုအရသာရှိလှသော ထမင်းနှင့်ဟင်းမျိုးကို အရသာ ရှိရှိ မစားသောက်ခဲ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီမို့ ဝမ်းက အလေ့အကျင့်မရှိသေးဘဲ ရေခွေးတစ်ခွက်ဖြင့် မျှောချသောက်ပြီး ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာ ကိုဘိုး ခက်က လောကွတ်ပြုနေသည်။

“စိတ်ချပါ ... ကိုဘိုးခက်ရာ၊ စားမှာပါ မပူနဲ့၊ ကျွန်တော့်အား ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်းမှာ ဒီလိုထမင်းနဲ့ဟင်းမျိုးနဲ့ ဝေးနေခဲ့တာ ကြာခဲ့ ပါပြီဗျာ”

“ဟာ ... ဘာကြောင့်လဲကွ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... တောရကျောင်းမှာ လေ့ကျင့်ပြီး သင်တန်းတစ် နေ့ခဲ့ရလို့လေ”

“ဟာ ... မင်းတို့သင်တန်းကလည်း ဘာသင်တန်းမို့ ဆယ်နှစ် တောင်ကြာအောင် တက်ခဲ့ရတာလဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ထောင်ကျနေခဲ့တာကို ပြောတာပါဗျာ”

“ဟေ ... မင်းက ထောင်ထဲက ထွက်လာခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ထောင်ထဲက ထွက်လာခဲ့တာ နှစ်ရက် လောက်ပဲ ရှိသေးတာ”

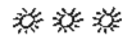
စည်းမျဉ်းကမ်းမူနိမိတ် ၁၄၇

“ဟင် ... ဘာအမှု ဖြစ်ခဲ့လို့လဲကွ”

“လူသတ်မှု ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်လို့ လက်လွန် ခြလွန်ဖြစ်ပြီး ဓားနဲ့ရက်ရက်စက်စက် ခုတ်သတ်မိခဲ့တာလေ။ အဲဒါ ထောင် သစ်သက်တစ်ကျွန်းကျခဲ့ရာကနေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ အကျုံးဝင်ခဲ့ ခဲ့ ထောင်ဒဏ် (ဆယ်နှစ်)နဲ့ လွတ်လာခဲ့တာ”

“ဟာ ... မင်းဘဝကလည်း ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှချည်လားကွ။ ဘာတော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ နေ ခဲ့ရတာ ဘုန်းဘုန်းနဲ့တွေ့ပြီး ခေါ်လာခဲ့လို့ သည်ကိုရောက်လာခဲ့တာ ခုချိန် ထိ”

“ဒါပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားက မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိတော့ဘဲ တစ်ကောင် တစ်ဖြစ်သလို ကျုပ်ကလည်း ထောင်ကမလွတ်ခင် အမေအိုကြီးက ဆုံး ချားတော့ ဆွေမရှိမျိုးမရှိတစ် ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေခဲ့တာ ခင်ဗျားနဲ့ပေါင်း တော့ နှစ်ကောင်ကြွက်တွေပေါ့ဗျာ ... ဟား ... ဟား”

“ဪ... ဒါပေမဲ့ အစ်ကို နေ့စဉ် ဘုရားမှာလှူပြီး ဆုတောင်းချင်လို့ တစ်ကုံးစာလောက်ပဲ ကောက်ခွင့်ပေးပါနော်”

“အို... မဟုတ်တာ အစ်ကိုရယ်။ ညီလေးတို့က အစ်ကိုခွင့်ပြုမှ ဆုတောင်းခွင့်ရမှာပါ။ ခုလို အစ်ကိုက တစ်ကုံးပဲ တောင်းတယ်ဆိုတော့ ညီလေးတို့က ဘယ်တရားပါ့မလဲ။ ဘုရား... တရား... သံဃာဆိုတဲ့ သုံးကုံး ဩအောင် ညီလေးကိုယ်တိုင် သီပေးမယ်နော်”

“ဪ... နာမည်က ညီလေးတဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... အစ်ကို ညီလေးရဲ့နာမည်ရင်းက ညီညီဖိုးပါ။

အများတွေက ညီလေးလို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်”

“ဒါဆို အစ်ကိုလည်း ညီလေးလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

“ခေါ်ပါ... အစ်ကိုရယ်၊ ညီလေးက ခင်တတ်ပါတယ်”

တစ်ပတ်ခန့်ကြာပြီးနောက် နံနက်စောစော ကျောင်းဝင်းလေးထဲ မောင်ဘုန်းနှင့် ညီညီတို့နှစ်ဦး တွေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ညီညီဆိုသူ အမျိုးသမီးလေးမှာ အသားအရည် ညီညီတုတ်တုတ် နှုတ်နှုတ် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ဖွံ့ထွားပြီး ရုပ်ရည်မှာ ရွက်ကြမ်းရေကျိုထဲက ကလေးကလေးပဲ။

“နေ့စမ်းပါဦး... အရင်နေ့တွေက မင်းကို ဒီကျောင်းထဲမှာ ငါ တွေ့ခဲ့မိပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကို၊ ကျွန်မအမေ နေမကောင်းနေခဲ့လို့ ခြေနေရတာနဲ့ စောစောပန်းကောက်မထွက်နိုင်ဘဲ ပျက်ကွက်သွားခဲ့တာ ဒီနေ့မှ အမေက သက်သာလာလို့ ထွက်လာနိုင်ခဲ့တာ”

“ဒီခရေပန်းကုံးလေးတွေကို သိပြီးရောင်းတော့ တစ်ကုံးဘယ် ဘက်ရလို့လဲ”

“တစ်ကုံး ငါးကျပ်ထဲပါ။ တချို့ပိုက်ဆံချမ်းသာသူ ကားပိုင်ရှင်တွေ တစ်ဆယ်ပေးတာလဲ ရှိပါတယ်”

“ရောင်းတော့ကော ဘယ်မှာသွားရောင်းတာလဲ”

“ဟို ရေကျော်လမ်းဆုံထိပ်နားက မီးပျိုင့်နားမှာပါ”

“ဟင်... ကျွန်မ ခရေပန်းတွေကို ရှင်က ဦးအောင် ကောင် သွားခဲ့ပြီကိုး”

အသံလာရာဆီသို့ ခရေပန်းကြွေတွေ လိုက်လံကောက်ယူနေရင်း မှနေပြီး မောင်ဘုန်း လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဆန်ကောခုံးလေးကိုယ်တိုင် ရပ်နေသော အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မင်း နေ့တိုင်း ကောက်နေကျမို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...။ ကျွန်မတို့သားအမိက မနက်တိုင်း ခရေပင်အောက်မှာ ပန်းကြွေကောက်ရင်း ခရေပန်းရောင်းစားနေကြတာပါ”

ကရုဏာသံအပြည့်အဝပါသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် တောင်ပန်တိုးလျှိုဟန်ပြောပြနေခဲ့သည့် အသားညိုညို ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်ခိုင်လေးနှင့် ရွက်ကြမ်းရည်ကျို အလှပိုင်ရှင်မလေးကို မောင်ဘုန်းအံ့သြလေးစားစွာ အထင်ကြီးဟန်တို့ဖြင့် ငေးကြည့်နေခဲ့မိလေသည်။ မိမိတို့ဘဝရဲ့ သမ္မာအာဇီဝလုပ်ငန်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောဆိုပြနေခြင်းကို ချီးကျူးနေမိသည်။

“ဪ... မင်းတို့က ဝမ်းစာရေးအတွက် ပန်းရောင်းစားနေတာဆိုတော့ အစ်ကိုမသိလို့ ကောက်ခဲ့မိတာပါ။ အစ်ကို မကောက်ရက်ပါဘူးကွာ... ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲဟင်”

၁၅၀ နိုးဝေ

မောင်ဘမုန်က ကျောင်းဝင်းကြီးထဲရှိ ခရေပင်ကြီးအောက်မှ ခရေပန်းများကို အတူတူလိုက်လံကောက်ယူ စုဆောင်းပေးခဲ့ပြီးနောက် ဆန်ကောခုံးလေးထဲသို့ စုပုံထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ညိုညိုကတော့ ခရေပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်နေပြီး ဆန်ကောခုံးလေးထဲမှ ခရေပန်းပွင့်ကလေးများကို အပ်ချည်ကြိုးဖြင့် တစ်ပွင့်စီ အပ်ထိုးသီကုံးနေခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ခရေပန်းကုံးများအားလုံး သီကုံးပြီးသွားခဲ့သောအခါ ခရေကုံးလေးများထဲမှ အလှဆုံးသုံးကုံးကို မောင်ဘမုန်အား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ ခရေပန်းကုံးလေးများကို ဆန်ကောခုံးလေးထဲထည့်ကာ မောင်ဘမုန်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

မောင်ဘမုန်လည်း ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာရှိသော ဘုရားပုထိုးစေတီလေးသို့ သွားရောက်ကာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၏ရှေ့မှာ ကပ်လှူပူဇော်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ မောင်ဘမုန်နှင့် ညိုညိုတို့နှစ်ဦးနေစဉ် နံနက်တိုင်း ခရေပင်အောက်မှာ ခရေပန်းကောက်ကြရင်းမှ ရင်းနှီးခင်မင်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

“ဟေ့ ... လူကြီး၊ ဒီခရေပန်းလေးတွေ ကျုပ်ကို ပေးစမ်းပါဗျာ့လို့လျှင်လို့”

အသံစူးစူးလေးဖြင့် ခပ်မာမာလေသံနှင့် ပြောဆိုလာခဲ့ဟန်ကြောင့် မောင်ဘမုန် ခရေပန်းကောက်နေရင်းမှ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သောအခါ ဆက်နှင့်ဆယ်ခန့်ကျင်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်သိက်ရလေသည်။

အမျိုးသမီးငယ်မှာ ဖြူဖြူချောချောလေးနှင့် မော်ဒယ်ဂဲလ်တွေလို ခြင်္သေ့သွယ်သွယ်လေးထဲက ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်ပေါ်က ဝတ်စားထားခဲ့သော ခေတ်ဆန်ဆန် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။

“မင်းက ဘယ်ကလဲ”

“အိမ်ကပေါ့ဗျာ”

“အိမ်ကတော့ သိတာပေါ့ကွာ၊ အားလုံးက အိမ်မှာပဲနေကြတာပဲ။ ဒါ့အပြင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတဲ့လူတွေမဟုတ်မှန်း သိတာပေါ့”

“အိုး ... ဒါဆို ယူက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန် အစားနေရတဲ့ ကပ္ပိယကြီးပါ”

၁၂၂ - စိုးဝေ

“ဟား ... ဟား ... စကားပြောကတော့ မိုက်တယ်ဗျာ ဖွင့်လင်းလင်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းပဲ”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အမျိုးသမီးငယ်လေးက ရင်ကိုကော့ကာ ဟန်ပါပါ အမူအယူလေးဖြင့် လက်တစ်ဖက်မှ လက်မကို ကော့ထောင်ပြီးနောက် ...

“ကျုပ်က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးမောင်မောင်ဆွေခွဲ ဒေါ်အေးသက်မွန်တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးချောလေး အိမ်မွန်ဆွေဆိုတာပဲ”

“ဟား ... ဟား ... နာမည်နဲ့လူကတော့ သိပ်လိုက်တာကွာ”

“ကဲ ... ကဲ ... နောက် ဘာသိချင်သေးလဲ၊ မေးဦးလေ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... မမေးတော့ပါဘူးကွာ။ သူဌေးသမီးလေးက တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ခရေပန်းလို အကြွေပန်းကိုမှ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ သဘောတူနေတာ”

“အို ... ကျုပ်က ပန်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ရန်လေးသင်းသင်းအိအိလေး မွေးနေလို့ သဘောကျခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်တယ်ကွ ... ခရေဆိုတာ မြေခွေကြွေနေပေမယ့် ကတော့ မပျက်ပြယ်ဘဲ မွေးနေဆဲလေ”

“အိမ်မယ် ... အိမ်မယ် ... ယူက စာရေးဆရာကြီးကျနေတာပဲ ခရေခွဲအလှ တင်စားဖော်ကျူးနေခဲ့တာများ ဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟိုက ဘဝရဲ့ ခါးသည်းတဲ့ အတွေးအကြံတွေ ခံစားခဲ့ဖူးလို့ တစ်နေ့ကျရင် စာပေနယ်မှာ စာရေးဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းပါ”

“ဒါဆို ယူက စာရေးဆရာပေါ့”

“ဟင်အင်း ... စာရေးဆရာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ စာရေးဖို့ ကြိုးစားနေဆဲပါ”

“သမီးရေ ... ပြန်ကြရအောင်ဟေ့”

နှစ်ယောက်သား စကားလက်ဆုံကျပြီး အပြန်အလှန် မေးမြန်းပြောဆိုနေစဉ်မှာပဲ အမျိုးသမီးငယ်လေး၏ မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသူ အသား

စည်းမျဉ်းကမ်းများမောင်ဘုန်း ၁၂၃

ခပ်ဝဝ အသက်ငါး ဆယ်ကျော်ခန့်အရွယ် အမျိုးသမီးကြီးက လှမ်း

ခေါ်နေတာကြောင့် အမျိုးသမီးငယ်လေးမှ လှည့်ပြန်ရန် ကြိုးစားနေစဉ်

မောင်ဘုန်းက ဆန်ကောက်ကုံးလေးထဲမှ ခရေပန်းပွင့်လေးများကို

နှစ်ကြပ်အိတ်လေးထဲထည့်ကာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မကြာမီ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှ ခေတ်ပေါ် ပါဂျဲရီးကားကြီး

မောင်းထွက်သွားခဲ့လေသည်။

မောင်ဘုန်းက ကားကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွား

သည်ကို လှမ်းမျှော်ငေးကြည့်နေခဲ့မိလေသည်။

“ဟေ့ ... အစ်ကို ... အစ်ကို ...”

နောက်နားဆီမှ ကပ်၍ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သော

အိမ်သို့ ညိုညိုစိုစိုကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

“ဪ ... ညိုလေးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ညိုလေးပါ။ ဘာတွေများ ဒီလောက်ငေးကြည့်

တာလဲ။ ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ”

“ဪ ... ဘာမှမငေးပါဘူးကွယ်”

“ဟင် ... အစ်ကို ခရေပန်းတွေကို ကောက်မထားဘူးလား။

ငယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“ဪ ... အင်း ... အင်း ...”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... တအင်းအင်းနဲ့”

“ဟို ... ဟို ... ခရေပန်းတွေကို ဖောက်မလေးက လိုချင်လို့ဆို

ပေးလိုက်ပြီ”

“ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ ... အစ်ကို”

“ဟဲ ... ဟဲ ... အိမ်မွန်ဆွေဆိုတဲ့ သူဌေးသမီးလေးပါ”

“အစ်ကိုက ဘာကြောင့်ပေးလိုက်တာလဲလို့ ညိုလေးတော့ ဝင်ခွင့်

မရှိလို့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ”

၁၅၄ စိုးဝေ

ညိုညိုစိုးက ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးဖြင့် ပြောဆိုနေသဖြင့် မောင်ဘမုန်
သနားမိသွားကာ ကရုဏာသက်နေမိတော့သည်။ နောက်အိတ်ကပ်ထဲက
ငွေငါးရာတစ်ခွက်ကို ထုတ်ပြီး ညိုညိုစိုးကို ပေးလိုက်လေသည်။

“ရော့ပါ ... ညိုလေးရယ်၊ ဒီနေ့ ပန်းမရောင်းရလို့ စိတ်ပူမနေ
ပါနဲ့ အစ်ကိုဆီက ငွေငါးရာယူသွားပြီး အိမ်အတွက် လိုတာဝယ်လိုက်ပါ
ကွယ်”

ညိုညိုစိုးက မောင်ဘမုန်ကမ်းပေးနေသော ငွေငါးရာကို မယူ
သေးဘဲ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ယူပါ ... ညိုလေးရယ်၊ အစ်ကိုက စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပေးတာ
ပါ။ ရော့ ...”

သည်တော့မှ ညိုညိုစိုးက မောင်ဘမုန်လက်ထဲ ငါးရာတန်ကို
လှမ်းယူလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားခဲ့လေတော့သည်။ ထိုအခါ
မောင်ဘမုန်က ညိုညိုစိုး၏ ကျောပြင်လေးကို ငေးကြည့်နေမိပြီး ဆွမ်းစား
ကျောင်းလေးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

[၄]

မောင်ဘမုန်နှင့် ကိုဘိုးခက်တို့နှစ်ဦးသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ကြီးအတိုင်း မြို့ထဲဘက်ဆီသို့ ပုဇွန်တောင်ဘက်မှ လမ်းလျှောက်
နေခဲ့ကြလေသည်။ မြို့ထဲသို့ နေခင်းအားလပ်နေကြသဖြင့် အလည်
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“လုပ်ကြပါဦး ... ကျွန်မဆွဲကြိုး ဖြတ်ပြေးလို့”

ဟိုးရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး၏ စူးစူးဝါးဝါး
သံက စိန်ပေါလ်ကျောင်းကြီးဘေး လူပြတ်လပ်နေသော နေရာဆီမှ
နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိတို့ရှေ့တူရုံဆီမှ အလစ်သမားဖြစ်ဟန်တူသူသည် ဂမူးရှူးထိုး
လက်လာနေခဲ့သည်ကို လှမ်းမြင်နေခဲ့ရသည်။ မောင်ဘမုန်နှင့် ကိုဘိုးခက်
တို့မှာ အော်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ လူရွယ်တစ်ဦး ဒလကြမ်းပြေးလာ
သည်ကို လှမ်းမြင်နေရသဖြင့် အခြေအနေကို သဘောပေါက်နားလည်
ကာ မောင်ဘမုန်က ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့ဟန့်တားပြီး ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစား
သည်။

၁၅၆ စီးဝေ

“ဟာ ... ကိုဘမုန်ကြီး၊ ကျွန်တော်ပါဗျ ... ဘေးမယ်လဲ လိုက်ပါ”

မိမိအမည်ကိုခေါ်ပြီး အံ့သြတကြီး ပြောဆိုလာနေသော လူရွယ်ကို သတိပြု ကြည့်မိလိုက်တော့မှ ခါးစိန်ဝင်းဆိုသူဖြစ်နေသည်။ ထောင်ကြီးထဲမှာတုန်းက မိမိနှင့် စားအိုးတွဲစားလာခဲ့သော ခါးပိုက်နှိုက်စိန်ဝင်းဆိုသူအား မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံကြိုက်တွေ့ဆုံနေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဟိုတုန်းကတော့ ထောင်ကြီးထဲတွင် အတူတူ ပြစ်ဒဏ်ကျနေတဲ့ တုန်းက ထောင်ကျအဆောင်တွင် နှစ်ဦးအတူတူ နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး စိန်ဝင်းက ထောင်ပါးဝနေသူပီပီ မောင်ဘမုန်အတွက် စားစရာများကို ထောင်ဝင်စာမှ ရှာဖွေရရှိလာခဲ့သော စားစရာများနှင့် ထောင်ယာဘုတ်ကိုင်ထဲမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များတောင်းကာ မောင်ဘမုန်ကို ကျွေးမွေးနေခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ သည်တုန်းက မောင်ဘမုန်က အဆောင်မှာ အခန်းစာရေးတစ်ဦးဖြစ်၍ အခန်းနေရာချထားမှုကို ခါးပိုက်နှိုက်စိန်ဝင်းအား ခိုင်းစေထားလေသည်။

“ဟေ့ ... မောင်ဘမုန် ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ ဖမ်းလိုက်လေကွာ။ ဒီကောင် ဆွဲကြိုးဖြတ်လုလာခဲ့တဲ့ကောင်ကွ ... ဖမ်း ... ဖမ်း”

နံဘေးနားမှ ကိုဘိုးခက် သတိပေးလိုက်မှ မောင်ဘမုန် သတိပြုဝင်လာခဲ့ကာ မိမိရှေ့တွင် အားနွဲ့သူမိန်းမသားတစ်ဦးထဲမှ ဆွဲကြိုးကို မတရားအနိုင်ကျင့် လုယူလာခဲ့သူမုန်း သဘောပေါက်သွားကာ မိမိဘေးမှ ဖြတ်ကျော်ပြေးသွားသော စိန်ဝင်းအား နောက်မှပြေးလိုက်ကာ ခုန်အုပ်ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။

“ဟေ့လူ ... ကိုဘမုန် ခင်ဗျားက ဘော်ဒါချင်းတွေ အထာထားစမ်းပါဗျာ ... ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့”

“ဟေ့ကောင် ... စိန်ဝင်း၊ ဒါ ထောင်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ အပြစ်မှာ ဒီလို မတရား တာလုပ်လာခဲ့တာကို အထာထားလို့မရဘူးကွ ... မှတ်ထား။ ငါက တာဝန်သိပြည်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ ဒုစရိုက်သမားကို ဖမ်းဆီးပေးရမယ့် တာဝန်ရှိနေတာယ်”

စည်းမျဉ်းကမ်းနှင့်မောင်ဘမုန် ၁၇၇

“တော်စမ်းပါဗျာ ... ခင်ဗျားက ဘော်ဒါအချင်းချင်း မညာမှသာ ကျုပ်ကလည်း မညာနိုင်ဘူး။ ကဲကွာ ...”

ခါးပိုက်နှိုက်စိန်ဝင်းက ခါးကြားထဲမှ ဂှက်ယူလာခဲ့သော ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ မောင်ဘမုန်ကို ရုတ်တရက် ဓားမြှောင်ဖြင့် တွက်ချလိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ လက်နက်ဖြင့် ခုခံလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဓားချက်က မောင်ဘမုန်အသုံးစိုက်ကို မထိုးမိဘဲ လက်ဖြင့် ဆီးကာလိုက်၍ လက်ဖျက်ကို ရှပ်ထိုးမိသွားသည်။ လက်ဖျက်မှ သွေးများယိုစီးကျလာနေလျက် မောင်ဘမုန်က စိန်ဝင်း၏ ဓားကိုဝင်လက်ကို နာကြင်နေခဲ့သည့်ကြားမှ အမိအရ ဆွဲကိုင်ဖမ်းလိမ်သွားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းထိပ် မီးပွိုင့်ဆီမှ ရဲများက အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ အပြေးရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ရဲများက ဒုစရိုက်သမားစိန်ဝင်းကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

“နောင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခုလို တာဝန်သိ ပြည်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ ဒုစရိုက်သမားကို တားဆီးနှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့တာ ကျွန်တော်တို့တွေရဲ့ ရဲလုပ်ငန်းစနစ် Home Visit ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးရာအတွက်ပါ”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးမှ တစ်ဦးက မောင်ဘမုန်ကို ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်ကာ ခါးပိုက်နှိုက်စိန်ဝင်းကို သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းဆီသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟင် ... ကပွိုယကြီးပါလား။ လက်မှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့”

အသံစူးစူးလေးဖြင့် နောက်နားဆီမှ ပြောဆိုလိုက်သံကြောင့် မောင်ဘမုန် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်နံနံဆွေဆိုသူ မိန်းမချောလေးမမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

“ဪ ... အမိပါလား။ ခုနက ဆွဲကြိုးဖြတ်အလှူခံလိုက်ရတာပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်...။ အိမ်မွန်ဆွေ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ရုံးကိုလာပြီး ကားဆီပြန်လျှောက်လာနေတုန်း ဘေးနားက ဖြတ်သွားတဲ့ ကလည်ပင်းကဆွဲကြိုးကို အတင်းဖြတ်လုပ်ပြီးသွားခဲ့တာလေ”

“တော်သေးတာပေါ့... အမိရယ်၊ ကျုပ်ကလည်း လမ်းလျှောက် လာတုန်း တွေ့ကြုံခဲ့ပေလို့ပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကို...”

“မောင်ဘမုန့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုဘမုန့်ရယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင် တယ်။ ဟင်... လက်က သွေးတွေ”

“ဟုတ်ပါတယ်... စောစောက ခါးပိုက်နှိုက်က ဓားနဲ့လှမ်းထိ လိုက်တာ လက်နဲ့ကာလိုက်လို့ ထိသွားတာပါ”

“အို... ဒီလိုသွေးထွက်နေလို့ ဘယ်တိတ်ပါ့မလဲ။ လာ... လာ... ကျွန်မမှာ ကားပါတယ်။ ဆေးခန်းတစ်ခုခုသွားပြီး ဆေးထည့် အောင်။ လာ... လာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်... မောင်ဘမုန့်၊ မင်းလက်ကသွေးတွေက တော် တော်နဲ့ တိတ်မှာမဟုတ်ဘူးကွ။ တို့ ဆေးခန်းသွားပြီး ဆေးထည့်လိုက်ကြ အောင်... ထ... ထ...”

ကိုဘိုးခက်က ဘေးမှ ပေးမကူပေးပြီး မောင်ဘမုန့်က ထိုင်နေရာ ထလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အိမ်မွန်ဆွေ၏ကားဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့တော့ သည်။ အိမ်မွန်ဆွေက ကားရှေ့ပေါက်ဘေးတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး မောင်ဘမုန့် ကိုတက်စေကာ သူမက ကားမောင်းသူဘက်မှ ဝင်လိုက်သည်။ ကိုဘိုးခက် က နောက်ခန်းမှ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကားလေးမှာ ဆေးခန်းဆီသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်သွားခဲ့လေသည်။

“ကိုဘမုန့်က တော်တော်သတ္တိကောင်းတာပဲ”

“ဟဲ... ဟဲ... သတ္တိကောင်းသလားမမေးနဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲထဲ အတိုင်းပဲ။ လူဆိုးရဲ့ ဓားကိုင်သက်ကို ဆွဲလိမ့်ပြီး ဇက်ပိုးခုတ်ချလိုက်တာ များ တကယ့် ကရာတေးသမားတစ်ယောက်လို့ပဲ”

အိမ်မွန်ဆွေက ကားမောင်းနေရင်းမှ မောင်ဘမုန့်ကို လှည့်ကြည့် ချီးကျူးလိုက်သည်ကို ကိုဘိုးခက်က ကြားမှဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... အိမ်မွန်ရယ် ကိုယ့်က ရှေ့မှ မတရားတာလုပ်နေ မြင်ရင် ခေါင်းရှောင်မနေချင်ဘူး။ မှားမှားမှန်မှန် ဝင်ကူပေးရမှ ကျေနပ်

“ဟုတ်တယ်ကွ... မောင်ဘမုန့်ရဲ့ ငါတို့လို တာဝန်သိ လုပ်သား ညီသူတွေက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုဖြစ်နေရင် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး ပြောလို့မရဘူးကွ။ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနဲ့ တရားဥပဒေ စိုးမိုး တွက်ကို ထိပါးနှောင့်ယှက်လာရင် တာဝန်သိပြည်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ ပြည်သူ သူနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နိုင်မှ ဒုစရိုက်သမားတွေအဖို့ နေရာမရှိစေရ ခဲ့နဲ့ပြည်သူလက်တွဲကူ မူခင်းကျဆင်းအေးချမ်းခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်နိုင်မှာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... အိမ်မွန်ကတော့ ကိုဘမုန့်ကို အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အိမ်မွန်ကို ခုလို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကူညီပေးခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

“အိမ်မွန်ရယ်တို့က အိမ်မွန်မှမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ရဲ့ မတရားတာလုပ်နေတာကို မြင်ရင် တာဝန်မဲ့သူလို ရှောင်နေမှာ မဟုတ် တာဝန်သိ ပြည်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ ပါဝင်ကူညီပေးမှာပါ”

“ဒါပေါ့ကွ...။ အိမ်မွန်ဆွေလို ချောချောလှလှ ကောင်မလေး တို့ဆို မင်းက အသက်တောင် စွန့်ချင်စွန့်ဦးမှာ... ဟား... ဟား”

“ဟာ... ကိုဘိုးခက်ကလဲဗျာ”

ကိုဘိုးခက်၏ စကားများကို ကြားလိုက်ရတော့ မောင်ဘမုန့်တစ် ယောက်မျက်နှာကြီးနီမြန်းသွားကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဇွတ်ပြင်းမိုနေ တာမို့လို့ အိမ်မွန်ဆွေကတော့ ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးပီပီ ဘာမျှ မသဘောတူ ရယ်ကြိုကြလေးလုပ်ကာ မောင်ဘမုန့်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့် သောကားနဲ့နေခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

စည်းမျဉ်းကမ်းမှန်မောင်ဘမုန့် ၁၆၁

ကားဆိုက်ဆိုက်ခြင်း ကားထဲမှနေပြီး အိမ်မှန်ဆွေက လှမ်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သက်သာသွားပါပြီ”

အိမ်မှန်ဆွေက ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ကားထဲမှာပါလာသော လက်ဆောင်ထုပ်ပစ္စည်းများကို လှမ်းယူပြီးနောက် မောင်ဘမုန့်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ အစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်လို့ လက်ဆောင်ပေးတာပါ။ ဒါက ဆရာတော်ဘုရားလှူဖို့ ပစ္စည်းတွေ”

“ဒုက္ခရှာလို့ ... အိမ်မှန်ရယ်”

အိမ်မှန်ဆွေက တွေ့စတုန်းကလို ခပ်တည်တည် ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံတော့တဲ့ တရင်းတန်း ဆက်ဆံပြောဆိုလာခဲ့ခြင်းကြောင့် မောင်ဘမုန့်လည်း အလိုက်သင့် ဆက်ဆံနေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မဟုတ်တာ ... အစ်ကို၊ အိမ်မှန်ကြောင့် အစ်ကို မသေကောင်း ဖျက်ကောင်း ဒဏ်ရာရသွားတာ”

ထိုသို့ အိမ်မှန်ဆွေနှင့် မောင်ဘမုန့်တို့နှစ်ဦး ရင်းရင်းနှီးနှီး အပြန်အလှန် ဆက်ဆံပြောဆိုနေကြစဉ် ညိုညိုစိုက် ခရေပန်းများထည့်ထားသော ခန်းကောခုံးလေးကိုယူကာ ကျောင်းဝင်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

အိမ်မှန်ဆွေက မောင်ဘမုန့်အတွက် လက်ဆောင်ထုပ်များပေးပြီးနောက် ဆရာတော်ဘုရားထံ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်ကာ ကျောင်းဝင်းဆီသို့ သွားဟန်ပြင်နေရင်း ...

“အစ်ကို ... နောက်ပြီးမှ အိမ်မှန်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောအောင်လား”

မောင်ဘမုန့်က ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်သဖြင့် အိမ်မှန်ဆွေက ကျောင်းသခံမိမိတို့ တက်သွားခဲ့လေသည်။ မောင်ဘမုန့်က နောက်လှည့် ညိုညိုစိုက်သောအခါ ညိုညိုစိုက်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ...

“ဟင် ... ညိုလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“ဟင် ... အစ်ကိုလက်က ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ပါလား”

ထုံးစံအတိုင်း နံနက်စောစော ပန်းများကောက်ယူနေစဉ် ညိုညိုစိုက်ရောက်လာပြီး အံ့သြတကြီး မေးမြန်းလိုက်စဉ် ...

“ဟုတ်တယ် ... ညိုလေး၊ မနေ့က ဓားနဲ့ ရှုပ်ထိုးမိသွားတာ သိပ်မများပါဘူးကွာ”

“ရန်ဖြစ်ကြတာလား ... အစ်ကို”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ညိုလေးရယ်၊ မနေ့ကတုန်းက လူတစ်ယောက်က အစ်ကိုရှေ့မှာ မတရားလုပ်နေတာမြင်လို့ ဝင်ကူညီရင်း ထိခိုက်မိတာပါ”

ဟူ၍ မောင်ဘမုန့်က ညိုညိုစိုက် သိရှိနားလည်သဘောပေါက်စေရန် ယမန်နေ့က အဖြစ်အပျက်များကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြန်လည်ရှင်းပြောနေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် စူပါရစ်ကားဖြူလေးတစ်စီးက ကျောင်းဝင်းကြီးထဲသို့ မောင်ဝင်လာကာ မောင်ဘမုန့်တို့အနီးမှာ ရပ်လိုက်လေသည်။ ကားဖြူလေးမှ အိမ်မှန်ဆွေတစ်ဦးတည်းပါပြီး သူမကိုယ်တိုင် မောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုဘမုန့် ... လက်ကဒဏ်ရာ ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

မောင်ဘမုန်က အိမ်မွန်ဆွေ့နောက်မှ လိုက်သွားရင်း ညိုညိုနီနီကို မတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတတစ်မည်ဖြစ်သွားကာ ကျော့ပေါ် တက်လာခဲ့သည်။

မောင်ဘမုန်က အိမ်မွန်ဆွေ့လက်ထဲမှ အထုပ်များကို သံလင်းလေးထဲထည့်ကာ အိမ်မွန်ဆွေ့ရှေ့ ချပေးလိုက်သဖြင့် အိမ်မွန်ဆွေ့က ဆာတော်အား လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလိုက်သည်။

“ဒကာမလေးက ဒီဒကာကြီးနဲ့ ရင်းနှီးနေတာလားကွယ့်”

“တင့်ပါ ဘုရား”

ဟု အိမ်မွန်ဆွေ့က လျှောက်ထားလိုက်ပြီး ယမန်နေ့က အခြံအပျက်များကို အစအဆုံး ရှင်းပြလျှောက်ထားလိုက်သည်။

“အိမ်း ... ခုလိုမျိုးကြားရတာ ဘုန်းဘုန်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒကာက လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျောင်းရဲ့ ဝေယျာဝစ္စဆီဆိုလည်း သူရောက်လာကတည်းက အားလုံးအဆင်ပြေလို့ပဲ။ သူ့ဘဝတစ်ကောင်ကြွက် ခိုကိုးရာမဲ့မို့ ဘာဘုန်းတူ ဦးပွင်းက စာရေးပေးလိုက်တာနဲ့ ကျောင်းမှာ လက်ခံခေါ်ယူထားလိုက်တာပဲ”

“ဪ ... အစ်ကို့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မရှိကြတော့ဘူးလား”

“မရှိကြတော့ဘူးကွယ့် ... ဒါကြောင့် ဇာတိမြေက အပြီးအဆုံးထွက်လာခဲ့တာပဲ”

“အင်း ... စိတ်မကောင်းစရာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ...။ ဒကာမလေးအနေနဲ့ ကူညီပေးနိုင်ရင် ကူညီပေးလိုက်ပါဦး။ သူ့ဘဝလေးကို တိုးထက်စေချင်လို့ ဘာဘုန်းလည်း ပြုပျိုးထောင်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒီလိုချည်း ကျောင်းမှာ ကပ္ပိယဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံးနေထိုင်သွားလို့လည်း မကောင်းသေးဘူးလေ”

“ဒါဆို ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တစ်ခုခုရအောင် တပည့်တော်အက်ဒီကို မေးကြည့်ပေးပါမယ့်ဘုရား”

“အိမ်း ... အိမ်း ... သင့်တော်တာပေါ့ကွယ့်”

အိမ်မွန်ဆွေ့က ဆရာတော်ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့လိုက်နောက် ကျောင်းဆောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ မောင်ဘမုန်မှာ အိမ်မွန်ဆွေ့အတွက် ပစ္စည်းများလှူဒါန်းရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီးနောက် မိမိနေရာ ဆွမ်းဆောင်အနောက်ဘက်ရှိ အခန်းလေးသို့ ပြန်သွားနှင့်ခဲ့၍ အိမ်မွန်ဆွေ့အစ်ယောက်တည်း နောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။

“မောင်ရင့်လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုလျှင် လက်ညှိုးနဲ့လက်မကြား အကွာအဝေးဟာ မျှတနေမယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ရင့်ဟာ စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်မယ့် လူတစ်ဦးပဲမယ်။ ဘဝကို လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနေထိုင်လိုစိတ်ရှိမယ်။ အနှောင်အယှက်ကင်းမဲ့ပြီး ပေးကမ်းရက်ရောမှုရှိပြီး နေ့စဉ်ရွှေ့ဆက်ဆံတတ်သူ ဖြစ်မယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်”

“အံ့မယ် ... အံ့မယ် ... ဗေဒကဝိန်ဆရာလိမ့်နဲ့ တွေ့နေကြတာပဲ”

မောင်ဘမုန်နှင့် ကိုဘိုးခက်တို့နှစ်ဦးမှာ ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း မောင်ဘမုန်၏ လက်ဖဝါးကို ကိုဘိုးခက်က ကိုင်လျက်တစ်ဖက်မှ လက္ခဏာအုပ်ကိုဖတ်ကာ ဟောချက်များ ထုတ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟာ ... မနောက်ပါနဲ့ ... အိမ်မွန်ရယ်၊ ကျွန်တော်က မဟုတ်တာကြောင့် မှန်တာပဲပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လူတွေက ကျွန်တော့်ကို မှီတာ တောင်တွက်မြောက်တွက် ကိုဘိုးခက်တဲ့လေ။ အိမ်မွန်နဲ့တွေ့မှပဲ အရာလိမ်ဖြစ်ရတယ်”

“ဟဲ ... ဟဲ ... နောက်တာပါ နှုတ်မည်နဲ့တော့ တကယ်လိုက်သေး ကျွန်မကိုလည်း တွက်ကြည့်ပေးပါဦး ... ဆရာကြီးရယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... အမှန်တွေ ဟောရမယ်ဆိုရင်တော့ လက်ခံနိုင်ခြင်းမှာနော်။ ကျုပ်ကတော့ အမှန်အတိုင်းတွေ့တာ မြင်တာတွေကို ဟောနေတာ။ တစ်ခါတည်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ဟောချလိုက်မှာနော်”

“ကောင်းတာပေါ့ ... ဆရာကြီးရယ်၊ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ သိကြားရတာပေါ့နော်”

၁၆၄ စိုးဝေ

အိမ်မွန်ဆွေက မောင်ဘမုန်ဘေးသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမ၏ ဖွေးနေသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုဘိုးခက်ရှေ့သို့ ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ ကိုဘိုးခက်ကတော့ တကယ့်ဝါရင့်လက္ခဏာဆရာကြီး ဟန်ပန်ဖြင့် လက်ပြင်ပေါ်ရှိ အရေးအကြောင်းလေးများကို လက်ထဲမှ ဘောလံပင်လေးဖြင့် ဟိုထောက်သည်ထောက် လုပ်ကြည့်နေပြီး ...

“ဟောဒီ ... မအိမ်မွန်ရဲ့ မေတ္တာလမ်းကြောင်းလေးက လက်ညှိအောက်ခြေရင်းမှာ အစတည်ပြီး ထွက်လာနေတာကိုကြည့်။ သည်သဘောက အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မျှော်မှန်းချက်ကြီးမားမယ်သဘောကို လွှင့်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီမေတ္တာလမ်းကြောင်းကနေ ဒီလိုခွဲဆင်းလာခဲ့တဲ့ လမ်းခွဲကလေးတစ်ခုက အင်္ဂါဂြိုဟ်အိမ်တွင်းမှာ ‘ခွ’ သဏ္ဌာန်လေးရပ်တည်နေခဲ့တာက အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကံမကောင်းခြင်းသဘောကို ဖော်ပြနေပြန်တယ်”

မောင်ဘမုန်က အိမ်မွန်ဆွေ၏ ညှိုးငယ်သွားသော မျက်နှာထဲကို မျှော်ငေးကြည့်နေရင်းမှ စိတ်အာရုံပြောင်းသွားစေရန် ...

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ပါတော့ ... ကိုဘိုးခက်ရယ်။ ခင်ဗျားလည်း ဗေဒင်ရှု၊ လက္ခဏာရှုဆိုပြီး ပေါက်တတ်ကရတော့ ဟောမနေပါဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ... ဘမုန်မင်းက ငါ့ကို အထင်သေးတာလားကွ ... ငါ ... ငါ ...”

ကိုဘိုးခက်က ပြောလက်စစကား တန်းလန်းဖြစ်သွားကာ မောင်ဘမုန်၏ မျက်စိမှိုတ် မေးငေါ့ပြနေခြင်းကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ဆဲလဲတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ရင်း ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်တာ ...

“အဟမ်း ... ငါဆိုလိုတာက ဗေဒင်လက္ခဏာဆိုတာ သူ့အသက်အပိုင်းအခြားလိုက် လက္ခဏာအရေးအကြောင်းတွေက ပြောင်းလဲနေခဲ့တာကွ။ ငါပြောချင်တာက လက္ခဏာဆိုတာ တသမတ်တည်း စွဲမှတ်ယူလို့ မရဘူးလေ”

“ဟင် ... ဒါဆို ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ... ကိုဘိုးခက်”

စည်းမျဉ်းကမ်းချက်မောင်ဘမုန် ၁၆၅

“ဪ ... ဘာမှလုပ်စရာ မလိုသေးပါဘူး။ အိမ်မွန်ဆွေက အိမ်ထောင်ရှင် မဖြစ်သေးတဲ့ အပျိုစစ်စစ်လေးဆိုတော့ လောလောဆယ် ဒီလက္ခဏာသဘောအရ အမှန်ယူဆလို့ မရနိုင်သေးဘူးလေ”

“ဒါဆို အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးခဲ့ရင်တော့ မှန်မယ်ဆိုတဲ့သဘော ...”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ နောက်ပိုင်း လက္ခဏာအရေးအကြောင်းတွေက ပြောင်းလဲသွားဦးမှာဆိုတော့ အမှန်ယူဆလို့ မရနိုင်သေးပါဘူးဗျာ”

“ဒါပေါ့ ... အိမ်မွန်ရဲ့ ကိုယ်တကယ်လက်ထပ်မယ့် အချိန်ကျမှ သေချာအောင် လက္ခဏာကို ထပ်စစ်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

မောင်ဘမုန်က ကြားမှနေပြီး ဝင်ရောက်ဖြေရှင်း ပြောဆိုလိုက်လေ အိမ်မွန်ဆွေက လက်ခံသဘောပေါက်သွားခဲ့လေသည်။

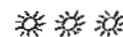
“ကဲ ... ကိုဘမုန်၊ ကျွန်မပြန်ဦးမယ်နော်”

“ကောင်းပြီ ... အိမ်မွန်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး နှုတ်ဆက်ကြရအောင် ငါတော့ လိုက်မပို့တော့ဘူးကွနော်”

ကိုဘိုးခက်၏ အပြောစကားကြောင့် မောင်ဘမုန်ကို အိမ်မွန်ဆွေ ခိုဝေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြီး ဆွမ်းစားဆောင်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ကားပေါ်သို့တက်ကာ စက်နှိုးပြီး ကားဖြူလေးကို ဘုန်းဝင်းထဲမှ မောင်းထွက်ဟန်ပြင်နေစဉ် မောင်ဘမုန်ကို လက်ပြနုတ်ကာ တစ်ရှိန်ထိုးမောင်း နှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အနီး ကြီးကြပ်ပေးနေခဲ့လေသည်။

သည်လို မောင်ဘမုန်၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိမှု၊ အလုပ်ရှင်အပေါ် ဆာစောင့်သိမှုများကို အလုပ်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးမောင်မောင်ဆွေက သဘောကျ ခြင်းနေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လုပ်ငန်းသဘောသဘာဝများအတိုင်း အထစ်ကလေးများကတော့ ရှိနေခဲ့လေသည်။

ယင်းမှာ ပရိဘောဂစက်ရုံကြီးထဲဝယ် လုပ်သက်ရှည်ကြာနေခဲ့ကြ သော အလုပ်သမားများထဲမှ အချို့က ပရိဘောဂလုပ်၍ ထွက်ရှိလာခဲ့သော သစ်တိုသစ်စများကို မသမာသောနည်းဖြင့် ခိုးထုတ်သောအခါတွင် မောင် နန်းနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။

မောင်ဘမုန်က မှန်မှန်ကန်ကန်သမားမို့ မမှန်မကန်သူတို့၏ ငြူစု ဖျတ်ခြောင်းမြောင်းခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ တကယ်တော့ သည်လို လွတ် လပ်လပ် လုပ်ခဲ့ကြရသော ပရိဘောဂစက်ရုံကြီးထဲဝယ် အလုပ်သမား များမှာ လုပ်ငန်းအပေါ် တာဝန်အရ လုပ်နေခဲ့ကြသော်လည်း ပရိဘောဂ လုပ်ငန်းလုပ်ရာမှ ထွက်ရှိလာခဲ့သော သစ်တိုသစ်စများကို အလေအလွင့် ခြင်းမရှိ မောင်ဘမုန်က အနီးကပ်ကြီးကြပ်နေခဲ့မှုကို မကျေမနပ် ဖြစ် ကြသည်။

မောင်ဘမုန်အဖို့ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲက လက်သမားရုံလေးထဲ ပရိဘောဂလုပ်ရသော မိမိတို့၏ အကျဉ်းသားအလုပ်ဆိုင်များတွင် ယခု သမားပြုလုပ်ခဲ့ကြသူများကို သွား၍ သတိရနေမိခဲ့လေသည်။

ယင်းမှာ ပါလစ်ဘုတ်မှ အကျဉ်းသားများသည် ပရိဘောဂပစ္စည်း များ အရောင်တင်ရန် ထုတ်ပေးထားသော ပါလစ်များကို မိမိတို့ ဆွမ်းသောနည်းပညာဖြင့် သုတ်ပြီး ပါလစ်များကို လစ်ပိုပုလင်းငယ် များဖြင့် ခိုးဝှက်ယူဆောင်တတ်ခဲ့လေသည်။

ယင်းပါလစ်ထဲသို့ ဆားခတ်ထည့်လိုက်ပါက အရက်သေစာသောက် ရသလို မူးယစ်ရုံဝေ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ဘုတ်ကိုင်မှ

တစ်နေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ကျောင်းဒုကာကြီးဖြစ်သူ ဦးမောင် မောင်ဆွေနှင့် ဒေါ်အေးသက်မွန်တို့သည် ဆရာတော်ဘုရားအား လှူဖွယ် ဝတ္ထုများဖြင့် လာရောက်ကန်တော့ခဲ့ပြီးနောက် သမီးဖြစ်သူ၏ ပြောပြချက် အရနှင့် ဆရာတော်ဘုရား၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့် ၎င်းတို့ပိုင်ဆွေသဟာ ပရိဘောဂစက်ရုံကြီးထဲတွင် အလုပ်သမားတစ်ဦးအဖြစ် မောင်ဘမုန်၏ တာဝန်ပေး ခိုင်းစေခဲ့လေသည်။

မောင်ဘမုန်ကတော့ မိမိထောင်ထဲမှာနေစဉ် ကာလကတည်းက ထောင်တွင်းအလုပ်ဖက် လက်သမားရုံးတွင် တာဝန်ကျခဲ့သူမို့ လက်သမား အဆိုင်းမှာ နေစဉ် ကူညီလုပ်ကိုင်ရင်း သင်ကြားတတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဆွေသဟာ ပရိဘောဂစက်ရုံဝယ် မောင်ဘမုန် ၏ စည်းကမ်းစနစ်ကျနမှု၊ အလုပ်သမားများအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း မဆက် ဆံဘဲ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆက်ဆံခဲ့မှုကြောင့် အလုပ်သမားများ၏ ချစ်ခင် ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ရရှိခဲ့လေသည်။ အလုပ်ချိန်တွင် လုပ်အားကို

တစ်ဆင့် မန်နေဂျာထံ တင်ပြပြီး ယင်းမှ အဆင့်ဆင့် အလုပ်ဖက်ဌာနများသို့ ဖြစ်သော ထောင်မှူးကြီးရုံးသို့ ရုံးတင်ခံခဲ့ရလေသည်။

ထိုအခါ အမှုဖြစ်စဉ်အကျဉ်းကို စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီး တိုက်ခိုက်မှု အပြစ် ဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေတော့သည်။

သည်လိုအတွေ့အကြုံမျိုးကို ဘဝနှင့်ရင်းပြီး ရရှိနားလည် သဘောပေါက်လာခဲ့သော မောင်ဘမုန်အဖို့ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ကြာရှည်စွာ နေထိုင်ကျက်စားလာခဲ့ရသဖြင့် ပရိဘောဂလုပ်ငန်းလုပ်ငန်း နေသူတို့၏ အထာကို နားလည်သဘောပေါက်နေခဲ့လေသည်။

ဒါကြောင့် ပရိဘောဂလုပ်ငန်းခွင်ထဲတွင် တိတိကျကျ မှန်မှန် ကန် လုပ်ဆောင်နိုင်စေရန် အနီးကပ် ကြီးကြပ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့နိုင်ကြောင်းကြောင့် မသမာသူတို့၏ လုပ်ဆောင်မှုကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ သိရှိလာခဲ့ခြင်းကြောင့် စက်ရုံထဲမှ သစ်တိုသစ်စ ခိုးယူနေသော အဖွဲ့နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

“ဆရာအောင် ... ဒီဘမုန်ဆိုတဲ့ ငနဲက ဝန်ထမ်းချင်းအတွက် သူဌေးအပေါ် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်လွန်းတယ်ဗျာ”

“အေးကွာ ... ငါလည်း ဒီကောင်ကို လေ့လာအကဲခတ်နေတာ ကြာပြီ။ ဟို သူဌေးသမီးလေးနဲ့လည်း သူက ပလူးပလဲ ရင်းရင်းနီရိုနေတော့ ကေန္တ သူဌေးသားမက်လုပ်ချင်လို့ မျက်နှာလုပ်တာနေမှာတဲ့”

“ဟား ... ဟား ... သူဌေးသားမက်ဖြစ်မဖြစ်တော့ မသိသေးဗျာ ... တော်ကြာ သူဌေးခြံစောင့်ခွေး ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ထိုသို့ အလုပ်ဆိုင်းတစ်ခုမှ အလုပ်သမားနှစ်ဦး စောင်းပြောပြောဆိုနေသည်ကို မောင်ဘမုန်က လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေစဉ် ကြားသွားသဖြင့် ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးထံ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ...

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ဝေဖန်နေခဲ့ကြလဲ။ ကျုပ်က လုပ်ငန်းကြီးကြပ်နေတဲ့သူမို့ ကျုပ်တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်တာကို ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့် မကျေနပ်ကြတာလဲ”

“ဟ ... မင်းက ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်ဘော်က ကဲပြောတာကွ”

“နေစမ်းပါဦး ... ကျုပ်က ဘာတွေများ ကဲနေခဲ့လို့လဲ”

“ဘာမကဲရမှာလဲ ... တို့လုပ်ငန်းခွင်ထဲက ပိုထွက်လာတဲ့ သစ်တိုတွေဟာ တို့ခံစားသင့်တာပေါ့။ မင်းက သူဌေးကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ပြောတော့ ဖမ်းဆီးသိမ်းနေခဲ့တာ တို့အတွက် ဆူးငြောင့်ခလုတ် ဖြစ်နေတာကွ”

“ဒါက ကျုပ်က အလုပ်သမားတွေရဲ့ အင်ချပ်ပဲ။ ကျုပ်မှာ ဖမ်းဆီးခွင့်ရှိတယ်လေ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ကြက်တူရွေးက တော်တော်ရယ်တော်တော် ကဲနေခဲ့တော့။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ဟာကြီး နေဘူးလားကွ”

“မင်း ... ဘာလူပါးဝစကား ပြောတာလဲ”

“လူပါးဝတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းကိုရိုက်ချင်လို့ လက်ယားနေတာပဲကွာ။ နားလည်လား”

“ဟ ... ဒါဆိုလည်း စိန်လိုက်လေ။ ကျုပ်ကလည်း ဘွားခတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ လာလေ ...”

မောင်ဘမုန်က စိန်ခေါ်စကားပြောလိုက်သဖြင့် အလုပ်သမားနှစ်ဦး ကျေနပ်ဖြစ်သွားကာ တစ်ဦးက အလစ်မှ တုတ်ဖြင့် ဝင်ရိုက်လိုက်တိုက်လိုက်တစ်ပတ်လှည့် ရှောင်ပေးလိုက်ပြီး အရှိန်လွန်ထွက်သွားခဲ့စဉ် မောင်ဘမုန်က ရှူတိုလက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ထည့်လိုက်၍ မှောက်သွားခဲ့လေသည်။

“ကဲကွာ...”

နောက်တစ်ဦးက သူ့အဖော်ဖြစ်သူ ထိသွားခဲ့သည်ကို မကျေနပ်၍ အလစ်ဝင်တိုက်ပြီး လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်စဉ် ဘယ်လက်ဖြင့် တိုက်ပြီး ညာလက်သီးပြင်းတစ်လုံးကို မျက်နှာဆီပစ်သွင်းလိုက်သော ...

၁၇၀ စိုးဝေ

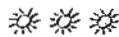
“ဝှစ်”

နောက်မှ အလစ်ဝင်တိုက်လာခဲ့သူမှာ မောင်ဘမုန်၏ တစ်ယောက်တည်းသော လက်သီးချက်ပြင်းပြင်းကြောင့် မြေပြင်ပေါ် မှောက်သွားခဲ့တော့သည်။

ထိုသို့ မောင်ဘမုန်၏ သတ္တိ၊ ဗျတ္တိရှိမှု တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ရိုးရိုးသားသား နေထိုင်တတ်မှုများအပေါ် လေးစားယုံကြည်ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မောင်ဘမုန်၏ စည်းရုံးရေးကောင်းမှု အလုပ်သမားတွေအပေါ် စာနာထောက်ထားမှုတို့ကြောင့် လေးစားကြည်ခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ပြင် အလုပ်ရှင်သူဌေးအပေါ်မှာ အလုပ်သမားများအတွက် ခွင့်များကို ခေါင်းခံပြီး ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်တောင်းဆိုပေးခဲ့ကြောင့် အထင်ကြီး လေးစားသွားခဲ့ကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ အလုပ်သမားတွေကြား လေးစားဖွယ်အတုယူဖွယ်ကောင်းသော မောင်ဘမုန်၏ လုပ်ကိုင်ရည်များက အလုပ်သမား၏ ပါးစပ်ဖျားဝယ် ချီးကျူးထောပနာ နေခဲ့ကြလေသည်။

[၆]

“တိ ... တိ ...”

ရေကျော်မီးပွိုင့်လမ်းဆုံမှာ စံပယ်ပန်းကုံးလေးတွေကို လက်မှာ ချဲ့တိုင်းပြီး ကားများကို လိုက်လံရောင်းချနေခဲ့တဲ့ ညိုညိုတစ်ယောက် နောက်ဆက်နားဆီမှ ကား ဟွန်းသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဟင် ... အစ်ကို”

အဖြူရောင် ဟိုင်းလက်စံကားလေးထဲမှ မောင်ဘမုန်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်သွားခဲ့ပြီး ...

“အစ်ကို ... ဘယ်ကနေ မျက်စိလည်လာတာလဲ”

“ညိုလေးကို မတွေ့ရတာကြာလို့ လာတွေ့တာပါ”

“တော်ပါ ... အစ်ကိုရယ်၊ ညိုလေးကို မေ့သွားပြီလားလို့”

“မမေ့ပါဘူး ... ညိုလေးရယ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ယုံရမှာလား ... အစ်ကိုရယ်”

“တကယ်ပါ ... ညိုလေးရယ်၊ အချိန်ရရင် ဘုန်းကြီးကောင်းကို

ခေါ်ခဲ့နော် ... အစ်ကိုစောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကို။ ညိုလေး၊ ဒီလက်ကျန် စံပယ်ပန်းရောင်ပြီးရင် လာခဲ့ပါမယ်။ စောင့်နေနော်”

မောင်ဘမုန်က ညိုညိုကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ ကားကို မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်ဘုရား ကျောင်းတော်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ပြီး နိုက်လျှောက်ထားခဲ့ပြီးနောက် ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်နောက်ဘက်နားရှိ ကပ္ပိယကြီး ကိုဘိုးခက်ထံ ဝင်တွေ့ခဲ့လေသည်။

“ဟဲ့လို ... ကိုဘိုးခက်”

ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ပေါ်တွင် မဟာဘုတ်ခွင်များ အခါတိုင်နှင့်များ ရေးချပြီး ဗေဒင်တွတ်ချက်နေသော ကိုဘိုးခက်အား နှုတ်ဆက်လိုသည်။ ကိုဘိုးခက်တစ်ယောက်မှာလည်း ဗေဒင်ပညာရပ်များ လေ့လာတွတ်ချက်နေရာမှ အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“အိုး ... လူကလေး ... မောင်ဘမုန်၊ မိတ်ဆွေကြီး ... ကောင်းတယ်နော်”

“ကျန်းခံသာလို့ မာပါရဲ့ဗျာ”

“နေဦး ... နေဦး ... မောင်ရင်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ကျွန်ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင် အခါတိုင်ထူကြည့်နေတာ။ ဒါနဲ့ မောင်ရင်ဘမုန်ဆိုတော့”

“ကြာသပတေးသားပေါ့ဗျာ”

“အို ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... ကြာသပတေးသားဆိုတော့ အင်း ...”

ကပ္ပိယကြီးကိုဘိုးခက်က စာရွက်ပေါ်မှာ ဘောလ်ပင်နှင့် အခါတိုင်ထူလိုက်ပြီးနောက် ...

“အင်း ... မောင်ရင်က ကြာသပတေးသားဆိုတော့ တနင်္ဂနွေဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ စနေက တိုင်ခြေပျက်ခိုက်မှာကျနေတော့ အလုပ်ထဲမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုကြုံပြီး ကံမကောင်းရင် ထောင်တန်းရင်ဆိုင်ရဖို့ မြင်နေတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အဓိပတိတိုင်ထိပ်မှာ တနင်္လာနံရံရှိနေတော့ ငွေနံအကျိုးပေး အဆင်ပြေနိုင်ပေမယ့် ပြဿနာရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် တနင်္လာနံပစ္စည်း

ထဲကဲ့ ကံကော်ညွန့် ၉ ညွန့် ဘုရားမှာ (၉) ရက်တိတိကပ်လျှာ ပူဇော်ပြီး ခြောက်ရက်ပတ်လုံးစိပ်ရမယ်။ ဒါမှ အန္တရာယ်ကင်းပြီး လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အဆင်ပြေလို့ လာဘ်လာဘာတွေ ကံကောင်းလာနိုင်မယ်”

“ဟား ... ဟား ... ကိုဘိုးခက်ကြီးကတော့ဗျာ ... တကယ်တော့ကပ်နီကြီးလို ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာညွန့်ကြီးဟောချက်အတိုင်း ကျွန်တော်မျိုး လုပ်ဆောင်ပါမယ်ဗျာ”

ထိုစဉ် ကျောင်းခန်းပြင်ပဖက်မှနေ၍ ...

“အစ်ကို ... အစ်ကိုဘမုန်”

ညိုညို၏ ချိုသံလွင်လွင်လေးဖြင့် လှမ်းခေါ်နေသည့်အသံကို ကြားရသဖြင့် ...

“လာလေ ... ညိုလေး၊ ဒီမှာ ကိုဘိုးခက်ကြီးနဲ့ စကားပြောနေကြလေ”

ညိုညိုက ကျောင်းဆောင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့ပြီး ကိုဘမုန်ဘေးမှာ ခိုင်လိုက်သည်။ ကပ္ပိယကြီး ကိုဘိုးခက်က အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်မိလိုက်ပြီးနောက် ...

“ကဲ ... ကဲ ... အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦး။ ငါတို့ဘုရားတစ်ဆူနဲ့ ရေခွေး သွားယူလာခဲ့ပေးမယ်။ ဧည့်သည်လည်း ရောက်နေပြီပဲ”

“ရပါတယ်ရှင်”

“နေပါစေ ... ကိုဘိုးခက် ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့တယ်ဗျာ”

“ဟ ... ဘယ်နှယ် ဒုက္ခရမှာလဲ ... သူခံကွ။ မင်းက စကားအေးဆေးဆေးပဲ ပြောနော်။ ဟိုဒင်းဟိုဟာ ...”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ ကိုဘိုးခက်ကလည်းဗျာ”

ညိုညိုကတော့ မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် ပန်းနုရောင်သန်း၍ ရှက်သွေးနေခဲ့သည်။ မောင်ဘမုန်ကတော့ ကိုဘိုးခက်ကြီးရဲ့ နောက်ပြောလိုက်သောစကားများအတွက် ညိုညိုအပေါ် အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

၁၇၄ - စိုးဝေ

“ညိုလေး ... ပန်းတွေရောင်းလို့ ကုန်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကုန်သွားပါပြီ ... အစ်ကို”

“ညိုလေးမေမေကော နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ ... အစ်ကိုရယ်၊ သက်သာလိုက် နေမကောင်းလို့

နဲ့ တရှောင်ရှောင်ပါပဲ”

“အင်း ... ညိုလေးလည်း စားဝတ်နေရေးအတွက် ပန်းရောင်း
လိုက်၊ အမေကို ပြုစုလိုက်နဲ့ သိပ်ပင်ပန်းနေမှာပဲနော်”

“ဒီလိုပဲပေါ့ ... အစ်ကိုရယ်”

မောင်ဘမုန်က ညိုညို၏ ညှိုးငယ်နေသောမျက်နှာလေးကို တစ်
မက်မက် ငေးမောကြည့်နေရင်း စိတ်ကိုတင်းကာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်
ပြီးသလို ...

“ညိုလေး စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် အစ်ကို တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ... အစ်ကို”

“ဟိုလေ ... ကိုယ် ညိုလေးကို လက်ထပ်ချင်တယ်။ တကယ်
ပါ။ ကိုယ်မှ ခံစားရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ညိုလေးကို စတွေ့ကတည်းက
က အစ်ကိုရင်ထဲမှာ စွဲလမ်းချစ်ခင်နေခဲ့တာပါ”

“အစ်ကိုရယ် ... ညိုလေးတို့ဘဝက ဆင်းရဲပါတယ်”

“မဟုတ်တာ ... ညိုလေးရယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားမှာ ချစ်ခြင်း
ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက် မရှိပါဘူးကွယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ လူများက
နှလုံးသားရှိကြသူချည်းပါပဲကွယ်”

“ညိုလေးကတော့ အစ်ကိုအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ ဒါ
မဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဪ ... ဒါပေမဲ့ ညိုလေးတို့သားအမိရဲ့ ခါးသည်းလှတဲ့
ထဲမှာ အစ်ကိုကို မနှစ်မွန်းစေချင်ပါဘူး”

“ညိုလေးရယ် ...”

စည်သူနု၊ ကမ္ဘာ့မောင်ဘမုန် - ၁၇၅

မောင်ဘမုန်က ညိုညို၏ ညိုတုတ်တုတ်လက်ကလေးကို လှမ်းယူ
ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“အစ်ကိုမေတ္တာကို ယုံပါ ... ညိုလေးရယ်။ အစ်ကို ညိုလေးကို
သက်တာထာဝရအတွက် လက်တွဲစောင့်ရှောက်ပေးသွားပါမယ်။ အစ်ကို
ညိုလေးအခု အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေနေပြီပဲ။ ညိုလေးတို့သားအမိကို တင့်
တင်တင့်တယ်ဖြစ်အောင် ထားပေးမှာပါ။ အစ်ကိုကို ယုံပါနော်”

“ယုံပါတယ် ... အစ်ကိုရယ်”

ညိုညို၏ အဖြေစကားကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်ဘမုန်က ဝမ်းသာ
သွားခဲ့ပြီး ညိုညိုရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့
လိုက်သည်။

“အဟမ်း ... အဟမ်း ...”

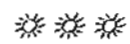
ကိုဘိုးခက်က အဆောင်ခန်းပေါ် လှမ်းအဝင် မြင်လိုက်ရသော
အကောင်အထည် ချောင်းဟန်အသံပြုလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ဦး
တစ်ဦး ဖက်တွယ်ထားနေရာမှ လူချင်းခွာလိုက်ကာ ကိုယ်ရှိန်သတ်နေ
သည်။

“ရုပ်ရှင်ကားကတော့ တကယ်ကို အသက်ပါတာပဲကွာ။ မင်းသား
အမိမီး နှုတ်ဆက်ခွဲခွာခါနီးအတိုင်းပဲ မချင်မရဲ ဖြစ်နေပုံကုန်တာပဲ”

“ဟာ ... ကိုဘိုးခက်ကလည်းဗျာ ... ပေါက်ကရ မပြောစမ်း
နဲ့ ညိုလေးက ကျွန်တော့်ရဲ့မေတ္တာကို လက်ခံလိုက်လို့ ဝမ်းသာပျော်မြူး
နေတာပါဗျာ”

“ဟေ ... ဒါဆို ဘယ်ဆိုးလိုတုံး။ ငါ့မောင်ကြီး ကံစာတာတွေ
အလောဓိကပဲ။ ကယ်ရီအွန် ... ဆက်လုပ် ... ဆက်လုပ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုဘိုးခက်ကြီးက အခန်းဝမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွား
သော မောင်ဘမုန်နှင့် ညိုညိုတို့ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ သဘောကျချင်မြူးစွာ တစ်ဦး
တစ်ဦး ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့သော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်လျက် ရယ်မောနေ
သည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဆွေသဟာပရိဘောဂစက်ရုံပိုင်ရှင် ဦးမောင်ဆွေနှင့်အတူ မန်နေဂျာရုံးခန်းထဲရှိ မီးခဲသေတ္တာကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးနေခဲ့ကြသည်။

“ဘာတွေပါသွားသေးသလဲ ... ဦး”

“မီးခဲသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ငွေဆယ်သိန်းလောက် ပါပါတယ်”

“ဒါဆို အတွင်းလူထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဖောက်သွားများလား”

“ဦးလည်း မတွေးတတ်အောင်ပဲကွယ်”

“အင်း ... ကြည့်ရတဲ့ပုံစံကတော့ ဝါရင့်ဖောက်ထွင်းစိစွာ ယောက်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ။ အတွင်းလူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေါင်းကြစည်ထားပုံရတယ်”

“အတွင်းလူထဲမှာတော့ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့လူ မရှိသလောပဲ။ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဆို ဦးအလုပ်သမားတွေကို လူစုပြီး တစ်ဦးချင်း စစ်ဆေးသွားအံ့ ဒီကို အားလုံးခေါ်ပေးပါ”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ရဲလုပ်ငန်းစနစ်ကုန်စင်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး သေတ္တာပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ခြေရာလက်ရာ ကျန်ရစ်မှုရှိမရှိ အသေးစိတ် စစ်ဆေးပြီးနောက် မီးခဲသေတ္တာဘေးနားရှိ ဆေးလိပ်တိုလေးတစ်တို မသက်သာဖွယ်တွေ့ရှိရ၍ သိမ်းဆည်းပြီး သက်သေခံအဖြစ် ထားရှိခဲ့သည်။

“လူအားလုံးတော့ စုံပါပြီ။ အဲ ... အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဘုန်းတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပါတယ်”

“ဒီလူက ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ မနေ့ကတည်းက ထွက်သွားခဲ့တာ ညကလည်း ရောက်လာခဲ့ဘူး”

“ဒါဆို ဒီလူကို အဓိကထားစစ်ဆေးသွားရမှာပဲ။ အခင်းဖြစ်ပွားချိန် ညက ပျောက်နေခဲ့တယ်ဆိုတော့”

ထို့နောက် အလုပ်သမားများအား တစ်ဦးချင်း စစ်ဆေးနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မောင်ဘုန်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ညဘက်ကပ္ပိယကြီး ခုတ်နှင့်အတူတူ အိပ်နေခဲ့၍ နောက်တစ်နေ့မှ စက်ရုံပြန်ရောက်လာသည်။

“နေစမ်းပါဦး ... မနေ့ညက ခင်ဗျား ဘယ်မှာရှိလဲ”

“ပုဇွန်တောင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုဘိုးခက် တို့တူ ရှိနေပါတယ်”

“ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မတွေ့ကြရတာကြာပြီမို့ စကားပြော နှုတ် ညဉ့်နက်သွားလို့ မပြန်ဖြစ်ဘဲ အိပ်နေခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ကိုဘုန်းရယ်၊ မှန်မှန်ပြောနော်။ ခင်ဗျားက အခင်း ဖြစ်ရာ စက်ရုံထဲက ပျောက်နေတာဆိုတော့ ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

“တကယ်ပါ ... ဆရာ၊ မယုံရင် ကိုဘိုးခက်ကို ခေါ်မေးကြည့်ပါ။ ခင်ဗျား သူနဲ့အတူတူ ရှိနေခဲ့တာပါ”

၁၇၈ ဦးစိုးဝေ

“ဒါတော့ ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့ဗျာ။ သူ့ခိုးက ခိုးပါတယ်လို့ မလဲ လိမ်ပြောတတ်ကြတာချည်းပဲ။ ရော့ ... ကိုဘမုန့် ခင်ဗျားကြိုက်တာ တဲ့ ဆေးလိပ်လေး သောက်ပါဦးဗျ”

“နေပါစေ ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျ ... ခင်ဗျား ဟန်ဆောင်နေတာများလား၊ ခင်ဗျား ဆေးလိပ်သောက်တတ်ပါတယ်နော်”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ထံမှ ရဲအရာရှိဖြစ်သူက အိတ်ထဲမှ နွားတံဆိပ်ဆေးလိပ်လေးအား မောင်ဘမုန့်ရှေ့သို့ ပစ်ချပြလိုက်ရင်း ...

“ဒါ ခင်ဗျားသောက်နေကျ ဆေးပေါ့လိပ် မဟုတ်ဘူးလား။ သေချာကြည့်ပါဦးလေ”

မောင်ဘမုန့်က ဆေးပေါ့လိပ်လေးကို ကောက်ယူပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ဆေးပေါ့လိပ်လေးမှာ ဖင်စီခံနားရောက်ခါနီးထိ တိုနေပြီး တံဆိပ်မှာ နွားတံဆိပ်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်နေခဲ့ရလေသည်။ ဆေးလိပ်ဖင်မှာ သူ့ကိုက်ရာရှိနေသည်။

“ကျွန်တော့်ဆေးပေါ့လိပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း တကယ်ဆေး လိပ်မသောက်ပါဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ကိုဘမုန့်ကတော့ တကယ်ကို မှင်တယ်ဗျာ။ ညာမနေချင်စမ်းပါနဲ့လေ။ ခင်ဗျား မီးခံသေတ္တာထဲက ငွေတွေကို ဖောက်ထွင်းယူခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဗျာ ...”

“ဗျာမနေနဲ့ ...။ ခင်ဗျားမီးခံသေတ္တာထဲမှ ထည့်ထားတဲ့ ဆယ်သိန်းလောက်ကို သော့တူနဲ့ ဖွင့်ယူသွားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ ... ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါဗျာ ... ကျွန်တော်တကယ်မယူပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားမယူရင် ဘယ်သူယူမလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး ... ဆရာရယ်”

စည်သူရဲကန်မောင်ဘမုန့် ၁၇၉

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ရုံးခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းများအား ချွေငြိမ်းနှောက် ဖောက်ထွင်းခံရသော မီးခံသေတ္တာအား ဓာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်းတင်ခြင်း၊ ဖြေပုံရေးဆွဲခြင်း၊ အခင်းဖြစ်နေရာအား သေချာတိုင်းထွာ ဆိုသားခြင်းများကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် ...

“ကိုဘမုန့် ... လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားကို မသင်္ကာဘူးနဲ့ မိမိမှာပဲ။ ဆော့ရီးပဲဗျာ။ အခင်းဖြစ်ချိန်မှာ ခင်ဗျားက ပျောက်နေခဲ့တာ တော့ ကျုပ်တို့နဲ့ စခန်းလိုက်ခဲ့ပြီးမှပဲ အသေးစိတ် စစ်ဆေးရဦးမယ်”

“ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတာလား။ ကျွန်တော် တကယ်မယူဘူး ... ဆရာရယ်။ တကယ်ပါ”

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ။ အမှုမှန်မပေါ်မချင်း ကျုပ်တို့ကတော့ ခင်ဗျားကို ယာယီဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းစစ်ဆေးရမှာပဲ”

မောင်ဘမုန့်တစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားခဲ့လေသည်။ အခြေအနေက ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။ မပြေးသော်လည်း ကံရာရှိဆိုသလို မိမိကလည်း မနေ့က ညိုညိုနဲ့တွေ့ပြီး ချစ်အဖြေရ ညို ဝမ်းသာကြည့်နူးနေခဲ့ပြီး ကိုဘိုးခက်နဲ့အတူ ညအိပ်နေခဲ့လေသည်။

“ဦး ... လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲစခန်းမှာ လိုအပ် လေးတွေ ဆက်လက်စစ်ဆေးနိုင်ဖို့ ကိုဘမုန့်ကို စခန်းခေါ်သွားရပါ သေးမယ်”

“မောင်ဘမုန့်အံ့နေနဲ့ တကယ်တရားခံစစ် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့တို့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီသူငယ်က တကယ် လူရိုးလူကောင်းပါ။ ကိုဘမုန့်မှာလည်း သူရောက်လာမှ ပိုတိုးတက်လာခဲ့တာဆိုတော့ ဦးတို့ စိတ်ကောင်းပါဘူးကွယ်”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် ဒုရဲအုပ်အား စက်ရုံပိုင်ရှင် ဦးမောင်မောင်ဆွေမှ ထောက်ပံ့ ပေးပြောဆိုနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အိမ်မွန်ဆွေကပါ မောင်ဘမုန့်ကို ထိတ်ခတ်ဖမ်းဆီး ပြီးရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်ရန် ပြင်ဆင်နေခဲ့သဖြင့် ကိုဘမုန့်အားပေးနှစ်သိမ့်နေခဲ့သည်။

[၈]

“အစ်ကို ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

“ကိုယ်လည်း မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲ ... ညှိလေးရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ... အစ်ကိုရယ်၊ တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်၊ တစ်နေ့တော့ အမှုမှန်ပေါ်မှာပါ။ အစ်ကို ဒီအမှုကို မကျူးလွန်ဘူးဆိုတာ ညှိလေးယုံပါတယ်”

မောင်ဘမုန်ကတော့ အရာရာကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မိမိအား စက်ရုံအတွင်းမှ ငွေများ ဖောက်ထွင်းခံနေရသည့်ကိစ္စ အပေါ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေ၍ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးနေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် မိမိမှာလည်း ရာဇဝတ်မှတ်တမ်းက ရှိနေသောကြောင့် မပြေးသော်ကံရာရှိနေခဲ့လေသည်။

ဒါကြောင့် အမှုမှန်မပေါ်ပေါက်မချင်း မိမိကတော့ တရားခံဘဝဖြင့် ဒုက္ခခံနေရဦးမည်။ ညှိညှိတစ်ယောက် ရဲစခန်းအချုပ်မှာ မိမိအား လာရောက်တွေ့ဆုံ အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးခဲ့သဖြင့် ကျေနပ်ဝမ်းသာနေခဲ့သည်။ မိမိအပေါ်တွင် အစစအရာရာ အနစ်နာခံပြီး ချစ်ခင်လာခဲ့သူမို့ မောင်ဘမုန်အတွက် အားထားကိုးကွယ်ရာ ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ယုံကြည်ခဲ့သည်။

စဉ်းစားကမ်းမှန်မောင်ဘမုန် - ၁၁၁

“ခင်ဗျားကတော့ ဖောက်ထွင်းမှုမှာ မသင်္ကာမှုနဲ့ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခံနေရတယ်နော်။ တကယ်ဖောက်ထွင်းတဲ့ကောင်ကတော့ ဘယ်နေရာက အမှုကြံလာခဲ့တယ် မသိဘူး။ ခုတလော ရေလျှံနေတယ်ကွ”

“ဘယ်ကကောင်လဲကွ”

မောင်ဘမုန်တစ်ယောက် မိမိစက်ရုံသို့ မသွားဖြစ်ခဲ့သည့်ညကျမှ ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို စိတ်ထဲမှာ မကြေမလည်ဖြင့် သို့လောသို့လော စဉ်းစားနေစဉ် အချုပ်ကျတရားခံတစ်ဦးက အနားမှ စကားစလာသဖြင့် ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟို ... လက်ပွားစိန်ဝင်းဆိုတဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်ကောင်ပေါ့”

“ဟာ ...”

မောင်ဘမုန် ခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ချက် လက်ခနဲ ပေါ်လာသဖြင့် ထက် ဖျောက်တစ်ချက်တီးလျက် အစောင့်ရဲသားလေးအားခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ စခန်းမှူးနဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းခဲ့လေသည်။ စခန်းမှူးအဖွဲ့သို့ အစောင့်ရဲလေးမှ ခေါ်သွားခဲ့ပြီး စခန်းမှူးက သူ့ရှေ့စားပွဲမှာ ထိုင်စေသည်။ မောင်ဘမုန်က သူသိထားခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခုအား တင်ပြပြောဆိုခဲ့သဖြင့် စခန်းမှူးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေရာမှ ...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆို ဒီကောင်ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကျုပ်တို့ဘက်က စောင့်ကြည့်နေဖို့လိုတယ်။ ဒီကောင်းတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ လူဆိုးဆယ်ယောက်လွတ်လာတာကို ကျုပ်တို့လည်း မလိုလားပါဘူး။ အမှုမှန်ပေါ်အောင် အမြန်ဆုံး စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ... စခန်းမှူးကြီးရယ်”

မောင်ဘမုန်အား အစောင့်ရဲတပ်သားလေးမှ အချုပ်ခန်းဆီ ပြန်ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီး ထည့်ထားခဲ့လေသည်။

“ဆရာမောင်ဆွေ ... ဒီကိစ္စမှာ သတင်းအချက်အလက် မပြည့်စုံနုနုကန်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆရပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့မှာ အမှုအကျိုးအမြင်လည်း ဝင်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ သက်ဆိုင်ရာ အပိုင်ရဲစခန်းတွေကို

၁၈၂ စိုးဝေ

လှမ်းဆက်သွယ်ပြီး လက်ပွားစိန်ဝင်းရဲ့ သတင်းထောက်လှမ်းစို့တော့ မယ်ဗျာ”

“စိတ်ချပါ ... စခန်းမှူး။ ကျွန်တော်ပဲ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက် လိုက်ပါမယ်”

“အေး ... အေး ... အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်အောင် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စခန်းမှူး”

လူဆိုးထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး မောင်ဆွေက စခန်းမှူးရုံးခန်းမှ ထွက်ခွာ လာခဲ့ပြီး အကျဉ်းထောင်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အကျဉ်းထောင်မှ ထွက် ကျနေခြင်းရှိမရှိ လက်ပွားစိန်ဝင်း၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်းကို ဖော်ထုတ် စုံစမ်းလိုက်သောအခါ ထောင်မှ လွန်ခဲ့သောနှစ်လခန့်က လွတ်မြောက်သွား ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရလေသည်။

လက်ပွားစိန်ဝင်းနေထိုင်လျက်ရှိသော လှိုင်သာယာဘက်သို့ သွား ရောက်စုံစမ်းရာမှ လက်ပွားစိန်ဝင်း သွားတတ်သောနေရာများကို သိရှိလာ ခဲ့လေသည်။ စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ခုဝယ် လက်ပွားစိန်ဝင်းနှင့် တွေ့ နှစ်ယောက်တို့ အရက်အတူတူ ထိုင်သောက်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရလေတော့ သည်။

ပြင်ပတစ်နေရာမှ ခါးတွင် ချိတ်ထားသော စကားပြောစက်ထောင့် ဖြင့် လှမ်းဆက်သွယ်လိုက်လေသည်။

“ဟဲလို ... စခန်းမှူးလား။ သားကောင်ကို တွေ့နေပြီ။ ဟုတ်ကဲ့ ... ဆက်လက်စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ ... ဆက်လိုက် သွားပါမယ်”

စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်နေရာဝယ် အရပ်ဝတ် အရပ်စားဖြင့် ရုပ်ဖျက်ဝတ်စားထားသော ရဲတပ်ကြပ်ကြီးမောင်ဆွေတစ်ယောက် ဘီယာ တစ်ဖန်ခွက်မှာပြီး အာလူးကြော်ဝါးကာ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို ထေ့ လာအကဲခတ်လိုက်ပြီး ဘီယာမော့နေလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ဆရာအောင် ကျုပ်တို့လုပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စ မရှိဘဲ

စည်းမျဉ်းကမ်းမန်မောင်ဘုန်း

လားဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း ဒီကောင်ကို ပညာပေးချင်နေတာ ကြာပြီ။ ကျုပ် ကို တောရမှာ ဒုက္ခရောက်အောင် ဒီကောင်ပဲ ဖန်တီးခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုစိန်ဝင်းရဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဆိုလည်း ဆော် ချင်နေတာ။ ကျုပ်တို့က အခဲမကြေပါဘူး။ ဒီကောင်ကို ရာဇဝင်ကြေး ဆန်ချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ ခုမှပဲ ခွင့်တည့်သွားတော့တယ်”

“ဟား ... ဟား ... လူတတ်ကြီးလုပ်ချင်နေတဲ့ကောင် ခံရတာ ဆောင် နည်းသေးတယ်။ ဟေ့ ... ဘီယာတစ်ဂျား ထပ်ယူလာဦးကွ”

လက်ပွားစိန်ဝင်းတစ်ယောက် သူ့နောက်ကြောင်းကို မည်သူမျှ မသိဘူးဟူသောပုံစံဖြင့် ငွေကို ရေလို ဖောဖောသီသီ သုံးနေခြင်းဖြစ်လေ သည်။ ဘီယာကို မော့လိုက် လက်ထဲမှ သူ့အနှစ်မြို့က်ဆုံး နွားဆေးပေါ့လိပ် ကို ဖွာလိုက်နှင့် ပီတိဖြစ်နေသည်။

လူဆိုးထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး မောင်ဆွေတစ်ယောက် သန့်စင်ခန်းဆီ ဆောင်မလည် အပေါ့သွားဟန် ထွက်သွားခဲ့ပြီး သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်း ပို့လိုက်လေသည်။

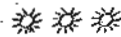
မကြာမီ ဆိုင်ရှေ့သို့ ရဲပိုင်ယာလက်ကားတစ်စီး အပြင်းမောင်းနှင် သွားရုံလာခဲ့ပြီးနောက် ကားထဲမှ စခန်းမှူးနှင့်အတူ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်လေးဦးခန့် ထွက်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် လက်ပွားစိန်ဝင်းက အုတွေအကြုံရှိနေသူပီပီ ကားဆိုက် ကနည်းက ဆိုင်နောက်ဘက်ဆီ တစ်ဟုန်ထိုးထွက်ပြေးရန် ပြင်ဆင်လိုက် ကြသော် တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ဆွေက ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ..

“ဟေ့လူ ... မပြေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံ”

“မင်းက မဆီမဆိုင် ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ။ ကဲကွာ ...”

လက်ပွားစိန်ဝင်းက ဘီယာမူးမူးနှင့် လက်သီးရွယ်ပြီး ထိုးလိုက် ကြည့်အနေနဲ့ နှိပ်မိနေသော တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ဆွေက လျှပ်တစ်ပြက် ကိုယ်ကိုယ့်ရှောင်လိုက်ခါ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိမ်လိုက်ပြီးနောက် ခါးကြားမှ ကတ်ထုတ်ကာ ခတ်နှိပ်ဖမ်းဆီးလိုက်လေတော့သည်။

စခန်းမှူးကြီးက လန်ဒန်စီးကရက်ကို ပီးညီကာ တစ်လိပ်တို
မောင်ဘုန်းအား ပေးလိုက်စဉ် ...

“ဟာ ... ကျွန်တော် မသောက်တတ်ပါဘူး ... ဆရာရယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ပေသားပဲ ဒီနေရာမှာ အမူပေါ်
ခေါက်ဖို့ လမ်းစတစ်ခုရခဲ့တာက မိခင်သေတ္တာဘေးနားက နွားဆေးလိပ်တို
ဆေးတစ်တိုဟာ ဖောက်ထွင်းနေစဉ်မှာ ဖောက်ထွင်းသမားက ကျန်နေခဲ့
တာကို လေ့လာသိရှိခဲ့ရလို့ ကိုဘုန်းကို ဆေးလိပ်တိုက်စစ်ဆေးတုန်းက
ငြင်းပယ်ခဲ့တာတွေတော့ ဖောက်ထွင်းသမားဟာ ကိုဘုန်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆို
တာ သိလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ကို လုံးဝ
မသောက်တတ်ခဲ့တာပါ”

“ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်တို့က ဆေးပေါ့လိပ်ကိုက်ပြီး ဖောက်ထွင်း
ဆတ်တဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုးတွေရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာစစ်စမ်းနေတုန်းမှာ
ကိုဘုန်းနဲ့ လက်ပွားစိန်ဝင်းတို့ရဲ့ ကျောင်းတော်က ရန်စရှိခဲ့တာ၊ တစ်ဖန်
ဆက်ရုံထဲက အလုပ်သမားနှစ်ဦးနဲ့ ဒိုက်ရန်ဖြစ်ခဲ့တာ ဒီရန်ကြေးရန်စတွေ
ကြောင့် ကိုဘုန်းအပေါ် ချောက်ချခဲ့မှန်း ခိုင်မိလာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... စခန်းမှူးကြီး၊ ဒီလက်ပွားစိန်ဝင်းဟာ ကျွန်
တော် ထောင်ကျနေခဲ့စဉ်က စားအိုးစားဖက် ခင်မင်ရင်းနှီးနေခဲ့ကြပေမယ့်
အပြင်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်နေခဲ့တာကို မျက်ဝါး
ဆင်ထင် တွေ့မြင်လျက် တာဝန်မဲ့ရှောင်ထွက်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်တာကြောင့်
တာဝန်သိသိနဲ့ မိတ်ဆွေရန်သူသဘောမထားနိုင်ဘဲ ခဆောင်ရွက်ခဲ့လို့ ရန်ငြိုး
သွားတာ ခံရတာပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ကိုဘုန်းရယ် ကိုယ့်အပေါ်မှာ အခွင့်အရေး
ဆုန်း အကောက်ကြသွားခဲ့လို့ ခုလို အတွင်းလူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး လက်ထောက်
အဖေခံလို့ ဖောက်ထွင်းသွားနိုင်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... စခန်းမှူးကြီး၊ ဒီအလုပ်ဆိုင်ထဲက အလုပ်
သမားနှစ်ဦးကလည်း တာဝန်မဲ့ သစ်တိုသစ်စတွေ ခိုးထုတ်နေခဲ့တာကို

[၉]

“ကိုဘုန်း ... ခင်ဗျား ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာမှ သံသယ
ဖြစ်စရာမရှိတော့လို့ သွားလိုရာ သွားလို့ရပါပြီဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... စခန်းမှူးကြီးရယ်”

“နီး ... နီး ... ကိုဘုန်း၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ကသာ
ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ။ ခုလို တာဝန်သိပြည်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ သတင်း
ပေးခဲ့တဲ့အပေါ်မှာ ကျုပ်တို့က လိုက်လံဆောင်ရွက်ဖြေရှင်းခဲ့လို့လည်း ခုလို
အချိန်တိုတိုနဲ့ အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... စခန်းမှူးကြီးတို့ရယ်၊ နိမ့်ဆို ထောင်ကြီးချုပ်
ထဲကို ပို့လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ဘဝက ပိုလို့နစ်မွန်းသွားမှာ။ ဒီစခန်းမှာပဲ
ယမန်ကြီးနှစ်ပတ်လောက် ချုပ်ထားခဲ့လို့ တော်သေးတယ်”

“မှန်ပါတယ် ... ကိုဘုန်း၊ ကျွန်တော်တို့က စက်ရုံထဲမှာ ဖောက်
ထွင်းစဉ်က ကျန် ခဲ့တဲ့ ဆေးလိပ်တိုလေးရယ်၊ မိခင်သေတ္တာဖောက်သွား
တဲ့ အနေအထားရယ်ကို လေ့လာတိုက်ဆိုင်ကြည့် စစ်ဆေးနေချိန်မှာ ရာဇဝင်
မှတ်တမ်းရှိနေတဲ့ ကိုဘုန်းကို လောလောဆယ် ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းထား
ခဲ့တော့ တစ်ဖက်က ပိုပြီး ဝမ်းသာသွားခဲ့ကြတာပေါ့”

၁၈၆ ခိုးဝေ

ကျွန်တော်က တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရသေးဘဲ အောင် တားဆီးချုပ်ချယ်တာကို မကျေနပ်ခဲ့လို့ အကောက်ကြ ဖန်တီးခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒါပေါ့ဗျာ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွှေထွေဆိုတာလိုပဲ။ မကျေနပ်တဲ့သူချင်းပေါင်းပြီး လုပ်ကြဖန်တီးလိုက်ကြတာပဲ”

“ဆရာ ... ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်လို့ပြီလား ခင်ဗျာ”

“ဟာ ... ရပါပြီ ကိုဘမုန်။ အမှုမှန်ကလည်း ဖော်ထုတ်လိုက်ပေါ်သွားပြီပဲ။ တရားခံသုံးယောက်စလုံးကလည်း ပူးပေါင်းပါဝင် အားပေးကူညီခဲ့ကြလို့ ဒီဖောက်ထွင်းမှုကြီးကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုဘမုန်အနေနဲ့ အမှုမှန်မပေါ်ပေါက်သေးခင်မှာ ရလို့ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းထားခဲ့ရတာကို သဘောပေါက် နားလည်စေချင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟာ ... ကျွန်တော့်ဘက်က နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာကဲ ... စခန်းမှူးကြီး၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ ...”

မောင်ဘမုန်တစ်ယောက် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သောစိတ်ဖြင့် ရဲစခန်းထဲမှနေ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဒါကို ဟိုတုန်းက နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်ကျခဲ့ရစဉ်က ထောင်ထဲမှနေ၍ သုံးပုံတစ်ပုံလျော့ရက်ရခဲ့ပြီး လွတ်မြောက်လာဖို့ကို ပြေးသတိရနေမိခဲ့လေသည်။

ဟိုစဉ်တုန်းကတော့ အပျော်ဆုံးနေ့သုံးနေ့ထဲက ထောင်မှလွတ်တဲ့နေ့ကို အပျော်ဆုံးလို့ထင်ပြီး ထောင်ဘူးဝတ်ခါးထဲက ငုံ့ထွက်လာခဲ့တာမှာ ထောင်ရှေ့လမ်းတစ်လျှောက် ယောင်တိယောင်ချာ ဘယ်သွားလို့ သွားမှန်းမသိ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသည်ကို ဝမ်းမသာနိုင်ရွာရွာကအမေ့ဆီကို တန်းပြေးခဲ့ရလေသည်။

ခုချိန်မှာတော့ ရဲစခန်းအချုပ်ထဲမှာ ယမန်ကြီးနှစ်ပုတ်လောက် အချုပ်ခံနေခဲ့ရစဉ် ခွဲခွာနေခဲ့ရသော ချစ်သူညိုလေးထံ အပြေးသွားပြီး လွှဲချင်မြင်ချင်စိတ်တွေက ပြင်းပြလာနေခဲ့လေသည်။

စဉ်းမှန်းကမ်းမှန်မောင်ဘမုန် ၁၈၇

ဒါကြောင့် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် စခန်းထဲကနေ ခြေလှမ်းကြွတိုးထွန်းထွက်လာနေစဉ်မှာပဲ စခန်းရှေ့မှာ ‘ဘင်’ ကားအဖြူရောင်လေး ဆီးကြိုနေခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့လေသည်။

“တက်လေ ... ကိုဘမုန်”

အိမ်မှန်ဆွေက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ကြိုဆိုရင်း ပြောလိုက်

...

“နေပါစေတော့ ... အိမ်မှန်၊ ကိုယ် မလိုက်တော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်လို ထောင်ထွက် ရာဇဝင်လူဆိုးတစ်ဦးကို အိမ်မှန်တို့ရဲ့ ဘာစက်ရုံမှာ အလုပ်ဆက်မလုပ်သင့်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်နဲ့ တာဝန်တို့ အလုပ်ကိုပဲ ကိုယ်ဆက်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ သွားမယ်”

မောင်ဘမုန်က အိမ်မှန်ဆွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်လက်လျှောက်သွားနေခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် ရေတမာပင်လေး နောက်ကွယ်မှနေ၍ ညီတူ ထွက်ကြိုနေသည်ကို မြင်သွားပြီး ...

“ဟင် ... ညိုလေး၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲ”

“ကြာပြီ ... အစ်ကို၊ ဒီနေ့ အစ်ကိုလွတ်မယ်လို့ ကိုဘိုးခက်ကြီး ညိုလို့ လာကြိုနေခဲ့ကြတာလေ”

“ဟုတ်လား ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ညိုလေးရယ်၊ ကိုဘိုးဆရာ ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဟိုဆိုင်မှာ ကွမ်းယာသွားဝယ်နေတာပဲလေ”

မောင်ဘမုန်က ကွမ်းယာဆိုင်လေးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တံကြီးက လက်ကလေးနှစ်ချောင်း ထောင်ပြပြီး အောင်မြင်ခြင်းအမှတ်ပြု၍ ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်နေခဲ့လေသည်။

“အစ်ကို ... အခု ဟိုသူဌေးသမီးလေးနဲ့ စက်ရုံကို ပြန်လိုက်သွားတာပဲ”

“မလိုက်ပါဘူး ... ညိုလေးရယ်”

၁၀၀ နိုးဝေ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အစ်ကို”

“ဪ ... ကိုယ့်လို ထောင်ကျ ရာဇဝင်လူဆိုးတစ်ယောက်ပေါ့ အထင်သေး အမြင်သေးနဲ့ ဆက်ဆံမယ့် ဂုဏ်ပကာသနတွေရဲ့ ဘဲမှာ ကိုယ့် ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူးလေ”

“ဟင် ... ဒါဆို အစ်ကိုက ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“ဟား ... ဟား ... အစ်ကိုက ဟောဒီညိုလေးကို လက်ယူပြီး တစ်သက်လုံး ပြုစုယူသွားမယ့် အလုပ်ကိုပဲ ဆက်လုပ်သွားလေ”

“သွား ... လိပ်ကြီး”

“ဟား ... ဟား ...”

မောင်ဘမုန်က ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး ညီညိုလက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲယူကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ ညီညိုကို ထွေးပွေ့လိုက်လေတော့သည်။ ထိုစဉ် အိမ်နံရံက ကားဖြူလေးကို ဘေးမှ ကြမ်းဖြတ်ကျော် မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟိုး ... ဟိုး ... ကတ် ...”

ကိုဘိုးခက်ကြီးက အနားသို့ပြေးလာပြီး ရုတ်တရက် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သံကြောင့် လန့်သွားကာ လူချင်းပူးကပ်နေရာမှ ခွာလိုက်နေရက် ...

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ ... ကိုဘိုးခက်ရ”

“ဟ ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်က လမ်းမကြီးမှာတောင် အဖြစ်သည်းပြီး ပွေ့ဖက်နေခဲ့ကြလို့ ငါက ရုပ်ရှင်ရိုက်နေမှတ်ပြီး ကုန်လို့ အော်သတိပေးလိုက်ရတာပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... ခင်ဗျားကတော့လေ ... ဒါကြောင့်လေ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့။ ကျုပ်မှာ ညိုလေးနဲ့ နှစ်ပတ်ကြီးများထားခဲ့ခွာနေခဲ့ရလို့ အခုမှ ရဲစခန်းအချုပ်ထဲကနေ လွတ်လာခဲ့ပြီး အထွေထွေသယ်ကောင်းနေတုန်း ခင်ဗျားက ကြားကနေဝင်ပြီး သာသနာ့ဈေးလေ”

စည်သူကန်တော်မူသောနေ့ ၁၁

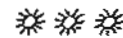
“ဟာ ... သာသနာ့ဈေးကွက်ပါဘူး ... မောင်၊ မင်းတို့တာတာ လမ်းခေါင်းကြီးမှာ အတင်းဖက်ပွေ့နေခဲ့ကြလို့ အမြင်မတော်လို့ သတိပေးခဲ့ရတာပါဗျာ”

“အိုဗျာ ... ဘယ်သူတွေဝိုင်းကြည့်ကြည့်နေ ရှက်မနေနိုင်ပါဘူး ညိုလေးဆီကနေ ချစ်အဖြေလေးရလို့ ဝမ်းသာမယ်ကြတာရှိသေးလို့လားလို့ရတော့ အရမ်းကြေကွဲသွားခဲ့ရတာ ခုညိုလေးက ကျုပ်ကို ကြည့်နေလို့ ဝမ်းသာလုံးစိုပြီး ဖက်လိုက်ရတာပါနော် ... ညိုလေး ... ရုတ်တရက်လား”

“သွား ... ကိုပိုကြီး”

“ဟား ... ဟား ...”

ညီညိုက မောင်ဘမုန်ကို ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းကလေးငုံကာ ရင်ဘတ်ခွာပြီး ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရင်း ချစ်ကျီစယ်ပြောဆိုလိုက်သည်ကို မောင်ဘမုန်နှင့် ကိုဘိုးခက်တို့နှစ်ဦးက သဘောကျ နှစ်ခြိုက် ရယ်မောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ နောက် ရဲစခန်းရှေ့မှ ပုဇွန်တောင်ကြီးကျောင်းဆီ ပြန်ရန် ညီညို၏လက်ကို မောင်ဘမုန်ကဆွဲလို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေတော့သည်။

နိုးဝေ

တစ်ချက်တစ်ချက်
လေးလေးဖြူးဖြူး

|၁|

နွေနေသည် ကျကျနနကြီး ပူလျက်ရှိ၏။ နေရောင်စူးစူးအောက်
အရာရာသည် နွမ်းရိပ်မျောခွေနေလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေပြေ
လေး တစ်ညင်းနှစ်ညင်းဖြင့် ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား လွင့်လာတတ်သေး၏။
ဖြစ်ငြား အညာလေ မန္တလေးလေများထုံးစံ ပူခြောက်ကြီး။

ထောင်တစ်ထောင်လုံး ဟိုမှာသည်မှာ နေရာမလပ်ရှိနေကြသည့်
တစ်ရပ်ရွယ်လွန် ညောင်ပင်အိုကြီးများဆီမှ တဖြုတ်ဖြုတ် တသံသံ ပြုတ်
ပြုတ်လွင့်လာသည့် ညောင်ရွက်ယော်၊ ရွက်ခြောက်တွေနှင့် ဖုန်မှုန့်ဖုန်လုံး
တုန်တုန်တွေက ထွေးထွေးလုံးလုံး ပါချင်ပါလာတတ်ပြန်သည်။ မနိပ်
မည်သို့မည်ပုံ ပြုဟုတ်ပြင်ဟုတ်နေသော်မှ မနိပ်ချင်။

ဟူး ... ပူလိုက်တာနော။ ချွေးစေးတွေတလုံးလုံးဖြင့် ကိုယ်ပေါ်
ထူနီဖောင်းအင်္ကျီပင် မကပ်နိုင်တော့ဘဲ အတွင်းခံစွပ်ကျယ်ကလေး သက်
သက်နှင့်သာ ဖြစ်နေတော့သည်တိုင် အေးကွက်ကိုဖြင့် ရှာမတွေ့တတ်သေး။
စိတ်ထဲအတွင်း ထောင်ကြီးမဟာ၏ ရင်ခွင်သို့ ခိုလှုံရောက်ရှိလာကြလေ
သည် ထောင်ကျလူသစ်မောင်မောင်၊ မမဝေနေယျများတို့၏ အပြစ်ပေး

၁၃၂ မေတ္တာမင်းသမီး

ဝရမ်းများ၊ ထောင်ကျမှတ်ပုံတင်များ၊ လျှော့ရက်ကတ်ပြားများ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှတ်တမ်းနံပါတ်ကြီးများကို အမြဲပြန်ခေါင်းပြန်ထပ်ချည်း တလဲလဲ စစ်ဆေးသည်မှာလည်း ကျောတွေအောင်၊ နက်တွေတောင့်။

“အလို ... အလို ... ဒါ ... အာစိန်ကြီးပါရော။ ကောင်းအင်းကြီးနဲ့ကို ရေစက်က မကုန်နိုင်သေးပါကလား။ သူရှိတဲ့အရပ်ပဲ ကိုယ်ပြောင်းလာမိရောသလား။ ကိုယ်ရှိတဲ့ထောင်ဆီကိုပဲ ကိုယ်တော်ဖြတ်ပြန်က အနံ့ပင့်သက်ရှူပြီး ကြုံရာကားနဲ့ လိုက်လာခဲ့လေသလား။ ဒင်းကြီးနဲ့မှ မှဖြင့် ဒီအကိုင်း အေးအေးညောင်းညောင်း နေလိုရမယ်မထင်တော့ပါဘူး။ ရောက်တဲ့အရပ်မှာ လောင်မီးကျရပါစေရဲ့ ဆုတောင်းပြည့်တဲ့ ဒီမိုးတွင်းအကြီးစားကြီး ရောက်လာလို့မှ သင့်သလို စီမံပြင်ဆင်မထားရင် ... ခက် ... ခက်ရချေရဲ့။ အာစိန် ... အာစိန်၊ ကျားသားမီးကြီး တိုးဖြစ်အောင် လာရပေသေးတယ်လို့ပဲကွာ။ ချီးတဲ့မှ”

နေအပူကြောင့် စိတ်တစ်ခြမ်းအလိုလို ညစ်နေရသည့်အထဲ အာစိန်ကြီး၏ ထောင်ကျဝရမ်းကိုကြည့်၍ ဦးနှောက်တွေသွားလိုက်ရပုံမှာ ပြောစရာမရှိတော့။ လုပ်လက်စအလုပ်ကလေးကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့် အာရုံသွင်းတတ်နိုင်။

ထောင်အလုပ်ဆိုသည်က အမြင်နီး ခရီးဝေးသည့်တောင်ကြီးသည်။ တိမ်မယောင်နှင့်နက်၊ လွယ်မယောင်နှင့် ခက်။ လုပ်သက်နှစ် (၂၀) နှစ် (၃၀) ရှိနေပြီဖြစ်သည့် ထောင်မှူးကြီး ကျွန်တော်လို မောင်ပင်လျှင် ထောင်ဇော်နီ၊ ဇော်ဂနက်၊ ၁၂ ကြိုးကဝေ ထောင်လက်ကောက်ထားမင်းသားကြီးများ၏ စုံစိနဖာ တွေလီကေလာပညာပြကွက်တွေကို မနည်းဉာဏ်မီအောင် လိုက်နေရဆဲ။ အရေးထဲ အရာပေါ်၊ အာစိန်လို ဒိတ်ဒိတ်ထဲ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် အကောင်းစားကြီးကပါ မခေါ်ပင့်ချေ ရောက်လာချေမည် အေးအေးကြောင်း ရေခဲနှင်းဆောင်း လုပ်နေ၍မဖြစ်။

အာစိန်ဆိုသည် သူကောင့်သားသည် သာမည အစားထဲက မဟုတ်။ မွေးရာပါ ကူလီကူမာ လံဘားကျောက်တံတားပါရမီရှင်။ ဘယ်ထောင့်ကြည့်ကြည့် သူ့အသက်က ၄၅၊ ၅၀ နှစ်ထက် ပိုမကြီးနိုင်ဟု ထင်ရဆဲ။

ထောင့်မြော်မြော်စက် ၁၃၃

အိုင်အိုင် စိစိမြေမြေ ဘုရားဒကာ ဂေါပကလူကြီးရုပ်နှင့် မဟုတ်တာမသိသူ ဒိုင်ခံကန်ထရိုက်ဆွဲပြီး ဒုံးခဲလုပ်သည့်မောင်။ မိုးတွင်းတီးဟိုးဘက်သို့ဇော်တီးကပင်လျှင် ‘အာ ... အာ’ ဩချရသည့်သူမျိုး။ လိမ်စရာတွေလျှင် ကိုယ့်အသားကိုပင် အနာခံ၍ လိမ်ချင်လိမ်နေတတ်သူမျိုး။

“ကံလှ ... ရေ”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာ”

“မင်း ... ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကိုများ သိသလားဟေ့။ ဒီကိုယ်နေအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာပါတဲ့ ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်ကြည့်စမ်း။

“မှန်း ... ဆရာ။ အိုး ... ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃၊ ၄ ရက်ကမှ ကျသစ်နဲ့ ဆရာမပဲ ပုံစံခန်းတောင် မထိုင်လိုက်ရတဲ့ ထောင်ကျ (၁) ဆိုဒ် အဆောင်ခန်းမှာ ဘောက်ချာကပ်ထားတဲ့ ငတ်ကြီးပဲ ဆရာ။ လူသစ်ခန်းတန်းစီးချွန်းနဲ့ရော၊ ပုံစံပြဘုတ်ကိုင် ကံရွှန်နဲ့ ပါကီးကိုက်နေသတဲ့။

လက်ကောက်ဘတ်တီးတို့ ထောင့်ကျိုးငါးကြောင်းတို့ အရည်ကြီးမြဲအောင်လည်း အပြင်မှာကတည်းက ပုလင်းတူဘူးဆို လည်ပင်းဖက်ပေါင်း လာခဲ့သတဲ့ ဆရာရဲ့။ လူကတော့ လူပုံကြော၊ အရောကလည်း အရောကောင်း၊ ခပ်စပ် ခပ်စပ် ဘာမဆိုသူမသိတာလည်း မရှိသလောက်နီးနီးအာဝါသစိတ်သေးရဲ့။ အဆောင်မှူး၊ ထောင်မှူးဦးကျော်တင့်ကြီးကလည်း တဖိုးဟီးသဘောအကျကြီး ကျနေသတဲ့ခင်ဗျာ။

“ဖြစ်ရမယ် ... ဖြစ်ရမယ်။ အာစိန်ပဲဟာ ... တခြားလူတွေနဲ့နယ်နယ်မှတ်လို့”

“ဟောဗျာ ... ဒင်းကြီးက ဆရာနဲ့လည်း သိလိုက်တာပဲလား”

“ဟေ့ကောင်ရေ ... မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းမှာ အာစိန်ဆိုတဲ့ မကွာဘူးတဲ့ ထောင်ရယ်လို့ ခပ်ရှားရှားပဲဗျာ။ ဒီဘက်ခေတ် ထောင်မှူးလုပ်စားမယ့်လူတိုင်း ‘အာစိန်’ ကိုမှ မသိရင် နောက်ကောက်ကျသွားမဲ့ ကောက်ကျိုးနည်းငတ် မျိုးရယ်ဟ”

“အလိုလေးဗျာ ... ကြားရကြားရ နားဝမသက်သာဆိုးသလိုပါပဲ”

၁၉၄ မြေပေါ်သွင်းသွင်း

“နေပါဦး...အခု...အဲဒီ ‘အာစိန်’ က...ဘယ်မှာ”

“ထောင်ကျ... (၁)ဆိုဒ်မှာ ဆရာရေ၊ အဆောင်မှူးရုံးမှာ မလား၊ ဘုရားဘုတ်မှာ ရှိမလားပဲ”

“ကိုင်းဗေ့...တို့တစ်တွေ အဲဒီဘက် ခဏဝဲလိုက်ကြရအေးကွာ”

“ဟုတ်”

နေက ပျံမြူဆဲ။ သို့တိုင် နေကိုကျောခိုင်း၍ ခဏမေ့ထားလိုရတော့သလို။ နေထက် အရေးကြီးနေသည်က အာစိန်။ သည်နေ့ ကိုထောင်ထဲ ခုတ်ဒုတ်ထိရောက်လာခဲ့ပြီး ဘာတွေကို ဘယ်နှယ်မျှနေနေနေလေသလဲ။

စောနိုင်သမျှ စောစောစီးစီးသိထားလေ ထောင်အတွက် (အဲဒီထောင်မှူးကြီး ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ပိုကောင်းလေဖြစ်မည်ပ။ အာအာစိန်၊ အတော်မလွယ်သည့်မောင်။ ဟူး...။

[၂]

“လူရဲ့စိတ်ဆိုတာမျိုးက တယ်လည်းဆန်းသကဲ့... ဆရာရဲ့။ မှန်ပြာရင် ချမ်းသာပါရစေ၊ ကျွန်တော်လိုလူမျိုးဆိုတာကလည်း မဟုတ်ဘူးပဲ။ ပြောဖို့များဆိုရင် သွေးထဲသားထဲကကို ရွစ်ရွစ်နဲ့ ပိုးများလောက် ကိုက်သလို လွှတ်ဝါသနာပါ။ လွှတ်ဗွေဆိုးတာခင်ဗျ။ ဒါပေသိ ကိုယ့်ဘဝ သူတစ်ပါး နစ်နစ်နာနာ ဖြစ်သွားမှာကိုတော့ဖြင့် သေမလောက်နီးနီး ဘတ်တတ်တဲ့တာကိုး။

အဲ...ပြီးတော့ ကျုပ် လိမ်လည်လှည့်ဖျား ပြောဖူးဆိုဖူးသမျှ အဲဒီတစ်ခါလောက် ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ချောက်ချောက်ချားချား ချတာ။ ကိုယ်ဆင်တဲ့ခွင်အတိုင်း ကွက်တိဝင်သွားပြန်ပြီဆိုတော့လည်း နေအိနေအောင် အရသာခံစားခဲ့ရတာမျိုး မကြုံခဲ့ဖူးသေးဘူးဆရာ။ အဲ... တကယ်။

ကျုပ်တစ်သက် ကျုပ်နှုတ်ဖျားက မုသားစကားတစ်ခွန်းကြောင့် ခပ်ယောက်ကို ဘဝပျက်မယ့်ဘေးဆိုးကြီးထဲကနေ ဖျိုးခနဲ ဖျပ်ခနဲ ဆွဲနိုင်ခဲ့တာကို အခုပြန်စဉ်းစားလေ။ အခု အရသာရှိလေပဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်ခွဲရတဲ့သူက မွတ်မွတ်စင်စင် လှပကျောရှင်းသလောက် ကျက်သိပ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုး ဆရာရဲ့။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

၁၉၆၆ ဇွန်လ

လုပ်ချင်ကြပြီ။ အာစိန်တို့ကတော့ 'အာစိန်' ဆိုသည့်အသံကို မကြားလိုက်ရနှင့်။ ကြားလိုက်ရပြီဆိုမှဖြင့် ကိုယ့်နားကို မသတိချင်လောက်အောင် မစားရဝခမန်း အောက်ကလိအာလံဘား တွေ ဘဲတားတွေကို ရင်ပြည့်ရင်ခံလာသည်အထိ ကြားရပါချိန်။ မမြင်နိုင်နှင့်။ မြင်လိုက်ရမှဖြင့် ခွေးသားအုပ်မနီပိန်ကို သူ့ခွေးသားပေါက်တွေ ငါပြီး အလှအယက် လုံးထွေးဖက်တွယ် အငန်းမရသောက်စို့နေကြ နှယ် သူ့မထော်မနန်း လံကြုတ်ဦးကာတွေကို ဟုတ်သည်။ မဟုတ်ဘဲ အပထား၊ နားအရသာခံတော်မူနေကြသည့် သပ္ပာယ်သောထောင်မင်းသားတွေ ခုနင်ဒေး။ ဝိုင်းလို့အုံလို့။

အချိန်မှလွဲ၍ ဘာမဆို တိုရေရှားရေနိုင်လွန်းလှသည့် ထောင်လေးဖက်အတွင်းထဲမှာ လွယ်လွယ်အချိန်ကုန်ပြီး အာရုံမညောင်း မညောင်း မွေ့လျော်ဖွယ်ရာဆိုသည်ကလည်း အာစိန်တို့လိုအာဖျက်ဆရာကြီးများ၏ မဟာဒေသနာ ဝိုးတွင်းတီးခွန်စားခန်းများကို နားစည်ခံနေဖို့ပဲ ရှိနေပေသည်ကိုး။

ယခုပဲကြည့်။

အာစိန်တို့ ညှို့ချက်ပြင်းလိုက်ပုံများ ထောင်ကြီးမဟာ၏ ကျ (၁) ဆိုဒ်အပိုင်စား ထောင်မှူးဦးကျော်တင်ကြီးပင်လျှင် သူ့ပါးမောင်ဟောင်းကြီးတွေ လေတိုးထားသလို၊ သူ့ပါးစပ်ပြကြီး နားရွက်မှာ တက်နေတော့မလို၊ သူ့ဝမ်းဗိုက်လုံးလုံးကြီး ငါးဖယ်ပျံ့နေသလို တဟီးဟီးတဟီးဟီးကြီး ခိုက်နေလေ၏။ သူ့ဘေး၌လည်း သူ့ချွေရံသင်းပင်း အသိက လက်ရင်းလက်ဖျား တန်းစီး၊ ဘာယာ၊ ဘုတ်ကိုင်း၊ စည်းကမ်းမရှိပျာတာ၊ စာရေးတွေကလည်း ဆရာနည်းတူ ဟိလာတိုက်လို့ခင်ဗျ။ ဟုတ်နိုင်ဟ။

“ဟော ... ဆရာထောင်မှူးကြီး”

“အို ...”

“ဟာ ...”

“ဟင် ... ဆရာ”

ထောင်ပြန်ချိန်

“နေပါ ... နေပါ ... ကိုယ့်လူတို့ အဆင်ပြေသလိုသာ နေကြပါ။ ဆက်လည်း ဆက်ပြောကြပါ။ သီးခြားကိစ္စရှိလို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သောက်မှုက်မိလည် လမ်းမှားပြီး ကျွန်တို့ထောင်ဆီ ရောက်လာပြန်တယ် ဆို ကဆိတ်တွေရအောင်လာခဲ့တာ”

မယားပါသမီးကို ကူလီကုမ္ပဏီဖို့ ပြိတိတိဟန်နေပြင်နေတုန်း နဲ့ သူ့မအေ မယ်မင်းကြီးမ၊ မဟေသီနှင့် တည့်တည့်ကြီး တန်းတန်း နဲ့သိသည့် ပထွေးနှယ်၊ အာစိန်နှင့်သူ့ပရိသတ် ဦးကျော်တင်ကြီးတို့ 'ဟဲခနဲ' တစ်တွေမှာ ထိုင်နေရခက် ထရခက် အခြေမလှဖြစ်နေကြ၍ လေချိုသွေး ခံရ၏။

သည်ထောင်ထဲရောက်၍မှ ဖင်မပူကျောမနွေးသေးမီ နေရာတော် နဲ့ အရေးလှနေလေသည့် အာစိန်ကြီးကို ဘရိတ်ဖမ်းနိုင်ဖို့က 'မင်း ဘာလုပ် ငါသိတယ်နော်' ဟူသည့် ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း ဝပ်နင်းကလေး ပေးထား နိုင်မည်မို့ သင်းတို့ဝိုင်းထဲ ဝှေ့ခနဲ ဝင်ရောက်လိုက်ရတော့သည်။

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... ဆက်ပါဦး ... အာစိန်ကြီး၊ ဘာတဲ့ ... အလှပဝေးဆိုလား ဘာလား”

“ဟောဗျာ ... ထောင်မှူးကြီးက ဦးမောင်မောင်စိန်ကို သိလား”

‘အလဲကွယံ ... အာစိန်ကြီးကပေမယ့် သည်တစ်ချို့ သည်ထောင်မှူးကြီးမှာ ဦးမောင်မောင်စိန်ဟုပင် အရေခွံလဲထားပြီးမှကိုး။ လျှင်မှ သွက်သည် ဟု ရင်ထဲက ကလိကလိဖြစ်သွား၏။

“သိပြီလားဗျာ၊ သိရုံဘယ်ကမလဲ ... ကျုပ်ကို သံယောဇဉ်ကြီး ဆိုတဲ့ ကျုပ်ရှိတဲ့ထောင်ကို အနံ့ခံပြီး ဘီကောက်ကောက် လိုက်နေသိတာကော။ ဦးစိန်လှဖြစ်လိုက်၊ ဦးစိန်မြဖြစ်လိုက်၊ စိန်တစ်လုံးဖြစ်လိုက်၊ စိန်လုံးဖြစ်လိုက်၊ ကိုင်း ... အခုဖြင့် ဦးမောင်မောင်စိန်တဲ့ ... ဟုတ်စာ၊ သိပြီဖြစ်လေ ကျုပ်နဲ့သူကြားမှာတော့ 'အာစိန်' ဆိုတာပဲ ရှိတယ်။ အာစိန် အာစိန်ပါပဲ။ ဟုတ်ရဲ့လားဟေ့ ... အာစိန်၊ ဘယ်နှယ်တဲ့”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

၁၇၈။ ဇေယျပင်းသွင်

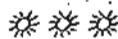
မောင်မင်းကြီးသားအာစိန်က သူ့အကြောင်းသူ သိပြီးဖြစ်၍ နားကြီးအောက်သွားမရှိပုံစံမျိုး တဖြဖြ 'တဟတ်ဟတ် လုပ်နေလေ၏။

“ကဲပါ ... လုပ်ပါဦး ... ကိုရင်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အားလုံးသိရအောင် ဆက်စမ်းပါဦး”

သူ့ကို အတင်းဖိလျက် ဘရိတ်နင်းထား၍မဖြစ်၊ ငါးရှည်မျှ လျှော့ခနဲ လူးလွန်ထွက်သွားပြီး တွင်းအောင်းနေမှဖြင့်အခက်။

“ကဲပါ ... လုပ်ပါ”

“အဲ ... အဲဒါက ... ဒီလိုဆရာ”

|၃|

အဲဒီအဖြစ်အပျက်က 'ဗြိတ်' ဘက်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာ ဆရာရဲ့။

တစ်ခါသားမှာ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ အဖော်ကောင်းကောင်းကြတာနဲ့ ခွင့်ကြီးကြီးတစ်ခုတစ်လေများ ဖန်နိုင်လေမလားလို့ ကျွပ်မိတ်မိတ် ဗြိတ်သားကိုအောင်ကင်းကြီးနဲ့ ပါသွားခဲ့တာ။ ဟုတ်တယ် ... 'ဘီအေ' အစိုးရဖလိုက်နဲ့ပေါ့။

ဆရာလည်း သိတဲ့အတိုင်း ဗြိတ်ကျွန်းစုတွေဖက်မှာ ပုလဲကောင်ကောင်း အဝယ်ထွက်လာတဲ့ 'ပိုက်ဆံဝါသား' ခပ်ထောထော ခပ်မိုမို မိုက် သူဌေးသူကြွယ်ကြီးကို အပြည့်ဖမ်းလိုပေါ့။ ရှိုးတွေ၊ စမိုးတွေ၊ စတိုးတွေ၊ မလိုင်တွေ တခွဲသားနဲ့ စမတ်ကို ဂွမ်လို့လေ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး ... ဆရာရေ။ ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသာ

ထောင်ကြော်ဖြည့်စက် ၁၇၉

ဆိုင်မလိုင်တင်းနေပေတဲ့ ကျုပ်ဆွဲလာတဲ့ အတက်ချီကျေ(စ်)ထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ စွက်စရွတ်သုတ်ခ အနည်းအကျဉ်းကလွဲရင် ခြူးတစ်ပြားမှမပါလာခဲ့ဘူး။ ဒီတာ 'ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိ' ဆိုသလို ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်ပဲသိတယ်။ အဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဆရာ သိတယ်မဟုတ်လား။ အာစိန်ဆိုတာ ပါးစပ်ပစ်ပေါက်နဲ့ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်ပြီး 'အာ' စားနေတတ်တဲ့ မောင်ဆိုတာ။

အဲ ... အဲသလိုနဲ့ 'ဗြိတ်'၊ ကမ်းနားလမ်းက ကျုပ်လူကြီး ကိုအောင်ဆင်းရဲ့ အိမ်မှာစတည်းချပြီး 'သဘာဝပုလဲစစ်စစ်၊ ရှားပေဆိုတဲ့ ဒိတ်မျိုး' ခုနဲ့ ရှာနေတဲ့ 'ပုလဲမုဆိုး' ဂိုက်ဖမ်းလို့ ခပ်ရမ်းရမ်း လိုမ့်ဟဲ့လို့ဟဲ့ လုပ်ပစ်လိုက်တာ။ ကျုပ်ပါးစပ်ထဲမှာတင် ဖိုးခနဲ ဖပ်ခနဲ 'အပ်ချလောင်း' တည်ဆောင်လိုက်တဲ့ 'ပုလဲကေရီ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မြန်မာ့ပုလဲရတနာ ရောင်းချရေးကုမ္ပဏီလီမိတက်' ဆိုတာကြီးမှာ ရှယ်ယာဝင်ချင်၊ မင်ဘာဒါရိုက်တာ ချင်တဲ့ လူကြီးမင်းတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးပွစာတတ် ဖြစ်လာကြပါရောလား။

အင်း ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဆရာပြောတာက ဒါပဲ။ ခြူးရင်းနဲ့ ချိုးပုံဟပ်မိတဲ့ ဟိုအမြီးကုပ်ကုပ်နဲ့ သတ္တဝါ' လို့မျိုးလေ။ ကံလေးကလည်း လောက်လောက်လားလား ထလာဟန်တူပါရဲ့။ ရှယ်ယာသဘာရူး ရှားနေကြတဲ့ ဗြိတ်သူဌေးတွေကို မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး၊ 'ဖြည်းဖြည်းချင်း'၊ 'စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ'၊ 'ဒါရိုက်တာ အစည်းအဝေးကို ခေါ်ခေါ်မှာမို့ပါ' စတဲ့ ခပ်ပါးပါးကလေးဝေပြီး အပျော့ဆွဲ ဆွဲထားလိုက်တာ။ အပြောကောင်းမတုံး ... ဆရာရေ၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပါဆိုပြီး 'လက်ဆောင်' လို့ ပဏ္ဏာလိုလို ပေးလိုက်ကမ်းလိုက်ကြတာများဟာဖြင့် ငွေတွေငွေတွေဆိုတာ ဖြောခနဲ ဖြောခနဲ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက်ဝင်လာချေတော့တာ

ကျုပ်ရဲ့ အတက်ချီကျေ(စ်) ဟောင်းလောင်းကြီးတောင် ပိတ်မရနိုင်တက်အောင် ငွေဝင်ကကြမ်းသဗျ။ အဲဒါတောင် ကိုယ်ကအပေါ်စီးကတယ်သေဖွယ်ရာပဲ ရှိတော့သကိုး' အချိုးမျိုးချိုးပြီး ကျေးဇူးတင်

ဖောချင်းသောချင်း ခံလိုက်ရသေးတာ။ ကဲ... လူများဟာ လောဘကထော
မဝင်လိုက်နဲ့။ ဘာအကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းကိုမှ မသိတော့
ဘူးဆို။ စုံလုံးကို ကန်းကရော၊ ကျွပ်တို့လို 'မိုးတွမ်တီး မင်းသား
မိုးကြိုင်းတုတ်ဖြစ်ကရော။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... နေ့ ... မဟာ
ဘူးလား။

နို့ပေတဲ့ ... ဒီပုံအတိုင်းကြီးနဲ့ ဗြိတ်မှာ ဆက်ကြိတ်နေလို့ကထော
သိပ်ကြာကြာခံမှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွပ်စိတ်ထဲက မီးနီပြနေသေး
ကုမ္ပဏီမင်ဘာဒါရိုက်တာ ငန်းဖမ်းပြီး နှပျောတွန့်တို မရှိ 'ရော ... အ
နဲ့ အပေးအကမ်း လွှတ်ရဲပေသိ။ ဟော့ဒီ 'ဗြိတ်' က ပိုက်ဆံပါဝါလား။
တွေဟာ ဧကလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ချည်းပဲဆိုတာ ကျွပ်က မြေမြေချင်းမြေ
တယ်။ အဲသည်တော့ ... ဘာလုပ်တုံး ... ဟုတ်စ။ ဟား ... ဟား ...
ဟား ... ဒါလွယ်ပါတယ် ... ဆရာရယ်။ ကျွပ်လိုလူအတွက် အကယ်
ကလေးပါ။ ငှက်ပျောသီးအခွံနာရတာက ခက်သေး။ ဟေး ... ဟေး ...
ထားဝယ်ဘက်မှာ ကုမ္ပဏီက အစိုးရနဲ့ ဖက်စက်လုပ်နေတဲ့ ဂူဖရစ်မိုင်း
ရှိသေးလို့ ပတ်စစ်ချွေးမယ်လို့ ရမည်ရှာပြီးထားဝယ်ကို တစ်ချိုးထဲ သူ
ချလာခဲ့လိုက်တာပေါ့။ ဘယ် ... ကျွပ်လူ ကိုအောင်ကင်းကြီး ပါခဲ့တော့
မလဲ။ သူက လိုက်ချင်ရင်တောင် ကျွပ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကလွဲပြီး အထော
အပင် မခံနိုင်တော့ဘူးလေ။ ပြီးတော့ အတက်ချီကော့ (စ်)နဲ့ တစ်တို
အပြည့် ငွေယားကလေးတွေကလည်း မျက်စတပစ်ပစ်နဲ့ 'သုံးစမ်းဟဲ့' ဖြစ်
စမ်းဟဲ့'နဲ့ ရှိနေလေတော့ 'အတောင်သာလျှင် ဝန်ရှိသောငှက်ကိုဆို
ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်းပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး ထွက်ခွဲလိုက်တော့
တာပေါ့။ ဒါတောင် ကိုအောင်ကင်းကြီးက ပူပူပန်ပန်နဲ့ ထားဝယ်
သူမိတ်ဆွေ 'ပုလဲကေရီ' ဟော်တည်မှာတည်းနိုင်ဖို့ အစစအရာရာ စီ
ပေး။ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပေးထားလိုက်သေးတာ။ အခု ကျွပ်ပြောမဲ့ ဇာတ်လမ်း
က အဲဒီ 'ပုလဲကေရီ'မှာ ဖြစ်ခဲ့တာ ... ဆရာရေ။ ကဲ ... ဟုတ်ပြီလား။

ကျွပ်ကလည်းဗျာ 'ပုလဲ' နဲ့ အတော့်ကို အကျိုးပေးထင်ပါရဲ့။
ကျွပ်ပါးစပ်ထဲမှာတင် တည်ထောင်ဖန်တီးလိုက်တဲ့ 'ပုလဲကေရီ' ကုမ္ပဏီ

တာကြီး ဗန်းပြပြီး ပိုက်ဆံတွေ တထောကြီး ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ပိုက်လာ
သလို ... ဟော ... ကြည့်ဦး။ ကျွပ်တည်းရမယ့် ဟိုတယ်ကလည်း
ပုလဲကေရီ' တဲ့။ ပြီးတော့ ကြုံလာရတဲ့ ဇာတ်လမ်းကလည်း ပုလဲနဲ့ပဲ
သိပ်ပတ်သက်နေပြန်တယ်။ ကိုင်း ... ဟန်မကျလား ... ဆရာ။

ဒီလို ... ဒီလို၊ ဟုတ်ပဲ။ ဇာတ်ကြောကို ခါးကဖောက်ပြောမိသလို
နေပေါ့ကိုး။ ဟီး ... ဟီး ... ပြောချင်ဇောက 'လောကြီးနေလို့ ဆရာ

အဲ ... ထားဝယ်မှာ ရက်တစ်ပတ်လောက်နေလိုက်မိတော့ 'အာ
ဆိုတဲ့ ဆရာတပည့်ဟာ တကယ့်ထားဝယ်သားရွာ နေပြည်ထိုင်ကြီး
မင်းဦးလို ထားဝယ်က မျက်နှာကြီး အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့ လည်ပင်းဖက်
မင်းဖက်၊ ဘီယာမြို့ဖက်၊ ပိုကာဆွဲဖက်၊ ကာရာအိုကေဆိုဖက်၊ ကေတီမီ
ဆတ်ဖက်၊ အနိပ်ခန်းမှာ အကြောဖြေဖက် ပြောမနာဆိုမနာတွေ ဖြစ်ကုန်
ပြီဇော။

ဆရာသိသားပဲလေ ... 'လောကမှာ ငွေက ရှေ့ဆောင်နေပြီဆို
အစစအရာရာ ချောလို့၊ အဆင်ပြေလို့ ဟုတ်စ။ ပိုက်ဆံပါလား မှန်
ဟာ ငွေနဲ့ဖန်တီးလို့ရသမျှ လောကစည်းစိမ်တွေ အထဲမှာ ဖြှုပ်ချီပေါ်ချီ
နေခတ်နေရတာမျိုးကိုမှ ဆည်းခြေကြိုက်ဆိုပေတာကိုး။ ဆိုတော့ 'အာစိန်'
ဆိုတဲ့ ကျွပ်ကလည်း မဟုတ်တဲ့ဖက်မှာ အလွဲအဆော်ကောင်း၊ အမြူ
ကောင်းကောင်းမဟုတ်လား။ ကိုယ်တိုင်လည်း မီးလောင်တယ်၊
သောင်ခြင်းကိုလည်း အားပေးတယ်ဆိုတဲ့ 'အောက်စီဂျင်' လိုကောင်မျိုး
အဲဒီတော့ ချင့်လို့သာကြည့်ပေတော့။ ထားဝယ်သား 'ထောငနဲ'
နဲ့ ကျွပ်နဲ့ ထွေးလားလုံးလား ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေမဲ့ဟာကိုး။

တစ်ရက်သားတော့ မိုးကလည်း ကောင်းလွန်းတာနဲ့ 'ပုလဲကေရီ'
မြိုင်ကို ထွက်မဝေကြတော့ဘဲ ဟိုတယ်ညှော်ခန်းမှာတင် တောအကြောင်း
တောင်အကြောင်း တောင်တောင်အိအိတွေကို စကားလက်ဆုံကျနေကြ
အခုတလော လူပြောသူပြောများလာနေတဲ့ 'မွေးပုလဲ' တွေအကြောင်း
လမ်းကြောင်းက ပြောင်းလာခဲ့တော့တယ်။ ဆရာလည်း သိတဲ့အတိုင်း

၂၀၂။ မွေးပုလဲသွင်

‘ပုလဲ’ ဆိုတာမျိုးဟာ သူ့သဘာဝအတိုင်း မုတ်ကောင်တွေကနေ ဘာသာထုတ်ယူကြတဲ့ဟာကိုး။

အဲ ... ‘ပုလဲ’ ရဲ့ ဖြစ်စဉ်နဲ့ သဘာဝကို ဂယနဏ သုတေသန ပြုပြီးကြတဲ့အခါ၊ ဟော ... ‘မွေးပုလဲ’ ဆိုတာ တစ်ခေတ်ဆန်းလာကြကရော။ တကယ် စနစ်တကျ ထုတ်ကြည့်တဲ့အခါကျပြန်တော့ လူဖန်တီး ‘မွေးပုလဲ’က ‘သဘာဝပုလဲ’ ထက် အရည်အသွေးရော၊ အလုံးအထည်အအနစ်အသားရော ပိုသာပိုကောင်းဆိုကိုး။

ဟော့ဒီထားဝယ်ဖက်မှာ ‘မွေးပုလဲလုပ်ငန်း’ကို ကျကျနန ထုနေတဲ့သူ လေး၊ ငါ၊ ခြောက်ဦး ရှိသတဲ့ခင်ဗျ။ ကျုပ်တို့တတွေ အဲ ‘မွေးပုလဲ’ အကြောင်း ဟုတ်တိပတ်တိ စကားဝိုင်းစည်နေတုန်း ဖြန့်ပုလဲနဲ့ ပတ်သက်ရင် လက်သွက်ခြေသွက် ရှိကတ်လွန်းတဲ့ ကိုရွှေဂျဟန်တို့ ဓာတုဗေဒပုလဲတွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် ထုတ်နေတဲ့အကြောင်း ရောက်သွားကြသဗျ။ သဘာဝပုလဲတွေထက်တောင် အရောင်အသွေး ပိုကောင်းသေးသိပ်။ ဒီပုံအတိုင်းဆက်ထွင်နေကြရင် ပုလဲအစစ်တွေထာသာတဲ့ လူလုပ်ပုလဲတွေကို မကြာခင် ဖန်တီးနိုင်တော့မယ်ဆိုကိုး။

“အဲ ... အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ကျုပ် လက်မခံနိုင်ဘူး ခင်ဗျ။ လူကြံ့ရည်ဖန်ရည် သိပ္ပံပညာအစွမ်းထက်တာကိုတော့ ကျုပ် အသိအမှတ် ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့သဘာဝအတိုင်း သန္ဓေတည်ဖြစ်ထွန်းလာရတဲ့ အမြဲတရတာတွေထက်တော့ ပိုသာအောင် လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်တွက်တယ်။

ကြည့်လေ ... စိန်ဗျား၊ ပတ္တမြားဗျား၊ ကျောက်စိမ်းဗျား ... အနည်းနဲ့ လုပ်လုပ် သဘာဝတွင်းထွက်ထက်ပိုသာအောင် ခုထက်ထိ ထွင်နိုင်ကြသေးလို့လား ... ကဲ”

ကျုပ်က ဝိုင်းဆူအောင် ဆွပေးလိုက်တယ်။ အင်း ... ကြုံခြေထားလိုက်ဦးမယ်။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က ကျန်တာတွေသာ ဘာမှ ဂယနဏ မသိဘဲ ခုံးကျချင်ကျမယ်။ ပုလဲနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ဆရာကြီး တစ်ဆူ ခင်ဗျ။ ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်အဖေက ပုလဲကျွန်းဇာတိချက်မြို့ပဲ။ သူ့တစ်ဘာ

ထောင်ခြေပျံ့နှံ့သွား ၂၀၃

မြတ်နိုးရန်ကုန်ကို ကူးကလန်ခတ်ပြီး ပုလဲအရောင်းအဝယ်လုပ်နေခဲ့တာ။ ကျုပ်စကားပီနာကြား မတ်တတ်ပြေးကတည်းက ပုလဲတွေကို ထွေဝစ်ခဲ့တာ။ ဒီတော့ ကျုပ်ကျွမ်းတဲ့ ပုလဲအကြောင်းနဲ့ပဲ ဒီစကားဝိုင်းကို ခတ်ထဲထည့်လိုက်မယ်ပေါ့။ ကျုပ်က အဲသလိုတွေ့ပြီး လှန့်ချီပေးကြည့်တာ ...။

“အဲဒီလိုတော့ စကားကုန်မပြောနဲ့လေဗျာ၊ လောကမှာ ဘယ်အရာ အကြွင်းမဲ့အကုန်အစင် သိနိုင်သိတတ်တာမှတ်လို့။ ကိုယ်သိနိုင်တာ အလွမ်းဝေးနေသေးတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတွေဆိုတာ ရှိတတ်စမြဲပဲ မဟုတ်ဘူး”

ဗုဒ္ဓေါ ခေ ... ကျုပ်တင် မကဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ဝိုင်းက ဘော်ဒါတွေ အကုန်လုံး မှင်သက်မိသွားကြတယ်။ ပါးစပ်ကြီးတွေ ဟာလို့။ ဟုတ်သလေ၊ အဲတို့ ဝိုင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဆက်တီခုံမှာ စကားတွတ်တိုးနေကြတဲ့ ဘော်တောက်ယု၊ လင်းလင်းလက်လက် စုံတွဲဆီက ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ပြောလိုက်တာကိုး။

အသက်က ငါးဆယ်စွန်းစွန်း၊ သန့်ပြန့်သားနားတဲ့ဝတ်စုံ၊ တရုတ်သီသံသာသာနော့ထားတဲ့ ဖြူဝင်းဝင်းမျက်နှာ၊ သူ့မျက်နှာကျန့်သွားတဲ့ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်၊ အဲ ... အဲဒီကိုယ်တော်ချောဆီက ထွက်လာသော အမယ်မယ် ... သင်းက ပြောရုံနဲ့ အားရသေးဟန်မတူဘူး။ အဲတို့ဝိုင်းဆီ တည့်တည့်တန်းတန်းကြီး လျှောက်လာပါကရောဗျ။ ကျုပ်က အဲဒီလိုဖြင့် ‘ကိုင်း ... ဟေ့၊ ရှမ်းနဲ့ခင်၊ လယ်ပြင်မှာ တိုးကြပဟဲ့’ လို့ ခြစ်လိုက်မိသေးတယ်။

“အိုဟိုး ... ကျန်တာတွေတော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ့်လူ ... ကျုပ်လို ပုလဲကို ထွေခင်းဆော့လာတဲ့လ လူစားမျိုးအတွက်ကတော့ တစ်ဖက်ထဲနဲ့ ... ကြည့်ဦး။ ဘယ်ဟာ ပုလဲအစစ်၊ ဘယ်ဟာက မှန်တာ တန်းခနဲ အတပ်ဟောနိုင်သမျှ။ နောက်ပြီး ဘယ်လိုလူလုပ် ဖြစ်ဖြစ်၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ သဘာဝရဲ့ လက်ဆောင် ‘ပုလဲရင်စစ်’ ခြေဖျားကိုတောင် မမီစေရဘူးလို့ ပြောရသဗျာ ... ဟုတ်လေ”

ကျုပ်က အထက်စီးလေသံနဲ့ ခပ်ဖိစိကလေး ပြောပစ်လိုက်တာဟုတ်တယ်လေ ... ပုလဲနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျုပ်က 'မတစ်လုံးကြေ' မတစ်လုံးရင်တောင် ခပ်ခေခေ အစားထဲကမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ သူက ပင့်ခေါ်။ နားရွက်တံတော့ လာဆွတ်နေတာမဟုတ်လား။

"ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ကျွန်တော့်အပြုအမူက ခိုင်းကောင်းနေတယ်ဆိုရင်လည်း တောင်းပန်ပါရဲ့။ နို့ပေသိ ... ပုလဲနဲ့ပတ်သက် ကျုပ်ကလည်း အဟုတ်ရှူးသွပ်တဲ့သူဆိုတော့ ပုလဲသံကြားတာနဲ့ အူထဲမှလာကရော။ အဲဒါကြောင့် ထလာခဲ့မိတာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မွေစိဋ္ဌာန်မကျတဲ့ တစ်ဖက်သတ်စကားမျိုးဆို အလိုလို နားမခံသလို တတ်လွန်းလို့ပါ"

အလဲ့ကွယ့် ... ကိုယ်တော်မြတ်ကပေမယ့် အလာသား။ ကျုပ်သာသာနဲ့ နာနာခွပ်လိုက်တာလေ။ ကျုပ်နဲ့ဘေးက ကျပ်လူ ကိုစစ်နီကဖြင့် ကျုပ်ဘက်က နာလွန်းလို့ မျက်နှာကြီးကို နီနေပါရောလား။

"ကဲပါ ... မောင်ရယ်၊ မောင်ရဲ့ 'ပါလေရာ ကိုဖိုးသိ' စောနဲ့ ဇွတ်တရွတ်ညာညီဆိုကြီးကို ထိန်းစမ်းပါဦး။ ဒီက လူကြီးလူကောင်တွေကို အားနာစရာ၊ ကိုယ့်ကို တမင်ရည်ရွယ်ပြောတာလည်းမဟုတ်နဲ့ဟာ"

အို ... အလို၊ ဘုရားရေ ... ကျားသားမိုးကြီးဗျာ။ နေရင်းရင်း လူတွင်ကျယ်လာလုပ်တဲ့ ခွာတာတာနေကို ဒေါ်ဖောင်းနေရတာနဲ့ နောက်က ကပ်ပါလာတဲ့ မဒီကို အာရုံမစူးမိလိုက်ဘူးဗျာ။ ကိုယ့်မှာ တစ်ကမ်းမှာ ဖြုန်းခနဲ အသံကြားမိတော့မှပဲ ပြူးတူးပြဲတဲနဲ့ မျက်လုံးဖြူလိုက်မိရ။ အံ့မယ်မင်း ... အသံကလေးက ချိုးကူသံကလေးလို ချိုချိုကလေးဖြစ်ရုံ ဘယ်ကမတုန်း၊ လှချက်ဖြင့်ကမ်းကုန်ရော ဆရာရက်စက်တယ် ... ရက်စက်တယ်။

ဘယ်နှယ်ဗျာ ... တစ်ထောင်တစ်ယောက် တစ်သောင်းယောက် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အလှမျိုးဗျာ။ ကျက်သရေရှိရှိ ဝင်းမှည့်နေတဲ့ တော်အလှမျိုးရယ်။ ဘာတဲ့ ... ဟိုဗျာ၊ ကျုပ်တို့ နဝဒေးကြီးဖွဲ့ထားခဲ့တဲ့

ကလေးထဲကလို 'ရဝေတောင်လေ။ ကိုယ်ရောင်ပြေးသည်၊ ညှိသွေးသို့' တိုး၊ 'ငြိမ်သက်လဲ့လဲ့၊ ခွဲနဲ့၊ ခွဲနဲ့၊ ခွဲနဲ့၊ ကြောစိမ်းငယ်နု၊ ညှိရောင်စုကို' အဲ ... အဲ ... သည်အဖွဲ့အနွဲ့ကလေးတွေ ကိုယ်ထင်ပြနေတဲ့အတိုင်း အသားအရေကလေးက ဖြူဖြူစင်စင်လေး။ ညက်ညက်ညောညော အသွေးမဲ့၊ အရောင်မဲ့ မဟုတ်ဘူးနော်။ မွေးညင်းကလေးတွေ ပြောလဲ့လဲ့လွမ်း။ အကြောကလေးတွေ ညှိညှိစိမ်းစိမ်းကလေးထင်လို့၊ နာနာနေကလေးက ရွန်းရွန်းမြမြ။ အိုဗျာ ... သောက်ကျိုးနည်လှလေတဲ့ ကလေးမ။ ကျုပ်လို အဘိုးအိုသက်ကျားကြီးတောင် လှိုက်ခနဲ တွေ့ပန်းတွေ တုန်လို့။

အဲ ... အဲ ... အဲဒီ အလှနတ်မိမယ်ကလေးက ဟိုလူတွင်ကျယ် ကလေးကောင်'ရဲ့ မိန်းမထင်ပါရဲ့။ ဖို့ ... မတန်လိုက်တာဗျာ။ နေဦး ... ကျုပ်မျက်စိထဲ ဖျတ်ခနဲ လက်ခနဲ တန်းဝင်လာတာရှိသေးဗျာ။ သင်းလေးရဲ့ လည်ပင်းက သိပ်လှတဲ့ ပုလဲပုတီးကလေး။ အရွယ်ကောင်းလည်ကောင်း ပုလဲစစ်စစ်ကလေးတွေ။ လုံးချင်းဆိုခဲ့ရင်တောင် တစ်လုံးတစ်လုံးကို တန်ဖိုးနည်းလှမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ကုံးလုံးဆိုတော့ ...။ ဟင်း ... ငတ်က ခမျာကလေးကိုဖြင့် မြတ်နိုးတနာ အရှိရာသားကပဲ။

"ပုလဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို တစ်ထပ်တည်း ယုံလိုက်စမ်းပါ ကိုယ့်လူရယ်။ ဒီမယ် ... ခင်ဗျားရဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ ကျုပ်ညီမကြီး ဝတ်ထားတဲ့ ပုလဲပုတီးဟာ အခု တန်ဖိုးထက် ဘယ်တော့မှ တန်ဖိုးတစ်ပြားသား လျော့မဲ့အစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အစစ်ဆိုတာဟာလေ အတုလိုမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားရဲ့၊ တြာလေလေ တန်ဖိုးတက်လေလေ"

မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာဟာ ရဲခနဲနီသွားပြီး သူ့ပုလဲကုံးကလေးကို အတုကယာ အင်္ကျီထဲ ထိုးထည့်နေလေရဲ့။ ကျုပ်တို့လူ အာကျယ်ကတော့ ကျုပ်တို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာတည့်ပြီး ကျုပ်တို့ တစ်ဝိုင်းလုံးကို မထိတထိ ခြေတည်လိုက်သေး။ မြူးမိတဲ့ငါးကို မဖော်ခင် ပိတ်ကျနေတဲ့အခွက်ကြီးနဲ့ တူလည်းကျတဲ့နဲ့။

၂၀၆ လေးမင်းသျှင်

“ကျွန်တို့နီးရဲ့ ဟောဒီပုလဲပုတီးလှလှလေးကို ပြောနေတာ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ဗျာ ... ဟုတ်ဗျာ။ မြင်မြင်ချင်းပဲ ဒီပုလဲမျိုးဟာ ကျွန်တို့ ဖြတ်ဖက်က ပုလဲကျွန်းမှာသာ ရနိုင်မဲ့ မြန်မာ့ပုလဲစစ်စစ်ဆိုတာ အတည် ပြောရဲတယ်။ တန်ဖိုးကလည်း နည်းလိုက်မှာ မဟုတ်ပေဘူး”

“တကယ်လား ခင်ဗျာ”

“အစစ်ပေါ့ ... ကျုပ်လူရယ်၊ ခင်ဗျားပေးထားတဲ့ မေတ္တာ ဆောင်မဲဟာ၊ ခင်ဗျား အသိဆုံးရှိမှာပေါ့”

“အင်း ... စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းနေပါပြီ။ ကိုင်း ... လိုဆို ဒီပုလဲတွေရဲ့ ကာလတန်ဖိုးဟာ ဘယ်လောက်များ ရှိမယ်လဲ သလဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဝယ်ပေးခဲ့တာမဟုတ်ပေတဲ့ အစိတ်အပိုက်ပုလဲကနေ ဝယ်ဖို့လိုက်တာမို့ သူ့ငွေပေးပြေစာမှာ တန်ဖိုးက အကျ ပါလာတယ်လေ။ ဒီက ပုလဲကျွန်းကျင်သူဆရာကြီးရဲ့ တန်ဖိုးဖြတ် ဘယ်လိုများရှိလေမလဲ သိရရင် တကယ်စိတ်လှုပ်ရှားစရာကြီးဗျ သိလား”

“ရော် ... ခက်နေပေါ့ပဲ။ ဒီပုလဲမျိုးဟာ ရှားကရှားပါဘိသနဲ့ ပုလဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မြန်မာပုလဲမှ မြန်မာပုလဲစစ်စစ်ပါ။ ဒီမယ် ကျုပ်မယ်၊ ခြံတံမှာ ပုလဲလိုင်စင်ခံပြီး ပုလဲသူဌေး ဖြစ်လာတဲ့ နာမည် ‘ပုလဲဂေဟာ (Pearl House)’ ရဲ့ အရှင်သခင်သူဌေးကြီး ဦးရွှေမြတ် သူ့ဘုရားနတ်က ရခဲ့ဖူးတဲ့ ပုလဲကြီးဆိုရင် အဖိုးအနမတဂ္ဂ တန်သတဲ့ဗျာ”

သူ့အဆက်အနွယ်များက သူတို့ရဲ့ အသက်ပညာဥ်လို့ ထိန်းထားကြတာ။ တစ်သက်တစ်ခါ မြင်ခွင့်ရဖို့တောင် အကျဲသားပဲ။ ကျုပ်က အကဲနဲ့ လူမို့ တိုရေရှားရေ မြင်ဖူးခဲ့ရတာ။ ဒီမယ် ... ကျုပ်ပြောမယ်၊ ဖုတ်စစ်စစ်မို့ တကယ်အဖိုးတန်ပြီဆို တန်ဖိုးဖြတ်လို့ကို မရနိုင်ဘူးဗျာရဲ့။ ကြီးရောင်းကြိုက်ဝယ်ပဲ”

“ကဲ ... ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီလေ ... ကျုပ်နီးရဲ့ ပုလဲတို့ ဆရာကြီးက ကြိုက်လို့ဝယ်ပါပြီတဲ့ ဘယ်ဈေးပေးမလဲ၊ သိစမ်းပါရစေ”

ထောင်မြောင်ပြည့်စက် ၂၀၇

“အင်း ... လုံးချောလုံးသန့်တွေချည်းဆိုတော့ကာ မသကာတန် ဟောဆိုမှဖြင့် သိန်းဆယ်ဂဏန်း အထက်ပဲဗျာ။ ဘယ်လောက်ပေးမေးချင်ပြင် မအံ့သြဘူး။ ပုလဲက စစ်လည်းစစ်၊ လှလည်းလှဆိုတော့ကာ လိုက်ရမဲ့ တန်ဖိုးထက် ဒီပစ္စည်းကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရလိုက်ဖို့က သေချာ နှိုးဆော်လို့တွေးမိကြမှာချည်းပဲဗျာ ... ကျုပ်လူရဲ့”

“ဟုတ်ဗေဗျာ ... ကျုပ်မိတ်ဆွေပြောသားအလိုတော့ ဒီပုလဲ ကိုတိုကျိုနိုင်ငံတကာလေဆိပ်ရဲ့ အကောက်ခွန်မဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ချောင်းဆိုင်က ဝယ်ခဲ့တာတဲ့၊ ဆယ့်ရှစ်ဒေါ်လာပဲ ပေးခဲ့ရပါသတဲ့ဗျာ။ သူ့အင်္ကျီနယ်(လ်) ဘူးနဲ့ ဘီ(လ်) တောင် အခုအထိရှိသေး။ ကိုင်း ... သိန်းနယ်တုံး ... ကျုပ်ဆရာကြီးရဲ့ ‘မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေမပေါ့’၊ ဆလိပ် ... ဟုတ်လား”

ဘုရား ... ဘုရား ... ပြောလည်းပြောထွက်ရက်ပေဆိုတဲ့ ပါးစပ် ချော့။ ကလေးမလေး မျက်နှာဆိုတာ ရေခဲနွေးပူလောင်ထားတဲ့အတိုင်း တွတ်လို့။ အနိုင်ရရင် ပြီးစတမ်းငါ့စကားနွားရ မျက်စိမှိတ်ငြင်းတဲ့ ငနဲပဲဗျာ ... ‘ကြုံဖူးပေါင် ... ဂုဏ်ထူးဆောင်’ ဆိုတဲ့ ဇွတ်တိဇွတ်ထိုး ချိုးချိုးရယ်။

“ဒီမယ် ... ဒီမယ် ... ကိုရင် ... စကားဆိုတာ အကျိုးသင့် ပြောင်းသင့် ရှေ့နောက်ညီညွတ်သူတအောင် ပြောရတာမျိုး ခင်ဗျားရဲ့ ပြောပြီးရော လုပ်ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နှယ် ... ဒီအရွယ်၊ ဒီသူဌေး၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ချောတဲ့ မြန်မာပုလဲစစ်စစ်တွေချည်း ပုလဲတစ် ခုကို ၁၈ ဒေါ်လာထဲနဲ့ရယ်လို့ပဲ ရာရာစစ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ”

“ဆရာကြီးက သိပ်သေချာနေရင် လောင်းကြေးထပ်ကြမလား၊ သိပ်များများ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်စကားကိုယ်တာဝန်ယူတဲ့ သဘောနဲ့ ၄၅ သိန်းလောက်ပေါ့။ ကျုပ်က ဒီပုလဲတွေဟာ အတုကြီးဆိုတဲ့ အတုက ... ကိုင်း ... ဘယ်လိုလဲ”

“စိန်လိုက်ဗျာ”
ပွဲကတော့ ဖုတ်ပူမီးတိုက် ပွဲဆူပွဲကြမ်းကြီး ဖြစ်လာကရာဗျို့။ အတုရဲ့ ညှော်ခန်းဆောင်ထဲမှာလည်း ဒီဂုတ်သိက္ခာစစ်ပွဲကြီးကို မျက်စိ

၂၀၈ မေယျမင်းသျှင်

အရသာခံဖို့ ရောက်လာလိုက်တဲ့ ပရိသတ်တွေများ မနည်းပါဘူး။ ဟိုထဲမှာ မနံနေရဘဲ ကိုခင်မောင်ရီကလေးလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ပူပူလောလော ကလေးတွေ ဖြန့်ဆိတ်ထ၊ ကြုံလိုက်ရတော့ မျက်နှာကြီးပျက်လို့။ ကျွန်ုပ်လည်း လွှတ်အားနာ၊ သူ့ညှော်သည်ဖန်းမောင်နံ့ကိုလည်း ဟန့်ဖို့တာဝန်က မလွယ်။ မအိမလည် မျက်နှာပေးကြီးနဲ့ချ။

“ကွယ် ... မောင်ကလဲ ... ခက်လိုက်တာများ။ စကားနောက်တရားပါတွေကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါတော့လား။ ဖြူတော့ ရှက်လွန်းနဲ့ အငွေ့ပြန်ပြီး ပျောက်သွားလိုက်ချင်တော့တယ် တကယ်ပဲ”

မရွှေချော ခမျှာကလေးကလည်း ငိုသံပါကလေးနဲ့ တားရှာပါလေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သိတဲ့အတိုင်း အခြေအနေက ‘လက်သီးဆုပ်မလား၊ လက်မဖြန့်မလား’ ဖြစ်နေတဲ့ဟာကြီးကို။ မိုးပေါ်က မိုးသကြားနကင်းကြီးနဲ့ ဆင်လာပြီး တားတောင် ဘရိတ်အုပ်လို့ မရနိုင်တဲ့ ပွဲကျပ်ခွင်ကျပ်ကြီး။

“အချစ် အသာနေစမ်းပါ။ ဒီလောက် လွယ်လွယ်ရတဲ့ငွေမျိုး ဘာကြောင့် မျက်နှာလွှဲသွားရမလဲ။ ပြီးတော့ ‘ဆင်သွားရင်လမ်းဖြစ်’ စတင်ရမ်းသမ်းမှန်းပြီး နေတာတဲတဲ့ မကျက်တကျက် ‘ဟပ်(ဖ်) ဘွိုင်’ လို့ လူတိုင်းမျိုးတွေကိုလည်း သောင်မှန်းကမ်းမှန်းသိအောင် ကြုံတုန်း လက်တွေ့လုပ်ခဲ့ဦးမှ။ ကဲ ... ကျုပ်ဆရာ ... ဟောဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့လောင်းကြေးငွေ ၅ သိန်း ဘဏ်ထုပ်တွေချည်းပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ်၊ ဒါတွေကို အစစ်လား၊ အတုလားဆိုတာ ဖြူကလွဲရင် ဘယ်သူက ပိုသိမှာလဲ။ ဟောဒီ ဆရာကြီး မှားနေတယ်ဆိုရင် တောင် ဖြူကိုယ်တိုင် ပြောပြမှာပဲ ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်လား”

“ကိုင်းပါလေ ... မိန်းကလေးရဲ့ ပုလဲပုတီးကိုသာ ခဏကလေးဖြုတ်ပြီး ကျုပ်ကိုပေးစမ်းပါ။ တဆိတ် ... ကျုပ်ကြည့်စမ်းပါရစေ။ အခုဖြစ်နေခဲ့ရင်လည်း ကျုပ်ရဲ့မသေချာမှုအတွက် ငွေ ၅ သိန်းလောက်ပဲ ချေရဲကြီး အဆုံးခံပုံပါရဲ့။ ကျေးဇူးပြုပြီးသာ ကျုပ်ညီမကြီးက ခပ်မြန်မြန်ကလေး ကူညီစမ်းပါဦး”

ထောင်မြောက်မြောက် ၂၀၉

“ဖြုတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ ... အချစ်ရယ်၊ ပုလဲပုတီးအောင်နေတဲ့ ချစ်တို့ ဆရာကြီး စိတ်တိုင်းကျ ကြည့်စမ်းပါစေ”

အနေအထားက အကျောက်ကန်ဖြစ်လာလေလေ၊ မိန်းမချောကလေးရဲ့ အမူအရာက ပြိုတော့မဲ့မိုးလို ညှို့တို့တို့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်လာလေလေ။

“ဖြုတ်လို့မလွယ်လှပါဘူး ... မောင်ရယ်။ ဘာမှမဟုတ်တာကလေး အချင်းချင်းတွေ အခင်မင်ပျက်၊ မျက်နှာပျက်စရာ။ ကဲပါ ... ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်လိုက်ကြပါတော့။ ကျွန်မကပဲ တောင်းပန်ပါရဲ့ရှင်”

ကျုပ်စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖတ်သောဖတ်သပ် မှောင့်မှောင့်ရောင့်ရောင့် ဖြစ်လာမိသမျှ။ ဟာ ... ‘ဘာကြောင့်လဲ’ လို့တော့ အဲသလိုကြီး ကန့်လန့်ဆတ်ပြီး မမေးနဲ့လေဗျာ။ နှစ်လေးငါးဆယ် ဒုစရိုက်နယ်ထဲ ဝန်ချီဆန်ချီ ဆည်ခတ်လာခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ပစ္စုဒ္ဓေရ အတွေ့အကြုံလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာမှာ မထွေးနိုင်မအန်နိုင် ဇွတ်မျိုချထားရတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုရဲ့အရိပ်ကို ဖျပ်ခနဲ ကျုပ်ဖမ်းမိလိုက်တယ် ထင်တာပဲ။

“နေ ... နေ ... မောင် ဖြုတ်ပေးမယ်”

မြန်လိုက်ပုံများ ... ဆရာရေ။ သူ့ဖန်းရဲ့လည်ပင်းက ပုလဲပုတီးက ကျုပ်လက်ထဲကို လျှပ်ပြက်သလို ဖိခနဲ ဖက်ခနဲ ရောက်လာသမျှ။

လူရဲ့ ဗီဇသန္ဓေစိတ်ဆိုတာ လွှတ်ဆန်းကြယ်တာကိုး ... ဆရာကြီးမှူးသူချင်းသာ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်တတ်တာမျိုး။ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ ပုလဲပုတီးကို လက်နှံထိတွေ့မိလိုက်ရုံနဲ့ ဒါဟာ မြန်မာ့သဘာဝပုလဲစစ်စစ်ပဲဆိုတာ သွေးထဲသားထဲ၊ အကြောထဲက သိတယ်။ နို့ပေတဲ့ ... ဒီအတိုင်းချည်း ‘အစစ်ပဲ’ လို့ ထပြောလိုက်လို့ ဘယ်သူလေးစားပါတော့မလဲ။ ဟိတ်တလုံးနုနုထလုံးနဲ့ အိတ်ထဲက မှန်ဘီလူးကို ထုတ်ပြီး ပုလဲပုတီးကို စေ့စေ့စစ်စစ် ကြည့်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရသေးတယ်။

နေရင်းထိုင်ရင်း ငွေ ၅ သိန်း အိတ်ထဲ ခုန်ဝင်လာပါသကောရယ်၊ ကျုပ်ရင်ထဲမလဲ ဒိန်းတလိန်းတိန်းတိန်းနဲ့ ခွေးဘုရားပွဲလှည့်နေသေး

သဗ္ဗ၊ ဟုတ်သလေ ... နည်းတဲ့ငွေလား ကိုယ့်ဆရာ။ ရတုန်းယူထား ဘူးကိုးဗျ ... ဟုတ်စ။

အဲ ... နည်းနည်းကလေး ဟန်ဆတ်ခတ်ပြီး မျက်နှာကို ရှပ်တင် ကြီး လုပ်တဲ့ကာ စကားအစပျိုးဖို့ မောင်းတင်လိုက်ရဲ့။

ဒါပေတဲ့ဗျို့၊ သောက်ကျိုးနည်း မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာဟာ ချစ်ချင်းပဲ မူးမေ့လဲပြီး သေတော့မလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေရှာပါရောလား။ ဒင်းကလေး မျက်နှာ သွေးဆုတ်နေလိုက်ပုံများဟာ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ သွေးတစ်စက်တစ်ပေါက်တောင် မရှိတော့သလို။ ပြီးတော့ သူကလေးရဲ့ မျက်စိ ဝိုင်းဝိုင်းဟော့မှာလည်း မျက်ရည်တောင်ကြည်လည်နဲ့ ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်တယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ကို အနူးအညွတ် တောင်းပန်ခယနေသလို ခံစားလိုက်ရသဗျ။

ကျုပ် တပ်တပ်အပ်အပ်မြင်နေရတဲ့ ကျုပ်လက်ထဲက ပုလဲပုလဲက အစစ်မှ ဟကယ့်အစစ်။ သူ့ယောက်ျား 'လန်ဘားကျောက်တံတား' ကလည်း အဲဒါတွေဟာ အတူတူ။ ဆယ့်ရှစ်ဒေါ်လာပဲ ပေးရသတဲ့။ အဲဒီဆန်ကျပ်ဖက် ပဋိပက္ခအလယ်ရောက်နေတဲ့ ဒင်းကလေးက ကျုပ်ကို 'ကယ်ဒီဦး ... ရှင်ရယ်' လို့ မျက်လုံးနဲ့ စကားပြောနေပြီ။ ကျုပ် ဘာပြောရမလဲ ဘာပြောသင့်သလဲ ... ကဲ။ ကျုပ်ဆရာတို့သာ ဆိုရင်ကော ဘယ်လို ဒီကွက်ထဲကျပ်ထဲက ရုန်းထွက်မလဲ။

“ဆောရီးဗျာ ... ဆောရီး၊ ကျုပ်မှားသွားပြီ။ မှန်တိလူးနဲ့ သေဆေးချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှပဲ အစစ်လောက်နီးနီး ကောင်းလွန်းတဲ့ ဂျပ်ပုလဲအတူကြီးဆိုတာ ကျုပ်သိရတော့တယ်။ အလိုလေး ... အကျိုးနည်းကောင်းတဲ့ လူဖန်တီးမှု အနုပညာပါကလားဗျာ။ အံ့မခန်းပါပဲကလား။ ဒီပုံဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ သဘာဝပုလဲစစ်စစ်တွေရဲ့ အနာဂတ်ဟာ မတွေ့ဘဲ စရာပဲဗျို့။

အဲ ... နို့ပေတဲ့၊ ဟောဒီက ကျုပ်ညီမကြီးတို့လို မိန်းမချောမျှ အတွက်လည်း အဖိုးနည်းဝန်ပါ အလှဆင်စရာတွေ အလွယ်ရလာနိုင်တာမို့ ကြိမ်နီပြီး ကျေးဇူးလည်း တင်ထိုက်ပေရဲ့ဗျို့။ ကဲ ... ကဲ ... ဟောဒီမှာ

နီးတန်တဲ့ ချက်လက်မှတ်၊ ဘယ်မှာသာ လမ်းကြို ဝင်ထုတ်သွားကြပေမယ့် ကျုပ်လက်ထဲမှာ ငွေများများကိုင်တတ်တဲ့ အကျင့်မရှိတာကိုတော့ လွတ်ကြပေရောဗျာ”

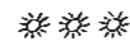
ချက်ချင်းပဲ ၅ သိန်းတန် ချက်တစ်စောင်ရေးပြီး မိန်းကလေးရဲ့ လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ချော လက်ကလေးတွေ ဖုံးဖုံးကော်ကော် လို့ ကျုပ်ကို ကြည့်နေတဲ့ ဒင်းကလေးရဲ့ ‘ရိုခိုးဦးတင်’ မျက်ဝန်းတွေ ကျုပ်ရင်ထဲကို ဇွတ်ကြီးတိုးဝင်သွားသလေ။

“ကဲ ... ဆရာကြီးရေ၊ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါရောလား။ ပင်လယ်ချောကြီး ဘယ်လောက်ကျယ်ကျယ် နှုတ်ခမ်းသတ် ကမ်းစပ်တော့ဖြင့် မရှိဘူးဆိုတာလေ။ ဘာမဆို သူ့အကန့်အသတ်နဲ့ သူပဲဗျ။ အလွန်အကျွံ မဟာ ကောင်းတာချည်း မဟုတ်လှဘူး။

သူကောင့်သားက ကျုပ်ကို လက်ဆင်ပေးနေလိုက်သေးသဗျ။ သူ့အရင်တာပြောလေ၊ ကျုပ်က အရေးမစိုက်ပါဘူး။ ဒါမျိုးတွေဟာ ကျုပ်ဘဝ အရေတူလှပါပြီ။ အဲ ... ကျုပ်ဘာသာ ရေစက်မချတဲ့ ‘နိဗ္ဗာနပစ္စယော’ ဆိုတာကို ၅ သိန်းဆိုတဲ့ ငွေကလည်း နည်းလှတယ်မဆိုနိုင်ပေတဲ့ သေပေါက်သေကဖြင့် လွတ်ပြီဟဲ့ လို့ စိတ်တုံးတုံးချပြီး ဟင်းချလိုက်တဲ့ ချောကလေးရဲ့ သက်ပြင်းနုနုကလေး တစ်ချက်နဲ့တင် တန်သွားပါပြီ။

‘လူပါး ပုလင်းထိတာပဲဟေ့’ လို့ ကျီစယ်နေကြတဲ့ ကျုပ်ဘော်ဒါရဲ့ လှောင်သံတွေကလည်း ‘သွားတော့မယ်နော်’ လို့ နှုတ်ဆက်ရင်း ချောက်ဖျားကလေးကို ကိုင်လှုပ်သွားတဲ့ ချောမက်လေးရဲ့ ‘ခယဝယ ချောင်းတင်မှု’ ကို မပွန်းပဲ့စေနိုင်ပါဘူး။

ကျုပ်တော့ဖြင့်တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ တကယ့်စိတ်ကောင်းအောင် အမှန်နဲ့ ကုသိုလ်ယူလိုက်ဖူးတဲ့ ကောင်းမှုတစ်ခုကို ဘယ်မေ့နိုင်တော့မလဲဗျာ။ တကယ် ... တကယ်။

အာစိန်ကြီးက သူ့ဇာတ်လမ်းကို လှလှပပသိမ်းလိုက်သည်။
လျှင် သူမဟုတ်သလို သူ့ရှေ့က ရေခွေးကြမ်းအေးစက်စက်များကို ဘီး
စုပ်သလို အရသာခံစုပ်နေလေ၏။

သူ့အပြော၌ မည်မျှနစ်ကျွဲမျောပါနေမိကြလေသည်မသိ။ နေ
နှင့် လေပူကြီးကိုပင် သတိလစ်နေမိကြ၏။

ထောင်မှူးကြီး ကျွန်တော်ပင်လျှင် သူ့နေရာ ခဏအစားဝင်မိသွား
ရင်း ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်မိရသေး။ 'ဟုတ်လည်းဟုတ်တဲ့ အာစိန်ကြီးပဲ'။
ခွင့်မကြုံလိုက်ရသည့် သူ့မရွှေချောကိုလည်း သူ့အပြောနှင့်ပင် လွမ်းထူး
ရှိသိသေးတော့သည်။

"နေ ... နေစမ်းပါဦး ကိုခင်မောင်စိန်ရယ်။ ပုလဲတွေက အ
ဆိုတာ လက်တွေ့ပြနိုင်နေရက်နဲ့ ခင်ဗျားက ဘာလို့လွယ်လွယ် အခွင့်
လိုက်ရတာတုန်း။ တဆိတ် ... လင်းစမ်းပါဦးဗျ။ အဲဒီအချက်ကို ကျုပ်သိ
မရှင်းချင်ဘူး"

ထောင်မှူးဦးကျော်တင်က သူ့မျက်နှာပြဲပြဲကြီးကို မျက်နှာသုတ်
ပင် ဖန်တစ်ရာမည်းကြီးနှင့် တအားဖိသုတ်ရင်း ကသောကမျော အဘိဓမ္မာ
စကပြသည်။

"အို ... ဆရာကြီးလည်း ငိုတော့မခို-ယိုတော့မယောင် ဖြစ်နေ
နေမကို၊ 'ကြေ' သွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဒုစရိုက်သမား
ဘယ်လိုမှ တင်းမခနိုင်တဲ့အရာတွေက 'ငွေရယ်၊ မိန်းမရယ်၊ အရက်'
ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့မဟုတ်လား ဘိုးတော်၊ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...
... ဟဲ့ ..."

လူသစ်ဘုတ်ကိုင် 'ရွှေမန်း' က ထင်မိထင်ရာ ဝင်တော့လိုက်ပြန်
တော့သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ သူ့အပြောကြောင့် တစ်ပိုင်းလုံး တဟဲ့ဟဲ့
သွားကြ၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှုံးချက်ကြီးလှသဗျာ။ ကျုပ်သာဆို စားပွဲရှေ့ရောက်
ပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ ငွေ ၅ သိန်းကို ဘယ်အရှုံးခံမလဲဗျ။
၅ သိန်းအရယူပြီး မှည့်ပေ့ဝင်းပေ့ဆိုတဲ့ မဒီမျိုးကို ခေါင်းခေါက်ရွေး
တာကစည်းစိမ်ယူ ပစ်လိုက်မှာပဲ။ အခုတော့ဗျာ ငွေ ၅သိန်းလည်းရှုံး
သိမ်းကြီးမကိုလည်း လက်ဖျားကလေးထိရုံထိ၊ ချွေးနံ့ကလေးရှူရုံရှူပြီး
ပဲပြန်တင်ပစ်ခဲ့ရတယ်လို့။ မနိပ်လိုက်တာများ"

တန်းစီး 'ချစ်တီး' က ရှူးရှူးရှဲ့ရှဲ့ ဖြစ်ပြန်၏။

အာစိန်ကြီး၏ ဇာတ်လမ်း၌ ဇောကပ်နေလိုက်ကြပုံများ သူတို့
ထောင်မှူးကြီး ကျွန်တော့်အား 'ဖုတ်လေသည့် ငွေရှိတယ်မထင်' ဖြစ်အား
ကြတော့သည်။

"ငွေမရှုံးပါဘူးဗျ။ ဘယ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ငွေ ၅ သိန်း ဆုံးသွားတယ်လို့
ပြောခဲ့လို့လဲ"

"ဟေ့လူကြီး... 'ဘူဘူချင်းတစ်မလုပ်နဲ့' နော်။ ခင်ဗျားပဲ ငွေ
သိန်းချက်လက်မှတ်ကို ဟိုမဒီရဲ့ လက်ထက် ထည့်ပေးခဲ့တာဆို"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ကျုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်"

"ဒါဆို ... ခင်ဗျားဟာက"

"ဒီလိုမျိုး အဲဒီနေ့ညနေပိုင်းမှာပဲ မယ်မင်းကြီးမ လင်မယားစုံတွဲ
ပုလဲကေရီ ပြောင်းသွားကြသဗျ။ မျက်နှာပူကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒေါ ...
ထောင်မှူးကြီးလိုက်ဘူး ကျုပ်အခန်းတံခါးကို လာခေါက်တဲ့ပြီး 'ဟောဒီမှာခင်ဗျ'

၂၁၄ မေ့မိသွားသေးသလား

စာအိတ်တစ်အိတ်၊ ဆရာကြီးကို ပေးလိုက်ပါဆိုပြီး ဧည့်ကြိုကောင်းမှာ ထားသွားခဲ့တာတဲ့ ဆိုတဲ့အသံနဲ့ အခန်းသစ်ရှင်းရေး ကောင်လေး 'အစ်ကို' က စာတစ်စောင် လာပေးရော့ဗျ။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ကျုပ်နာမည်ကို ကတိကမ္ပရာ ကောက်ခြစ်ထားတဲ့ မိန်းမလက်ရေးပဲညှောင့်ပေါက်တွေကို တယ်။ သေချာပြီ... ဒါဟာ ကျုပ်ကို ပေးတဲ့စာပဲ။ စာအိတ်ထဲမှာ ဘာပါလားတယ်ထင်သလဲ။ ကဲ ..."

"ဘယ်သိမလဲဗျာ၊ အရေးထဲမှာ ခင်ဗျားက 'ဝိ' နေပြန်ပါပြီ။
"စာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ချက်လက်မှတ်ကြီးရယ်"
"အိုး"
"ဟာ ..."

ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် သူ့ဇာတ်လမ်းတစ်ဆစ်ချိုး အကွေ့ကတော့ကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလှ၍ အသက်ရှူလိုက်ဖို့ကိုပင် မေ့လျက် တောင့်တကြီး သူ့ကိုတွေ့၍ ကြည့်နေမိ။

"အင်းလေ ... ဘယ်ယောက်ျားမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသုံးမပြုဘဲ ငတုံးငအကြီးအဖြစ် လူသိရှင်ကြား အရောက်ခံချင်မှာလဲဗျ ... နော်"
"ပုလဲတွေက တကယ့်အစစ်တွေပဲလား"
"အင်း ..."

"ဒါဆို ... သူ့ပုလဲပုတီးကို သူပြန်စစ်ကြည့်ပြီးမှ မှားမှန်းသိရလို့ သိက္ခာပြန်ဆယ်တာဖြစ်မယ် ထင်တယ်ဗျ"

"သူဝယ်ကတည်းက အတုကြီးကို ငယ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုမှပဲဗျာ၊ အဲလိုက ဘယ်လို အစစ်တွေဖြစ်လာနိုင်မှာတဲ့လဲ ... ကဲ"

"အင်း ... ဇနီးချောချောကလေးကို အိမ်မှာထားပြီး ရုပ်အမြေခြားကို တစ်လကိုးသိတင်း ကိုးကျန်းကိုးကျင်း ထွက်ထွက်နေတတ်တဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးမျိုးအတွက်တော့ အတုကို အစစ်ဖြစ်အောင် 'အုပ်ချုပ်လေ့ရှိ' လုပ်ပေးမဲ့ ငနဲမျိုးတွေက အချိန်မရွေး ပေါ်လာနိုင်တာပဲလေ ... ဟုတ်စာ"

ဒီလောက်ငယ်ငယ်၊ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ချောချောလှလှ နဲ့ သွေးဆူလွယ်တုန်းအရွယ်မှာ ငနဲက စီးပွားရေးပဲ ကုန်းကျုံးရှာရင်း အိမ်ထောင်

ထောင်မြော်မြော်တော် ၂၁၅

အိမ်ထဲ ထွက်ထွက်သွားတတ်သတဲ့ဗျ။ ကဲ ... အဲသလို လက်ဟာနေတဲ့ အိမ်ထဲမှာ ကို လောကနိဗ္ဗာန်လေးအဖြစ် ဖန်တီးနိုင်ဖို့ဆိုရင် ပုလဲတစ်ကုံးလောက် အတိအကျ ပျော်ပျော်ကြီး သုံးမဲ့မောင်မင်းကြီးသားတွေ ဒီလောကမှာ နည်းနည်းလို့"

"အို့ဟို ... ငနဲက သူ့ပုလဲကိုတော့ အစစ်ကို အတုကြီးပဲ လှေနဲ့ အထပ်နှလုံးပိုက်ထားပြီး သူ့ဘေးက အချစ်ဝေသန္တရာ အံ့ပုန်းမကလေး ခုတော့ဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်းပဲပိုင်တဲ့ ရတနာခဲကလေး ထင်နေရှာတာကိုး။ 'ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား' ထဲက ကျုပ်တို့ဇာတ်လိုက်ကျော်၊ ဖိုးခင်မောင် ကြီး အော်သလိုသာ 'ဟယ် ... လောက ... လောက ... လောက' ဆိုပဲ အော်ညည်းကလေး ညည်းပစ်လိုက်ချင်တော့တယ်။ တကတည်း"

"အေးလေဗျာ ... ဖြစ်ရပုံဗျား"
မ၊ သဘာဝနှင့် ကင်းကင်းကွာကွာ အဝေးကြီး ဝေးနေကြလေသော အိမ်ရှေ့ထောင်မင်းသားတစ်စုတို့မှာ အာစိန်ကြီး၏ ဇာတ်လမ်းအလျဉ်ဝယ် ချဉ်မရဲ စုတ်တသပ်သပ်။

ထောင်မျိုးကြီး ကျွန်တော်ကတော့ တပည့်ကျော် အာစိန်ကြီး၏ တိုရေကတော့ ကုသိုလ်ယူခဲ့ကလေးကို ကြိတ်၍ ကြည့်ညှိရင်း မည်သို့သော ထောင်မှည့်ထောင့်ကျယ်မျိုးမဆို ထောင့်ဖြောင့်ဖြည့်ဖက်နှင့် ပက်ပင်းကြုံခဲ့လျှင် အတိအကျတစ် မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်း ဖြစ်သွားတတ်သေးကြောင်းကို အတွေးတွေဝင်နေမိသည်။

"ဟာ ... ဟေ့လူ ... ဖိုးကျော်တင့်၊ စကားကောင်းနေတုန်း အယ်ထွက်သွားဦးမလို့လဲဟ"

"တောင်ယာ (၁)ဘက် တစ်ပတ်ပတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဆရာထောင်ကြီး။ အခုတလော အဲဒီဘက်မှာ မိလ္လာက နဝရတ်လို့ အောင်ထိတဲ့ ဆရာကြီးအုပ်စုတွေ ဖဲပိုင်းသောင်းကျန်းနေလွန်းလို့"

"ဪ ... ဪ ..."
အလုပ်နှင့် တာဝန်ကို ကျေပွန်လွန်းရှာသော သည်လူထောင်မှ ဦးကျော်တင့်တစ်ယောက် နယ်အလုပ်စခန်းတစ်ခု၌ သုံး လေးနှစ်ပြည့်တော်

၂၁၆ ❀ လေယျမင်းသျှင်

မပြန်နိုင်ရှာဘဲ၊ သောင်တင်နေစဉ်အခိုက် သူ့နီးချောကလေးက ထောင့်
ရိက္ခာပေးသွင်းသော ကန်ထရိုက်တာပေါက်စ ပိုက်ဆံဝါလာ၊ တစ်ကောင်
နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားခဲ့သည့် ရှေးဖြစ်နောင်
ကြောင်းကိုသာ ရုတ်တရက် မစဉ်းစားမိခဲ့လျှင် လှမ်း၍ တားမိလိုက်ပေဦးမည်
ယခုဖြင့်မူ ...။

နွေနေ့သည် ကျွဲကျွဲကြီး ပြန်ပူလာပြန်တော့သည်။

မေတ္တာဖြင့်...

လေယျမင်းသျှင်

ဝိတုဒဏ်
နိဗ္ဗာန်သုတ်

[၁]

အမျိုးသမီးကျောက်ထုတ်လုပ်ရေး အလုပ်စခန်းတွင် စခန်းတာဝန်ခံ ထောင်ပိုင် ဒေါ်အေးမြကြည်သည် ကျောက်ထုတ်စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသော အကျဉ်းသူအသစ်များအား လူသစ်မှတ်ပုံတင် စစ်ဆေးနေစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

ယမန်နေ့က ကျောက်ထုတ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသော ကျဉ်းသူအကျဉ်းသူများကို ထောင်ပုံစံ ၂၁ ထောင်ကျမှတ်ပုံတင်ပေါ်တွင် စစ်ဆေးသော မှတ်တမ်းတင် အချက်အလက်များကို တစ်ဦးချင်းစီအား တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။ အကျဉ်းသူသစ်များအား ဗာရာမူ တစ်ဦးစီနားစာခေါ်၍ ထောင်ပိုင်ရှေ့မှာ ပုံစံရပ်နေစေသည်။

“အမည်”

“ခင်ကျော့”

“အဘအမည်”

“ဦးခင်မောင်”

“အမိအမည်”

“ဒေါ်ကျော့ရီ”

ဤကဲ့သို့ ဗာရာဖြစ်သူမှ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များကို တစ်ချက်ချင်းစီ အကျဉ်းသူအား မေးမြန်းနေစဉ် အကျဉ်းကျသူထံမှ ဖြေကြားလိုက်သော နားစိုက်ထောင်လျက် ထောင်ပိုင်ဒေါ်အေးမြကြည်သည် ရုတ်တရက် စတက်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဗာရာကတော့ မှတ်တမ်းပေါ်ပါ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်တိုက်မေးမြန်းသွားနေသည်။

“အိမ်ထောင်ရှိလား”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ခဏနေဦး”

ဒေါ်အေးမြကြည်က မေးနေသည်ကိုဖြတ်ပြီး ဟန့်တားလိုက်သည်။

“နေ ... နေစမ်းပါဦး။ ညည်းမိဘနာမည်က ... ဘယ်သူ”

“ဦးခင်မောင် ... ဒေါ်ကျော့ရီပါ ... ဆရာမကြီး”

ဪ ... ဆုံပဲဆုံတတ်ပါလေ။ လောကကြီးက တယ်ကျဉ်းခြင်းလုပ်ပါလားလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်မှတ်သွားသည်။ သည်လိုနေရာမျိုးမှာ ဦးလိုဆုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မထားခဲ့သော်လည်း ရေစက်များချည်တော့ ကည့်တည့်ကို တိုးတော့တာပါပဲ။

ကြည့်စမ်းပါဦး ...။ နာမည်ကိုက ခင်ကျော့တဲ့။ သူ့အမေက ညည်း ကျော့ရီဆိုပြန်တော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ နာမည်တူ လူတူမများ တွေ့စကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ နာမည်တူရုံတင်မကဘူး။ ရုပ်ချင်းက ညည်း ချွတ်စွပ်ကို လာတူနေတယ်။

တူမှာပေါ့လေ။ တစ်မိဝမ်းထဲက ဇွန့်ဖွားလာမှတော့ ရုပ်ရည်မျှော်က တူနေကြမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရည်အသွင်ပုံစံ ခွဲခြားမရအောင် နှုတ်ကြသော်လည်း စိတ်ထားနှုတ်အကျင့်စာရိတ္တက တခြားစီပဲ။ တစ်ယောက်က ဒုစရိုက်သံသရာထဲမှာပဲ ကျင်လည်နေပြီး ရာဇဝတ်မှုကို အကြိမ်ကြိမ် လွန်နေတယ်။

ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ စကားပုံထဲကလိုပဲ။ ဘာတဲ့ ... နားနီးတံငါ၊ မဆိုးနားနီး မဆိုးလို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီမိဘ

ကနေ ပေါက်ဖွားလာပြီး အတူတူ နေထိုင်နေကြတော့လည်း အတူတူ အတတ်သင်ဖြစ်ရော။ မုဆိုးနားနီးနေမှ မုဆိုးပဲဖြစ်သွားတာ မဆန်းပါဘူး။

အဲ ... မုဆိုးဆိုပေးမယ်လည်း သူတို့အလုပ်က တောထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ မုဆိုးတွေမဟုတ်ဘူး။ မြို့လယ်ကောင် ထူထူထဲထဲကြီး သားကောင်ကို ချောင်းမြောင်းရှာဖွေနေရတဲ့ မုဆိုးတွေထဲက မနုဿာမုဆိုးတွေ။

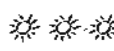
ဟုတ်တယ်လေ ... မိဘနှစ်ပါးစလုံးကလည်း ဒုစရိုက်သံသယထဲမှာပဲ ကျင်လည်နေကြတဲ့ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ မကင်းနိုင်ကြတဲ့ လူတွေမဟုတ်လား။ သူတို့လုပ်စားတဲ့ အလုပ်ကလည်း လိုင်းကားပေါ်လိုက်ပါပြီး ခါးပိုက်နဲ့ အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေကြသူတွေ။ သူတို့ ခါးလောကတော့ အပေါ်ခွဲသမားလို့ခေါ်တဲ့ ခါးပိုက်နို့က အုပ်စုတွေဖြစ်တယ်။

သူတို့နဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ကြတဲ့ နေရာကလည်း ဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာ တာဝန်ကျနေခဲ့စဉ်အချိန်က ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုမျိုး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိဘနှစ်ပါးလုံးရဲ့ မျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ခင်ကျော့ကို ထပ်တွေ့နေရပြီလေ။ ခင်ကျော့ကို ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ တွေ့နေရလို့လည်း မအံ့သြပါဘူး။ အဖေတူသမီးလို့ပြောရမယ့် ခင်ကျော့အမှုကလည်း ခါးပိုက်နို့ကနဲ့ ထောင်ကျလာတာ။ ထောင်အကြိမ်ကြိမ် ကျူးနေတဲ့ ထောင်လက်ကောက်တစ်ဦး ဖြစ်လာတယ်။

မိဘတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း သမ္မာအာဇီဝ ဝမ်းစာရေးအတွက် ကျေရာရာမှာ အချောင်ရလိမိတ်နဲ့ မတော်လောဘတက်ခဲ့ကြတော့ ခင်တာတောင် နည်းသေး။ သူတို့လုပ်ငန်းကလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လိုင်းကားတွေပေါ်မှာ လူကျပ်လေ ဆရာကြိုက်လေဆိုသလိုပဲ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်ပြီး သားကောင်ရဲ့ အလစ်အပိုက်ချောင်းလို့ ဘရိတ်စားတိုလေးကို ပါးစပ်မှာ ငုံ့လို့ ခွဲရနို့ကရတာ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အပေါ်ခွဲသမားတွေပေါ့။

သူ့အဖေ ဦးခင်မောင်ဆိုတာကလည်း ကားပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေတာ မိတဲ့အခါရှိသလို လွတ်သွားတဲ့အခါလည်း ရှိမှာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ထောင်နဲ့မကင်းနိုင်ကြဘဲ ထောင်ထဲကို အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ရှိလို့ ဝင်စို့ထွက်စို့

ဆင်နေတတ်သူပဲ။ ထောင်ထဲကို ဝင်လာတာနဲ့ နောက်က မိန်းမဖြစ်သူ ကျော့ရီလည်း ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါလာတော့တာပဲ။ သူက နို့ကလိရတာပဲစွဲလည်းကို ထုခွဲရောင်းချပေးတဲ့ အမှုတွဲလေ။ ဒီလိုနဲ့ ဒေါ်အေးမြကြည် အတိတ်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်သတိရလာနေသည်။

[၂]

ဒေါ်အေးမြကြည်တစ်ယောက် ညဘက်အမျိုးသမီးဆောင်မှာ ဆန်ပျိုး တာဝန်ကျနေချိန် မိမိအိပ်ရာသည့် ရုံးခန်းထဲက ခုတင်လေးပေါ် ပုတီးစိပ်နေသည်။ ပုတီးစိပ်နေသည့် အာရုံစိုက်စားနေသောကြောင့် သူမမှာ အသံမလံကို မကြားမိဘဲရှိနေရာ နားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အော်ခေါ်ပြောနေသံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဆရာမ ... အရေးပေါ်ပွေးလူနာ ဖြစ်နေတယ်”
ထိုအခါမှ အသံပီပီသသ ကြားလာကာ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ခုတင်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလာခဲ့သည်။ တာဝန်ကျဝန်ထမ်းအမျိုးသမီး တပ်ကြပ်အောင်တင်၏ သတင်းပို့နေခြင်းကို သိမြင်သွားသည်။

“တဲ့ ... ဘာဖြစ်တယ်”
“ဟို ... အိပ်ထောင်ထဲက အကျဉ်းသူ ကျော့ရီတစ်ယောက် သမီးဖွား ချင်လို့ အရေးပေါ်အခြေအနေကို သတင်းပို့နေတာပါ”

“ဘယ် ... ကျောရီလည်း ဟို ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဗိုက်ကြီးထဲ
မလား။ ခါးပိုက်နှိုက်မှုနဲ့ ထောင်ထဲရောက်နေတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမ”

“ဒီကောင်မတွေလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးတဖားဖားနဲ့ ဒီဒုစရိုက်မှုထဲ
ကိုပဲ ကျူးလွန်နေကြတယ်။ အင်း ... ဟုတ်မှာပေါ့။ ထောင်ထဲဝင်လာတာ
ကတည်းက ကိုယ်ဝန်သုံးလလောက် ပါလာတာ။ ခုတော့ မီးဖွားခန်းအထဲ
အနေတောင် ရောက်နေပြီပဲ”

“ဆရာမ ... ဆရာဝန်ကိုခေါ်ဖို့ ဂါတ်မကြီးပေါ် သတင်းပို့လို့
မယ်နော်”

“အေး ... အေး ... လောလောဆယ် ဆရာမ နော်မူဖောက်
နှိုးပြီးအဆင်သင့် လုပ်ခိုင်းထားလိုက် အိပ်ထောင်သောက သူတို့ဝင်လာ
ပါလာမှာ”

ဒေါ်အေးမြကြည်တစ်ယောက် အိပ်ထောင်ထဲမှာ လုပ်စရာရှိတာ
တွေကို အဆင်သင့် လုပ်ဆောင်ထားနိုင်ဖို့ ဒေါ်တင်တင်ကို ဆက်တိုက်
ညွှန်ကြားပြောဆိုနေသည်။ အမျိုးသမီးဆောင်ကို ခတ်ထားသောသော
ညနေ ထောင်ပိတ်ချိန်ကတည်းက မိန်းဂျေးလ်ရုံးက ထောင်ပိတ်တာဝန်
ထောင်မှူးကြီးထံမှာ အပ်ထားခဲ့ရသည်။ ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံးရှိ အိပ်ဆောင်
တိုက်ခန်းအသီးသီးကို သော့ပိတ်ပြီး သော့တွဲအားလုံးကို ထောင်ပိုင်ကြီး
ထံမှာ အပ်ထားရသည်။

ညဘက်လုံခြုံရေးအတွက် တံခါးမကြီးထဲမှာ တာဝန်မှူးက ထောင်
ဇာညရေးညတာ တာဝန်အားလုံး တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေရသည်။ ဂါတ်
ကြီးပေါ်သို့ အမျိုးသမီးဆောင်မှတစ်ဆင့် သတင်းပို့လိုက်မှ အောက်တော်
တံခါးကြီးထဲရှိ တာဝန်မှူးထံ ဖုန်းဖြင့် ဆက်လက်အကြောင်းကြားပေးနိုင်
သည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်မတွေ၊ မွေးလူနာက ဘယ်မှာလဲ။ ဟိုက တာဝန်မှူး
နဲ့ ဆရာဝန်ကြီးဝင်လာရင် ကြည့်ရှုရလွယ်အောင် တံခါးပေါက်ဆီ
ထားခဲ့ကြလေ”

“ဆရာမကြီး ... မွေးလူနာက မွေးလူမွေးခင်ခြင်နေလို့ ဘယ်
ခန္ဓာလို့ကို မရနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ကြ။ ဟဲ့ ... တန်းစီး
မဟာဝင် ... နင့်ကောင်မတွေ ဖင်ပေါ်ခေါင်းပေါ် အိပ်နေတာတွေကို လိုက်ဖုံး
ထားပြီး ယောက်ျားတွေဝင်လာလို့ရအောင် လမ်းဖယ်ရှင်းထားလိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာမကြီး”

ထိုအခါမှ တန်းစီးအမာတင်တစ်ယောက် ကပျာကယာ အကျဉ်းသူ
တွေကို လမ်းသွားမလွတ်သည့်နေရာမှ အကျဉ်းသူများ အိပ်နေသည်ကို
နာရာပြောင်းရွှေ့ပြီး အိပ်ခိုင်းထားရသည်။ အမျိုးသမီးများချည်းနေထိုင်
သော အိပ်ဆောင်ကြီးထဲမှာမို့ ညဘက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖင်ပေါ်ခေါင်း
ပေါ် ဖြစ်နေသူများ၏ အကျိုး ထမိတွေကိုလည်း လိုက်လံဆွဲဖုံးတန်ဖုံး။ ဒီတန်
ဖုံး အလျင်အမြန် လုပ်ဆောင်ခိုင်းနေသည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ဂါတ်မကြီးအထက်ဆီမှာ အစောင့်စန္ဒရီ၏ နာရီမောင်းထိုးရန် လေး
ချက်ခေါက် အချက်ပေးပြီးနောက် သံချောင်းဆယ့်နှစ်ချက်ခေါက်သံကို ဆက်
တိုက်ကြားလိုက်ရသည်။

“တောက် ... တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ဟာမပဲ ... ညနေစောင်း
သောက်က မွေးမယ်ဆိုလျှင်လည်း မွေးပါတော့လား။ ထောင်မပိတ်ခင် မြင်မြင်
ဆင်ဆင်အချိန်မှာ မွေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခုအချိန်မရှိ အချိန်ရှိ ညဉ့်နက်
မှ ထမွေးလာတော့ အိပ်ရေးပျက်ပြီပေါ့။ အင်း ... ဒီဝဋ်ဒုက္ခဆိုတာမျိုးက
လည်း အိပ်ထောင်ရှင်မတွေမှပဲ သိနိုင်ကြတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်မှာ
ပေါ့လေ”

ဟုတ်တယ်လေ ... ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေဆိုတာကလည်း အခက်
ခဲလား။ ကိုယ့်ခိုက်က နေ့စေ့လစေ့ရောက်မှ မွေးနိုင်တာ။ ကိုယ်မွေးချင်
တဲ့အချိန် မွေးလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ဒီလို ဒုက္ခ၊ သုက္ခတွေ မခံစားချင်လို့လည်း
ဆက်ကိုယ်တည်း အမျိုးကြီးလုပ်နေတာပဲ ကောင်းတယ်။ နို့ပို့ဆို ယောက်ျား

၂၂၄ စိတြအောင်

ယူမိလျှင် နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ ဂျူတီဝင်နေရရင် ကလေးပါ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခေါ်သိပ်နေရလို့ ဒုက္ခတွေနဲ့ ဗျာများနေရဦးမယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလိုအပူပူရှာချင်လို့လည်း တစ်ကိုယ်တည်း အပူပူ မမံ လုပ်နေခဲ့တာပေါ့။ ဒီလို လင်ယူသားမွေးဒုက္ခမျိုးတော့ မမံစား ပေါင်။ ခုလိုမျိုးပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနေတော့ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေမှာပဲဆိုဆို မပူရေးချမပူထဲကပဲ။ “တော်ကြာ ... ဗိုက် တကားကားနဲ့ ဟိုစာရေးဆရာကြီး မင်းသိခံရေးတဲ့ဝတ္ထုထဲက ကဗျာပေါ့ လို့ ဖြစ်နေရင် ရှက်စရာကြီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဘာတဲ့ ...

“ဝင်တဲ့အခါ လူမသိ

နှုတ်ကလုပ်ပါဦး

ထွက်တဲ့အခါ ကျယ်ပါဦး

အမြောက်ကိုသာကြည့်”

ကဲ ... ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ ကိုယ်နဲ့ ကြီးတကားကားကို သူများတွေက မြင်ရင် ပြုံးစိစိနဲ့ ဝိုင်းလှောင်ကြည့် မှာ မြင်ယောင်သေး။ ဒီကြားထဲမှာ ထောင်မှူးတွေထဲက စာရေးနေ စာရေးဆရာ စိုးဝေလိုမျိုးနဲ့တိုးနေရင် လိုက်ဖွတာနဲ့ပဲ ရှက်စရာ၊ မျက် မူစရာကြီး။ သူက လူတကာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အလကားနေ အထဲ အထောင်လုပ်တတ်တာ။

ခုမဲ လက်တွေ့ မြင်တွေ့နေရပြီ။ ဇနီးသည်က ထောင်ထဲမှာ မလွတ် မလပ် ဗိုက်ကြီးနဲ့ အမှုဖြစ်ဝင်လာပြီး မီးဖွားရမယ့်အချိန်မှာ ယောက်ျားဖြစ် ကလည်း ထောင်ထဲမှာ အတူတူ ထောင်ကျနေတော့ မိန်းမဘေးမှာ ဘယ်လို လုပ်လာအားပေး နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်မှာလဲ။ ယောက်ျားဖောင်စီး မိန်းမမီးဆီ ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပေါ့။ ဒီအချိန်အခါမျိုးမှာ ကိုယ့်ဘေးနားမှာ အားပေးပေး ယောက်ျားကို ရှိနေစေချင်တာ မိန်းမတွေရဲ့ သဘာဝပဲ။

“ဂျလောက်”

အိပ်ထောင်ကြီးကို သံပြားတွေနဲ့ ဝိုင်းပတ်ကာရံထားသဖြင့် သံပြား ပေါက်မှ ဝင်ပေါက်တံခါးကို အပြင်ဘက်မှ သော့ဖွင့်သံကြားလိုက်ရသည်။

နှစ်မြှာအသည်း ၂၂၅

“အခုနီးဝေ ဦး ဆောင်လာသည့် ညလုံခြုံရေးအဖွဲ့နှင့်အတူ ဆရာဝန်ကြီး တာဝန်သွယ်ပါ လိုက်ပါလာလေသည်။

“ဆရာမ ... လူနာအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဆရာစိုးရေ ... မွေးလူနာကတော့ မွေးလူမွေးခင် ဖြစ်နေတယ် အထဲက သတင်းပို့နေတယ်”

“ကဲ ... ဒေါက်တာကြီး အထဲဝင်ကြည့်လိုက်ရအောင် ခေါ်တင်တင် ... သော့အိပ်ဆောင်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဒီအပြင် ခေါ်ထုတ်လာလိုက်လေ”

“ထုတ်လို့မရဘူး ... ဆရာစိုးရေ၊ မွေးလူနာက ဗိုက်အရမ်းနာ ချို့ရွှေထုတ်လို့တောင် မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဟိုက် ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲက ဝိုးလိုးပက် တွေကို မြန်မြန်လိုက်ဖုံးခိုင်းလိုက်ဗျာ၊ တော်ကြာ အထဲဝင်သွားတုန်း ဆက်ကျွံဝင်သွားမှ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

“လုပ်ပြီ ... ဒီဆရာစိုးကတော့ တော်တော်ပေါက်ကရပြောတယ် ဆရာစိုးကြီး ... ဟင့်”

တာဝန်မှူးစိုးဝေရဲ့ အပြောကြောင့် ထောင်မှူးဒေါ်အေးမြကြည်၏ အပြင်ပေါ်ဝယ် ပန်းနုရောင်ဖြာကာ ရှက်သွေးစိုသွားလေသည်။

ထို့နောက် တာဝန်မှူးစိုးဝေနှင့် ဆရာဝန်ကြီးတို့နှစ်ဦးသည် မွေး ချို့နေသော နေရာဆီ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရန် အိပ်ဆောင်တံခါးကို ဖွင့် ခဲ့လေ ...

“ကဲ ... ဆရာ အားလုံး အိုကေသွားပြီတဲ့ ဝင်လို့ရပါပြီ”

“လာလေ ... ဆရာမကြီးကိုယ်တိုင် ရှေ့မှာ ဦးဆောင်လမ်းပြဝင် ကျွန်တော်တို့က နောက်ကလိုက်လို့ရမှာပေါ့။ လူနာက ဘယ်နားမှာ

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ဝင်မလိုက်တော့ဘူး ... ဆရာစိုး၊ ဟဲ့ ...

... အမာတင် ဒီဆရာတွေကို မွေးလူနာနေရာ လိုက်ပြလိုက်လေ။ နှင် အသည်း တော်တော်နဲ့နဲ့အအံ့တွေပဲ။ ဟိုမှာ မွေးလူနာက မွေးတော့ ဆရာမကြီး မြန်မြန်ခေါ်သွားလိုက်”

၂၂၆ စိတြအောင်

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမကြီး”

တာဝန်မှူး ထောင်မှူးစိုးဝေကတော့ အရှက်သည်းလွန်းတဲ့ အကြီး ထောင်မှူးမကို ကြည့်ပြီးနောက် ...

“အင်းပေါ့လေ ... သူက အပျိုကြီးဆိုတော့ ဒီလို လင်ယူတာ ကိစ္စတွေ ဘယ်ကြည့်ရဲပါ့မလဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိသည်။ ထောင်မှူး ဒေါ်အေးမြကြည်တော့ အိပ်ဆောင်ကြီးဘေး သံတိုင်နေရာမှပဲ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ထောင်မှူးစိုးဝေတို့အဖွဲ့သည် အိပ်ဆောင်ထဲရှိ အကျဉ်းသူ လူပေါင်းနှစ်ရာထောင် အိပ်စက်နေသည့်ကြားမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်သွားကာ လူနာထံ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

အပျိုသမီးဆောင် ဆေးမှူး နော်မူဖောက လူနာအနားဆီ ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မွေးလူနာအပျိုသမီး အကျဉ်းသူမှာ ဗိုက်အနာနေဟန်ဖြင့် ညည်းညူလျက်ရှိနေသည်။ သူမ၏ဘေးနားဝယ် အကူအညီ နှစ်ယောက်က နှိပ်နယ်ပေးနေသည်။

ဆေးမှူးနော်မူဖောက မွေးလူနာအခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာစိန်သွယ်ကို အရေးတကြီး တင်ပြနေသည်။

“ဆရာ ... မွေးလူနာက မွေးတော့မယ့်အခြေအနေ ရောက်နေတာ အပြင်ဆေးရုံကို ထုတ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ဆရာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ပြစ်မင်းပါဦး။ ဟာ ... ရေမြှောထောင် ပေါက်နေပြီပဲ”

“ဆရာ ... ဒီထဲမှာမွေးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်မက သားကလေး ဆရာမ မဟုတ်တော့ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဘူး”

“ဖယ် ... ဖယ် ... ကလေးမီးဖွားတာ ဘာခက်လို့လဲ နင်လေးကနေသာ ငါ့ကို ဝိုင်းကူညီပေး။ ဒီကလေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင်မွေးပေးတာပါ။ ငါက ဆရာဝန်လုပ်တာကြာပြီ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားပါ”

ဒေါက်တာစိန်သွယ်က ဆေးမှူးနော်မူဖောအား မွေးလူနာအခြေအနေကို စစ်ဆေးခိုင်းလိုက်စဉ် မွေးဖွားလုဆဲဆဲအခြေအနေ ရောက်နေတာ သဖြင့် ကိုယ်တိုင်မွေးဖွားရန် ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေသည်။

နှစ်မြှာအသင်း ၂၂၇

“ဟော ... ဟော ... ခေါင်းကလေးတောင် ထွက်ပြန်လာနေ

ဘေးမှ အကျဉ်းသူတစ်ဦး၏ တံအံ့တံသြဖြစ်သွားကာ အော်ဟစ် ဆိုနေသံကြောင့် ဒေါက်တာစိန်သွယ်က အကျဉ်းသူ၏ အောက်ပိုင်း ဆရာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆေးမှူးနော်မူဖောကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရ ခြင်း ကိစ္စရပ်များကို တိုးတိုးတိတိတိတ် မှာကြားပြောဆိုနေသည်။

“ဆရာမ ... ကျုပ်မွေးဖွားပေးနေတုန်းမှာ ဆရာမက ကလေးကို အာအယာ ဆွဲကိုင်ပေးထားနော်။ ကျွန်တော် အချင်းကို ဖြတ်ချလိုက်ပြီး အလေးကို ထိန်းကိုင်ပြီး ယူလိုက် နားလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

ဒေါက်တာစိန်သွယ်က မီးဖွားမည့် လူနာအကျဉ်းသူ၏ ကလေးကို ဆရာမောမော လွယ်ကူစွာ မီးဖွားနိုင်အောင် ဘေးမှလုပ်ဆောင်ရမည့် ခန်းများကို နော်မူဖောအား တိုးတိုးမှာကြားနေသည်။ နောက် ဆေးရုံကုသမှုပြီး ဆေးရုံသုံးကတ်ကြေးကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ အဆင့်သင့် ဆင်ထားသည်။

“အမလေး ... အမေရဲ့ ... အီး ... ဟီး ... နာတယ် ... ခိုက်တာ ... သေပါပြီ”

“သမီး ... ဘာမှမကြောက်နဲ့ စိတ်အေးအေးထားနေ။ ဆရာမ ဖြည်း သက်သာဖြစ်အောင် မွေးပေးမယ်။ ကဲ ... အားထည့်ပြီး နည်းနည်းနည်း အားကို သုံးလိုက်။ ခေါင်းကလေးတော့ အပြင်ရောက်လာနေပြီ နည်း ... ညစ် ... ညစ်”

ဒေါက်တာစိန်သွယ်က အကျဉ်းသူကို ဖြောင်းဖျာပြောဆိုနေရင်း ခြင်္သေ့နာနာ ဆတ်ဆတ်ပြောဆိုနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း အမိအမိ ဖွင့်ကာ ထွက်လာနေသော ခေါင်းလေးကို အသာဖေးမ ကိုင်တွယ်ထားပြီး ကလေးခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း ဆွဲကိုင်ထိန်းယူရင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာမ ကတ်ကြေးကို အဆင့်သင့်ကိုင်ကာ အသင့်ပြင်စောင့်နေသည်။

“ဆရာမ ... ခုလိုအတိုင်းလေးပဲ ဘေးကနေ ထိန်းကိုင်ထားတာဖြည်းဖြည်း ဆွဲထုတ်ယူလိုက်၊ ကျွန်တော်အချင်းကြီးကို ဖြတ်ချင်တာနဲ့ ကလေးကို အလိုက်သင့် ပွေ့ယူလိုက်ပြီး ခေါင်းကို စောက်ထားလိုက်ပြီးမှ တင်ပါးနေရာကို နှစ်ချက်သုံးချက်လောက် ခပ်သာသာ ပေးလိုက်”

ဒေါက်တာစိန်သွယ်က မွေးလူနာရှင်၏ ကိုယ်အင်္ဂါထဲမှ ငွေ့ယူလိုက်သော မွေးကင်းစကလေးငယ်ကို လုပ်ကိုင်ရမည့်အနေအထားကို ပြနေသည်။ မွေးလူနာမှာ မျက်နှာတာပြင်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သည် နေရာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တအီးအီးနှင့် ညည်းညူလျက်ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာစိန်သွယ်က မွေးကင်းစ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အဘက်သို့ ထွက်ပြုလာသောအခါ အချင်းကြီးကို လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သွေးများပန်းထွက်လာပြီး အကျဉ်းသူ အောက်နေရာမှာ ပြန်ကျသွားသည်။

နော်မူဖောကလည်း မွေးကင်းစကလေးငယ်ကို အလိုက်သင့် ပွေ့ယူလိုက်ပြီး ခေါင်းစောက်ထိုးချလျက် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းထက်ကိုင်ကာ တင်ပါးနေရာကို ခပ်သာသာလေး ရိုက်ပုတ်လို့နေစဉ်မှာပဲ ကလေးငယ်ထံမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အူပဲ ... အူပဲ ... အူပဲ ...”

“ဟယ် ... မိန်းကလေးတော့၊ ဖြူဖြူတုတ်တုတ်ကလေး စရာလေး”

“ဟော ... ဟော ... ဟိုမှာ ခေါင်းတစ်လုံး နောက်ထပ် လာနေပြန်ပြီ”

“ဟာ ... အမြွှာပူးကို မွေးတာပဲ၊ တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ယောက်တာပဲဟေ့”

ဘေးနားမှာ ပိုင်းကြည့်နေကြသော အကျဉ်းသူများမှာ တစ်တစ်ပေါက် ပိုင်းမှတ်ချက်ပြု ပြောဆိုနေကြသည်။ အားလုံးသော အကျဉ်း

အမျိုးသမီးဆောင်ထဲဝယ် အောင်မြင်စွာ မီးဖွားပေးနေသော ဒေါက်တာသွယ်ကို ဝိုင်းကျွေးဝမ်းတင်နေကြသည်။

မကြာမီ မွေးလူနာရှင်၏ အင်္ဂါဇာတ်ထဲမှ ဒုတိယဗွဉ်ခေါင်းလေးတစ်ခု ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်သဖြင့် ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ဒေါက်တာစိန်သွယ်မှာတော့ ကလေးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချွေးတွေဖြင့် ရွှဲနစ်နေသည်။ ထိုကလေးငယ်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး စောစောကလို ပြုလိုက်စဉ် -

“အူပဲ ... အူပဲ ... အူပဲ ...”

ဟူသော စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော အမျိုးသမီးဆောင်ကြီးထဲဝယ် ဆူဆူညံညံ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ပျော်နေသူများပါ လန့်ဖျပ်နိုးလာကြသည်။

“ဟယ် ... ဒါလေးကတော့ ညိုညိုတုတ်တုတ်လေးပါလား။ သူ့အမည်ခံညစ်အား သိပ်မရှိလို့ထင်တယ် နည်းနည်း ပိန်ပိန်ညှက်ညှက်လေး ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်တော် ... ဟင် ... ဒါလေးကလည်း မိန်းကလေး”

“အေးဟယ် ... ယောက်ျားလေးဆို ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်တာ ခါတည်း ဝမ်းဆက်ဖြစ်သွားမှာ၊ ခုတော့ မိန်းကလေးချည်း ယောက်တောင်”

“ကျော့ရီတို့ကတော့ ပွတာပဲ၊ ထောင်ထဲမှာ ထောင်ကျနေရင်းနဲ့ ဘောင် အမြွှာပူးကို အောင်မြင်စွာ မီးဖွားသွားနိုင်တော့ ပွတာပဲဟေ့”

ဤကဲ့သို့သော အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသူများ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသံများကို အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက် သံတိုင်ထိပ်နားဆီမှ ငေးမောကြည့်နေသော အမျိုးကြီး ဒေါ်အေးမြကြည်တစ်ယောက် ခေါင်းနားပန်းကြီးအောင် အံ့သြနေလေသည်။

တော်တော်လည်း တတ်နိုင်ကြတဲ့ဟာတွေ အပြင်ဆေးရုံမှာ မမွေးထောင်ထဲလာမွေးတာတောင် နှစ်မြှာပူးတဲ့။ ဟင်း ... ဘယ်လောက်

၂၃၀ စိတြအောင်

များ မွေးရက်လိုက်မလဲ။ ဒေါက်တာက အတွေ့အကြုံရှိလို့သာပေါ့ဆို ခက်ပြီ”

ဟု စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြောနေမိသည်။ အကျဉ်းသူနှစ်ဦးကလေးကလေးစ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို ပုံစံချည်စောင်ဖြင့် တစ်ဦးစီ ထုထားကာ ချော့ဖြူချီမနေကြသည်။ ကလေးအမေဖြစ်သူမှာလည်း အအကြံရှိသူ ဖြစ်နေသည်။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်းပါဦး ကလေးလေးတွေ ချစ်စရာတွေ”

ထောင်မှူးဒေါ်အေးမြကြည် တစ်ယောက် မွေးဖွားခြင်းကိစ္စပြီးစီးသွားမှ အိပ်ဆောင်ထဲဝင်လာကာ အနီးဖြင့် ထုပ်ထားသော ကလေးအမြွှာများကို ကြည့်ကာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားသည်။ မိမိမှာကလေးအမျိုးကြီးမမမို့ ဒီလိုအိမ်ထောင်သားမွေး မပြုလုပ်ချင်တာကြောင့် အမေ့မှတစ်ဆင့် နေထိုင်လာခဲ့သည်။

ယခုလို ချစ်စဖွယ်ကလေးငယ်နှစ်ဦးကို တပြိုင်နက်တည်း မွေးသန့်စင်လာသောအခါ မိန်းမတို့ ဘာသာသဘာဝအတိုင်း အားကျများပင် ဝင်လာမိလေသည်။ ဒါပေမဲ့ မိမိဘဝ တစ်သက်တာမှာ အိမ်ထောင်မပြုချင်ခဲ့သော စိတ်ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဒီလိုအခွင့်အရေးရနိုင်ဖို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲလေ။

ဒီလိုချမ်းမြေ့သာယာတဲ့ ဘဝမျိုးရနိုင်ဖို့ဆိုတာ အိမ်ထောင်ပြုမှလည်း ဖြစ်မှာကိုး။ ခုလို ချစ်စဖွယ်ကလေးငယ်များကို တွေ့မြင်ရတာအခါ ချစ်ခင်စုံမက်ပြီး လိုချင်စိတ်များက တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိကိုယ်တိုင် မမွေးနိုင်သည့်တိုင်အောင် မွေးလာသည့် ကလေးများထဲမှ တစ်ယောက်လောက်တော့ ဒေါ်ယုမွေးဖွားစိတ် ပြင်းပြလာနေသည်။

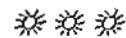
“ဟဲ့ ... ကျောရီ ကလေးတစ်ယောက်လောက် ငါ့ကို မွေးပေးပါလား”

နိမ္မိတအောင် ၂၃၁

“မလုပ်ပါနဲ့... ဆရာမကြီးရယ်၊ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးတွေကို ဘယ်သူပေးချင်မှာလဲ။ ကျွန်မဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးဖွားလာခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်သွေးသားအရင်းအချာကို တစ်ပါးသူဆီ ခွဲမပေးနိုင်ပါဘူး ... ဆရာမကြီးရယ်”

“အေးပါ ... ငါလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ငါ့မှာ ဒီအသက်အရွယ်ထိအောင် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဆန်နေရတော့ နင့်ကလေးဆွယ်က တစ်ယောက်ယောက်ကို ငါ့ကိုပေးလာခဲ့ရင် အမွေးစားအမွေခံအဖြစ်နဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးစားပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်သွားမှာပဲဟယ်”

“ကျွန်မအနေနဲ့ လောလောဆယ် မပေးရက်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး ... ဆရာမကြီးရယ်”

ဒေါ်အေးမြကြည်တစ်ယောက် တာဝန်မှူးနှင့် ဆရာဝန်ကြီးတို့အဖွဲ့အိပ်ဆောင်ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ သံတိုင်ပေါက်မှရပ်ပြီး အကျဉ်းသူ ကျောရီထံမှ ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားရန် တောင်းခံနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကျဉ်းသူကျောရီကလည်း မိမိရင်မှာ ကိုးလလွယ် ဆယ်လွယ်ဖြင့် မွေးဖွားလာခဲ့သော ကလေးငယ်များမို့ ခွဲဝေပေးရမှာကို ငွှေတိုနေတန်ဖြစ်နေသည်။ ခက်တာက မိမိမှာ လောလောဆယ် လောင်ထဲမှာ

၂၃။ စိတြအောင်

ထောင်ခွေကျခံနေရဆဲဖြစ်နေသဖြင့် ရေရှည်မှာ နေရေးထိုင်ရေး ရေးသောက်ရေးအခက်အခဲက ရှိနေပြန်သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ...

“ကဲပါ ... ဆရာမကြီးရယ်၊ ဆရာမကြီး သိပ်မွေးစားချင်တာဆိုရင် အကြီးမလေးကို ယူလိုက်ပါ။ အငယ်မလေးက နောက်ဆုံးမှာ ဖွားလာတာမို့ ကျန်းမာရေးက ချူချာချင်တယ်။ ကျွန်မပဲ ရင်အုပ်စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

“အေး ... အေး ... သာဓုပါကွယ်၊ ညည်းရဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် စလုံးအတွက် နေရေးထိုင်ရေး ကျန်းမာရေးကအစ ငါအားလုံး တာယူပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဆရာမကြီးရယ်၊ ကတော့ နို့ဖြတ်တဲ့အချိန်ကျမှ ဆရာမကြီး တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားသင့်ပါ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းပြီ”

နောက်တစ်နေ့နံနက် ထောင်ဖွင့်ပြီးသွားချိန်မှာတော့ ဒေါ်အေးကြည်ကို တစ်ညလုံး စဉ်းစားတွေးတောနေရာမှ စိတ်ဒုံးဒုံးချ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီတော့မှ ဒေါ်အေးမြကြည်လည်း စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြုံးသွားနိုင်တော့ ထောင်ဖွင့်ချိန်မှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ (ဘဝဆယ် မိမိဘဝကလည်း ဌာနမှပေးထားသော အရာရှိလိုင်းနေအိမ်မှာ အတစ်ယောက်နှင့် အတူတူ နေထိုင်နေသည်။ ယခုလို မိမိဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ဆန် ပျင်းခြောက်စွာ နေထိုင်လာခဲ့ရသောဘဝသံယောဇဉ်တွယ်တာစရာ အဖော်မွန်လေး ရရှိလာတော့မည်ကို တွေးမြင်ယောင်လာနေမိသည်။

နံနက်၇၂၀၀ပြန်ဝင်ရန် အိမ်မှထွက်လာစဉ် အကျဉ်းသူကျောရိုးမွေးကင်းစကလေးငယ်နှစ်ဦးအတွက် နို့မှုန့်ဘူးနှစ်ဘူးနှင့် အနီးပိတ်စလေးများ ပေါင်ဒါဘူး အစရှိသည့် ပစ္စည်းများကို တပွေတပိုက် ယူဆောင်လာသည်။

၂၄။ စိတြအောင်

ထိုစဉ် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ၇၂၀၀ဝင်လာနေသော ထောင်မှူးနှင့် ဘူးတံခါးဝရေတွင် အတူတူ ဆုံမိနေကြသည်။ ဒေါ်အေးမြကြည်ထဲမှာ ကိုင်ဆောင်လာသော ကလေးငယ်များနှင့် ပတ်သက်သည့် နည်းများကို မြင်တွေ့သွားပြီး ...

“ဆရာမကြီး ... ညတုန်းက မွေးလူနာ အခြေအနေကောင်းတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မတောင် ကလေးတစ်ယောက် ဆောက် မွေးစားမလားလို့ တောင်းတာပေးမယ်တဲ့”

“ဟာ ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါဆို ကလေးတို့အမေ အပျိုကြီး ဖြစ်နည်းမယ်”

“ဒါပေါ့ ... ဆရာရယ် ... လင်မယူပဲ ကလေးမွေးစားလိုက်တာကို ပိုကောင်းတယ်။ ဒါမှလည်း ဝမ်းမနာသားလေးက ကျွန်မဘဝမှာ အဖော်မွန်ဖြစ်လာမှာ”

“ဟား ... ဟား ... အပျိုကြီးကလည်း လင်ယူသားတွေ မလုပ်ရတာ သူများကလေးကို အငှားမွေးစားဖို့ စဉ်းစားခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဒါမှ သက်သာမှာပေါ့၊ ညကလိုများ အမြွှာအလွှာလာခဲ့ရင် ကျွန်မဆို ပင်ပန်းလွန်းလို့ သေလိမ့်မယ်”

“ဒါတွေက ကလေးပစ္စည်းတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကလေးအနီးပိတ်စနဲ့ နို့မှုန့်ဘူးတွေပါ။ အကျဉ်းသူ မွေးလူနာအမျှာ ငွေရေးကြေးရေး မပြေလည်တော့ ကျွန်မကပဲ ကလေးတစ်ယောက်စလုံးအတွက် ထောက်ပံ့ပေးရမှာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ ... ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

ထောင်မှူးစိုးဝေနှင့် ဒေါ်အေးမြကြည်တို့နှစ်ယောက်သား စကားအပြောပြောနှင့် ထောင်တံခါးကြီးထဲမှတစ်ဆင့် မိမိဘဝနံကျရာနေရာသို့ လမ်းခွဲသွားကြလေသည်။

အချိုးသမီးဆောင်ထဲရောက်သောအခါ ဒေါ်အေးမြကြည်သည် ညကမွေးလူနာအကျဉ်းသူ ကျောရိတ် တိုက်ရိုက်သွားပြီး ဝယ်လာသောလက်ထဲ

၂၃၄ ။ စိတြအောင်

မှ ပစ္စည်းများကို ပေးအပ်လိုက်သည်။ ကျောရိုက်တော့ သူမကလေး
ယောက်အတွက် ပစ္စည်းများကို လက်ခံယူနေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဘာဆိုတာ
မဝယ်နိုင်လို့ သောကများနေခဲ့တာ ဆရာမပေးလို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

ထောင်မှူးဒေါ်အေးမြကြည်သည် သူ့ကိုပေးမည်ဟု ပြော
သော အကြီးမလေးကို တန်းစီးအမာတင်ကို ချိပ်းလာခိုင်းပြီး ဝမ်းသာ
ဖြစ်နေလေသည်။ ကလေးများမှာ လောလောဆယ် မိခင်နှိုင်းပြတ်သေးသလို
မိခင်နှင့် အတူတူထားပြီး ယခုလို လုပ်ငန်းခွင်ထဲဝင်လာစဉ် အဆောင်ထဲ
အကျဉ်းသူများကို ချိပ်းထိန်းခိုင်းထား နေရသည်။ ရုံးခန်းထဲမှာ ရုံးလုပ်
ကိစ္စများ ပြီးစီးသွားသည်နှင့် ကလေးကို သူ့ထံခေါ် ယူလာခိုင်းပြီး ချိပ်
ကာ ကလူကျီစယ်နေလေသည်။

“ချစ်စရာ ... မေမေသမီးလေးလား ... ဝဝကပ်ကပ်
နော်”

ဒေါ်အေးမြကြည်တစ်ယောက် ကလေးကို ချီးမြှောက်လျက် က
ကျီစယ် လုပ်နေသည်။ မိမိရင်မှ မွေးဖွားလာသော သမီးနယ် ရင်ဝယ်ခံ
နေမိလေသည်။ သူများတွေလို မရှိဆင်းရဲသားမိသားစုထဲမှာ ရုန်းထွက်
ပြီး လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်လာအောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးလို
စိတ်စေတနာများ ရင်မှာတဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာနေသည်။

“အင်း ... ဒီသမီးလေးကတော့ ကုသိုလ်ကံကောင်းပြီး ဟိုကျွန်
တဲကလေးမျှ ကျောရိုက်လို့ ခါးပိုက်နှိုက်မိသားစုထဲမှာပဲ ငတ်တစ်လှည့်
ပြတ်တစ်လှည့် ကျန်နေခဲ့မှာ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ ... ဆရာမကြီး
ရယ်”

“အေးလေ ... ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုလျှင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးကို
ခေါ်မွေးချင်တာပေါ့။ ဒါမှ သူတို့နှစ်ယောက် မခွဲဘဲ အတူတူနေရမှာ။ ဒါ
တောင် သူ့အမေက မပေးချင်ဘဲ ပေးဖို့ မနည်းချောတောင်းထားရတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျောရိုက်လည်း ဘယ်ပေးချင်ပါ့မလဲ
အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ထောင်ကျနေတုန်း ဒီကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို ဘယ်

ပြုစုပေးထောင်နိုင်မလဲ။ ခုလို ဆရာမကြီးက နှစ်ယောက်စာ တလေး
ခွတ် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခြင်းပေးလိုက်တော့ အဆင်ပြေသွားတာ

“ဒါပေါ့ ... အမာတင်ရယ်။ ငါကလည်း မိန်းမဆောင်ထဲမှာ ထူး
ခြားခြား နှစ်မြှားပေးပေးတဲ့ အကျဉ်းသူဖို့ ဂုဏ်ပြုဆုချပေးရမယ်လေ။
ဟုတ်ပါဘူး ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်ထဲမှာ ကလေးမီးဖွားပြီဆို တတ်
သူ ပေးကမ်းထောက်ပံ့ပြီး ကူညီရမယ့်စေတနာတွေက အကျဉ်းထောင်
ထဲမီးတွေရဲ့ စေတနာပါ”

ဒေါ်အေးမြကြည်နှင့် တန်းစီးအမာတင်တို့နှစ်ဦးသည် ကလေးများ
သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ထဲမှာ ကလေးငယ်ကို ချိပ်းထားလျက် စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ..

“ဆရာမကြီး ... လွတ်လူအကျဉ်းသူတွေကို ခေါ်လာရမလား”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ငါကလည်း ကလေးနဲ့တွေ့နေတုန်း
အလုပ်တာဝန်ကိုတောင် မေ့နေတယ်။ ကဲ ... အဆင့်သင့်ဖြစ်ရင် ခေါ်
မယ်”

ရုံးခန်းထဲသို့ တပ်သားကြည်ကြည်ဖြင့်မှ အကျဉ်းသူလွတ်လူများကို
ခေါ် ကျမှတ်ပုံတင်စာအုပ်ဖြင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပြီး လွှတ်ရန်သတင်း
ပို့နေသဖြင့် လွတ်လူကိစ္စဆောင်ရွက်ရန် ပြောလိုက်သည်။ မကြာမီ လွတ်
အကျဉ်းသူများကို တစ်ဦးချင်းစီ မှတ်ပုံတင်ပေါ်မှ အချက်အလက်များနှင့်
သင်ကျာရမ်းပေါ်မှ အချက်များ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးလွှတ်နိုင်ရန် ကြည့်ရှု
သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးအာကာ၏ ရုံးခန်းထဲဝယ် အကျဉ်းသူလွတ်လူများ
လွှတ်နိုင်ရန် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက အကျဉ်းသူလွတ်လူများ
ဘယ်ရေးရာစင်ကို တစ်ဦးချင်းစီ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။ အားလုံး
အခြေသွားသောအခါ လွတ်လူများကို တပ်သားကြည်ကြည်ဖြင့်က တန်း
မှ လွတ်ပေးရန် တံခါးတာဝန်ကျထောင်မှူးကို လူအရေအတွက် အပ်နှံ

၂၃၆ စိတြအောင်

နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်နေသော အေးမြကြည်က သတင်းဆက်ပို့နေသည်။

“ဆရာ ... ကျွန်မ ညကအိပ်ဆောင်ထဲက အကျဉ်းသူတစ်ယောက် ကလေးမီးဖွား တာ နှစ်မြှာပူးတောင် မွေးခဲ့တယ်။ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ကို ကျွန်မမွေးစားဖို့ တောင်းခဲ့တယ်။ သူကလည်း ထောင်ကျနေတော့ အဲဒီအခါကအဲဒီဖြစ်နေတာနဲ့ ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါ ထောင်ထဲက ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားနိုင်ဖို့ ခွင့်ပြုပေးပါ ဆရာ”

“ကောင်းတာပေါ့... ဆရာမရယ်၊ ဒီလိုထက်သန်တဲ့ စေတနာတရားရှိတာ သာဓုခေါ်ပါတယ်ဗျာ။ ကလေးရဲ့နောင်ရေးကို ပိုကောင်းစေတာပေါ့။ ဒီကလေးတွေက ထောင်ထဲမှာ မွေးဖွားလာခဲ့တာ မှန်တော့ နေ့စဉ် လူဦးရေပေါင်းစာရင်ထဲမှာ မပါတော့ မွေးစားလို့ရပါတယ်။ ဆရာမက အဆင်ပြေသလိုသာ လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ထောင်မှူး ဒေါ်အေးမြကြည်တစ်ယောက် ဝမ်းသာရွှင်မြူးနေသည်။ ထောင်ထဲမှာ မွေးဖွားလာခဲ့သော ကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုင်ပိုင်နဲ့ မွေးစားခွင့်ပြုပေးသဖြင့် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေသည်။

ဒေါ်အေးမြကြည်သည် လွတ်လူကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသွားသော တစ်သားကြည်ကြည်ဖြင့်နှင့်အတူ အိပ်ဆောင်ဆီသို့ ပေါ့ပါးသွက်လက်ခြေလှမ်းဖြင့် ပြန်လာလေသည်။ အိပ်ဆောင်ထဲရှိ မိမိတာဝန်ကျသော အိပ်ခန်းထဲမှာ တန်းစီးအမာတင်တစ်ယောက် ကလေးကို ချီပိုးထိန်းကျောင်းနေသော ကို တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... ငါ့သမီးလေး သူ့အမေ နို့တိုက်ပြီးသွားပြီးလား”

“အားလုံးပြီးပါပြီ ... ဆရာမရယ်၊ ဒီအကြီးမလေးကို နို့အားတိုက်ပြီးလို့ ကျွန်မ ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းတယ်။ နို့မို့ဆို ကလေးက သေသေးတော့ အိပ်ဆောင်ထဲမှာက အနံ့အသက်မကောင်းဘူး။ နောက်ဆို နို့ထွက် ထောင်ဖွင့်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီကလေးကို ငါ့ရုံးခန်းထဲ ညည်းခေါ်လာခဲ့ ...

၂၃၇ ရန်ကုန်အောင်

လား။ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ကြာကြာမထားနဲ့။ ခုကတည်းက ကလေးကို အနေနီးစပ်လာအောင် တတ်နိုင်သမျှခွဲထားပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားလို့”

တန်းစီးအမာတင်၏ လက်ထဲမှ ကလေးကို ဒေါ်အေးမြကြည်က ဆွဲချီ ပိုးလိုက်ရင်း မှာကြားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တန်းစီးအမာတင်လည်း သက်သာခွင့်ရသွားသည်နှင့် အလုပ်ဆိုင် တုတ်များ အလုပ်ခိုင်းစေရာနေရာဆီသို့ ထွက်သွားနိုင်တော့သည်။ ဒေါ်အေးမြကြည်သည် ကလေးကိုယ်လုံး ရေပတ်ဖြင့်တိုက်ကာ ပိုင်အိုလက်ပေါင်ဒါဖြူးပေးပြီး ပြုစုပေးသည်။ ရုံးခန်းထဲမှာတော့ ပေါင်ဒါနံ့များဖြင့် လှိုင်လှိုင်ထနေသည်။

“အပျိုကြီးမမကတော့ ကလေးရူး ရူးနေပြီနော်”

“ဒါပေါ့ဟယ် ကိုယ်တိုင်အိပ်ထောင်မထူဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းနေနေရတာ တိတိတာတာလုပ်တတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အနားမှာရှိတော့လည်း သူ့ဘဝ စုံပြည်လာမှာပေါ့”

ရုံးခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော အကျဉ်းသူနှစ်ယောက်သည် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေရင်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။ တကယ်တော့ ဒေါ်အေးမြကြည်မှာ အိပ်ထောင်မပြုချင်၍မဟုတ်ဘဲ ဟိုနုပျိုခဲ့စဉ်အချိန်က တက္ကသိုလ်ကျန်ညှိတွင်လည်း ရည်းစားဦး ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆီနေစဉ် လေးနှစ်တာကာလလုံး ချစ်သူနှင့်အတူ တွဲလည်ပတ်သွားလာခဲ့သည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမှာလည်း အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေကြသူများ မှု့နိုင် မခွာရက်အောင် ချစ်ကျွမ်းဝင်လျက် ရှိနေကြသည်။ သို့သော် နောက် ကံကြမ္မာဖန်လာသောအခါ မောင်တစ်ယောက် သူ့ဇာတိမြေ ပဲခူးမြို့အပြန်မှာ ကားမှောက်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအချိန်ကတည်းမှ မိမိဘဝထဲသို့ နှလုံးသားကို ပိုင်စိုးရန်အတွက် သူ့ကိုမျှ စိတ်မဝင်စား လက်မခံတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဘဝ နေထိုင်နေခဲ့လေတော့သည်။ ယခု အသက်သုံးဆယ် ကျော်နေသည့်တိုင်

၂၃၈ စိတြအောင်

မိမိခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာရှိနေ အလှတရားတို့က နုပျိုလတ်ဆတ်နေဆဲ သည်။

အထူးသဖြင့် ညှို့ဝင်အားကောင်းလှသော ဗျက်လုံးကြည့်လေးနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ဖူးသော ပုရိသန္ဓယ်ဝင် ယောက်ျားလေးများကြား နှစ်သက်စွဲလမ်းသွားကြသည်။ နဖူးမောက်မောက် ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်း နှင့် ဆံပင်ကို နောက်လှန်ဖိးသင်ပြီး ဆံထုံးလေးထာဝစဉ်ထုံးကာ ထိပန်းကိုသာ ပန်ဆင်ထားသည်မှာ လွန်စွာ ကျက်သရေရှိလှသည်။

ဒီလိုစစ်မှန်သော အလှတရားပိုင်ရှင် ဒေါ်အေးမြကြည်တစ်ယောက် အချစ်သစ်ကို ချိန်ခါမရွေး လက်တွဲနိုင်ပါလျက် မောင့်အပေါ်ထားခဲ့သော သစ္စာတရားကို သေတပန်သက်တဆုံးတိုင် ထိန်းသိမ်းပြီး နောက်ထပ်မရှာဘဲ နေထိုင်လာခဲ့သည်။ မိမိနှလုံးသားနေရာမှာ မည်သူ့ကိုမျှ အမထိုးတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဘဝဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ ဖြစ်သည်။

နောက်ခြောက်လခန့်အကြာမှာ အကျဉ်းသူ ကျော့ရိုက် နိုင်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်အေးမြကြည်တစ်ယောက် အကြီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားသော ကလေးငယ်ကို ချီဝိုးပြီး ထောင်ပိတ်ပြီးသွားချိန်မှာတော့ မိမိအိမ်ဆီ ဆောင်သွားလေသည်။

“ဟာ ... ကလေးအမေ အပျိုကြီးပါလား အပြီးခေါ်သွားလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာစိုးရေ၊ သူ့အမေက ဒီနေ့ပဲ နှိတ်ဖြတ်လို့ အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့တာပဲ”

“အေးဗျာ ... မိခင်ဖြစ်သူက ထောင်ထဲမှာ မမွေးနိုင်တော့တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာမှာပဲ”

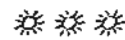
“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ... ဆရာရယ်၊ ကလေးကို သူတို့လက်မှာထားရင် သူတို့စရိုက်တွေ ဝင်ကုန်မယ်လေ။ ဒါကြောင့် အိမ်ကို လာခဲ့တာ”

စိတြအောင် - ၂၃၉

“ဆရာမ ... အလုပ်ဝင်တဲ့အခါ ဒီကလေးကို ကြည့်မယ်လို့ ခိုခဲ့တာ”

“ရှိတယ်လေ အိမ်မှာကလေးကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုပေးမယ် အင်္ဂါတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်”

“ဪ ... ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါ်အေးမြကြည်သည် ထောင်ထဲသို့ ဂျူတီဝင်လာသည်။ အပြင်ဘက်မှာရှိနေသော ကလေးအတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများ ဝယ်ယူလာခဲ့စဉ်မှာပဲ ထောင်ထဲမှ ကလေးငယ်အတွက်လည်း ဝယ်ယူထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမြဲညီအစ်မနှစ်ဦးအတွက် မိမိကပဲ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းနေရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း တစ်ဦးအတွက်ဝယ်လျှင် ကျန်တစ်ယောက်အတွက်ပါ ဝယ်ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနှင့် ကလေးငယ်နှစ်ဦးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်နှစ်အရွယ်ခန့်သို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်မှာအဒေါ်ဖြစ်သူက ကလေးဆိန်းပေးနေခြင်းကြောင့် ကလေးဗဟိုရက်စွဲများကို မယူမပင်ရဘဲ မိမိအလုပ်တာဝန်ကို အေးအေးဆေးဆေး ထမ်းဆောင်နေရသည်။

၂၄၀ မိမိအောင်

“ဟင် ... သမီးလေး ကိုယ်တွေ ပူနေပါလား”

“ဟုတ်တယ် ... တူမရယ်၊ နေ့လယ်တုန်းက ကလေးကို နေပေးတာ ကြာသွားလို့ထင်တယ်။ နည်းနည်းကိုယ်ပူချင်သလို ဖြစ်လာတယ်”

“ဒါဆို မဖြစ်ဘူး၊ ဒေါက်တာစိန်သွယ်ကို ခေါ် ပြကြည့်မှပါ”

“အို ... ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ရပါဘူး တူမကြီးရယ်။ အနေနဲ့လယ်က ဆေးတို့ပတ်ကြီးတွေ နည်းနည်းခွဲထားပေးလို့ ကောင်းသွားမှာပါ”

ဒေါ်အေးမြကြည်တစ်ယောက် ညတာဝန်မှူးကျ၍ စောစောထွက်ပြီး ရေပိုးချိုး ထမင်းစားရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် သမီးလေးမှာ ကိုယ်ပူချင်သလို ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ပိုသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိမှာလည်း တာဝန်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရမည် ဖြစ်နေသဖြင့် အဒေါ်ဖြစ်သူအား ကလေးကို ဂရုတစိုက်ကြည့်စောင့်ရှောက်ရန် မှာကြားခဲ့ပြီး ဂျူတီသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ကျော့ရီ ... နင့်ကလေးက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နေ့လယ်က တောင်ယာဘုတ်မှာ အလုပ်လုပ်နေရလို့ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မအိပ်ဆောင်ထဲ ပြန်လာတော့ ကလေးတစ်ကိုယ်လုံး သေးတွေနဲ့ ရွှံ့နှစ်နေပြီ။ အအေးပတ်ဖျားတာ နေမှာပါ”

“ဟုတ်လား ... ဆေးမှူးနော်မူဖောက်ကို ပြပြီး ဆေးမတိုက်ဘူးလား”

“ဆရာမပေးတဲ့ဆေးတိုက်ထားလို့ ခုနည်းနည်း သက်သာသလို ရှိသွားပြီ ဆရာမကြီးဆီက ကလေးကော ကျန်းကျန်းမာမာရှိရဲ့လား”

“အေးဟယ် ... ငါ့အဒေါ်က သူ့ကလေးတွေမွေးခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိနေတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ နေကောင်းပါတယ်။ ဒါတောင် နေ့လယ်ပိုင်းက ကိုယ်ပူချင်သလိုဖြစ်နေလို့ ဆေးတိုက်ထားရတယ်”

ဒေါ်အေးမြကြည်စိတ်ထဲဝယ် တိုက်ဆိုင်မှုလား၊ တကယ်လားဆိုတာ ဝေခွဲမရနိုင်သလို ဖြစ်ပေါ်ခံစားသွားခဲ့သည်။ အမြဲညီအစ်မတွေမှာ

နှစ်မြို့အသည်း ၂၄၁

တစ်ယောက်နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျှင် နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ထို့တူဖြစ်တတ်ကြောင်းကို လေ့လာအကဲခတ်နေမိသည်။

ထောင်ထဲမှာရှိနေသော ကလေးမလေးမှာ ဂရုတစိုက်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိသောကြောင့် အိပ်ဆောင်ထဲက အိပ်ရာခင်းပေါ်မှာ သိပ်ထားခဲ့ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ ကျော့ရီမူမှာ နေ့လယ်ဘက် မိမိတာဝန်ကျနေသော တောင်ယာခင်းထဲ အလုပ်ဆင်းနေရသဖြင့် ကြည့်မည်သူမရှိ ဖြစ်နေသည်။

ထိုတစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မိမိအဒေါ် ဖြစ်သူကလည်း ကလေးကို ရေချိုးရာမှ အအေးပတ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြီး ကိုယ်ပူနွေးနွေးဖြစ်လာကြောင်း ပြန်လာမှ သိရသည်။

ဒီလိုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ပေါ်လာမှုသည် အမြဲပူးမွှေးသော ကလေးများတွင် ဖြစ်ပွားလေ့ရှိကြောင်း ဆေးပညာတစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့လျှင် ထောင်ထဲမှ အငယ်မလေးတစ်ခုဖြစ်သည်နှင့် အိမ်မှာရှိသော ကလေးမလေးလည်း အလားတူ ဆင်ဆင်တူသော အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြစ်ပေါ်သည်။ ညဘက် တာဝန်မှူးတာဝန်ကျနေစဉ် အိပ်ဆောင်ဘေး ရုံးခန်းထဲ ဆောင်ပေါ်တွင် ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်နေစဉ်

“ဝါး ... ဝါး ... ဝါး ...”

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ငိုနေသော ကလေးငိုသံကြောင့် နားစွင့်ဆင်နေလိုက်သည်။ အိပ်ဆောင်ထဲမှ ကလေးငယ်တစ်ယောက် မအိမ်သာသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူမှ နို့တိုက်သိပ်နေသော်လည်း မရဘဲ တဝါးဝါး အော်ငိုနေသံမှာ အိပ်ဆောင်တစ်ခုလုံး ဆူညံနေသည်။

“ဟဲ့ ... အထဲက ဘယ်သူ့ကလေးလည်း ငိုလှချည်လား”

“ဆရာမကြီး ... ကျော့ရီရဲ့ကလေး နေမကောင်းလို့ ငိုနေတာ

“ဆရာမ ... နော်မူဖောက်ပေးထားတဲ့ဆေး တိုက်လိုက်လေ ဘာလို့ ဆေးမ တိုက်တာလဲ”

၂၄၂ ❀ စိတြအောင်

“တို့က်ပါတယ် ... ဆရာမ၊ ကလေးက မသက်သာဘူး၊ နေတယ်”

“ဒါဆို တာဝန်ကျဆေးမှူးကိုခေါ်ဖို့ ဂါတ်ကြီးပေါ် လှမ်းအကြော် ကြားလိုက်စမ်း”

မကြာမီတာဝန်မှူးနှင့်အတူ ဆေးမှူးပါလာသည်။ ကလေးအား အဖျားသွေးတိုင်းကြည့်ပြီး လိုအပ်သောဆေးဝါးများ ပေးကျွေးသလို သောအခါ ကလေးမှာ စောစောပိုင်းက ဝိုထားရလွန်း၍ထင်သည်။ မကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ညတာဝန်ပြီးဆုံးသည့် အိမ်သို့ပြန်လာစဉ် ...

“ဒေါ်လေး ... ညက ကျွန်မသမီးလေး ဖျားနေသေးလား”

“စောစောပိုင်းကတော့ အဖျားသွေးနည်းနည်း ရှိသေးတယ်။ ဘက်အိပ်ခါနီး ဆေးတို့ပတ်ကြီးအုံပေးထားလို့ အဖျားသွေးကျပြီး အိပ်သွားတယ်”

“အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့ အဒေါ်ရှိနေပေလို့ပဲ။ နို့မို့ဆို ကလေးမှာ ဂျူတီကတစ်ဖက် ကလေးကတစ်ဖက်နဲ့ ဂျင်ဂျင်လည်နေတော့မှာ”

နောက်တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ထောင်မှူး ဒေါ်အေးမြကြည်သည် ရာထူး တိုးတက်သွားပြီး ထောင်မှူးရာထူးမှ ထောင်မှူးကြီးရာထူးသို့ တိုးသွားသည်။ ဒါကြောင့် လက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော နေရာမှ အကြောင်းတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားခဲ့ရလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားချိန်မှစပြီး ကျော့ရီတို့သားအမိတွေနှင့် လုံးဝ အဆက်ပြတ်ကွဲကွာသွားကြသည်။

[၅]

ယခုအနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ကုန်လွန်လာခဲ့ပြီဆိုလျှင် ကျော့ရီ၏သမီးငယ် ကျော့ရီနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လာဆုံတွေ့နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ကျော့ရီမှာ ခါးပိုက်နှိုက်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ် ကျခံလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိနှင့်ကျော့ရီတို့ ပတ်သက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ခင်ကျော့ရီကို မြင်နေရာမှ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ပြန်လည်သတိရတွေးတော ငေးမောကြည့်နိုင်မှာ

“ဆရာမကြီး ...”

ဟူသော တန်းစီးမှုကြီး ခင်ခင်၏ အနီးကပ်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ခင်ကျော့ရီ မြင်အောင် စိတ်နယ်လွန်ကာ အတွေးကြွယ်နေမိသည်မသိ၊ ဆိုက်ဆိုက်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သတိရသွားကာ လက်ရှိပစ္စက္ခတွင် အနေကို သတိရလာလေတော့သည်။

“ဪ ... အေး ... အေး ... ဆက်ခေါ်လေ”

“အိမ်ထောင်ရှိလား”

“မရှိ”

“ဘာမှုဖြစ်လဲ”

၂၄၄ စိတြအောင်

“ခါးပိုက်နှိုက်မှု”

“ထောင် ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“သုံးနှစ်”

တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင်၏ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ခေါ်သည့်ကို အကျဉ်းသူက တစ်ချက်ချင်းဖြေနေသည်။ ထောင်ပိုင်ခေါ်ခေါ်ကြည့်သည် အကျဉ်းသူနှင့်ပတ်သက်သော ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များ စာအုပ်ပေါ်မှာ ရေသွင်းထားသော မှတ်တမ်းဖြင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးနေသည့်အားလုံး စစ်ဆေးပြီးသွားသောအခါ ...

“အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ရဲဘက်အကျဉ်းသူ ငါးဆယ်ပါ ... ဆရာမကြီး”

“အေး ... အေး ... သူတို့အားလုံးကို ကျောက်ထုခွဲခိုင်းတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အကုန်ခေါ်သွားပြီး ကျောက်ထုခွဲခိုင်း သူတို့က ကမူ ရောက်လာကြတဲ့ ထောင်ကျသစ်တွေမို့ ပုံစံပေးခိုင်းပါ။ လုံခြုံကင်းတွေကိုလည်း သေသေချာချာ စောင့်ကြပ်ကြည့်ခိုင်းထား ... ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာမကြီး”

ယင်းအကျဉ်းသူအသစ်များမှာ ယမန်နေ့က ထောင်မှပြေးရွှေ့ရောက်ရှိ လာကြသော ရဲဘက်အကျဉ်းသူများဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း အထွက် ငါးဆယ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထောင်ပိုင်ခေါ်အေးမြကြည့်က စခန်းရောက်ရှိလာသော ရဲဘက်အကျဉ်းသူအသစ်များကို ကျောက်ထုတ်လုပ်ခွင်ထဲမှာ တာဝန်ပေးခိုင်းစေရန် တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင်ကို အမိန့်ပေးနေကြဖြစ်သည်။

“တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင်သည် အကျဉ်းသူသစ်များကို နှစ်ယောက်တိုင်ခိုင်းထားပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးမှ အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ကျောက်ထုလုပ်ငန်းခွင်ဆီသို့ ရုံးခန်းထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။ ကျောက်ဆိုင်တာထိ ထောင်မှူးကြီး ခေါ်မေရီအောင်ထံ အကျဉ်းသူငါးဆယ်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးမှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ပြောဆိုအပ်နှံပေးလိုက်သည်။ တာဝန်ခံထောင်

အကျဉ်းသူများ

လည်း အကျဉ်းသူများကို သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်ခိုင်းအသစ်ကို အချိန်ပေးကာ အလုပ်ခိုင်းစေလိုက်သည်။

ရဲဘက်အကျဉ်းသူသစ်များထဲမှ ခင်ကျော့လို ခပ်စွာစွာရှိသော အကျဉ်းသူကို ဘုတ်ကိုင်အဖြစ် တာဝန်ပေးပြီး အုပ်ချုပ်လုပ်ကိုင်စေသည်။ အကျော့မှာ အသာညီညီ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်မန် အနည်းငယ်ညှက်သော်လည်း ဖြတ်ဖြတ်လစ်လစ် သွက်သွက်လက်လက်ရှိသူမို့ တန်းစီး မဲ့ကြီးခင်ခင် အချင်းချင်းပေါ် အုပ်ချုပ်စီမံ ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အကျဉ်းသူသစ်များမှာ အလုပ်စခန်းထဲ စတင်ရောက်ရှိလာသူ ဖြစ်၍ ကျောက်ထုခွဲခြင်းအလုပ်ကို မကျွမ်းကျင်သေးသဖြင့် အလုပ်ခိုင်းဆဲသို့ ကားကြီးများဖြင့် ကျောက်လာသယ်ယူသော ကျောက်တင်ကန်မှာ စုဝေးထားပြီး ကားပေါ်သို့ ကျောက်များသယ်ယူတင်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်ထုတ်အလုပ်စခန်းဝင်းထဲမှာတော့ ပုံစံအင်္ကျီ၊ လုံချည်များကို ဝတ်ဆင်ထားသော အကျဉ်းသူများသည် မိမိတို့အလုပ်ဆိုင်ရာကို စုဝေး၍ ကျောက်ထုသူကထု၊ ကျောက်သယ်သူကသယ်ဖြင့် စကားပြောပြော သီချင်းတဆိုဆိုဖြင့် စိစိညံ့လို့နေလေသည်။

အမှန်တော့ ခင်ကျော့မှာ ထောင်လက်ကောက်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ အကျဉ်းထောင်သို့ ခါးပိုက်နှိုက်မှုဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ ရောက်ရှိလာသူ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း တန်းစီးဖြစ်သူ တန်းစီးခင်ခင်နှင့် ထောင်ထဲမှာ ခြိမ်းခြောက်မိဆုံတွေ့ကာ ရင်းနှီးခင်မင်နေသော ဘော်ဒါဘော်ကျွတ်အချင်း ဖြစ်သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး ခေါ်အေးမြကြည့်ကတော့ အကျဉ်းသူခင်ကျော့ကို နာမည်ဆုခည်းလိုက်ရကတည်းက ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ လောကဏာလည်း တယ်ကျဉ်းမြောင်းလှချည်းလားဟု မှတ်ထင်နေသည်။ တိုက်ခိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဤအလုပ်စခန်းကိုမှ ခင်ကျော့တစ်ယောက်ရဲဘက်အကျဉ်းသူ ဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်ကို အလိုမကျနိုင်အောင် အကြံချကြည့်သွားသည်။

တစ်ခုကောင်းသည်မှာ မိမိကို နယ်အကျဉ်းထောင်လေးမှတစ်ဆင့် ဤကျောက်ထုတ်အလုပ်စခန်းသို့ ရာထူးတိုးတက်ပြီး ပြောင်းရွှေ့ရန် ရှိလာစဉ် အခေါ်ဖြစ်သူနှင့် သမီးလေးရောင်နီဦးကို မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာ အိမ်ထားခဲ့လေသည်။ မိမိ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသော နေရာကို လျှောက်ခေါ်မသွားတော့ဘဲ မြို့ပေါ်တစ်နေရာမှာပဲ အိပ်ငှား၍ အသက်အပ်နှံထားခဲ့သည်။

ဒီလိုမထားလိုက်လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ သမီးလေးရောင်နီဦး မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရောက် ပညာသင်ကြားနေသည်။ သမီး၏ပညာရေးကို ထူးချွန်တိုးတက်စေရန် မိမိပြုစုပေးထားခဲ့သဖြင့် ယခု အခြေအနေသို့တိုင်အောင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တာ ရှည်မှသာ သမီးကလေးရောင်နီဦးက အမေရှိရာ အလုပ်စခန်းသို့ အသက်အပတ်လာတတ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဤအလုပ်စခန်းကို ခင်မောင်ရောက်ရှိလာခဲ့သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆုံစည်းနိုင်ခြင်း ရန် မလွယ်ကူပေ။

သို့သော်လည်း ကံကြမ္မာဆိုတာက မှန်းဆလို့ရနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ အပျိုပေါက်တွေဖြစ်လာမှ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်ကောင်း ဆုံတွေ့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်မှာ အကလေးရောင်နီဦးက ဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်မှာ ပညာသင်ကြားနေရနေဆဲဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိဆန္ဒကတော့ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ဦးစလုံး ဒီတစ် သက်ပြန်လည်မဆုံစည်းစေလိုသော ဆန္ဒရှိနေသည်။ ဒါမှလည်း သမီးကလေး၏ အတိတ်ဘဝက အချိန်မည်းကြီးကို ပြည်ဖုံးကားချကာ ထိုင်ဖြတ်တောက်ပစ်ထားသည်။

တစ်လခန့်ကြာသွားသောအခါ ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှ ခင်ကျော့တစ်ယောက် နေရာရလာခဲ့သည်။ တန်းစီးခဲ့ကြီးခင်ခင် အားဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ဗိုလ်ကျစိုးဖိုးနေလာသည်။ အကျဉ်းသူအချင်းအပေါ် ဆက်ဆံရာတွင် နိုင်ထက်စီးနင်းအပြုအမူများ ပြုလုပ်ခိုင်းစေနေကြ

အပေါ် အကျဉ်းသူများဘက်မှလည်း မတတ်သာ၍ ခေါင်းငုံ့နေရသော်လည်း သူနပ်မှုမရှိပေ။

ဒီကြားထဲ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဘုတ်မှ ယောက်ျားလျှာခေါင်ငွေနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်နေတော့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်၍ရနေသည်။ မောင်ငွေထောက်ကလည်း ကျောက်ထုတ်စခန်းထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ပေးထားခဲ့သော အလုပ်လည်း တကယ်အစစ်အမှန်က မခင်ငွေဖြစ်သည်။ သူကလည်း ခေသူဘုတ်။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် နေထိုင်စဉ်က စကေဘာတစ်ချောင်း ခူးမှာစွပ်ပြီး မကြာခဏ လုယက်မှုကျူးလွန်နေသူဖြစ်သည်။

သူနှင့်တွေ့သော သားကောင်ကို ချောမော့ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်သူဦး လူပြတ်သောနေရာရောက်သည်နှင့် စကေဘာကို ခူးစွပ်ထဲမှ ဆွတ်ယူလိုက်ပြီး ယင်းသားကောင်ထဲမှ ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားများကို ခြွင်းဖက် လုယက်ယူငင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ယင်းလုယက်မှုမျိုး အခါခါ ကျူးလွန်ပြီး ထောင်ထဲကို အကြိမ်ကြိမ် ဝင်ရောက်လာကာ ဝင်စို့ထွက်စို့ ခံနေသူဖြစ်သည်။

ယခုလို မောင်ငွေနှင့် ခင်ကျော့တို့နှစ်ဦးသားကလည်း ပုလင်းတူသော သမီးများပီပီ ထောင်ကြီးချုပ်မှာကတည်းက ရင်းနှီးခင်မင်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသား ခဲဘက်အလုပ်စခန်းထဲမှ ထပ်မံတွေ့ဆုံပြန်ကာ ဆိုးဘော်သမားများပီပီ ဖွာတူတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြသည်။

သို့သော်လည်း မောင်ငွေခေါ် မခင်ငွေမှာ ကျောက်ထုတ်စခန်းသို့ ခြောက်ရက်ကြီး ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ထောင်သက်ရှည်ကြာနေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ လုယက်မှုပြစ်ဒဏ်ကလည်း ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ကျခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ကျော့ကတော့ ယခုအကြိမ်မှ ခဲဘက်အလုပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအမှုကလည်း ဈေးထဲမှ ဈေးဝယ်နေသော မိန်းမကြီး၏ ပိုက်ဆံဒီတိုက် အလစ်မှာနှိုက်ယူနေစဉ် ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးသဖြင့် တရားရုံးမှ ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ်ကျခံလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခင်ကျော့ ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေခဲ့ရသည်မှာ သူမမိဘနှစ်ပါးစလုံးမှာ ခါးလောကတွင် ရှေးမဆွကတည်းက ဝမ်းစာရေး

၂၄၁ မိတြအောင်

အတွက် လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်လာကြသူများဖြစ်သည်။ သည်လိုမျိုးမျိုးမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော ခင်ကျောလည်း ဒီဘဝမှာပဲ နှစ်မွန်းနေထိုင်မလွဲကောက်ဖြစ်ပေသည်။

သူမသည်လည်း မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ကျူးလွန်လေ့ရှိသော မိဘများ၏ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော အတုမြင်အတတ်သင်ဆိုသလို မြင်တွေ့ရဖန်များလာသောအခါ ပို၍ ကျင်လာသည်။

သူမ၏ဖခင် ဆယ်ပြားစေ့ခင်မောင်ဆိုသူကလည်း ခေသူမဟုတ်ခါးလောက်တွင် ဘာလိတ်စားကိုပင် မသုံးတော့ဘဲ ဆယ်ပြားစေ့လေးစားလို့ချွန်မြနေအောင် သွေးကာ ခါးပိုက်နှိုက်လောကတွင် နာမည်တစ်ခုနှင့်နေသော အပေါ်ခွဲသမားဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဒုစရိုက်သမားတို့၏ နားခိုရာနေရာသည် နောက်ဆုံး ထောင်သာလျှင်ဖြစ်တော့သည်။ ယောက်ျားက ခါးပိုက်နှိုက်ရလာလို့ မိန်းမဖြစ်သူ ကျောရိုက် ထုခွဲသုံးစွဲလိုက်နှင့် သံသရာလည်နေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆယ်ပြားစေ့ခင်မောင်တစ်ယောက် ထောင်သွားလာခဲ့ပြီး ရဲဘက်စခန်းဖြစ်သော ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းဆီသို့ ရဲဘက်အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

နဂိုကမှ သူများမျက်ခုံးမွေးပေါ် စကြိုလျှောက်လာခဲ့သူမို့ နှိပ်လို့ရလာသည့် ငွေလေးသုံးစွဲကာ လူ့ဘော်ကြော့လို နေထိုင်လာသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ပင်ပန်းဆင်းရဲဒုက္ခကို မခံနိုင်ဘဲ ပန်းဖျား ဖျားနေရာမှ ငှက်ဖျားရောဂါ စွဲကာ လာကာ ထိုစခန်းမှာပင် နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့တော့သည်။

ခင်ကျော၏မိခင် ကျောရိုက်မှာတော့ လင်ယောက်ျားပေါ် တစ်သက်လုံး မှီခိုလာခဲ့သူဆိုတော့ ယောက်ျားဆုံးပါးသွားပြီးနောက် ခါးပိုက်နှိုက်အထုပ်ကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ခင်ကျောလေး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ သားအမိနှစ်ဦးမှာ ဘာမျှ လုပ်ကိုင်မစားသောက်တတ်သည့် ဘဝအခြေအနေနဲ့

နိဂုံးအဆုံး = ၂၄၂

ချက်နေသည်။ မိမိတို့သားအမိနှစ်ဦးတည်း ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲခဲ ရှန်းကန်ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ထိုအခါ ခင်ကျောတစ်ယောက် မိန်းကလေးတန်မလှ ဒီလိုဘဝ နဲ့မှာ ကျင်လည်ကျက်စား လုပ်ကိုင်လာရတော့သည်။ ဖခင်ကြီး အပြင် သားကမှာ ရှိနေစဉ်အချိန်မျိုးမှာ အပျင်းပြေသဘောဖြင့် ခါးပိုက်နှိုက် အတတ်ကို ကံကူလက်လှည့် သင်ပေးထားသည်။ ခင်ကျောကလည်း ဖခင်ကြီးခြေရာနင်းကာ ခါးပိုက်နှိုက်ပညာကို အတုမြင် အတတ်သင် သဘောဖြင့် တတ်ကျွမ်းနားလည်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင်ဖြစ်သူ ပွပေါက်တိုးလာသည့်အခါ တပ်မိသားစု နှီး ခွေးဘုရားပွဲလှည့်သလို ကောင်းကောင်းစား ကောင်းကောင်းဝတ်ပြီး ခြွန်းပျော်ပါးပစ်သည်။ မရှိဝမ်းစာ ရှိတန်ဆာလို အဖေအဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲချိန်မှာ မိမိတို့ကိုယ်ပေါ်မှ လက်ဝတ်လက်စားများလည်း ပေါင်တန်ခင် ရောင်းတန်ရောင်းနှင့် ပျောက်ပျက်ကုန်သည်။

နောက်ဆုံး စားရမယ့် သောက်ရမယ့် ဘဝအခြေအနေမျိုး ရောက်သွားသောအခါ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခသောင်ကမ်း ဆိုက်နေရှာသည်။ သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ မိခင်ဖြစ်သူက ဖခင်နည်းတူ ဈေးကြီးထဲတွင် ချိတ်နှိုက်မှု ကျူးလွန်သောအခါ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲရောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဖခင်ရောမိခင်ဖြစ်သူပါ ထောင်ထဲရောက်နေသဖြင့် ခင်ကျော ခြီးကောင်ပေါက်အရွယ်တစ်ဦးတည်း အပြင်မှာ ရပ်တည်နေလာရသော အခါ ဖခင်ကြီး သင်ကြားပြသပေးထားသော ခါးပိုက်နှိုက်ပညာဖြင့် လှုပ်ရှား ဖြည့်လာရသည်။ စောစောပိုင်းကာလဝယ် မိမိကိုယ်ကို မယုံမရဲစိတ်ဖြင့် ဘဝတည်စမ်းလုပ်ကြည့်ရာမှ အောင်မြင်သွားသောအခါ တစ်စတစ်စ အတင့်သွားသည်။

ထိုမှတဆင့်တိုး၍ ကားများပေါ်၊ ဈေးများထဲပါမကျန် လစ်လျှင် ခံနိုင်လို့ အနှိုက်၊ အခွဲပညာရပ်များကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် နှံ့နှံ့စပ်စပ် လေ့လာနိုင်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အသက်အရွယ်နှင့်လိုက်အောင်

၂၅၀ ❀ စိတြအောင်

ကျောင်းသူကလေး အသွင်သဏ္ဌာန်ဆောင်လျက် လုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားသည်။

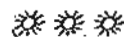
သည်လိုဖြင့် ခင်ကျောတစ်ယောက် ခါးပိုက်နှိုက်သည်နယ်ထိ ကျယ်ဝန်းလာသည်။ မိမိလုပ်ငန်းပေါ်မှ ရရှိလာသော ဝင်ငွေအဆင် လာသောအခါ အမှိုက်စား ဒီဇိုင်းများကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင်ယင်ဝတ်စား တောက်ကြွားလာခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအခါ ထောင်ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေသော မိခင်၊ ဖခင်ကြီး ပစ္စည်းများ ဝယ်ခြင်းပြီး ထောင်ဝင်စာ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။ မိမိများကလည်း ခင်ကျောတစ်ယောက်တည်း အပြင်မှာ နေထိုင်သွားလာသူ ရှားရမ်းကန်နေထိုင်ရသည့် သဘောပေါက်နားလည်နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ဖခင်ကြီးဖြစ်သူ ဆယ်ပြားစေ့ခင်မောင်တစ်ယောက် အသက်အရွယ်ကလည်း အိုမင်းရင့်ရော်လာသည်တိုင် ခါးပိုက်နှိုက်လုပ်ကိုင် ကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ကိုင်နေခြင်းကြောင့် အဖမ်းအဆီးခံရချိန်မှ ထောင်ကျနေရာက ရောက်စခန်းသို့ ပါသွားပြီး ထိုစခန်းမှာပင် ငှက်ဖျားရောဂါ ဖြင့် ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ရသည်။

ထို့တူ မိခင်ကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကျော့မိမှာလည်း အသက်အရွယ် ထောက်လာသလို မလုပ်ကိုင်နိုင်သည့်အချိန်ဝယ် ခင်ကျောတစ်ယောက် တည်း ရှာဖွေထောက်ပံ့ငွေဖြင့် ဘဝကို ရပ်တည်လာနိုင်သည်။

သို့သော်လည်း ခင်ကျောတစ်ယောက် ခုလို ထောင်ကျသွားသူ အခါမျိုးမှာ ပြင်ပတွင် နေထိုင်ရပ်တည်နိုင်ရန် အခက်အခဲဖြစ်လာသော အခါ နေအိမ်လေးကို အိမ်ငှားတင်ပြီး တရားစခန်းမှာပဲ တရားဝင်ကာ ဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းနေထိုင်လာရသည်။ ဒီတော့ ယောက်ျားအင်္ကျီနှင့် ထည်ကိုပဲ ဝတ်ဆင်ကာ တရားဘာဝနာလည်းပွားရင်း တစ်ဖက်မှလည်း ချစ်ရပ်တည်နေရသည်။

[၆]

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

မိမိရုံးလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်နေသော ရုံးခန်းထဲတွင် ဒေါ်အေးမြ ညီသည် လေးလပတ်အစီရင်ခံစာများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် အကျဉ်းသူ ကို တပ်ကြပ်ဒေါ်အေးတင်မှ ရုံးတင်လာနေသည်။ ယင်းသို့ ရုံးခန်းထဲ ဆောင်လာခြင်းအား မေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည့်။

အကျဉ်းသူနှစ်ဦးစလုံးမှာ လုပ်ငန်းခွင်ထဲတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှိပ်စက်ပွားလာကြဟန်တူသည်။ မျက်နှာပြင်များပေါ်တွင် ဖူးရောင်နေကြ ဆဲပင်များမှာလည်း ဖိုးရိုးဖားရားပုံစံ ဖြစ်နေကြသည်။

“ဆရာမကြီး... ဒီကောင်မ နှစ်ကောင် လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အလုပ် နှုတ်ရင်း စကားများရန်ဖြစ်ပြီး လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြလို့ ရုံးခေါ်လာ သူ”

“ဘယ်လိုကဘယ်လို စဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်မကို ဒီကောင်မက သူ့ပိုက်ဆံပျောက်သွားတာကို ကျွန်မ မသိတယ် လာစွပ်စွဲလို့”

၂၂။ စိကြအောင်

“မဟုတ်ပါဘူး... ဆရာမကြီးရယ် သူက သမီးအိမ်က ထောင်စာလာတွေကြတုန်း ပေးထားတဲ့ငွေတစ်ထောင်ကို သမီးက ခါးကြာလိပ်ဝှက်ထားတာ ကျွန်မတို့ ကျောက်တင်ဘုတ်က ကျောက်ကားတွေ ကျောက်တင်နေတုန်း ဘယ်အချိန်က အလစ်နှိုက်ယူသွားခဲ့မှန်း မသိဘဲဘေးကလူက မြင်လို့ပြောမှ သိတာနဲ့ ပြန်တောင်းတာကို မပေးလို့ များပြီး ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ”

“ဘယ်လိုလဲ... ခင်ကျော့၊ နင်က အပြင်မှာတုန်းက အထွေထွေကို ထောင်ထဲထိ ယူလာနေတုန်းပါလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး... ဆရာမကြီးရယ်၊ သူက သက်သက်မဲ့ မတရားစွပ်စွဲနေတာပါ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလည်း ကျောက်တင်နေတဲ့ဘုတ်က အကျွန်ုပ်တို့တွေ အကုန်မြင်တယ်။ မယုံခေါ်မေးကြည့်ပါ... ဆရာမကြီး”

“ကဲ... ဟေ့... တော်ကြတော့ ဒီကိစ္စကို ငါနားလည်သေးပေါက်တယ်။ ကဲ... ခင်ကျော့၊ ဘယ်မှာလဲ သူ့ငွေ။ ထုတ်ပေးလို့မရဘူး”

“ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူး... ဆရာမကြီး”

“အေး... ရှိလား၊ မရှိလား သိရအောင် ခု ငါ့မျက်စိအောက်ရှာခိုင်းမယ်။ ဒေါ်အေးတင် သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကို အချွတ်ပြီး တလာစီ (ရှာဖွေ ရေး) စမ်း”

ထောင်ပိုင်ကြီး ဒေါ်အေးမြကြည်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် ခေါ်ဖြင့် နီရောင်သန်းနေပြီး လိမ်ညာလှည့်ပတ်ပြောဆိုနေသော ခင်ကျော့က သူမ၏ကိုယ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများကို ချွတ်ရှာရန် တက်ကြွစွာ ဒေါ်အေးတင်ကို အမိန့်ပေးနေသည်။

ထို့နောက် တပ်ကြပ်ဒေါ်အေးတင်သည် ခင်ကျော့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင်ထားသော အပေါ်အကျီကို ချွတ်လိုက်ပြီး ထဘီကို ရင်လျားထားသည်။ သူမ၏ အောက်ခံဘရာစီယာကို ချွတ်ပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်

နဂါးသမီး ၂၃

ရှာဖွေကြည့်လေသောအခါ ဘော်လီအောက်ခံ ဖျင်စပ်နေရာဝယ် ခိုလှုံမာခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေသည်။

ယင်းနေရာမှ ချုပ်ရိုးကြောင်းတစ်လျှောက် လိုက်လံရှာဖွေ စစ်ဆေးကြည့်တော့မှ ခွဲကြောင်းလေးနေရာတွင် ငွေတစ်ထောင်ကျပ်ကို သေးသေးခြစ်နေအောင် လိပ်ခေါက်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရလေတော့သည်။ အေးမြကြည်၏ စားပွဲပေါ်သို့ ထိုငွေစက္ကူကို အသာအယာ တင်ပြပေးသည်။

“ကဲ... ခင်ကျော့... ညည်း... ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“ဒါ... ကျွန်မပိုက်ဆံပါ။ ဟိုအပတ် အမေ ထောင်ဝင်စာ လာတုန်းက ပေးသွားခဲ့တာပါ”

“ညည်း... တော်တော် ပလိပ်လာနိုင်ပါလား။ ဘယ်တုန်းက နင်ကို ထောင်ဝင်စာလာတွေ့မယ့်သူ ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... တကယ်လာတွေ့တာပါ”

“ဟေ့... ငါမယုံဘူး။ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်လိမ်မနေနဲ့။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိတာတောင် နင်တို့ ခါးပိုက်နှိုက်မတွေ့က လိမ်သေးတယ်”

“ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်... ဆရာမကြီး”

“ဘာအခုမှ မှားပါတယ်လဲ။ နင်တို့ခါးပိုက်နှိုက်တွေက အပြင်မှာ တုန်းလည်း သူများပိုက်ဆံရွှေငွေတွေကို အလစ်အငိုက်စောင့်ပြီး နှိုက်ချွတ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း ထောင်ထဲရောက်ပြန်တော့ ဒီအကျင့်က မပျောက်ဘဲ လစ်တာနဲ့ နှိုက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ ပြောစမ်း... သူ့ဆီကငွေ ဘယ်လိုနှိုက်သွားခဲ့တာလဲ”

“ဒီလိုပါရှင်...။ သူတို့အဖွဲ့တွေ ကျောက်ကားပေါ်ကို ကျောက်တင်နေတုန်းမှာ ကျွန်မက ကျောက်တင်ဘုတ်ရဲ့ ဘုတ်ကိုင်ပါ။ သူတို့ကျောက်တင်နေစဉ်မှာ သူက ထဘီ ပြင်ဝတ်နေရင်း ခါးကြားထဲမှာ တစ်ထောင်ကျပ်တန်ကို အသာဝှက်လိပ်ပြီး ညှပ်ထားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ လည်း သူကျောက်ခြင်းတောင်သယ်ဖို့ ခေါင်းပေါ်ရွက်တင်နေစဉ် ထိုင်

ရာက အထမှာ ယိုင်လဲသွားလို့ ကျွန်မက ဆီးဖမ်းလိုက်သလိုလို ထိန်းနေရင်း နှိုက်ယူခဲ့တာပါ။”

“တောက်... တောက်တောက်ယုတ်မာတဲ့ကောင်မလဲ။ ညည်းက သိပ်နှိုက်မိစွာသမီးဆိုပြီး ပညာတွေ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် သင်ကြားတော့ ကျွမ်းနေပြီလေ။ ကဲ... ဒီလိုအကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့ မိန်းမကို ဘုတ်ကိုင်ကနေဖြုတ်ပြီး ကျောက်ထုတဲ့ဘုတ်ထဲ ထည့်လိုက်။ ကျောက်တစ်ကျင်းရအောင် ထုခွဲခိုင်းစမ်း။ ကြားလား... ဒေါ်အေးတင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာမကြီး”

ထောင်ပိုင်ကြီး ဒေါ်အေးမြကြည်၏ အမိန့်ချမှတ်သံအနက် တစ်ကြိမ်ဒေါ်အေးတင်က အကျဉ်းသူနှစ်ဦးကို ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထုတ်သွားတော့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပြီးသွားသော ဒေါ်အေးမြကြည်တစ်ယောက် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။

သမီးကလေး ရောင်နီဦးကို အပြီးအပိုင် ခေါ်မွေးစားပြီနော်။ ဒီမိသားစုတွေနှင့် လုံးဝမဆုံတွေ့နိုင်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရွက်ထိုင်လာခဲ့သည်။ ယခုတော့ သံသရာတစ်ပတ် လည်လာပြီးထင်သန် ဒီဒုစရိုက်သမား မိသားစုဝင်တစ်ယောက်က မိမိတာဝန်ယူအုပ်ချုပ်သော အလုပ်စခန်းဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လို့လာနေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီမိသားစုဝင်တွေ၏ အကျင့်စရိုက်မျိုး လုံးဝနိုင်အောင် သမီးကလေး ရောင်နီဦးကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်လာစေ တစ်ကံမတ်မတ် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့သဖြင့် ယခုလို ဆေးတက္ကသိုလ်နောက် နှစ်သို့ပင် ရောက်ရှိပညာသင်ကြားနေသည်။

မိဘလက်ထဲဝယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခင်ကျော့လေးကတော့ ဒုစရိုက်နှံ့ဝဲထဲမှာပဲ တစ်လည်လည်နှင့် ဘဝအကျိုးပေးမကောင်းနိုင်ဘဲ ဖုန်နေရရှာသည်။ သူမတို့ ညီအစ်မနှစ်ဦးဘဝတွေကလည်း ဟိုကျေးဉာဏ်ပုံပြင်လေးထဲကလိုပဲ သူတို့ကလေးနှစ်ယောက်၏ ဘဝတွေကလည်း ထူးသေးလဲ။ လေပြင်းတိုက်ခိုက်လိုက်ချိန်မှာ လွင့်မျောပါသွားရှာတဲ့ ငှက်လေးနှစ်ကောင်လို အတူတူပါပဲ။

လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် လေနှင့်အတူ တစ်ကောင်စီ ခော်ကွာဝေးလို့ ကွဲကွာသွားခဲ့ကြရာက ကျေးငှက်လေးတစ်ကောင်ကို ခိုးသားစာဖြင့် ဆွဲလက်ထဲကို ရောက်သွားသလို တစ်ကောင်က သူတော်စင်ရဟန်းများ ခြံရံရုံရာ ကျောင်းသစ်နံနံစီ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

အဲဒီလို ကျေးငှက်လေးတစ်ကောင်မှာတော့ ခိုးသားစားပြုတွေ အတူတူ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသဖြင့် သူတို့ရဲ့ ဓလေ့စရိုက်တွေဝင်ပြီး ခြံတစ်ခန်းခက်ထန်လှတဲ့ ဘဝလမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းနေရင်းက ကိုယ်တိုင်လည်း အမှောင်လောကထဲမှာ ကျင်လည်နေရတော့တယ်။

ကျန်တဲ့ ကျေးငှက်လေးတစ်ကောင်ကတော့ ကုသိုလ်ကံထောက်မခံလို့ ရဟန်းသူတော်စင်တွေရဲ့ ကျောင်းဆိပ်မှာခိုနားရင်း သာသနာ ဝေဖြာချွန်းစေမည့် သာသနာ့အသံ တရားဓမ္မရွတ်ဆိုသံတွေကို နားမှာကြားသောင်လျက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ရနေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သမီးကလေး ရောင်နီဦးကိုသာ အဲဒီအချိန်အခါ နှုန်းက ကောက်ယူမမွေးစားဖြစ်ခဲ့လျှင် ခင်ကျော့လိုပဲ ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝလမ်းပေါ်မှာပဲ လျှောက်လှမ်းနေရလို့ အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာပဲ ကျင်လည်နေရရှာမည်။

ခုတော့ မိမိနှင့် ပဌာန်းဆက်ပါလာ၍များ မိမိက ခေါ်ယူမွေးစားခြင်းအောင် အခြေအနေက ဖန်တီးပေးလာခဲ့သည်။ မိမိမျက်စိအောက်မှာ မွေးသလို တယုတယ မွေးမြူထားခဲ့ပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာအောင် နှုတ်တရားတော်အဆုံးအမများကို နည်းနာပြ သွန်သင်ဆုံးမနိုင်ခဲ့လို့လည်း မိဘအပေါ် တတ်သိနားလည် သမီးကောင်း သမီးမြတ်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် ခင်မြထွန်းအောင်မြင်လာခဲ့သည်။

ရောင်နီဦးက မိမိဘဝရဲ့ အထီးကျန် အမှောင်ပိတ်ဖုံးနေသော ကမ္ဘာရလမ်းပေါ်ဝယ် အေးအေးချမ်းချမ်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေနိုင်အောင် ဘဝရဲ့ အားမာန်ပြည့်ဝလာအောင် အလင်းရောင်ပေးခဲ့သည့် ရောင်နီအလင်း နန်းလေးဖြစ်လာသည်။

၂၇၆ မိကြွေးအောင်

ခင်ကျော့မှာကတော့ ဒုစရိုက်ဝက်ဘာလမ်းပေါ်ဝယ် ခါးပိုက်နှိုက် အလစ် သုတ် မဟုတ်တာမှန်သမျှ တစ်ဖက်ကမ်းတတ်ကျွမ်းနေသော အမှောင် ကမ္ဘာထဲက ညဉ့်လွှာဝတ်ရုံရှင် အမှောင်မလေးဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်လိုပဲ တစ်ဝမ်းထဲက ပေါက်ဖွားလာခဲ့ကြပေမယ့် အသွင်ဆူ ညီသူ အမြွှာညီအစ်မနှစ်ဦး၏ ဘဝလေးတွေ ကိုယ်စီပြောင်းလဲသွားကြသည်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးဘဝတွေက မိုးနဲ့မြေပမာ ကွာခြားသွားခဲ့သည်။ အေးမြ ကြည်လင်သော မိမိ၏လောင်းရိပ်အောက်မှာ မှိမ့်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသောကြောင့် ရောင်နီဦး၏ဘဝလေးက ပန်းခင်းလမ်းပေါ်ဝယ် လျှောက်လှမ်းနေဆဲ ရှိနေ သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကံကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရမလို ဖြစ်နေသည်။ ကုသိုလ်ကံကောင်းသူမှာ ကုသိုလ်ကံကောင်းနေချိန်မှာ ကုသိုလ်ကံမကောင်း လို့ အကြောင်းမလှသူမှာတော့ ကုသိုလ်ကံတရားက အကျိုးမပေးနိုင်ခဲ့ ပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စောင့်ထိန်းတတ်ဖို့ပဲ ထို သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကျင့်တရားကို လေးစားတန်ဖိုးထား စောင့်ထိန်းသင့်သည်။ မည်သူမပြု မိမိမူဆိုသလို အတိတ်ကံမကောင်းခဲ့ကြသဖြင့် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန် ဘဝမှာ ဘဝခြင်းကွာခြားသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဒေါ်အေးမြကြည်ကတော့ သမီးကလေး ရောင်နီဦး ကို မွေးဖွားသန့်စင်ပေးလိုက်သော မိခင်ရင်း ဒေါ်ကျော့ရှိကိုလည်း ကျေနပ် တင်နေမိသည်။ မိမိဘဝအတွက် အဖော်မွန်ကောင်းလေးကို လက်တွဲဖော် ရခဲ့သောကြောင့် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်မအရင်း ဖြစ်ကြသော်လည်း စိတ်ထားနှုညပြီး ရိုသေကိုင်းရှိုင်းတတ်သောစိတ်ရှိသည့် ရောင်နီဦးလို သမီးလေးအတွက် ဂုဏ်ယူနေလေသည်။ မိဘအရင်းနှင့် အတူတူ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့သော ခင်ကျော့မှာတော့ အကွပ်မရှိတဲ့ကြမ်း ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေသည်။

[၇]

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်အချိန်ကာလမို့ ရောင်နီဦးသည် အဒေါ် အတူ မိခင်ကြီးရှိရာ ကျောက်ထုတ်စခန်းဝင်းထဲရှိ ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ် နှင့် ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ယခင်နှစ်တွေတုန်းကလည်း ယခုလို အိမ်ပြန်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီနှစ်တော့ သမီးလေးရောင်နီဦး အိမ်ပြန်လာမှာကို စိုးရိမ် ကြောင့်ကျနေမိသည်။

သမီးလေး ရောင်နီဦးက ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ကြားနေ သည်။ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားနေရသည်။ ပညာရေးဆိုင်ရာ စာပေများကို သုတေသနပြုလုပ်နေရသောကြောင့် စိတ်ပန်းလွှဲပန်းဖြစ်နေရှာသည်။ ဒီပြင် မိမိကြီးနှင့် ခွဲခွာနေထိုင်သောကြောင့် ခုလို နွေရာသီကျောင်းပိတ်ချိန်ရောက် မိမိထံပြန်လာပြီး သားအမိနှစ်ဦးတို့ ခွဲခွာနေရသော ကာလတွေအတွက် အတိုးချ ချစ်နေကြရသည်။

“သမီးလေး ... ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ၊ သမီးကမေကြီးကို အရမ်းလွမ်းနေလွန်း သောကြောင့်ပိတ်တာနဲ့ အိမ်ကို တန်းပြန်လာခဲ့တာပဲ”

၂၅၈ မိမိကြွေအောင်

“ဪ... သမီးရယ်၊ မေကြီးလည်း လွမ်းတာပဲပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ့်ပညာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ကြိုးစားသင်ဦးနော်”

“စိတ်ချပါ... မေမေရယ်၊ သမီးတို့ကျောင်းမှာ သမီးက သူ့အတွက် အဆင့်မနိမ့်အောင် ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အလုပ်သင်တန်းဝင်နေလေ။ အဲဒါကြောင့် အချိန်ရတုန်းလေး မေကြီးနဲ့ တူတူနေထိုင်ချင်လို့ ပြောလာခဲ့တာပါ”

ရောင်နီဦးမှာ မိခင်ကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်အေးမြကြည်နှင့် ကျောင်းစိတ်ရက်တွင် အိမ်မှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချိန်ဝယ် တိတိတာတာကလေးသဖွယ် စကားဆိုရင်း မူနဲ့နဲ့ ပြောဆိုနေသည်။ ဒေါ်အေးမြကြည်မှာတော့ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန် ခင်ကျော့နှင့်ဆုံမိမှာကို အထူးစိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြစ်နေသည်။

အမှန်တော့ ရောင်နီဦးကို နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အိမ်သို့ပြန်လာမလာဖြစ်အောင် အဒေါ်ဖြစ်သူအား တိုးတိုးတိတ်တိတ် တားမြစ်ပိတ်ထားပေမယ့် ရောင်နီဦးက လက်မခံဘဲ ဇွတ်ငြင်းပယ်နေခြင်းကြောင့် ရောင်နီဦးလာခြင်းဖြစ်သည်။

ရောင်နီဦးက အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ထွက်ခဲ့သည်။ စခန်းဝင်းအတွင်းက အိမ်မှာပဲ တိတိကြည့်လိုက်၊ စာဖတ်လိုက်ဖြင့်သာ အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးစေသည်။ တစ်ခုကောင်းသည်က မိခင်ကြီး မှာကြားမိတ်ပင့်ထားသဖြင့် စခန်းဝင်းပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို မသွားမလာရန် ပိတ်ထားသည်။ မိခင် သွန်သင်မှာကြားထားချက်အတိုင်းလည်း လိုက်နာနေထိုင်သည်။

“ဟဲ့... ခင်ကျော့ ဟိုထောင်ပိုင်ကြီးသမီးလေးက နင်နဲ့ တကယ်ချွတ်စွပ်တူတယ်”

“ဟုတ်လား... ငါတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ကျောက်ထုနေကြသော အကျဉ်းသူအချင်းချင်း အလုပ်လုပ်နေလျက် အကျဉ်းသူတစ်ဦးက နှစ်ပေါင်တူတစ်လက်ဖြင့် (၆ လကျွဲ * ၉ လကျွဲ) အရွယ်အစားရှိ ကျောက်တုံးကြီးကို ထုခွဲနေစဉ် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

နိမ့်မြင့်အသွယ် ၂၅၉

ပြစ်ဒဏ်ပေးထားသဖြင့် ကျောက်ကျင်းတစ်ဝှမ်းပြည့်ရန် ခင်ကျော့တစ်ယောက် တစ်နေ့ကုန်အောင် ကျောက်ထုခွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ကျော့က စခန်းထဲတွင် နေရာတကာ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ပြဿနာလုပ်တတ်၍ ကျောက်ခွဲဘုတ်ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေရသည်။

ဒါကြောင့် အရင်လို ဘုတ်ကိုင်မဟုတ်တော့ဘဲ ဘုတ်သားအဖြစ် ကျောက်ထုနေရသည်။ အထက်ပါအတိုင်း အကျဉ်းသူ သတင်းပေးလိုက်သဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးသမီးကို စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မြီးကြည့်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ငါနှင့်ချွတ်စွပ်တူလာတူနေရတာလဲဆိုသည်ကို စဉ်းစားဝေခွဲမရနိုင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။

“ငါ တစ်ခါလောက် မြင်ဖူးချင်လိုက်တာဟယ်”

“အဲဒီ ထောင်ပိုင်ကြီးသမီးကို မြင်တွေ့ရဖို့ မလွယ်ဘူးဟဲ။ သူက အပြင်ထွက်ခဲ့တယ်။ မြို့ထဲသွားစရာရှိမှပဲ အိမ်ကကားနဲ့ သွားလာတာဆို ခြင်ရဖို့ မလွယ်ဘူး”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ်တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ငါလည်း မတွေ့ဘူးပါဘူး။ ညဘက် ငါ့ဘေးနားမှာအိပ်တဲ့ ထောင်ပိုင်အိမ်ရေထမ်းပို့ရတဲ့ ဘုတ်ထဲက ကောင်မတွေ ပြောနေသံကို ကြားခဲ့ရတာပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ ငါကတော့ တစ်ခါလောက်တွေ့ရအောင် ခြံစည်ကြည့်ဦးမယ်”

“ဟဲ့... နင့်ကို ပြစ်ဒဏ်ချထားတုန်း... ထောင်ပိုင်ကြီးမြင်သွားသို့တော့ မိုးမီးလောင်နေဦးမယ်နော်”

“အို... တွေ့သွားတော့လည်း ဘာအရေးလဲ။ ထောင်အပြင် တန်းချိကု”

ဤကဲ့သို့ ကျောက်ထုနေသော လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အကျဉ်းသူနှင့် ခင်ကျော့တို့နှစ်ဦးသည် ကျောက်ထုခွဲနေကြရင်း တီးတိုးတီးတိုး ပြောဆိုနေကြသည်။ ခင်ကျော့အဖို့ မိမိနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်ဆင်တူသည်ဆိုသော ထောင်

၂၆၀ ... စိတ်အောင်

ပိုင်ကြီးသမီးကို မြင်တွေ့လိုသော စိတ်များက တားမနိုင်ဆီးမရအောင် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

လောကတွင် နာမည်တူမရှား။ လူတူမရှားဟု ဆိုထားသော်လည်း မိမိနှင့် ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူနေသည်က တော်တော်ထူးဆန်းနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမကိုတော့ မရရအောင် တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့မည်ဟု ခံစားထားသည်။

“ဟော ... ဟိုမှာ ကားထဲနောက်ခန်းနေရာမှာ ထိုင်နေတာ ထောင်ပိုင်ကြီးသမီးပဲ”

ရေထမ်းဘုတ်မှ အကျဉ်းသူတစ်ဦးက လက်တို့ပြီး ပြောနေပြန်သည်။ ခင်ကျော့က ရေတွင်းထဲမှရေကို ကြိုးဖြင့် ဆွဲတင်နေစဉ် ထူးကြည့်လိုက်သည်။ နံနက်ပိုင်းဘုတ်များ အလုပ်ချသောအခါ ခင်ကျော့က တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင်ကို အကူအညီတောင်းသဖြင့် ရေထမ်းဘုတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရေထမ်းဘုတ်မှာ စခန်းဝင်းအတွင်းရှိ အရာရှိများကို လိုက်လံရေထမ်းပို့ရသော ဘုတ်ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသူ (၁၀) ခန့်ရှိပြီး ဘုတ်လိုက်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက တာဝန်ယူစောင့်ကြပ်ပေးသည်။

တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင်က နံနက်ပိုင်း ထောင်ဖွင့်ပြီးသည်နှင့် ဘုတ်များကို အလုပ်ခွဲဝေချပေးရသည်။ ဒါကြောင့် ရေထမ်းဘုတ်ထဲမှ အကျဉ်းတစ်ယောက်ကို ကျောက်ဆိပ်ထဲထည့်ပေးလိုက်ပြီး ခင်ကျော့ကို ရေထမ်းဘုတ်ထဲ တစ်ရက်လဲ ထည့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးမြင်တွေ့သွားလျှင် ပြဿနာတက်မည်စိုးသဖြင့် တွင်းမှ ရေထည့်ပေးခြင်းသာ လုပ်ရန်မှာလိုက်သည်။ ထိုသို့ ရေထည့်နေစဉ် စခန်းဝင်းအပြင်ဘက်မှ ဘင်ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာနေ၍ အကျဉ်းက ခင်ကျော့ကို ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘင်ကားအဖြူလေးသည် ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကားထဲမှ ရေထည့်လာသောစည်းများကို ဆွဲယူနေသည်။ ကားနောက်ခန်းဘက်မှ ကားထဲမှ ပွင့်လာပြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆင်းလာနေသည်။

၂၆၁ ... အသား

သူမ၏အသားအရည်မှာ ဖြူဝင်းနေပြီး ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များကို အလျားချထားသည်။ အသားအရည်မှာ ဖြူဝင်းချောမွတ်နေသည်။ ခင်ကျော့ထံ ရေတွင်းနှင့် ကိုက် (၁၀၀) ခန့်လောက် ကွာဝေးနေသောကြောင့် လူလုံးလူပန်သာလျှင် ထင်ထင်လင်းလင်းမြင်နေရပြီး မျက်နှာအနေအထားကို မဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။

“အင်း ... ငါက အသားကညိုညို၊ တုတ်တုတ်ခဲခဲ၊ ဆံပင်က ဘက်ဝဲခဲ။ သူက အသားကဖြူဖြူ ဆံပင်ရှည်ချထားပဲ ကွာတယ်။ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကတော့ တူပုံရတယ်”

ခင်ကျော့က ရေတွင်းထဲမှ ရေများကို ပုံးဖြင့် ဆွဲတင်နေရင်း စိတ်ထဲမှာ တွေး နေမိသည်။

“ဟဲ့ ... ခင်ကျော့ ရေမြန်မြန်ထည့်လေဟာ ဟိုမှာ ထောင်ပိုင်ကြီးတောင် ဈေးကပြန်လာနေပြီ။ တော်တော်ကြာ ရေချိုးဖို့ တိုင်ကီထဲမှာ ရေခွက် ငါ့ကို အဆူခံထိဦးမယ်”

မည်မျှကြာအောင် ငေးမောတွေးတောပြီး စဉ်းစားတွေးငေးနေသည်။ သိ အနားမှအကျဉ်းသူ သတိပေးတော့မှဘဲ အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာကာ ရေတွင်းထဲမှရေကို ဆွဲတင်ပြီး ရေပုံးနှစ်ပုံးထဲ လျှင်မြန်စွာ လောင်းထည့်ပေးနေသည်။

“ဟဲ့ ... ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ။ ဒီတစ်ခေါက် ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်ကို သွားထည့်ပေးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ထည့်မှာလဲ”

“ဪ ... ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်ထဲ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးလို့ ရောက်တာယ်ရှိအောင် သွားကြည့်ချင်လို့ပါ လုပ်ပါမှာနော်”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဒီတစ်ခေါက်နှင့်သွားပို့။ ငါလည်း ရေထမ်းသွန်းလို့ ပခုံးတွေလည်း နာနေပြီ။ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်”

“အေးပါဟာ”

ခင်ကျော့က ရေထမ်းပုံးထဲမှာ ရေများပြည့်နေပြီဖြစ်၍ မျက်နှာမဲတွင် တဘက်လေးကို တစ်ဝက်ခန့် ဖုံးကွယ်လိုက်ပြီး လျှာထိုးပြီး ထုတ်ကာကဆောင်းကာ ထမ်းပိုးကို လျှိုထမ်းလိုက်သည်။

၂၂- စိတြအောင်

ခင်ကျော့က ရေထမ်းပိုးလွှက် ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်နောက်ဖေးဘက်
ဝင်သွားသည်။ နောက်ဖေးအဆောင်ထဲ ရေချိုးခန်းထဲမှာ တိုင်ကီထဲ ရေချိုး
လောင်းထည့်နေသည်။ တော်တော်နှင့် ပြန်မထွက်သေးဘဲ ဟိုဟိုဒီဒီ
ဖွေသလို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လိုက်လံရှာဖွေနေသည်။ နောက်
မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဟင်းချက်ရန် လှီးချွတ်နေသည်
ကိုသာ လှမ်းမြင်နေရသည်။

တော်တော်ကြာ ထောင်ပိုင်ကြီး ထမင်းစားပြန်လာတာနှင့်
နေလျှင်ခက် မည်ဆိုပြီး ရေပုံးနှစ်ပုံးကို ထမ်းပိုးဖြင့် လျှိုထမ်းနေပြီး နောက်
ပေါက်မှ ထွက်နေစဉ် နောက်ဖက်ဆီမှ ...

“အစ်မကြီး ... ရေထည့်လို့ပြီးပြီလား ရောင်နီ ရေချိုးမလို့”

မိမိအနောက်ဖက်ဆီမှ အသံချဲ့ချီလေးကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်
ဝမ်းသာလုံး ဆိုသွားသည်။ မိမိနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မြင်သွားမည်စိုး၍ ခေါင်းပေါ်မှ လျှာထိုးဦးထုပ်လေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်
ဆောင်းလျက် တဘက်ကို မျက်နှာတစ်ဝက်အုပ်ထားကာ နောက်လှည့်
လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အားလုံး ရေဖြည့်ပြီးသွားပါပြီ”

ခင်ကျော့က နှုတ်မှဖြေကြားရင်း ထောင်ပိုင်သမီးကို လေ့လာ
အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်တာပဲ ... မိမိနှင့် ခွဲမရအောင် တူနေ
လားလို့ စိတ်ထဲမှာတွေးနေသည်။

သူမက အသားဖြူဖြူဝင်းနေပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က သွယ်
သွယ်လျှလျလေးဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှဆံပင်ကို အရှည်ချထားသည်။ မိမိ
က ဆံပင်တိုဂုတ်ဝနှင့် အသားညိုညိုပေါ်မှာ နေဒဏ်လေးထပ်ခိုင်ရန် သနပ်
ထူထူပျစ်ပျစ် လိမ်းကျံထား၍ ရုပ်ကဆိုးနေသည်။

[၈]

ထောင်ပိုင်သမီးကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်းသောကြောင့် အုတ်ဖိုး
ဆီဆွဲ တန်းစီး မှုကြီးခင်ခင်အကူအညီဖြင့် ရေထမ်းဘုတ်ထဲ တစ်ရက်
လိုက်ပါသွားခဲ့ပြီးနောက် မိမိမူလတာဝန်ကျသော ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်
ထဲမှာ ကျောက်ပြန်ထုနေရသည်။

ခင်ကျော့ ရေထမ်းဘုတ်မှာ တစ်ရက်လိုက်ပါသွားခဲ့ပြီး ထောင်ပိုင်
သမီးမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရချိန်မှစပြီး စိတ်ထဲမှာ ပဟေဠိဆန်သောပုစ္ဆာ
ကို မိမိဉာဏ်မီသလောက် စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူပြောစကား
အရဆိုလျှင် မိမိကို မီးဖွားစဉ်အချိန်တုန်းက ထောင်ကြီးထဲမှာ မွေးဖွားခဲ့ရ
သည်ဟုပြောသည်။ ယခုတွေ့ရှိခဲ့ရသော အမျိုးသမီးလေးသည် မိမိနှင့် သက်
တူညီမျှတူဖြစ်နေသည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာစဉ်းစားနေရင်း ကျောက်တုံးကို
ဖြင့် ထုချလိုက်စဉ် ...

“ဒုတ်”

“အမလေး...”

ခင်ကျော့တစ်ယောက် အတွေးရေယာဉ်ကြောဝယ် နှစ်မျောနေ
သော ကျောက်တုံးပေါ် တူဖြင့် ထုချလိုက်စဉ် လက်ကို မှားထုမိသွားသည်။
အောက်လွန်းသောကြောင့် အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၂၆၄ ။ စိတြအောင်

“ဟဲ့ ... ခင်ကျော့၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဟင် ... လက်ရှောင်ပေါ် တူထုပ်သွားလို့ လက်မှာ ဆေးတွေ ထွက်ကျနေပြီ”

ဘေးနားမှ ကျောက်ထုခွဲနေကြသူအချင်းချင်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဝန်းမေးမြန်းနေကြသည်။ မိမိတို့ ဘဝတူအချင်းချင်း ခုလို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားသည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ဝိုင်းဝန်းပြုစုပေးနေကြသည်။

“သွေးတွေ အရမ်းထွက်နေတယ်။ ဆေးမျိုးသိ ခေါ်သွားလေ”

တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင်လည်း အလုပ်ဆိုင် ဘုတ်များကို လိုက်ကြည့်ရှုနေပြီး ဝိုင်းအံ့နေသော အကျဉ်းသူများကို အော်ပြောနေသည်။ “ခင်ကျော့ကို တွေ့ပြီး စခန်းတာဝန်ခံရုံးဘေးရှိ ဆေးခန်းဆီ ခေါ်ဆောင်လာကြသည်။”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဆရာမ ... ကျောက်ထုခွဲတုန်း မတော်တဆလက်ကို ထိသွားလို့”

“နင်တို့တွေကလည်း အလုပ်လုပ်တာ တော်တော် နမောနနဲ့ပဲ တာပဲ ကျောက်ထုနေတာတောင် အာရုံမစိုက်ဘဲ အာရုံက ဘယ်ရောက်လို့ မှားထုရတယ်ရှိသေး။ ထိတာတောင် နည်းသေးတယ်”

ဆေးဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးမှ လက်မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလာခြင်းအပေါ် ပျစ်တောက်ပျစ်တောက် ပြောနေသည်။ ရုံးခန်းထဲထိုင်ပြီး ဝတ္ထုစာဖတ်နေစဉ် ထိခိုက်လူနာ ရောက်လာ၍ စိတ်မရှည်စွာ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

“တူနဲ့ထုပ်သွားတဲ့လက်ချောင်းက အရိုးမထိသွားလို့ တော်တော်တယ်။ အသားတွေပဲ ထိမိပြီး စုတ်ပြတ်သွားတယ်။ ဒဏ်ရာနေရာကို ဆေးပြီးဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာမ”

ဆေးဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက လက်ထောက်အကူ အကျဉ်းသူဆေးမျိုးကို လုပ်ဆောင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အား ... လား ... လား ... စပ်တယ်”

နိဗ္ဗာန်အသင်း ။ ၂၅

“တင်ချာထည့်တာပဲ စပ်မှာပေါ့အေ”

ခင်ကျော့နှုတ်မှ စပ်လွန်းသဖြင့် မချီမဆန့် အော်နေသည်ကို ဆေးခန်းတာဝန်ခံဆရာမက ပြောလိုက်သည်။ ခင်ကျော့ကို ဆေးထည့်ပြီးနောက် အိပ်ဆောင်မှာနားနေရန် အကျဉ်းသူတစ်ဦးက တွဲလာနေသည်။

“ဟဲ့ ... ခင်ကျော့၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဆရာမကြီး ... လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ လွတ်ကိုချော်ပြီး တူနဲ့ထုပ်သွားလို့ပါ”

“နင်ကလည်း အလုပ်လုပ်တာ သေချာဂရုစိုက်မှပေါ့။ ခုတော့ ဒဏ်ရာရသွားပြီမဟုတ်လား။ ဟဲ့ ... တန်းစီးခင်ခင်ကို ငါ့ရုံးလွှတ်လိုက်မယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီး ခေါ်အေးမြကြည်က အကျဉ်းသူကို မှာကြားနေသည်။ မကြာမီ တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ခင်ခင်ရေ ... ဟိုအကျဉ်းသူ ခင်ကျော့ကို ပြစ်ဒဏ်ချထားတာ သိလောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“တစ်လကျော်သွားပြီ”

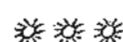
“အလုပ်လုပ်တာ အပိုးကျိုးရဲ့လား။ သူများတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်သေးတာ”

“ခုတော့ ... အလုပ်ကို သေချာလုပ်နေပါတယ်။ ရန်တော့ မဖြစ်သေး”

“သူ့လက်မှာ ဒဏ်ရာရသွားတော့ ဆေးနားပေးထားလိုက်။ နိဗ္ဗာန်ကောင်းလာရင် ပြစ်ဒဏ်ဘုတ်ထဲ မချွန်တော့ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမကြီး”

ဤသို့ သတင်းပို့ပြီး တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင် ရုံးထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ အကျဉ်းသူ ခင်ကျော့ကို လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ မခိုင်းတော့ဘဲ အိပ်ဆောင်မှာ နားစေသည်။

[၉]

“နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ကုန်ဆုံးတော့မည့် အချိန်ဝယ် ရောင်
သည် မိမိနေထိုင်ရာ မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်ရန်ရက်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည်
ကျောင်းမှာလိုအပ်သည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို မြို့ထဲမှာသွား
ပြီး ဘင်ကားလေးဖြင့် ပြန်လာနေသည်။ စခန်းဝင်းထဲ ကားမောင်းလာ
စဉ် ယောဂီဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော အဘွားအိုတစ်ဦးသည် လူ
အိတ်လေးလွယ်ကာ ရှေ့မှသွားနေသည်။

ရောင်နီဦးကတော့ စခန်းထဲဝင်လာပြီး အလှူခံရန် လာနေသ
ဟု စိတ်ထဲထင်မှတ်နေသည်။ ကားပေါ်မှ ဖြတ်အသွား စောင်ခွံကြည့်ထဲ
စဉ် ယောဂီနှင့်အဘွားအိုနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ရောင်နီဦး
ရိုးရိုးသာမန်လူတစ်ယောက်အဖြစ် လှမ်းကြည့်နေသော်လည်း ယောဂီ
အဘွားအိုမှာတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်
သွားလေသည်။

“အင်း ... သမီးကြီးများလား။ ဒီအရွယ်လောက် ရှိမှာပဲ”

ဟု လမ်းသွားနေရင်း တွေးနေမိသည်။ ထိုသို့ လျှောက်လာ
ရာမှ စခန်းတာဝန်ခံရုံးရှေ့ရောက်သောအခါ ထောင်ကျရုံးတာဝန်ခံ ထောင်

လှမ်းခေါ်ပြီး စခန်းတာဝန်ခံရုံးထဲရှိ ထောင်ပိုင်ကြီးထံ သတင်းပို့လိုက်
သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှ ရုံးခန်းထဲလွှတ်လိုက်ရန် ပြောလိုက်သည်။

“ထိုင် ... ဒေါ်ကျော့ရီ”

“ရှင် ... ဆရာမကြီးက ကျွန်မကို သိနေလား”

မိမိစားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရန် ပြောလိုက်စဉ် ဒေါ်ကျော့ရီ
ဆိုသူ အဘွားကြီးမှာ အံ့သြသွားသည်။ ကွဲကွာနေကြသော နှစ်ပေါင်းက
သည်း အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မို့ ငယ်ရုပ်ကိုယ်စီ ပြောင်းသွားကြပြီမို့ မမှတ်
နိုင်တော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိမိ၏ ရုပ်ရည်မှာလည်း ယခင် နုပျိုခဲ့စဉ်တုန်းကလို မဟုတ်
သောဘဲ အသက် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိနေပြီ ရင်ကျက်တည်ငြိမ်သော အနေ
ထားကြောင့်လည်း မမှတ်မိဟန်တူသည်။ ဒါကြောင့် မျက်မှန်ကိုချွတ်
ထုတ်ပြီး သေချာကြည့်ရှုနိုင်ရန် အနီးကပ် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ... အေးမြကြည်လေ ... မမှတ်မိဘူးလား”

“ရှင် ... ဆရာမ ... ဟို ... ထောင်မှူးမမလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မက အရင်တုန်းက ထောင်မှူးဘဝနဲ့တွေ့

တာ။ ခု ရာထူးတက်သွားလို့ ထောင်ပိုင်ဘဝနဲ့ တွေ့ရတာ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ။ နှစ်ကာလတွေတောင် မနည်းကြာသွား
ပြီ။ ကျွန်မ သမီးလေးတောင် အသက်နှစ်ဆယ်ရှိရော့မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ...။ သမီးလေးက အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်လို့
ဆရာဝန်မကြီးတောင် ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ သမီးကြီးက တော်လိုက်တာ။ အငယ်မ
ဒေါ်ကျော့မှာသာ ...”

ဒေါ်ကျော့ရီက စကားပြောလက်စ တန်းလန်းရပ်ထားရင် မျက်ရည်
မှန်မှန်မှ ယိုးစီးကျလာနေသဖြင့် ပခုံးပေါ်မှ တဘက်ကလေးဖြင့် သုတ်
ရှာသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဒေါ်ကျော့ရီ၊ ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။
ကျော့ဟာ မိဘတွေနဲ့ အတူတူနေထိုင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရင်း မိဘတွေရဲ့
ကျင့်စဉ်နောက်မှာပဲ ကျင်လည်ကျက်စားနေခဲ့တာကိုး”

၂၆၁ စိတ်အောင်

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာမကြီးရယ်၊ သမီးလေးခင်ကျော့ဟာ ဦးအမွေကို ဆက်ခံပြီး ပညာလည်း ကောင်းကောင်းမသင်ကြားခဲ့ရတော့ စာမေးပွဲ ပျက်ပြားပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်နဲ့ ဝဲမှာပဲ နစ်မွန်းနေခဲ့ရတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒီစခန်းကိုရောက်ပြီး တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်နေတာ မှာ အမှတ်မထင် လူသစ်မှတ်ပုံတင်နေစဉ် ခင်ကျော့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့သြသွားခဲ့တယ်။ သူနဲ့ ထောင်ကျဖူးတဲ့ အကျဉ်းသူဆီစုံစမ်းတော့ ထောင် အကြိမ်ကြိမ်ကျနေသူဖြစ်မှန်း သိရတယ်။ အမှုဖြစ်လိုက်တိုင်းလည်း ခါးဆိုင် နှိုက်မှုပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါဟာ မိဘတွေရဲ့ သွန်သင်ညွှန်ပြမှုမရှိလို့ ခင်ကျော့ ဘဝက အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာပဲ ကျင်လည်နေရတယ်”

“ဆရာမကြီးအပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ။ ကျွန်မတို့လင်မယား ဟာ ကိုယ်နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဒုစရိုက်မှုနဲ့ပဲ အသက်ရှင်နိုင်အောင် အသက် ဖွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်စားနေရတာပါ။ ကျွန်မတို့လင်မယား ထောင် ကျနေချိန် ဝင်စို့ထွက်စို့ လုပ်နေချိန်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ကြည့် မည့်သူမရှိလို့ ဘေးအိမ်ကို အပ်ထားရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူလည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲဖြစ် ပျက်စီးတော့တာပဲ”

“ဒေါ်ကျော့ရဲ့... ခု ဘယ်မှာနေထိုင်နေလဲ”

“ကျွန်မလည်း ယောက်ျားဆုံးပြီးကတည်းက အားကိုးမရှိတော့ဘဲ သမီးကလည်း ထောင်ကျနေတော့ ခိုကိုးရာမယ့်ဖြစ်ပြီးတော့ တောကြောင်းလေးတစ်ကျောင်းမှာ ယောဂီဝတ်ပြီး ကုသိုလ်လုပ်နေတယ်။ အသက် တစ်ယောက်ဆီက သတင်းကြားလို့ ဒီရဲဘက်စခန်းကို ရောက်နေတယ်။ တာနဲ့ ထောင်ဝင်စာလိုက်လာတွေ့တာပါ”

“ဟင်... ဒါဆို ခင်ကျော့အခြေအနေကို ပသိသေးဘူးပေါ့”

“ကျွန်မသမီးလေး ခင်ကျော့ ဘာဖြစ်နေလို့လည်း ဆရာမကြီး ရယ်”

ဒေါ်ကျော့ရဲ့ သမီးလေးခင်ကျော့ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်း၍ စုန်မြှုပ်စ သတင်းမကြားရဘဲ ပျောက်နေရာက အသိတစ်ယောက် သတင်းမသိ လိုက်သဖြင့် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၂၆၂ အသင်း

“အင်း... ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ။ ခု ခင်ကျော့ ထောင် ဆက်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဆေးဝါး ဆွဲနဲ့ ကုသပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ရောဂါအခံကပါလာတော့ ဘယ် ခိုပဲကုကု မသက်သာဘူးဖြစ်နေတယ်”

“သူ့ရောဂါက ဘာရောဂါလဲ”

“ "AIDS" လို့ ခေါ်တဲ့ ခုခံအားကျဆင်းမှုရောဂါ ဖြစ်နေတယ်”

“ရှင် ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားရတာလိမ့်”

ဒေါ်ကျော့ရဲ့တစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူ၏ ရောဂါဇာစ်မြစ်ကို သိ သွားချိန်မှာ ယူကြိုးမရစ်တတ်ဖြစ်သွားသည်။ သူမတစ်ယောက်တည်း ဘဝ ကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေချိန်မှာ အထိန်းအကွပ်မဲ့တဲ့ကြမ်းလို ပရမ်းပတာဖြစ် သွားခဲ့တာဖြစ်မည်ဟု တွေးနေသည်။

“ခု... သူ့နောက်ဆုံးဖြစ်ပွားလာတဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်လုယက်မှုမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ ညအတူတူအိပ်ကြတုန်း ဘီယာဘူးထဲ က ဆေးခတ်ပြီးတော့ အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ပစ္စည်းတွေ ခိုးဝှက်ယူဆောင် ခဲ့သွားတာ ရဲကဖမ်းမိလို့ ထောင်ကျလာခဲ့တာပဲ”

“အင်း... မိုက်လိုက်တဲ့ သမီးလေး။ မိဘက ဆိုဆုံးမမှုမရှိတော့ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးသွားတာပဲ။ ခု ခင်ကျော့ ဘယ်မှာလဲ”

“အစကတော့ မြို့နယ်ဆေးရုံကြီးမှာ လက်ထိခိုက်မိတဲ့ဒဏ်ရာ အနေ အနာရင်းလာပြီး အဖျားတက်လာလို့ ဆေးရုံပို့ရာက ဆေးစစ်လိုက် တော့ ဒီရောဂါရှိနေမှန်း သိလိုက်ရတယ်။ ကဲ... လာ... ခင်ကျော့နဲ့ တွေ့ အောင်”

ဒေါ်အေးမြကြည်က ဦးဆောင်ကာ ဒေါ်ကျော့ရဲ့ အိပ်ဆောင် ကို ခေါ်သွားသည်။ အိပ်ဆောင်ထဲရှိ ဝါးခင်းထားသောနေရာဝယ် ဖျာစုတ် ပေါ်တွင် ပက်လက်လဲနေသော ခင်ကျော့၏ ရုပ်ဆင်းအသွင်သဏ္ဌာန်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ အရိုးပေါ်အရည်တင်လျက် ပိန်လို့ချိန်နေသော ခင်ကျော့ရုပ်ကို ကြည့်ပြီး....

“သမီးလေး...”

၂၇၀ ။ စိတြအောင်

မိမိနားနားဆီ တိုးတိုးလေး ကပ်ခေါ်သံကြောင့် ခင်ကျော့မျက်လုံး
လေး ဖွင့်လာသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ နှစ်ကာလရှည်ကြာစွာ ခွဲခွာနေခဲ့ရသော
မိခင်ကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်ဖြင့် မျက်လုံး
ဘွတ်တွင် စီးကျလာနေသည်။

“အ ... အမေရယ် ...”

ဟု အသံလေးတိုးတိမ်စွာဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကျော့နီမှာလည်း
သမီးလေး ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို မြင်ပြီး မချီတင်ကဲဖြစ်သွားသည်။

“ကံဆိုးလိုက်တဲ့ ... သမီးလေးရယ်၊ မေမေရင်မှာ မချီအောင်
ပူဆွေးဝမ်းနည်း နေရပြီကွယ်။ သမီးလေး ... နေသာရဲ့လားဟင်။ ဘာထူး
ချင်လို့လည်း မေမေကိုပြောလေ။ မေမေ သမီးဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်း
ပေးပါမယ်”

ဒေါ်ကျော့နီက သမီးငယ်လေး ဘဝကူးကောင်းစေရန် ဖြစ်စေ
သော ဆန္ဒများကို မေးမြန်းနေစဉ်မှာပဲ ...

“မ ... မ ... နဲ့တွေ့ ... တွေ့ချင်တယ်”

“ဘယ်က မမလဲ ... သမီးရဲ့”

“သမီးရဲ့ ... မ ... မလေ”

“ဟင် ... သမီးကို ဘယ်သူပြောလဲ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ”

“ဆ ... ဆရာမကြီး ... အိမ် ... အိမ်မှာ”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ ... သမီးရယ် ... မရှိပါဘူး”

“မေ ... မေ ... ညာ ... ညာတာ ... တွေ့ ... တွေ့ ...

ခဲ့ပြီ”

ဒေါ်ကျော့နီတစ်ယောက် ခေါင်းမီးတောက်သလို ထူပူသွား
သည်။ မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ထောင်ထဲမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်
တည်းမွေးသည်ဟု သတင်းလွှင့်ထားသည်။ ထောင်ထဲက လွတ်လာတာ
သမီးငယ်ခင်ကျော့ကို ချီပိုးပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ခုတော့ ပြည်
ကားချ ဝိတ်ပင်ထားခဲ့သော ဇာတ်လမ်းကို ခင်ကျော့က ဘယ်လိုကတည်း
လို ကြားသိမြင်တွေ့သွားသည်ဆိုသည်ကို စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်နေသည်။

နှစ်မြို့အသင်း ။ ၂၇၁

မကြာမီ တန်းစီးမှုကြီး ခင်ခင်ဦးဆောင်ခေါ်လာကာ ရောင်နီဦး
နှင့်အဒေါ် လိုက်ပါလာကြလေသည်။ တန်းစီးက ထောင်ပိုင်ကြီးကို ဤ
အကြောင်းကြားသိစေရန် သွားရောက်သတင်းပို့သဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီး ဒေါ်အေး
ကြည်မှာ သဘောထားကြီးစွာဖြင့် မိမိလက်အောက်မှ တပည့်မိသားစု ပြန်
သည်ဆုံတွေ့နိုင်စေရန် စီစဉ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးလေး ... ရောင်နီ၊ သမီးက ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်တော့မယ့်
သူဆိုတော့ သမီးတတ်ကျွမ်းနားလည်ထားတဲ့ ဆေးပညာနဲ့ အရေးပေါ်လူနာ
တစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ပါကွယ်”

“မေမေ ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ သမီးတော့ နားမလည်ဘူး”

“အေး ... ဟိုအဆောင်ထဲရောက်တော့ သမီး လိပ်ပတ်လည်ပြီး
လည်သဘောပေါက်လာမှာပါ။ သူနဲ့ လိုက်သွားလိုက်”

မိခင်ကြီး ဒေါ်အေးမြကြည် နိုင်းစေ့၍သာ လိုက်လာရသည်။
ရောင်နီဦးတစ်ယောက် မိမိကို ဘာကြောင့် အိပ်ဆောင်ထဲက လူနာကို သွား
ဖြည့်ခိုင်းလိုက်သည်ကို စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ဆောင်
ထဲထဲရောက်တော့ ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်တွင် အကျဉ်းသူ လူနာတစ်ယောက်
ကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဟင် ... လူနာရုပ်က ရောဂါကြောင့် မျက်နှာအနေအထားမှာ
ဦးရော်နေပေမယ့် ငါ့မျက်နှာပေါက်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပါလား”

ရောင်နီဦးစိတ်ထဲ ဇဝေဝေါအတွေး ဖြစ်ပေါ်သွားပြီး လူနာ၏
သတ်ကောက်ဝတ်ကို ကောက်ကိုင်စမ်းသပ်နေသည်။

“မ ... မ ... လားဟင်”

လူနာအကျဉ်းသူ၏ အသံက မပီမသ တိုးညှင်းလွန်းနေသည်။
ရောင်နီဦးက မိမိကို လူနာလာကြည့်သူဟုထင်ကာ လူနာမေးလိုက်စဉ် ...

“သမီး ... နှုတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါ”

လူနာအနားမှာထိုင်နေသော ယောဂီဝတ်အဘွားကြီးမှ လှမ်း
ကြားနေသည်။ လူနာမှာ မိမိနှင့် ရုပ်အင်္ဂါခြင်း ဆင်ဆင်တူဟန်ရှိသော်လည်း
သူက အသာညှိညှိ၊ ဆံပင်ကုပ်ဝဲလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

၂၂။ စိတြအောင်

“သူက ... ဘယ်သူလဲ ... အဒေါ်ကြီး”

“အဲဒါ သမီးရဲ့ ညီမလေးပဲ။ နာမည်က ခင်ကျော့တဲ့”

“ဟင် ... ဘယ်ကသမီးညီမလဲ၊ သမီးမှာ ညီမ မရှိဘူး၊ မေမေ တစ်ယောက်တည်း မွေးခဲ့တာ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ... အဒေါ်”

ရောင်နီဦးက မိမိနားကို မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားကာ အနီးမှာရှိနေသော အဒေါ်ရင်းလက်ကိုဆွဲပြီး သက်သေထူပြောနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... သမီးရောင်နီ၊ အခု သမီးရှေ့မှောက်မှာ နိုင်တဲ့လူတွေဟာ သမီးရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပါပဲ။ အမှန်တော့ သမီးအမြွှာနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို သမီးမေကြီးက တောင်းယူစားခဲ့တာပါ”

“ဟင် ... သမီးက မေကြီးရဲ့ သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မွေးစားသမီးပါကွယ်”

“ဟင့် ... ဟင့် ... ဟီး ... မေကြီး မကောင်းဘူး ... ညာတယ်”

“ဪ ... သမီးရယ် အဲဒီတုန်းက မေကြီးက အပျိုကြီးတစ်ယောက်ပါ။

တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေတဲ့ဘဝမှာ လက်တွဲရမယ့် အဆွေမိတ်ဖွဲ့အဖြစ် သမီးအမေ မီးဖွားနေတုန်း ကြုံကြုံကန်နေတာနဲ့ အမြွှာနှစ်ယောက်ထဲက အကြီးမကို တောင်းယူမွေးစားခဲ့တာ။ အဲဒါ သမီးပဲပေါ့ကွယ်”

“ကဲ ... သမီးကြီး၊ မေမေ နားလည်အောင် အစအဆုံး ပြောပြပါမယ်”

ဒေါ်ကျော့ရီက ဇာတ်ရည်လည်သွားစေရန် အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို ရောင်နီဦးအား ပြောပြနေလေသည်။

[၁၀]

ဤကဲ့သို့ မိမိကို မွေးစားပေးခဲ့သော မိခင်ကြီးဒေါ်အေးမြကြည်အနန္တမေတ္တာများစွာဖြင့် ကျေးဇူးတင်နေမိတော့သည်။ နို့မို့ဆို မိမိညီမလေးခင်ကျော့လို ဘဝကြမ်းကြမ်း ခရီးလမ်းပေါ်မှာ တစ်လည်တည်းနှင့် ဒုက္ခရောက်နေရမယ့်အဖြစ်မျိုးကို ကြုံတွေ့နေရမည်မှာ မလွဲပေ။

“ဪ ... ညီမလေးရယ် ... ဘဝက ဆိုးလိုက်တာကွယ်”

ရောင်နီဦးတစ်ယောက် မိမိညီမလေး အရင်းခေါက်ခေါက်ကို အစာဆုံးအချိန် မီးဖာကုန်ဆီခမ်းမှ ပြန်လည်ဆုံစည်းခဲ့ကြရသည့်အဖြစ်ကို ကြားမရ ဖြစ်နေရှာသည်။

“မ ... မ ... က ... ဆ ... ဆရာဝန်ကြီးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ညီမလေးရယ်”

“ညီ ... ညီမလေး ... နေ ... နေကောင်းလာအောင် ကု ...

“အေးပါ ... မေတတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ ညီမလေး ကျန်းမာလာအောင် ကုပေးမယ်နော်။ တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်သက်မခွဲ အတူတူ နေမယ်”

၂၄ ❀ စိတြအောင်

“ဝမ်း ... ဝမ်းသာတယ် ... မ ... မရယ်”

“ကဲ ... သမီးကြီး၊ စကားတွေ သိပ်မပြောပါနဲ့တော့ သမီးတော် မောနေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ။ သမီး အမေ့ကို အမေ့မှန်းမသိခဲ့တာ နဲ့ လွှတ်ပါနော်”

“အေးပါ ... သမီးရယ်၊ သမီး ခုလို လူတစ်လုံးလူတစ်လုံး နေတာကို မြင်ရတာပဲ အမေ ကျေနပ်လှပါပြီ”

ယခုမှ ပြန်လည်ဆုံစည်းခဲ့ကြရသော သားသမီးများနှင့် အမေ ခင်ကျော့နောက်ဆုံးချိန်ကို ရောက်နေမှပဲ ပြန်လည်ဆုံစည်းမိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သားအမိတွေ ယခုလို ပြန်လည်ဆုံစည်းမိအောင်များ မိုးနက် မင်းကြီးက ဖန်ဆင်းပေးလေသလားဟု ရောင်နီဦးစိတ်မှာ တွေးနေမိသည်။ တကယ်တမ်း ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချိန်ကျမှ တစ်ဦးက ရောဂါကျွမ်းနေသည့် အဆင့်မှာ ရောက်နေသည့်အဖြစ်မျိုး။ ထိုစဉ် ...

“အ ... အမေနဲ့ ... မ ... မကို ... နှုတ် ... နှုတ်ဆက်”

အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေသော ခင်ကျော့တစ်ယောက် မိခင်ကြီးနှင့် ချစ်မမတို့ ပြန်လည်ဆုံစည်းနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့ပြီး စိတ်ချယုံကြည်သူ ဟန်တူသည်။ မိခင်ကြီးနှင့် မမရောင်နီဦးတို့နှစ်ယောက်ကို အားငယ်နေ တော့နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လှမ်းကြည့်နေရင်း နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက် စကားမဆုံးမီမှာဘဲ သူမလက်ထဲမှာ ကိုင်ဆုပ်ထားသော လက်နှစ်ဖက် ကိုင်ထားရာမှ ပြုတ်ကျငြိမ်ကျ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“ညီမလေးရယ် ... နောင်ဘဝဆက်တိုင်း တို့ညီအစ်မတွေ ဘဝတွေဟာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံပါရစေနဲ့တော့။ လူတွေဟာ အမိဝမ်းတွဲ က မွေးဖွားလာချိန်မှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာနှင့် ကြိုဆိုခဲ့ကြတယ်။ လူတွေ ဟာ သေဆုံးသွားချိန်မှာတော့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုကြွေးပြီး နှုတ်ဆက် ကြရတာ ဓမ္မတာပါပဲ... ညီမလေးရယ်”

စိတြအောင်

ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ
မကြိုဆိုခဲ့ကြတယ်

[၁]

“ထောင်ဝင်စာဟေ့ ... ထောင်ဝင်စာ ...”

အိပ်ဆောင်ရှေ့နားဆီက တကြော်ကြော်အော်လာတဲ့ ကုလား...
နာရဲ့ အသံစူးစူးရှရှ ကြားနေရတယ်။ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ဆုံခွင့်ရသည့်လူ...
စာရင်းကို ခေါ်ပြီး ဝေငှပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထောင်ဝင်စာဆိုတဲ့အသံကို ကြားရင်အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ရှိနေ...
အကျဉ်းသူများအဖို့ စိတ်အဝင်စားဆုံး အရာဖြစ်ပါတယ်။ ထောင်ဝင်စာ...
လူတိုင်း မျှော်လင့်ရတာ အမော။ ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆုံခွင့်ကလည်း တစ်...
လုံးမှာ သုံးရက်ထဲ။ အချုပ်သူတွေကို တနလံ။ အဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွေ...
တွေ့ဆုံခွင့်ပေးထားပြီး ထောင်ကျတွေကိုတော့ ကြာသပတေး၊ အော့...
ပဲ တွေ့ခွင့်ရတယ်။ စနေနေ့ကျတော့ ကြိုးသမားထောင်ဝင်စာနေလေး...

ဒီလိုတစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်ပဲ တွေ့ဆုံရတာတောင် အိမ်က...
တွေ့ ထောင်ဝင်စာလာမတွေ့လို့ကတော့ မျှော်ရတာမောတာပဲ ရှိပါတယ်။
ထောင်ဝင်စာဆိုတဲ့အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ထောင်ထဲကရှိနေ...
အကျဉ်းသူအားလုံး စိတ်ဝင်စားသလို မျှော်လည်း မျှော်လင့်နေကြတယ်။

တချို့ ထောင်ဝင်စာမလာသည့်သူများလည်း ထောင်ဝင်စာပါလိမ့်...
နှင့် မျှော်ကိုးနေကြတာ အမှန်ပါ။ ခုလို ထောင်ဝင်စာလေးလာမှ အစရှိရမှာ...
အိုး။ နို့မို့ဆို ထောင်ကကျွေးတဲ့ ပဲရည်ကျွဲနဲ့ တာလဝေါဟင်း၊ ငါးပိစိမ်းဆီစမ်း...
ရည်း တစ်ပတ်လုံးလုံး နပမ်းလုံးနေရတာ ဟင်းကောင်းထမင်းကောင်း...
လေး စားချင်ကြတာ လူတိုင်းအာသီသ။

ခုတော့ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ဆုံခွင့်ရတဲ့သူတွေက ပျော်တပြုံးပြုံး...
ထောင်ဝင်စာ မလာတဲ့သူတွေမဟုတ် မှဲ့တဲ့တဲ့။ ဒီလိုထောင်ဝင်စာလာရက်တွေ...
မလာမတွေ့ပုံထောက်ရင် အိမ်မှာ တစ်ခုခုများဖြစ်နေလို့လား။ ကလေး...
အာ နေမှကောင်းကြရဲ့လားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ စိတ်ပူပင်သောကစိတ်တွေ...
နဲ့မှာ ယိုဖိတ်လာနေတယ်။

“အစ်မအေးသီ ... အိမ်က ထောင်ဝင်စာမလာတာကြာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် ... မအိရယ်၊ ဘာဖြစ်နေကြလို့လဲ မသိပါဘူး”

ငိုချင်လျက်လက်တို့စကားနှင့် ဘေးမှအိတွေး၏အမေးကို မအေးသီ...
နဲ့လည်ဖြေကြားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးကလေး အိန်တာတောင် တစ်နှစ်...
အီး ရှိရောမည်။ သမီးလေးအခါလည်မှာ အမှုဖြစ်ပြီး ထောင်ထဲကို ဝင်လာ...
တော့ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်လတွေနည်းမှ မနည်းတော့ပဲ။

ကိုသက်မောင်တစ်ယောက် ကလေးတစ်ဖက် ရုံးတစ်ဖက်နဲ့ဆို တစ်...
သက်ထဲ ဂျင်ဂျင်လည်နေရောမယ်။ မိမိကလည်း ထောင်ကျနေခဲ့တာဆို...
အာ ဘယ်လိုမှ အထောက်အကူ မပေးနိုင်ခဲ့။

“ဟဲ့ ... ကောင်မတွေ၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဘာလေပေါနေတာလဲ။
အပြီးလို့ကတော့ သေဖို့သာ ပြင်ထား”

တောင်ယာဘုတ်ကိုင် အာကျယ်မသန်းစိန်ရဲ့ အသံပြကြီးကိုကြား...
အကျဉ်းသူ မအေးသီနှင့်အိတွေးထိုနှစ်ဦး ပေါက်တူးလေးတိုက်စိကောက်...
နိုင်လို့ကကြတယ်။ တစ်မနက်လုံး တောင်ယာထဲမှာ စိုက်ခင်းပေါင်တွေ...
အိန်နဲ့ ပုံစံပေးခိုင်းထားတာကြောင့် တရစပ်လုပ်နေတာတောင် နှစ်ပေါင်ပဲ...
သေးတယ်။

၂၇၈ ❀ ထောင်မှူးမ

ဒါကြောင့် အမောလည်းဖြေရင်း ထောင်ဝင်စာများ ပါလေမလား ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပါ။ ထောင်ဝင်စာအော်ခေါ်တဲ့ အမိန့်ရဲ့လက်ထဲက စာရွက်သာကုန်သွားတယ် မိမိနာမည်ပါမလာဘူးလုပ်ရကိုင်ရမောရသည့်အထဲ ခုတော့ စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီတော့လည်း ကိုယ့်တာဝန်ကျနေတဲ့ စိုက်ခင်းထဲမှာ မြောင်းပေါင်တွေ ပြီးအောင်ပေါက်နေရဦးမယ်။ ကိုယ့်ဘဝက ထောင်ကျအကျဉ်းသားဆိုတော့ ဗာရာတန်းစီးတွေရဲ့အမိန့်ကို နာခံရုံကလွဲလို့ ဘာတတ်မှ မှာလည်းလေ။

သည်ကြားထဲ ကြက်တူရွှေကတော်တော် မယ်ဘော်ကကဲဆိုသလို ဗာရာတွေကလည်း မိမိတို့ရာထူးလေးတည်မြဲနေဖို့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မထားဘဲ ဘဝတူချင်း မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ခိုင်းစေနေတာကြောင့် လူလည်း ဖတ်စားမောနေပြီ။

နေ့ဆယ်နာရီလောက်မှာ ခိုင်းထားတဲ့ မြောင်းပေါင်လေးပေါင် ခေါ်ပြီးသွားလို့ ဗာရာသန်းစိန်ကို သတင်းပို့ပြီး အလုပ်က နားခွင့်ရသွားတယ်။ မြောင်းပေါင်တွေ ပေါက်တူးနဲ့ ပေါက်ခဲ့ရလို့ လက်ဖဝါးတွေလည်း အသားတက်နေပြီး ကျိန်းစပ်နေပြီ။

ပိုဆိုးတာက ဗိုက်ကလည်းဟာ ရေကလည်း ဆာလာတာကြောင့် ရေကန်ဆီ အပြေးအလွှားသွားပြီး ကန်ထဲက ရေတစ်ခွက်ခပ်လို့ အမောဆွဲသောက်နေတုန်း

“ဟဲ့ ... ကောင်မ၊ ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ရေကန်ထဲ နှိပ်တာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အစ်မရယ်၊ ရေ အရမ်းဆာလွန်းလို့ သောက်မိတာပါ”

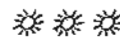
“ဟင်း ... အကောင်လိုလို၊ ဘာလို့လို့ လာမလုပ်နဲ့ နာသွားတယ် ဒါ ရေသုံးရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အစ်မ”

မန္တလေးမြို့ ၂၇၉

ထောင်ထဲမှာက မဲမဲမြင် ကြောက်နေရတာ။ တန်ခိုးပြဇာအာဏာ နဲ့သူတွေဆိုတော့ ပါဝါအာဏာပြကြမှာပေါ့လေ။ ကိုယ်တ နေရာအတည် တကျမရှိသေးတဲ့ ဘောက်ဆင်းဘဝ၊ ရေကန်ဗာရာကျပ်မကြင်စိန်နှင့် ဆက်ပြောနေ၊ ရှင်းပြနေလျှင် ပြဿနာက ရှုပ်လာမည်။

ဒါကြောင့် အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်မဖြစ်ချင်တာကြောင့် ခေါင်းနဲ့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရတယ်။ ဒီကောင်မကလည်း မူးယစ်ဆေးဝါးမှုနဲ့ နှစ်ရှည် ဆောင်ဒဏ်ကျနေသူဆိုတော့ ထောင်ထဲမှာ နေရာတစ်နေရာရဖို့ လိုင်းဝင် သားရတာလေ။

၂၂

“ထမင်းဆွဲမယ်ဟေ့”

ထမင်းပုံးရောက်လာလို့ ထမင်းဘုတ်ကိုင် စကောဘာအောင်အောင် ခေါ်တဲ့ ယောက်ျားလျာမက တစ်ဆောင်လုံးကြားအောင် အော်နေတယ်။ ထမင်းစားချိန်ရောက်နေပြီမို့ အကျဉ်းသူအားလုံး ထမင်းဘုတ်ဆီ အပြေးအလွှား တန်းစီမို့ သွားနေကြတယ်။

ပန်းကန်ဘုတ်က ညဉ့်ငှက်ပျော်ချစ်လေးထံမှ ပုံစံပန်းကန်ပြားနှင့် ခွေးလှံကို တောင်းယူပြီး ထမင်းဝေမယ့်နေရာမှာ အမြန်သွားတန်းစီရတယ်။ ထမင်းဘုတ်ကိုင်က သံစည်ပိုင်းပြတ်ထဲက ထမင်းညှိညှိတွေကို သံကြိုးပြား နှင့် ထိုးဖွနေတယ်။

ထမင်းဘုတ်ကိုအောင်အောင်လို့သာ သူ့ကိုယ်သူထောင်ထဲမှာ ထဲကြားပြောဆိုနေပေမယ့် တကယ့်မှာမည်အစစ်အမှန်က မတင်အောင်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ သူကလည်း ခေသုမဟုတ်။ အပြင်လောကမှာ စကောဘာသာချောင်း အမြဲဆောင်ပြီး တစ်ကိုယ်တော် လူယက်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်တယ်။ များသောအားဖြင့် တက္ကစိကားသမားတွေကို အော်ဒါဒားသွားပြီး လူပြတ်တဲ့နေရာရောက်မှ စကောဘာထုတ် လူယက်မှုကျူးလွန်လေ့ရှိလေ့ရှိတယ်။ ခုတော့ ဒီသမ္မအကြိမ်မြောက် ထောင်ခွန်နစ် ကျလာခဲ့တယ်။

“ဟဲ့ကောင်မ ... ခံရင် သေချာခံစမ်း။ နီမိတ်ကြီးလေးပါးပုံနဲ့ အိုနာကျိုး နီးပုံ လုပ်မနေနဲ့”

သူက အာကြမ်းလျှာကြမ်းသမားပီပီ စကားပြောလျှင် ခပ်မာမာပြောလေ့ရှိတယ်။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေဟန်တူတဲ့ အကျဉ်းသူဟာ သူ့လက်ထဲက ဒန်ပန်းကန်ပြားကို တိုင်ကီပြတ်ပေါ်တင်ပြီး ထမင်းပုံစံယူနေခြင်းဖြစ်တယ်။

“ဟင် ... ထမင်းကလည်း နည်းလှချည်လား”

“ဘာလဲ ... ဒါ လူတစ်ယောက်ရမယ့်ပုံစံပဲ။ နှင့်လင်တွေက ကျွေးချင်လို့ ပုံစံပိုတောင်းနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အစ်မရယ်၊ ကျွန်မပုံစံက နည်းနေလို့ပေါ့တာပါ”

“ဟေ့ ... စကားမရှည်နဲ့ ယူချင်ယူ မယူချင်သွား၊ နှင့်နောက်တန်းစီနေတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

အကျဉ်းသူမှာ ထပ်မံစောဒက တက်မနေတော့ဘဲ မကျေနပ်မှုထမင်းဝေပေးတဲ့နေရာက ထွက်သွားရတယ်။ အမှန်တော့ ထမင်းဘုတ်ကိုက လူကြည့်ပြီးတော့ ထမင်းဝေပေးခြင်းဖြစ်တယ်။ သူ့ဆီလိုင်းဝင်ထားသူဆို သံခေါ်ပြားကို တိုင်ကီပြတ်ထဲထိုးနှစ်ပြီး ဝေပေးသလို၊ လိုင်းမထဲထားသူဆို ဂေါ်ရှပ်ပြီး ထမင်းကို အပေါ်ယံ ခပ်ထည့်ပေးနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။

စကောဘာအောင်အောင်က ထောင်ကို အကြိမ်ကြိမ် အလံထဲကျူးနေတော့ ထောင်ပါးဝေနေပြီး ခုလို မအူမလည်ပုံစံမျိုးဆို ခပ်တည်ထည်

ဟိန်းဟောက်ပြောဆိုပြီး ထမင်းဂေါ်ကို ရှပ်တိုက်ထည့်ပေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

“ရော ... ကိုအောင်သောက်ဖို့ ဆေးလိပ်”

အကျဉ်းသူတစ်ဦးက အထာကျွမ်းနေပြီသားမို့ နွားဆေးပေါ့လိပ်နစ်လိပ်ကို ဒန်ပုံပြားပေါ်တင်ပြီး မျက်နှာလိုမျက်နှာရဖြစ်အောင် သူ့အကြိုက်ဆီပြော ဆက်ဆံလိုက်တယ်။ ယောက်ျားလျာမက ပင်ကိုဟန်က မိန်းမစစ်စစ်ဖြစ်နေပါလျက် သူ့ကို ယောက်ျားလိုဆက်ဆံခေါ်ပြောရင် ဘဝင်ခိုက်ပြီး ပီတိဖြစ်သွားတော့တယ်။

“အေး ... နင့်လို အလိုက်သိတဲ့ဟာမတွေပဲ ကောင်းတယ်။ ထမင်းပုံးထမ်းရ ဝေရနဲ့ ဖတ်ဖတ်မောနေချိန် ဆေးလိပ်သောက်ချင်လို့ ခံတွင်းချဉ်နေတာ အတော်ပဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ယောက်ျားလျာအောင်အောင်က ခါးကြားမှာလိမ်ထားတဲ့ မီးခြစ်ကို ထုတ်ပြီး နွားဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် မီးညှိလို့ တစ်လိပ်ကို ရှပ်အကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ သံစည်ပြတ်ထဲက ထမင်းတွေကို ပါးစပ်မှာ ဆေးလိပ်ခဲရင်း ထိုးဆွဖွနေတယ်။

“အဲဒီလို သဘောကောင်းလို့ ကိုအောင်ကိုချစ်ရတာ ... မိမိ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ရပါတယ်ကွာ”

ယောက်ျားလျာအောင်အောင်က အကျဉ်းသူလေးရဲ့ စကားတုံ့ပြန်ချက်ကိုကြားပြီး ပီတိထောပနာဖြစ်ကာ ဒန်ပန်းကန်ပြားထဲ ထမင်းအမောက်ပြီး ခပ်ထည့်ပေးနေတယ်။

ထောင်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးပါလားဆိုတာ အော်သီ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ထောင်ထဲမှာက ဘုတ်ကိုင်ဆိုတာကလည်း သူ့လက်သူ့ခြေထောင်ချင်ရာလုပ်လို့ ရသူများပါလားလို့ အောက်မေ့နေမိတယ်။

မိမိလို အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ကတော့ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးဆို သဘောပေါက်နေပြီသား။ ကလူသလိုလို၊ မြူသလိုလို မျက်နှာပေးလေးနဲ့ အောင်အောင်ကို ညကြည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သက်သက်တောင်းထားသလို အပြုံးချိုချိုလေးနှင့် ...

“ကိုအောင် ... သူများကိုလည်း မနည်းစေခဲ့နော်”

“အေးပါ ... အေးသီရယ် ... တို့သဘောပေါက်ပါတယ်။ ညာလောမယ်နော်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... သဘော ... သဘော ...”

ကဲ ... ကြည့် ... ဒင်းအမှုအရာတွေ ချက်ချင်းပြောင်းပြီး စေတနာရေစီးကမ်းပြီ။ ထည့်ပေးလိုက်သလားမှတ်ရတယ်။ ပန်းကန်ပြားထဲမှာ ထမင်းတွေကို အပြည့်အမောက်။ ဟင်း ... ဟင်း ... တော်တော်ရီ (ရယ်) ဖို့ကောင်းတဲ့ဟာတွေ။ နှုတ်ခမ်းပွဲချင်း မီးမှုတ်လို့ကော ဘာဖြစ်လာမှာလဲ။ စလောင်းနှစ်ချပ်တီးရင် ကျားကိုက်ရုံပဲရှိမှာပေါ့။

လူတွေ ... လူတွေ ... ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်မေ့နေကြတာများ။ မိန်းမစင်စစ်ကနေ ယောက်ျားစိတ်ပေါက်ပြီး ကျားကျားလျားလျား လုပ်ပြနေမယ့် တကယ်တမ်း ကြွေးကြော်လိုက်တော့ ‘ငါဟဲ့ ... ယောက်ျားပါဦး’ ဆိုတဲ့ အစားမျိုးတွေ။

တကယ်တော့ စာသူငယ်ကြား လင်းတနားသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး ဟုတ်လှပြီမှတ်နေတာ မိန်းမဆောင်ထဲမှာ ယောက်ျားနဲ့မှ ရတော့ ဒင်းတို့အနံ့လောက်ပဲ အာသာပြေနေရတဲ့ ကောင်မတွေက နဲ့ ဒေ။

အေးသီကတော့ ထမင်းပုံစံ အပြည့်အဝရသွားလို့ ကြိတ်ပြီးရယ်နေတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ... ဒီနေ့တစ်မနက်လုံး ပေါက်လိုက်ရတဲ့ ဗိုက်ခင်း ပေါင်တွေကြောင့် ဗိုက်ထဲမှာ တစို့စို့အော်နေပြီ။ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ ထမင်းကို အပြတ်လွှေးပစ်လိုက်မယ် စိတ်ကူးတစ်ပွဲတစ်ပိုက်နဲ့ ဒန်လေ့လေးကို ပဲဟင်းဝေတဲ့နေရာမှာ ထိုးခံလိုက်တယ်။

ပဲဟင်းဝေပေးနေတဲ့ ခင်ကြိုင်ကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ။ ပဲဟင်းပုံးထဲမှာ ပဲစေ့တောင်မမြင်ရလောက်အောင် ရေကြည်ဘောလောပေါ်နေတဲ့ အထဲ ဟန်နဲ့ပဲ ဟင်းခပ်စွန်းကို မွှေနေလိုက်သေး။

“မမကြိုင် ... ပဲလေးနည်းနည်းပါအောင် ခပ်ပေးနော်”

“ဟဲ့ ... နင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်မှာ အများ

ကြီး”

စားခင်ကြိုင်ရဲ့ ဟိန်းဟောက်လိုက်သံကြောင့် အေးသီ ဇက်ပုများတယ်။ တော်တော်ကပ်စေးနည်းတဲ့ဟာမကြီး သူ့ပစ္စည်းကျနေတာပဲ။ သူမက ပဲဟင်းရည်ထဲက ပဲစေ့နည်းနည်းပိုထည့်ပေးတာပဲ ဘာဖြစ်တာလဲလို့။

ခုတော့ ပဲစေ့လေး တစ်စေ့နှစ်စေ့ပါလေဟန်ခပ်ပြီး အပေါ်ယံက ချည်ကြည်က များများရယ်။ နေသေးသပချုံထဲက၊ ချိုသွေးသပ တမြဲမြဲ နီသလို တစ်နေ့ငါလည်း ဒီနေရာမျိုးကို မရောက်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။

ထောင်ထဲမှာ နေရာတစ်နေရာရဖို့ဆိုတာ ဝါဒါမနဲ့ထောင်မှူးမကို ခိုင်ခံ့ ဖြစ်လာရမှာပဲလေ။ သူတို့က ငါ့အပေါ် ယုံကြည်လာအောင် နေတတ်နိုင်တတ် ချဉ်းကပ်တတ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ ခွေးကိုရိုက်ချင်ရင် ခွေးရှင်မျက်နှာကြည့်ဆိုသလို ဒင်းတို့နဲ့ ဖက်ပြိုင်ဖြစ်နေမယ်ဆို ကိုယ်ပဲအရှုံးဖြစ်မယ်။

ဒန်ပန်းကန်ပြားပေါ်က ထမင်းပုံပေါ်မှာ ပဲရည်ကျဆင်းထားတာကို ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်ထဲ မကျေမလည်ဖြစ်သွားပေမယ့် ခေါင်းငုံ့သည်းခံနေတယ်။ နောက် ငါးပိကော်ပေးနေတဲ့ ကုလားမလေးအမိနာဆီက ငါးပြားအေးနဲ့ ကော်ပေးနေတဲ့ ငါးပိတစ်ကော်ကို ပန်းကန်ပြားနှုတ်ခမ်းပေါ် သပ်တင်ပေးတာကို ခံယူလိုက်တယ်။

ပြီးမှ ထမင်းစားရမယ့် ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ နေရာယူလိုက်တယ်။ ကန်စွန်းကို ခုံတန်းလျားပေါ်တင်ပြီး ခါးကြားထဲဝှက်ထားတဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြွန်းကို အသာထုတ်လို့ ထမင်းတစ်လုတ်၊ ငါးပိတစ်တို့နှင့် အားရပါးရ နေလိုက်တယ်။

ထောင်ထဲမှာ တို့စရာကိုမြင်ပါလျက် ခူးရခက်လို့ အလစ်အဇိုက် တန်စွန်းခင်းထဲ ခြေဆေးသလိုနဲ့ ရေပေါ်က ကန်စွန်းနှစ်ညွန့်ကို အသာထုတ်လို့ ခါးကြားထဲမှာ ဝှက်ယူလာခဲ့ရတယ်။ မိန်းမဆိုတာ ထမင်းစားရင် အမြဲပဲအမြဲပါမှ စားတတ်တဲ့အမျိုး။

အပြင်လောကမှာ တညင်းသီး၊ သရက်ကင်းတို့နဲ့ ငါးပိရည်ကို တို့မြှုပ်အခြစားလာတဲ့သူ ထောင်ထဲရောက်မှပဲ တို့စရာဆိုလို့ ကန်စွန့်ပစ် ရှိတာ။ ဒီတော့လည်း မရှိ ရှိတာကိုဘဲ အကောင်းလုပ်စားနေကြတာလေ။ ထောင်စည်းကမ်းတွေက တင်းကျပ်လွန်းတော့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ရေထဲက ကန်စွန့်ချက်တောင် ခူးခွင့်မရှိဘူး။

[၃]

ထောင်ထဲမှာ မိန်းမသားချည်းဆိုပေမယ့် ဇာတ်အမျိုးမျိုး စိတ်အကြောက်ကြတာ မဟုတ်လား။ ခက်တာက မိန်းမဆိုတာ အူတိုမျိုးတွေကို ယုံထက်သာလျှင် မနာလိုစိတ်ရှိတဲ့ မစ္စရိယစိတ်များသူများ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဆရာမ ... ကျွန်မထာဘီလေး နေပူတုန်း အဆောင်တော့ လှည်းထားတာ ဘယ်သူခိုးသွားမှန်း မသိဘူး”

“ညည်းက ကိုယ့်ပစ္စည်းကို သေချာစောင့်ကြည့်မနေဘူးလား”

“အိမ်က ထောင်ဝင်စာလာလို့ ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာအားရ တွေ့ထွက်သွားပြီး ထောင်ဝင်စာတွေပြန်လာတော့ ထာဘီက မရှိတော့ဘူး”

“ခက်တော့တာပဲ။ မိန်းမတွေချည်းဆိုပြီး လျှော့တွက်လို့မရဘူး လစ်တာနဲ့ ခိုးဖို့ပဲ ချောင်းနေတဲ့ဟာမတွေ”

လုပ်သက်ရင့်ဝါဒါမကြီး တပ်ကြပ်ဒေါ်ပြီးရဲ့ ညည်းညည်းညာညာ ပြောလိုက်သံက ခိုညည်းသလို ဖော်ထွက်လာတယ်။ မိန်းမဆောင်ထဲမှာ လူမင်းစုံ အမှုပေါင်းစုံရှိနေတော့ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါ့မလဲလို့ စိတ်အကြီးက သွားတယ်။

ထောင်ထဲမှာက မိန်းမလည် သိန်းကြွယ်တွေဆိုတာက ခပ်များများရယ်။ မလိုတစ်မျိုး လိုတစ်မျိုးနှင့် မလိုမကောင်း လိုလျှင်ကောင်းဆိုသူ ဆွဲကလည်း ဒုန့်ဒေးရယ်။ ခု ထာဘီပျောက်တရားခံကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ဖို့က ခဲညှဲအစရှာမရသလိုဖြစ်နေသည်။

“ဆရာမ ... နေ့လယ်တန်းမပိတ်ခင် ငတို့မ မခင်ကြွေရယ် အထုပ်အစုံထုပ်ပိုက်ပြီး မိလ္လာချောင်ဘက် ထွက်သွားတယ်။ သူပုံစံက မရိုးမသား ခြံ ကျိုးလန့်စာစား ပျာရိပျာယာဖြစ်နေတယ်”

“ဟဲ့ ... သေချာရဲ့လား၊ သူများဒုက္ခရောက်အောင်တော့ ချောက်ထွန်းနဲ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမရယ်။ ကျွန်မ ရေကန်မှာ အဝတ်လျှော်နေတာတုန်း သေသေချာချာ ပြင်လိုက်တာပါ”

ထောင်ထဲမှာက ယုံရအခက် မယုံရအခက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကျေနပ်လျှင် အဆင်းဘီးတပ်သလို ချွန်တွန်းလုပ်တတ်ကြတာ မဟုတ်လား။ ပစ္စည်းကို လက်ပူးလက်ကြပ်မမိပဲ သူများကို စွပ်စွဲလို့ကလည်း ခြေထောက်ပစ်တတ်ကြတာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုအစထွက်လာတော့ အဆုံးလိုက်ရမှာက ကိုယ့်အပေါ် မိန်းမချင်းချင်းရယ်လို့ ငဲ့ညှာထောက်ထားစရာမရှိဘူး။ မှန်တဲ့ဘက်က ရပ်တည်ပေးရမှာ ကိုယ့်ဝတ္တရား။ ဒါကြောင့် အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာက ထွက်ခွာနေတာကို လိုက်နိုင်ဖို့ မိလ္လာချောင်ဆီကို ကမျောကသောသွားပြီး အကြည့်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

မိလ္လာချောင်တာဝန်ခံ ဟက်စကီကို အစီအစဉ်မေးမြန်းကြည့်ရင် စိတ်ကူးပြီးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဟက်စကီက ဂန်ဖလားတွေကို ခရုနှင့် အကြောနေရင်း လှမ်းကြည့်နေတယ်။

၂၀၆ ။ ထောင်မှူးမ

“ဟက်စကီ ... နင့်ဆီကို ငတိုမခင်ကြွ လာသွားတယ်ဆို”

“ဪ ... ဆရာမကြီးရယ်၊ ကျွန်မက မိလ္လာဘုတ်ကိုင်လုပ်တော့ အဲဒါပဲသွားချင်လို့ လာတဲ့လူတွေ အများကြီး ဘယ်မှတ်မိမလဲ”

“အေး ... နင်က လူများလို့မမှတ်မိပေမယ့် တွေ့တဲ့သူကလည်း သတင်းပေးလိုက်လို့ လာရှာတာပဲ”

“ရှာပါ ... ဆရာမ၊ ကြိုက်သလိုရှာပါ။ ဟက်စကီတို့က အများမှာ ဆေးခြောက်ရောင်းတော့ ခဲက ခဏခဏလာရှာတာ ကြုံဖူးနေပြီ”

“ကဲဟေ့ ... ချိုချိုတို့၊ ကေကေတို့ ရှာကြစမ်း”

တပ်ကြပ်ဒေါ်ပြုံးက သူနှင့်အတူပါလာတဲ့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းဘုတ်က အကျဉ်းသူနှစ်ယောက်ကို မိလ္လာချောင်ထဲ နေရာလပ်ကျန်အောင် ရှာဖွေခိုင်းလိုက်တယ်။

စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဘုတ်က အကျဉ်းသူနှစ်ယောက်က မိလ္လာချောင်ထဲရှိ မှောက်ထားသော ဂန့်ဖလားများအောက်ကို လှန်လှောရှာကြတယ်။ မိလ္လာချောင်မှာ မိလ္လာသွားပြီး ဂန့်ဖလားများကို ရေနှင့်ဆေးခြင်း ဖုပုံမှောက်ထားသည်။

အကျဉ်းသူ ချိုချိုက မိလ္လာချောင်ဘေးမှာ မိလ္လာအခင်းကြီးသည်အခါ သုံးဖို့ ပြာပုံကြီးပုံထားသည့်အထဲ တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ရှာဖွေနေတယ်။ နောက်ဆုံး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖွဲ့ပြာပုံအောက်မှ ရှာဖွေတွေ့ခဲ့တယ်။

“ကဲ ... ပြောစမ်း၊ ဒါ နင့်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာမကြီး၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းတော်ယှပ်ပါ”

“ဟဲ့”

“နင့်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ပြာပုံအောက် ရောက်နေလဲ”

“ဟာ ... ဒီပစ္စည်း ဘယ်သူလာထားမှန်း မသိပါဘူး”

“နင် အမှန်အတိုင်း ပြောမလား၊ ထောင်မှူးရုံးတင်ရမလား”

မန္တလေးမြို့ ၂၁၇

တပ်ကြပ်ဒေါ်ပြုံးက ခြိမ်းခြောက်စကားပြောလိုက်တော့မှ မိလ္လာဘုတ်ကိုင် ဟက်စကီကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့်တုန်သွားတယ်။ ပြုံးမှ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

“ဒီလိုပါ ... ဆရာမကြီးရယ်၊ ကျွန်မခိုးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ကြွက ငွေတစ်ထောင်နဲ့ ဒီပါတိတ်ကို လာရောင်းလို့ ကျွန်မ ဝယ်မိတာပါ”

“အောင်မာ ... နင်က ပါတိတ်ဝယ်ပြီး ဘယ်အလှူသွားချင်လို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မယောက်ျား ကစွန်း ဒီအပတ်ထောင်ဝင်စာလာရင် အိမ်ကို ပေးလိုက်မလို့ပါ”

“ဒီပစ္စည်းက ခိုးလာတဲ့ပစ္စည်း နင်ပါ သူခိုးပစ္စည်းလက်ခံမှုနဲ့ ကြုံရပါလဲ ပါသွားမယ်၊ ဘာမှတ်လဲ”

“ဟာ ... ကျွန်မ မခိုးရပါဘူး ... ဆရာမရယ်၊ ပစ္စည်းက ဈေးချိုတော့ ဝယ်မိခဲ့တာပါ”

တပ်ကြပ်ဒေါ်ပြုံးက သူ့စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးနှစ်ယောက်ကို အထုပ်ဆွဲလာခိုင်းပြီး ငတိုမခင်ကြွကို အိပ်ဆောင်ဘေးဆီ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ထောင်ထဲမှာ သူခိုးငတိုအုပ်စုတွေဆိုတာကလည်း နည်းနည်းမှ အလစ်ပေးလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ နဂိုကတည်းက ‘ဇ’ ရှိနေသူတွေဆိုတော့ လစ်တာနဲ့ ခိုးမှာပဲ”

“ဟဲ့ ... ငတိုမ၊ ပြောစမ်း၊ နင်ဒီထုတ်ထုပ် ခိုးသွားတယ်မဟုတ်လား”

“အမလေး ... ဆရာမရယ်၊ မခြောက်ဘဲနှင့် သရဲထင်ခံရအောင်လို့ မစွပ်စွဲပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့က အပြင်မှာ ရိုးရိုးသားသား ခိုးစားနေပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ မလုပ်ရဲပေါင်”

“ကောင်မ ... ဘာခုမှ မိကျောင်းမင်းရောင်းပြသလို ဘုရားအကာ ခံခံနဲ့ လာပြီး ညာပြောမနေနဲ့”

“တကယ်ပါ... ဆရာမရယ်၊ ငါးလောင်ရာလေပင့် ဘယ်သူတွေ ကများ ချွန်တုန်းလုပ်လိုက်တယ် မသိပါဘူး”

“ဘယ်သူမှ မချွန်တုန်းဘူး။ ဟောဒီ ခိုးရာပါအထုပ်က မပြေးသော် ကန်ရာရှိနေပြီ ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“ဆရာမရယ်... အဲဒီပါတိတ်ထဲက ကျွန်မခိုးပါတယ်လို့ ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“ဟော... ကြည့်... ခုပဲ စကားထဲက ဇာတ်ပြနေပြီ၊ နင့်မို့ ရင် ဘယ်သူခိုးမလဲ”

“ကျွန်မ တကယ်မခိုးပါဘူး”

“ကဲ... ဒီလောက်တောင် လိမ်ချင်နေတဲ့မိန်းမ ဟက်စကီထီ ခေါ်လာခဲ့စမ်း”

ဒီတော့မှ ငုတ်မခင်ကြွေ ဘုန်းလုပ်သွားတော့တယ်။ သို့သော်လည်း ဟန်ကိုယ်ဖို့မာန်သူဖို့ ပုံစံဖမ်းပြီး မခတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို ဟန်နှင့်မာန်နှင့် နေလိုက်တယ်။ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးချိုချိုက မိလ္လာချောင်က ဟက်စကီထီ ကို ခေါ်ဆောင်လာတယ်။

“ကဲ... ပြောစမ်း... ကုလားမ၊ နင့်ဆီကို ဒီထဘီ သူလာ ရောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လောက်နဲ့ လာရောင်းသွားတာလဲ”

“တစ်ထောင်နဲ့ပါ”

ကဲ... ဘာငြင်းချင်သေးလည်း ပုံစံနဲ့လက်ထဲက ကြိမ်လုံးကို ရွယ်ရင်း တပ်ကြပ်ဒေါ်ပြီးက စိန်းစိန်းဝါးဝါး ကြည့်နေတယ်။

“သူက အဟောင်းထည်ရရင် ငါ့လာရောင်းဆိုလို့ ရောင်းခဲ့တာ ပါ”

ငုတ်မခင်ကြွေကလည်း ပေါက်သည့်နဖူး မထူးဘူးဆိုပြီး ကုလားမ ဟက်စကီကိုပါ သူခိုးသေဖော်ညှိစကားနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“နင် ငါ့ကို လာဆွဲမထည့်နဲ့၊ နင့်ဘာသာခိုးလာတာ ငါနဲ့ဘာဆိုင် လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ရှင်က ထောင်ထဲမှာ အဟောင်းထည်တန်းကိုင်နေ တဲ့ ဒိုင်ပဲ”

“ဘာပြောတယ်... ကောင်မ၊ တယ်လေ... ငါလုပ်လိုက်ရ”

မိလ္လာဗာရာဟက်စကီကလည်း သူ့လိုဘုတ်ကိုင်ကိုပါ အမှုထဲ ဆွဲထည့်လို့ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ရိုက်မယ်ပုတ်မယ်လုပ်နေလို့ ဝိုင်းဆွဲထားလိုက် ခုတယ်။

“ဟဲ့... တော်ကြစမ်း၊ ခုမှ သူခိုးလက် သူဝှက်လုသလို စကား များမနေကြနဲ့၊ ငါ ကြိမ်နဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆော်မှာနော်”

တပ်ကြပ်ဒေါ်ပြီး ဝင်ဟန့်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုလိုက်မှ ပွဲပြီး သွားတယ်။ ငုတ်မခင်ကြွေကလည်း သူခိုးပါးဝံနေသူဆိုတော့ သင်္ကသေမရှိ စကားမဝင်ဆိုသလို ဖင်ပိတ်ပြီး ဇွတ်ငြင်းကွယ်ကာ ဘူးခံနေပေမယ့် အမှု နှံသက်သေကို ဖော်ထုတ်လာသည့်အခါ ကုလားမဟက်စကီကိုပါ သူ့ အမှုတွဲထဲ ဆွဲထည့်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကဲ... လာလိုက်ခဲ့ကြ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်မှူးမ ခေါ်တင်မယ်”

“ဟင်... ဆရာမပဲ အမှန်အတိုင်းပြောရင် ထောင်မှူးရုံးမတင် နိုင်လို့”

“ဟုတ်တယ်လေ... အစကတော့ ထဘီကို နင်ဝတ်ဖို့ ဝယ်တယ် ဆိုတာပေါ့၊ ခုတော့ နင်က အဟောင်းလှိုင်းကိုင်တဲ့ မှောင်ခိုအကြီးစား ဖြစ် ပြီလေ”

ဟက်စကီတစ်ယောက် ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလွှဲလွှဲနှင့် သူ့အလုပ်အကိုင်ကို အကောင်အထည်ဖော်လုပ်သွားတဲ့ ငုတ်မကို သတ်ဖြတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် သေစိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်လာနေတယ်။

“ဆရာမ... ဒီနှစ်ယောက် ဒေါ်လာဆွေဆွေရဲ့ ပါတိတ်ထဘီခိုး အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြလို့ ရုံးလာတင်တာပါ”

ထောင်မှူးမရုံးခန်းထဲသို့ တပ်ကြပ်ဒေါ်ပြီးက ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို ရုံးတင်ဖို့ သတင်းပို့နေတယ်။ ထောင်မှူးမဒေါ်အိရွှေ

၂၀၀ ထောင်မှူးမ

စင်သည် ထောင်ကျဝါရမ်းများထဲရှိ လျှော့ရက်ကတ်ပြားပေါ်တွင် လျှော့ရက်
စာရင်း ဖြည့်စွက်သွင်းနေရာမှ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြလို့လဲ ... ဒေါ်မြ”

“ဒေါ်လာဆွေဆွေက အိပ်ဆောင်ဘေးမှာ ပါတိတ်ထဘီလှန်းထား
တာကို ခင်ကြေကနိုးပြီး မိလ္လာဘုတ်ကိုင် ဟက်စကီဆီမှာ ငွေတစ်ထောင်
သွားရောင်းစားခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဟက်စကီ”

“သူက ... သူ့ထဘီပါဆိုပြီး ကျွန်မကိုလာပြောလို့ ဈေးချိုတာ
ကျွန်မက ဝယ်ခဲ့မိတာပါ”

“ခင်ကြေ ... နင်ကကော ဘာဖြစ်လို့ သူများထဘီကို ခိုးရတာ
လဲ”

“ကျွန်မ နေမကောင်းလို့ ဆေးဝယ်ချင်တာကြောင့် ယူပြီးရောင်း
တာပါ”

“နင်က သူများထဘီကိုခိုးပြီး နေမကောင်းလို့ ဆေးဝယ်ချင်တာ
အကြောင်းပြတယ်။ နင်တို့တွေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် ဆေးဝါးကုသ
နိုင်ဖို့ ငါတို့ထောင်မှာ ဆေးမှူးနော်မူဖော့ကို တာစန်ပေးထားတယ်။ နင်
တကယ်နေမကောင်းရင် ဆေးမှူးကို သွားပြပေါ့”

“ဆေးထိုးမှာကြောက်လို့ ဆေးဝယ်သောက်မလို့ပါ”

“တော်စမ်း ... နင်ကလိမ့်စေ့ခြမ်းဆင် လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ နင်
တို့တွေက ခိုးမှုနဲ့ ထောင်ကျလာတာတောင် ထောင်ထဲရောက်လည်း
တွေ့ကိုက မပျောက်ချင်ဘူး”

“ကဲ ... ပြောစမ်း ... ဟက်စကီ နင်က ထမိဝယ်ရအောင် ဘယ်
ကငွေရှိလို့လဲ”

“ကျွန်မယောက်ျား ထောင်ဝင်စာလာရင် ပါလာမှာပါ”

“နင်က အဟောင်းတန်းက အရောင်းအဝယ်သမား မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

၂၀၀ ထောင်မှူးမ

“ထောင်ထဲမှာ အောက်ဈေးနဲ့နိမ့်ပြီး အထည်အဟောင်းတွေ ဝယ်
နေတော့ သူခိုးအုပ်စုတွေက နင်နဲ့အဆက်အသွယ်ဖြစ်နေရော ဒီတော့သူခိုး
အားပေး ဖြစ်မနေဘူးလား”

“နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး ... ဆရာမကြီးရယ်”

“ကဲ ... ဒေါ်မြ။ ဒီကောင်မနစ်ယောက်စလုံး တိုက်ထဲထည့်
ထားလိုက်။ ပြီးရင် ဟက်စကီပစ္စည်းတွေထားတဲ့နေရာ တလာစီပြီး သိမ်း
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမ”

မိလ္လာဘုတ်ကိုင် ဟက်စကီတစ်ယောက် ငတိုမခင်ကြေဆီက ခိုး
တာတဲ့ ထဘီတစ်ထည်ကြောင့် မီးခိုးကြက်လျှောက်စစ်ဆေးရင်း လုပ်စား
နေတဲ့ အဟောင်းတန်းခွင်ကြီး ပျောက်ပျက်သွားတာကို ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်
သွားတော့တယ်။

ဝိုဆိုတာက နဂိုမူလမိလ္လာဘုတ်ကိုင်ရာထူးပါ အလိုလိုပျောက်
ကုန်းလို့ ယူကြိုးမရ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ချိုးပွဲချ ငိုကြွေးနေရှာတယ်။ ထောင်
မှာ နေရာတစ်နေရာရဖို့ကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားထားရတာ ခုတော့
လဲလသမျှ သဲရေကျဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြီ။

တပ်ကြပ်ဒေါ်မြူးက အကျဉ်းသူနစ်ယောက်ကို တိုက်ခန်းထဲထည့်
သွင်းပိတ်ထားခဲ့ပြီး ထောင်မှူးမ ခိုင်းစေအမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း မိလ္လာ
ဆိုင်ထဲက ဟက်စကီရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေရေး(တလာစီ)လုပ်နေတယ်။

မကြာမီမှာ တပ်ကြပ်ဒေါ်မြူးသည် ကြပ်ကြပ်အိတ်အမည်းကြီးနှင့်
ညှိထားသော အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် မိလ္လာလက်ထောက်ခင်မြကို ဆွဲလာစေ
ထောင်မှူးရုံးကို ရောက်လာတယ်။

“ဆရာမ ... ဟောဒီအထုပ်ကြီးထဲက အဝတ်အထည်ဟောင်းတွေ
ဟက်စကီပိုင် ပစ္စည်းတွေပါ”

“ကြည့်စမ်း ... နည်းနည်းနောနော အထုပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ သွန်
သိုက်စမ်း”

မိလ္လာလက်ထောက် ခင်မြက လက်ထဲမှအထုပ်ကြီးကို ဖြေချလိုက်
သံမဏိလင်းပေါ်မှာတော့ အဝတ်အထည်အဟောင်းမျိုးစုံ ထွက်ရှိ

၂၂။ ထောင်မှူးမ

လာတယ်။ အဟောင်းပစ္စည်းတွေထဲမှာ စပ်စိုင့်နာကအစ ဘော်လီအဆီ အကျီဟောင်းထမီဟောင်းတွေ ပြန်ကျနေတယ်။

“ကဲ ... ဒေါ်ပြုံး ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး ပိုင်ရှင်ရှိလျှင် လာယူလို့ အဆောင်မှာ ကြေငြာလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမ”

သံခံတလင်းပေါ်က အဝတ်အထည်ဟောင်းတွေအားလုံး သိမ်းဆွဲပြီး ပလပ်စတစ်အိတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ အိပ်ဆောင်ဘက်ဆီ ယူဆောင်သွားတော့တယ်။

[၄]

“ထောက် ... ထောက် ... ထောက် ...”

နေ့လယ်နှစ်နာရီမှာ ဆယ်နှစ်မှနှစ်နာရီထိ တန်းပိတ်ထားခဲ့တဲ့ အကျဉ်းသူတွေကို အိပ်ဆောင်တံခါးပြန်ဖွင့်ပေးဖို့ အိပ်ဆောင်မှာကာရံထားသည့် သစ်သားမျဉ်းတန်းများကို ဝါးဆစ်ပိတ်တုတ်ဖြင့် ကျွန်မ လိုက်ဆွဲစစ်ဆေးနေတယ်။

ဒီအချိန်ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး အတွင်းမှာရှိသည့် အိပ်ဆောင်များတိုက်ခန်းများအားလုံးကို သူ့အဆောင်လိုက်ဝါဒါတွေက စစ်ဆေးကြရတယ်။ အဓိကကတော့ အိပ်ဆောင်မျဉ်းတန်းများ သံဖြတ်လွှာဖြင့် ဖြတ်တောက်ထားမထားကို လုံခြုံရေးအရ စစ်ဆေးကြရတာဖြစ်ပါတယ်။

မန္တလေးမြို့ ၂၃

အိပ်ဆောင်အသီးသီးကို နေ့လယ်ပိုင်း ထမင်းစားနားချိန်မှာ သူ့အတိအဆိုင်းလိုက် ထောင်အပြင်ဘက်နေအိမ်ဆီကို တာဝန်ကျပ်ဆံ့မင်းများ ထမင်းစားလူလဲပြီး ပြန်ချိန်မို့ လူအင်အားနည်းသွားသဖြင့် လုံခြုံရေးအခြေအနေအရ အိပ်ဆောင်တံခါးပိတ် သော့ခတ်ထား၍ ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုလို တန်းပိတ်ထားရာမှ တန်းပြန်ဖွင့်သည့်အဖို့က မျဉ်းတန်းများကို လှည့်လည်စစ်ဆေးပြီးစီးသွားကြောင်း ထောင်မှူးမထံ သတင်းပို့လိုက်တော့ သော့ထုတ်ပေးပြီး တံခါးပြန်ဖွင့်စေခဲ့ပါတယ်။

တံခါးလည်းဖွင့်လိုက်ရော ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ဆောင်ထဲက အကျဉ်းသူများဟာ ကဆုန်ပေါက် ပြေးထွက်လာကြတယ်။ နံနက်ပိုင်းတုန်းက တာဝန်ကျနေသော လုပ်ငန်းခွင်များဆီ အသီးသီး သွားရောက်နေကြတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ၊ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ အိပ်ဆောင်ပြန်ဖွင့်မှပဲ နံနက်ပိုင်းတုန်းက လက်စမသတ်နိုင်သေးတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အချိန်မီပြီးစီးအောင် ဆက်ဆုပ်ရဦးမယ်။ ဒါမှ ကိုယ့်ကိုခိုင်းထားတဲ့ကိုဒါ ပြီးဆုံးမှာမဟုတ်လား။

အပျင်းထူနေပြီး အလုပ်မပြီးစီလို့ကတော့ အနီးကပ်ဆုံးရန်သူဖြစ်တဲ့ ဆုတ်ကိုင်တွေရဲ့ အထူအနှက်၊ အရိုက်အမောင်းခံနေရမယ်။ လူပဲ ဘယ်သူ့အသားနာချင်မလဲ။ ထောင်ထဲကိုရောက်နေမှတော့ ထောင်ဥပဒေ၊ ထောင်ထွေးကမ်းအတိုင်း လိုက်နာကြရမှာက အကျဉ်းသူတိုင်းရဲ့ တာဝန်မဟုတ်ပါဘူး။

“ဟိုကောင်မအုပ်စု အလုပ်ကို အချိန်ဆွဲပြီး တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းထိုးမနေကြနဲ့နော်။ နင်တို့ကို ပေးထားတဲ့ပုံစံ အချိန်မီ မပြီးလို့ကတော့ မသေမယ်မှတ်”

တောင်ယာဘုတ်ကို အာကျယ်မသန်းစိန်ရဲ့ စွာကျယ်စွာကျယ် ဆော်ဟစ်နေသံက တောင်ယာခင်းလေးထဲမှာ ကြွက်ကြွက်ညံ့နေတယ်။ နှုတ်ပေါင်နှင့် ဟင်းနုနွယ်စိုက်ရမယ်လို့ ထောင်မှူးမက တာဝန်ပေးထားကြောင့် သူ့တာဝန်မကျေလျှင် ထောင်မှူးမ ဆူခံထိမှာစိုးလို့ ဇွတ်အော်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းမဆောင်အတွက် စားဖိုကြီးကို ဟင်းရွက်ပုံစံသွင်းရမှာမို့ ထိုင် ငန်းအချိန်မီမပြီးစီးလျှင် မိမိကို အရေးယူခံရမှာ မလွဲမသွေပါပဲ။ ယောက်ျား ဆောင် တောင်ယာတွေကနေ စားဖိုကြီးကို ဟင်းရွက်ပုံစံနှစ်အိတ်စီ ပို့ဆောင် ရသလို၊ အမျိုးသမီးဆောင်က လူဦးရေနည်းလို့ ဆာလာအိတ်တစ်အိတ် စာလောက်ပဲ ပို့ပေးရတယ်။

မိန်းမဆောင်ထဲမှာ တောင်ယာစိုက်ပျိုးရတာ မလွယ်ပါဘူး။ နေရာကကျဉ်းတော့ လွတ်သည့် မြေနေရာကွက်လပ်မှာ ပေါင်ဖော်စိုက်ပျိုး နေရတယ်။ ကန်စွန်းခင်းကတော့ အကျဉ်းသူတွေ ရေချိုးတဲ့ရေကန်ထဲက ရေကျတဲ့နေရာမှာ ခပ်တိမ်တိမ်ကန်လေးကိုတူးပြီး ကန်စွန်းမျိုးတွေ စိုက် ထားလို့ ပွားစည်းဝေဖြာနေတယ်။

ခက်တာက ချဉ်ပေါင်တို့ ဟင်းနုနွယ်ပင်မျိုးတွေက မြောင်းပေါင် ဖော်ပြီးမှ စိုက်လို့ရတာလေ။ ဒီတော့ မြေမာပေါ်မှာ ပေါက်တူးနဲ့ပေါက်ပြီး မြေပုံမို့မို့လေးဖြစ်လာအောင် ပေါင်ဖော်စိုက်ရတာဆိုတော့ ပေါက်တူးပေါက် နေရတဲ့ အကျဉ်းသူတွေမှာ မသက်သာလှဘူး။

တစ်နေ့တာ ကိုဒါ ခြောက်ပေါင်ဖော်ဖို့ တောင်ယာဘောင်ဆင်းသွား ထဲက အကျဉ်းသူခြောက်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါင် ပုံစံပေးနိုင် စေထားတာဖြစ်တယ်။ အမှန်တော့ မြောင်းပေါင်တစ်ပေါင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက် မြောက် ပုံပေါ်လာအောင်ပေါက်ရတာ မလွယ်ပါဘူး။

မြောင်းပေါင်တစ်ဘောင်ရဲ့ အရှည်က ဆယ်ပေ၊ သုံးပေမှာ အမြင့်က တစ်ပေပေါင်ဖြစ်အောင် ပုံစံကျကျ ပြီးစီးရပါတယ်။ ခုလိုပေါ် မြင့်မှလည်း မိုးတွင်းကြီးထဲမှာ ရေမဝင်၊ ရေမဝင်နိုင်အောင်ကြောင့် ဖြစ် တယ်။

မနက်ထဲကစပြီး မြောင်းပေါင်တွေကို ဘောက်ဆင်းအကျဉ်းသူ ဖြစ်တဲ့ ခြောက်ယောက်ထဲနှင့်ပေါက်ပြီး ပေါင်ဖော်လာခဲ့တာ လေးပေါင် ပဲ ပြီးသေးတယ်။ နေ့လယ် အလုပ်ပြန်ဆင်းချိန်မှာ နောက်ထပ်နှစ်ပေါင် ပြီးစီးနိုင်ဖို့ ကျန်သေးတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း အာကျယ်မက ညနေအလုပ်မသိမ်းခင် ပြီးစီးသွား အောင် တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး လိုက်လံဆော်သြ ကြီးကြပ်နေရတာပေါ့။ နေ့လယ်ပိုင်းနှစ်နာရီ တန်းဖွင့်ချိန်မှစလုပ်ကြရတာ ညနေလေးနာရီအလုပ် သိမ်းချိန်မှာ မပြီးလို့ကတော့ ရေချိုးခွင့်အချိန်မရဘဲ ညနေထောင်ပိတ်ချိန် ဆီ ဆက်လက်လုပ်နေရဦးမယ်။

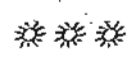
မိမိတို့ပုံစံပေးထားတဲ့ စိုက်ခင်းပေါင် ခြောက်ပေါင်ကို အချိန်မီ ပြီးစီးသွားနိုင်အောင် အေးသီတို့အဖွဲ့ခြောက်ယောက်သား မောလို့ ခေတ္တနား ခင်း စကားပြောနေတာကို အာကျယ်မက အော်ငေါက်ခိုင်းစေနေတာကြောင့် အားစိုက်ခွန်စိုက် လုပ်နေကြတယ်။

ယခုလိုအချိန်မီသာ မပြီးစီးဘဲ ပြီးသည်အထိ ဆက်လုပ်နေရမည် ဆိုလျှင် ညနေအလုပ်သိမ်းပြီး ရေချိုးခွင့်မရသည့်အပြင် ညနေစာထမင်းဆွဲ နို့ပါ အခက်တွေ့သွားကြမှာ။

မိန်းမဆိုတာ တစ်နေ့တာရေမချိုးရလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး နံစော်ညစ် ဆတ်နေမှာ မဟုတ်လား။ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ညအိပ်ရာဝင်လို့ ရေမချိုးထား လျှင် မိမိကိုယ်က နံနံစော်စော် အနံ့ရဉ်စူးစူးကြောင့် ဘေးမှအိပ်ရတဲ့လူလည်း အခက်တွေ့မယ်။

မိန်းမဆောင်ထဲမှာ မိန်းမသားချည်းနေကြတာဆိုပေမယ့် အရေး အပါကိစ္စဖြစ်လို့ အပြင်က ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်တွေများ ဝင်လာလို့ကတော့ ချီးဆိုးဝါးဝါးအနံ့အသက်ကြောင့် အော်ဂလီဆန်ကုန်မှာ မလွဲကေနပါပဲ။

ဒါကြောင့် ရေချိုးချိန်အမီ ပြီးစီးနိုင်အောင် ချွေးတစ်လုံးလုံးကြား ၈ အေးသီတို့ခြောက်ယောက်သား အားမာန်အပြည့်နှင့် တက်ညီလက်ညီ ဆုတ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလို့ ရေချိုးချိန်အမီ ပြီးစီးသွားပြီး အလုပ်လက်စ သတ်လို့ ရေကန်ဆီ အပြေးသွားခဲ့ရတယ်။

“ချေးတွန်း... ဆပ်ပြာတိုက်”

ဂျပမကသာ ချေးတွန်းဆပ်ပြာတိုက်လို့ အမိန့်ပေးနေခဲ့တာကို များ လပ်စ်တို့ A21 တို့လို့ ဆပ်ပြာမွှေးခဲနှင့် ဆပ်ပြာတိုက်ချွတ်နေလိမ့် ဆိုဟု မထင်လိုက်ကြပါနှင့်။ တကယ် ကိုယ်ပေါ်မှာတိုက်နေရတဲ့ ဆပ်ပြာ တာ ထောင်ကြီးအလုပ်ကြီးဘက်မှာ ချက်လုပ်ထားတဲ့ ထောင်တွင်းဖြစ်အမဲ ဆီခဲပါပဲ။

[၅]

“ခပ်. တစ်ခွက်”

“နောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်”

“ချိုး”

အသံတိုင်ပင်မှန်မှန်နဲ့ ရေကန်ပေါင်ပေါ်မှာ တုတ်တစ်ချောင်းကို ရပ်ပြီး အမိန့်ပေးနေတဲ့ ရေကန်ဗာရာ ဂျပမကြင်စိန်ရဲ့ အသံသေးသေးမှု လေးနဲ့ အော်နေတဲ့အမိန့်အတိုင်း ရေကန်ဘေးမှ အကျဉ်းသူများအားထု လိုက်နာဆောင်ရွက်နေရတယ်။

စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်နှင့်များ ရေကန်ထဲကရေကို ဒန်ပန်းကန်ပြာ တစ်ချပ်နှင့် အမိန့်မရသေးဘဲ သွားခပ်မိလို့ကတော့ သေဖို့သာ ပြင်ထား ဂျပမကလည်း လူကောင်ကသာပုနေပေမယ့် စိတ်တိုလွယ်၊ စိတ်ဆတ်သူ

သူ့နှုတ်က အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ မပေးမချင်း ရေချိုးနေကြသူတို့ ဟာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ပြီး နားထောင်နေရတယ်။ ကိုယ်အိမ်ကိုယ်မှာ လို ရေကို ဖောဖောသီသီ ချိုးတတ်သူတွေဟာ ဂျပမပေးတဲ့အမိန့်ကို စောင့်ပြီး ချိုးနေရလျှင် ကိုယ်ပေါ်က ရေစက်များတောင် ခြောက်သွားပြီး နောက်တစ်ပန်းကန်ပြာ ခပ်လောင်းရတယ်။

အမဲဆီနှင့် ဆပ်ပြာချက်ထားတယ်ဆိုမှတော့ ဘယ်မှာလာဖြူဆွတ် နေပြီး ကာလာပေါင်းစုံဖြစ်တဲ့ သံပရာနဲ့တို့၊ ပန်းဆီနဲ့တို့ ထွက်လိမ့်မလဲ။ အမဲဆီ နှစ်ချို့အောက်သိုးသိုး အနံ့ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ မည်းမည်းတုံး ခြီးပဲ ဖြစ်တယ်။

တချို့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ဝါလားတွေကတော့ ဘယ်မှာလာထောင်ဆပ်ပြာ ဘို သုံးလိမ့်မလဲ။ နဂိုကတည်းက ဖြူဖြူသန့်သန့် နေလာကြသူတွေဆို တော့လည်း ကျွန်မတို့လို ဆရာမတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ထောင်ထဲသွင်းကြတာ သေး။

အိမ်က ထောင်ဝင်စာတောင် နပ်မှန်အောင်လာမပို့နိုင်တဲ့ သာတီးဒီ တွာပဲ အသုံးများတယ်။ သာတီးဒီဆိုတဲ့ အခြေအနေမဲ့တွေဟာလည်း နဂို ကတည်းက အိမ်ခြေရာခြေ အတည်တကျမရှိသူတွေဆိုတော့ လမ်းဘေး မှ လမ်းဘေးအိပ်၊ လမ်းဘေးရေအိုးစင်ကိုပဲ အားထားနေရသူတွေလေ။

ဒီတော့ ထောင်ထဲရောက်မှ လူနှင့်သူနှင့်တူအောင် ရေမှန်မှန်ချိုး ဆပ်ပြာတိုက်ဖို့လည်းရ၊ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင် စုတ်ဖွားဖွားကို လူးဖို့ ထောင်က တစ်ပတ်တစ်ခါ ထုတ်ပေးတဲ့ အုန်းဆီလည်းလူးရတော့ လူလို သူလို ဟန်ကျပန်ကျ နေနိုင်လာကြတယ်။

ထောင်ထဲကို ထောင်ကျသူတွေထဲမှာ သာတီးဒီသမားတွေကတော့ နံနက်ကျပန်ကျကွက်တိပဲ။ စားစရာ ထမင်းအဆင်သင့်ရှိတယ်။ အရှက်လို့ အောင် ဝတ်စားဖို့ ပုံစံအင်္ကျီလုံချည် နှစ်စုံရတယ်။ ချည်မျှင်နှာသုတ်ပါ။ ချည်စောင်လည်းရတယ်။ ကဲ... ဘာလိုသေးလဲ။

သူတို့တွေရဲ့ဘဝ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာက နရသိန်စံအိမ်ပဲ။ သူတို့တွေအတွက် မှီခိုလဲလျောင်းစရာကောင်းတဲ့ ဘူမိနက်သန်မြေပဲ။ လောကကြီးမှာ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်မွဲတောနေသည့်ဘဝမှာ ဘာမှမလည်း ပူပင်ကြောင့်ကျစရာမရှိဘူး။

လမ်းဘေးမှာနေ လမ်းဘေးမှာရှာစားနေရတဲ့ဘဝကမှ ခက်ခဲနေမယ်။ ထောင်ထဲရောက်လာလျှင် မနက်ထောင်ဖွင့်ပြီးကတည်းက မိလ္လာသွားတက်လို့ စည်းကမ်းမညီညွတ်ရင် အရိုက်အနှက်ခံနေရဦးမယ်။ မိလ္လာဘက်ကိုင် စုပုံထပ်ထားတဲ့ ဂန်ဖလား (အင်တုံ) တစ်လုံးယူ ဖွဲ့ပြောပုံပေါ်က ဖွဲ့ပြောကျူးထည့်ပြီး မိလ္လာခုံပေါ် လူပြည့်နေလျှင် မိလ္လာထောင့်နေရာမှာ ဂန်ဖလားကိုချ ထည့်လှန်တက်ထိုင်ပြီး ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီးကို အခင်းကြီး သွားတဲ့သူတွေ။

ဆပ်ပြာဇွဲကာချဲ့နေရာက ပြောချင်တဲ့အကြောင်းတွေက သာသနာ့အုပ်စုဘက် တဖြည်းဖြည်း ရောက်သွားနေတယ်။ နောက်ကြိုမှ ဒင်းတို့တွေရဲ့ ဘဝပုံစံကို သီးသန့်ရေးသား ဖော်ပြပေးဦးမယ်။

အခုတော့ ရေကန်ဗာရာဇူပုမကြင်စိန်ရဲ့ အကြောင်းကိုပဲ ဆက်ပြစို့။ ဒီလိုပါ ရေကန်မှာရေချိုးနေကြသူတွေကို လူကသာ ခွေးပစ်တဲ့တူလောက်ရှိတဲ့ ဂျပမကဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ရေကန်ပေါင်ပေါ်တက် အဆိုးပေးနေတယ်။

အောက်က ရေချိုးနေတဲ့လူတွေမှာတော့ တစ်ယူနေကြအောင် အော်နေတဲ့သူ အသံကို နားစွင့်ထောင်နေရတော့ စိတ်မရှည်ချင်ကြဘူး။ အဲဒီစိတ်မရှည်လို့များ ရေကို ပက်ခနဲသွားခပ်ယူလိုက်မယ် မကြနဲ့။ ပြန်ဆီကျောပေါ်ကို ချောတင်လာမှာကတော့ လက်မြန်ခြေမြန်ပဲ။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ရေကို ခွက်ရေပိုချိုးချင်လား။ လာထားဆိုတာပေါ့။ ထောင်ထဲမှာနေ ထောင်အထာသိဖို့တော့ လိုတယ်။ အထာသိမှ ထောင်ထဲမှာ လုပ်ချင်တာအကုန် လုပ်လို့ရတယ်။ (ကိုယ့်လင်ကိုခေါ် ထောင်ထဲသွင်းပေးနိုင်တာကလွဲလို့။ စကားချပ်)

ဒီတော့ ရေခွက် ရေပိုချိုးနိုင်ဖို့ဆိုလျှင် နွားဆေးပေါလိပ် ဆယ်ဆယ်လောက် ကမ်းပေးလိုက်ရင်၊ သူက သိသိကြီးနဲ့ ခပ်တည်တည် မသိချင်သယောင် ဆောင်နေတတ်တယ်။

အဲဒါကတော့ အားလုံးကြားထဲမှာ ရေချိုးနေကြသူချင်းအတူတူ သူက ခပ်တစ်ခွက်လို့ အော်လိုက်ချိန်မှာ လိုင်းဝင်ထားသူက လက်မြန်ခြေမြန် ခြံဖို့လိုတယ်။ ခပ်တစ်ခွက်မှာ ခပ်နစ်ခွက်လောက်ဖြစ်အောင် ခပ်မြန်မြန် ဆင့်ခပ်ပြီး ချိုးနေလိုက်ရတယ်။

သူက သူ့ဆီလိုင်းဝင်ထားသူတွေအတွက် အချိန်ကို ကြာကြာအော် ခိုဆွဲဟထားချိန်မှာ ကိုယ့်ဘက်က လျင်ဖို့ပဲလိုတယ်။ အူတူတူ အတတ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဇန်ပန်းကန်ကို အပြည့်အလျှံ လောဘကြီးမောက်နေအောင် ခပ်နေသို့လည်း ရေမပါနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ထောင်ဆိုတာ လည်သူပတ်သူ၊ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသူတွေအဖို့၊ လုပ်ရကိုင်ရ မခက်ပါဘူး။ လျင်ဖို့ပဲလိုတာပါ။ ကိုယ်က သူများလိုင်းဝင်ထားတဲ့သူလိုများ ရေကို နောက်ကလိုက်ခပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ဂျပမတုတ်ချက်နဲ့ ကျောကော့အောင်ခံသွားရမယ်။ ဒါကို မကျေနပ်လို့ အထွန့်ဆက်လာရင် အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် ဝါဒါမဆီ ရောက်သွားတော့လည်း ငါ့ပြားဟာ နင်းပြားပဲ ဖြစ်သွားမယ်။

“ထောင်ဝင်စာဟေ့”

ထောင်မှူးက စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး ဟာရာကုလားမအဖွဲ့၏ ကုလားသံစူးစူးလေးနှင့် အော်နေသံကို လုပ်ငန်းခွင်အသီးသီးမှ အကူအညီသုအားလုံး ခေါင်ထောင်နားစွင့်နေကြတယ်။

“ကြင်စိန် (အဘ) ဦးတိတ်စိန်”

“ခင်မေ (အဘ) ဦးအေးဖေ”

“ဟက်စကီ (အဘ) ဦးကီးမား”

“အေးသီ (အဘ) ဦးမိုးသီး”

အဲဒီလိုအော်သံကို ကြားလိုက်ရမှ အကျဉ်းသူများ ရင်ထဲမှာ သွေးတယ်။ ငါ့ကို အိမ်ကပစ်မထားပါလားဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာပြီး ပျော်ရွှင်မြူးတူးသွားခဲ့တယ်။ ထောင်ဝင်စာလာသူတွေကတော့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေချိန်မှာ ထောင်ဝင်စာ မလာသူများမှာတော့ အားငယ်စိုးရွံ့စိတ်တွေ ဖလက်ပြသွားကြတယ်။

အေးသီအိမ်က ထောင်ဝင်စာလာတွေ့တယ်ဆိုတဲ့အသံလည်း ကြားလိုက်ရော စိုက်ခင်းပေါင်ပေါ် ချဉ်ပေါင်စေ့လေးတွေ ပျိုးချနေရာက ကမ္ဘာ

သော ထလိုက်တယ်။ အာကျယ်မကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး ထောင်ဝင်စာခေါ်သည့်နေရာဆီ ပြေးသွားတယ်။

အို... ငါဒီပုံစံကြီးနဲ့များ ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့လို့တော့ ကိုသက်ဆင်မြင်ပြီး စိတ်ကုန်သွားပါဦးမယ်။ ရေကန်ဆီ အပြေးအလွှားသွားလိုက်တယ်။ ဂျပမကြင်စိန်လည်း ငါနဲ့တူတူ ထောင်ဝင်စာတွေ့ရမည့်အထဲ ပါနေတာ အတူတူသွားကြရမယ်လေ။ ရေကန်ထဲကရေကို ခပ်ပြီးမျက်နှာကို ခြန်သစ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“အစ်မကြင်စိန် ... ကျွန်မလည်း အဲဒီရွှေပြည်နန်းသနပ်ခါးလေး ညီးနည်းပေးလူးပါနော်”

“ရော ... ယူလေ”

အေးသီ ရွှေပြည်နန်းဘူးထဲက သနပ်ခါးတွေကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ ဆီကော်စာ ကော်ယူလိုက်တယ်။ နောက်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပါးတစ်ဘက် ချက် နဖူးနှင့်နှုတ်မေးဖျားဆီ လိုက်တို့ပြီး လက်ကလေးနှင့် အသာဆွဲဆံညှိနေလိုက်တယ်။

ထောင်ထဲမှာ ကြည့်စရာမှန်မှမရှိတော့ ရမ်းသန်းမုန်းသန်းပဲ ညီဆင်ညှိနေလိုက်တယ်။ ဟိုဘုန်းက ကြင်စဦးဘဝမှာ ဟောဒီပါးလေးတစ်ဖက် ချက်စိကို တရှိုက်မက်မက် ကိုသက်မောင် မွေးကြုံခဲ့တာကို မျက်စိထဲ ခြည်မြင်ယောင်လာနေတယ်။ ခုတော့ ဒီပါးဖောင်းဖောင်းလေးက နမ်းနမ်းတော့ပြယ်၊ မြင်ပါများတော့ ငယ်ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်ထဲကို ရောက်နေချိန်မှာ ကိုသက်မောင်လည်း အေးသီကို သတိရနေမှာပဲလေ။ ဒါကြောင့် အေးသီလွတ်မယ့်ရက်ကို စိတ်ညှည်စောင့်နေဖို့ တခုတ်တရ မှာရမယ်။ နက်ဖြန်သန်ဘက်နေ့ရက်တွေ နိမ့်နိမ့်ပေမယ့် ချစ်သော်သက်နန်း၊ မုန်းသော်ရန်သူ မဖြစ်ရလေအောင် ခြောက်ခြောက်ဖူးပေးရဦးမယ်။

အဲဒီလို အေးသီတစ်ယောက် လင်ယောက်ျား ကိုသက်မောင်နှင့် ထောင်ဝင်စာ တစ်ခါတွေ့ဖို့အရေး ပြင်ဆင်ခြယ်သနေလို့ သူများတွေက ခတ်

၃၀၂ ။ ထောင်မှူးမေ

ကွင်းပြင်တာနှင့် ရွာသစ်ကြီးရောက်တော့မယ်လို့ ဝိုင်းပြီးဟားတိုက်လှောင် ပြောင်နေကြတယ်။

ထောင်ဝင်စာတွေဆုံရမည့် အကျဉ်းသူဆယ်ဦးကို ထောင်ဝင်စာနှင့် လေးထဲရှိ အုတ်ခုံနေရာအသီးသီးမှာ ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားတယ်။ အပြင်ဘက် မှ ဧည့်သည်တွေလာကြမည့်သူများကို ရင်ခုန်မော့စွာစောင့်မျှော်နေကြ တယ်။ မကြာမီမှာ အပြင်ဘက်က ဧည့်လာတွေသူများ၏ ခြေသံတဖျပ်ဖျပ် နှင့်အတူ သံကောကာရံထားသည့် တစ်ဖက်စီ ရောက်လာကြတယ်။

“ကိုမောင် ကျွန်မ ဒီမှာလေ”

အပြင်ဘက်အလင်းထဲမှနေ အမှောင်ထဲထောင်ဝင်စာရုံဆီ အမြဲ အလွှား လာကြရလို့ထင်ပါတယ်။ လူကို မနည်းမျက်စိဖြူကြည့်ပြီး ပြေးထွက် ပြတ် ရှာဖွေနေတာကြောင့် အေးသီကလင်တော်မောင် ကိုသက်မောင် လှမ်းအသံပြုလိုက်တယ်။

“ဟင် ... မိသီ၊ ဝလို့လှလို့ပါလား နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုမောင်၊ ထောင်ထဲမှာ အလုပ်ပင်ပန်းပြီး စာ လို့အိပ်လို့ကောင်းနေတာနဲ့ လူလည်း ဝလာတာနေမှာ”

“အို ... မိသီ ခုလို ဝပြီးလှနေတာကိုပဲ မြင်ရတာ ဝမ်းသာစွာ ပါဦး”

“ကိုမောင်က မိသီတစ်ယောက် နေပူကြီးထဲမှာ အလုပ်တွေလုပ် နေရလို့ အသားမည်းပြီး ပိန်ခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေမယ် မှတ်တာ”

“ကိုမောင် ... သမီးကော နေကောင်းလား၊ အမေကို မေး သေးလား”

“သမီးက နေကောင်းပါတယ်။ အစပိုင်းတော့ မေမေကော ခဏခဏ မေးနေသေးတယ်။ ဟိုးအဝေးကြီးကို ကိစ္စရှိလို့သွားနေတယ် ဆို မှ မေ့သွားဟန်တူပါတယ်။ ထပ်မမေးတော့ဘူး”

“ကိုမောင် ... အေးသီလည်း ထောင်နေသား ခြောက်လကျော် ဆိုတော့ နောက်နှစ်လလောက်နေရင် ဘုတ်တိုက်ကြည့်လို့ လွတ်ရမယ် မယ်”

သုဂ္ဂိုဏ်းစာပေ ၃၀၃

“အေးကွာ ... ငါ့မိန်းမ မြန်မြန်လွတ်ပါမှပဲ။ ကိုမောင်လည်း တစ် ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေပြီကွာ”

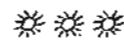
“ကိုမောင်ရယ် ... ခဏတော့ စောင့်ပါဦးကွယ်။ သူများလည်း လွမ်းနေတာပဲ”

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင် ...”

ဆိုတဲ့ အချိန်စေ့ခေါင်းလောင်းတီးခတ်လိုက်သံကြောင့် ဧည့်တွေ လာသူများ မချင်မစေ့ဖြစ်သွားတယ်။ အရေးကောင်း ဒိန်းဖျက်ဆိုသလိုပဲ အနု အချွဲလေးတွေနဲ့ ပလီပလာစကားတွေ ခွန်းသွဲ့သီနေတုန်းမှာ ခေါင်းလောင်း သံက ကြားဝင်ဖျက်လိုက်တယ်။

ဒီလိုလေး မတွေ့မမြင်ရတာ ကြာနေမှလည်း တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ် က ပြင်းပြလာတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးသူမတွေပြောတဲ့ စကားများ သိပ်မှန်တာပေါ့ရှင်။ ဘာတဲ့ ... အချစ်နှင့်ကြက်ဥ အမြဲလတ်ဆတ်မှ ကောင်း ဆိုတာလေ။

ဟင်း ... ဟင်း ... အေးသီတို့က ထောင်ထဲမှာနေရပေမယ့် အမြဲ ဝလန်းဖလန်းဖြစ်အောင် လန်းဆန်းနေတာများ ကိုမောင်နဲ့တွေ့မှ ပြဇဉ်းမယ်။ နေမထီ လေမထီတဲ့နေရာမှာ နေနေရတာဆိုတော့ ပစ္စည်းက အမြဲ ဘုရား နယူးဖြစ်နေမှာ စိတ်ချစမ်းပါရှင်။ ခုတော့ အောင်အည်းသည်းခံပြီး အချိန် နည်းနည်းစောင့်နော်။

[၇]

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ထောင်ပိတ်တော့မည်ဆိုသည် သတိပေးသံချောင်းခေါက်သံကြီး ဂါတ်မကြီးပေါ်မှ ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ထောင်ကြီးတစ်ထောင်လုံး ညနေ ထောင်ပိတ်ချိန်ရောက်နေလို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြတယ်။

ထောင်ထဲက လုပ်ငန်းများမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသူအားလုံး အလုပ် ကိုသိမ်းဖို့ လက်စသပ်နေကြတယ်။ ညနေခင်း အိပ်ဆောင်ဘေးမှာ လေညင်း ခံထွက်နေကြသူများလည်း ဟန်ချေပြလို့ ပြီးသွားပြီလေ။

ထမင်းဘုတ်ကိုင်ယောက်ျားလျာ အောင်အောင်လည်း ပုံစံထမင်း ဝေပြီးသွားလို့ ပိုနေတဲ့ထမင်းကျန်တွေကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲ ထည့်နေ တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သာတီးဒီအုပ်စုထဲက တစ်ယောက်နှစ်ယောက်က ညဘက်ဆာလျှင် စားဖို့ ထမင်းနည်းနည်း ကပ်ကောင်းနေကြတယ်။

တကယ်တော့ အပြင်က ထောင်ဝင်စာမလာနိုင်ကြသူတွေမှာတော့ ဒီပုံစံထမင်းဟင်းကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲအားထားစားနေရပြီး အာဟာရဖြည့်တင်းနေခဲ့ ကြရတာလေ။ ခုလို ထမင်းကျန်တွေကို ဝါဒါမတွေအိမ်မှာ မွေးထားတဲ့

ဝက်တွေအတွက် ဝက်စာမှာထားလို့ ထမင်းဘုတ်ကိုင်အောင်အောင်က စု ဆောင်းပေးရတာပါ။

အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက်က ထောင်ပိတ်ဝင်လာတဲ့ ညတာဝန်ကျ ဝါဒါမနှစ်ဦး ဝင်လာချိန်မှာ အိပ်ဆောင်ထဲက အကျဉ်းသူအားလုံး ထောင်ပိတ် နိုင်ဖို့ တန်းစီထိုင်ထားပြီးနေပြီ။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ ပုံစံထိုင်လို့ ထောင်မှူးမ ဝင်လာကို စောင့်နေကြတယ်။

လူပေါင်း ရေတွက်စစ်ဆေးပြီးသွားချိန်မှာ အမျိုးသမီးဆောင် ထောင် ပိတ်လူဦးရေစာရင်းကို သွားပေးရတယ်။ မိန့်ဂျေးလ်ရုံးခန်းမှ ထောင်ပိတ်တာ ဝန်ခံထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် အိပ်ဆောင်တိုက်ခန်းအသီးသီးရဲ့ လူပေါင်းစာ ရင်းရေတွက်လို့ ကိုက်ညီသွားချိန်မှာ ဂါတ်မကြီးပေါ်က ထောင်ပိတ်သံချောင်း ခေါက်လိုက်ပါတယ်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

နေ့တာဝန်ကျဝန်ထမ်းအားလုံး ထောင်ကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားပြီး ညတာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက ညဘက်လုံခြုံရေးကို ဆက်လက်တာဝန်ယူ ခဲ့ကြရပါတယ်။

ညဘက်ထောင်ပိတ်ပြီးသွားချိန်မှာတော့ တန်းစီးမိုးမိုးကနေ အိပ် ဆောင်တွင်းမှာရှိသော အကျဉ်းသူအားလုံးကို ဘုရားရှိခိုးဖို့ ရှေ့မှနေဘုရား စာကို တိုင်ပေးပါတယ်။ တန်းစီးမိုးမိုး တိုင်ပေးတဲ့ဘုရားစာကို အကျဉ်းသူ အားလုံး နောက်က လိုက်ဆိုနေခဲ့ကြတယ်။

ထောင်ပိတ် ဘုရားရှိခိုးအပြီးမှာ ညအိပ်ရန်နေရာထိုင်ခင်းကို ည စာင်းဟရာအဖွဲ့က နေရာချထားပေးတယ်။ ကိုယ့်အိပ်ရမည့်နေရာ အသီးသီး ခုခိုသွားချိန်မှာ နီးစပ်ရာအစုအဖွဲ့ချင်း စကားပြောည် ဝိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုနေကြ တယ်။

ထောင်ထဲမှာ ညဘက်အိပ်ချိန်မပေးမချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်စကားပြောဆိုခွင့် ရနေလို့ပါပဲ။ တချို့ ငွေကြေးပြည့်စုံသူအုပ်စုတွေ ကတော့ အိမ်ကပို့ပေးတဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကို အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ အသောက်နေကြရင်း စကားပြောဆိုနေကြတယ်။

သာတီးဒီအုပ်စုထဲက တချို့ကလည်း မုန့်ဖိုးပဲဖိုးလေးရအောင်
ထောင်ထဲမှာ ညောင်းညာနေကြသူများကို မာဆတ်ခေါ်တဲ့ အနင်းအနီ
ပညာနဲ့ နှိပ်ပေးနေကြတယ်။ တချို့မိခင်လိုသူတွေကတော့ ဆေးပေါ့
အလိပ် (၂၀) ပေးရုံလောက်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး နင်းနှိပ်ခံရတာ တန်ပါတယ်။

အပြင်လောကမှာဆို မာဆတ် တစ်ခါသွားနှိပ်ကြည့်ပါလား ...
ဝမ်းဆက်ရှင် ငွေနှစ်ထောင်သုံးထောင်ပေးရမှာ။ တကယ်အညောင်း
အောင် နှိပ်ပေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အနင်းအနီဟန်ပြပြီး ငွေချစားနေကြတာ
က များပါတယ်။

သိတဲ့အတိုင်း အမျိုးသမီးထောင်ထဲမှာ မိန်းမတွေချည်း ရှိနေ
အချိန် ညဘက် လူကိုယ်ပေါ်က အပူတွေထွက်သည့်အခါ ချိုင်းပတ်စော်၊ နေ
နဲ့တွေ့ ထောင်းထောင်းထနေမှာပဲ။ မိန်းမဆိုတာ ရေဖောဖောသီသီ မချိုး
သည့်အခါ ကိုယ်ငွေ့အနံ့တွေ ထောင်းထောင်းထပြီး နံစော်နေမှာ မလွဲတော့
ပါပဲ။

အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာ ကိုယ့်အိပ်ရာနေရာအသီးသီးမှာ စတာ
မပြောလိုသူတွေက လဲလျောင်းအိပ်စက်နေသူက အိပ်စက်၊ လက်ထဲပုတီးက
လေးကိုင်ပြီး တဖြောက်ဖြောက်နဲ့ ပုတီးစိပ်နေသူကလည်း မရှား။

ညဘက်ခြောက်နာရီက အိပ်ချိန်ပေးသည့် ညကိုးနာရီအထိ ဉာ
ကင်းဗာရာကျနေသူက မိမိကင်းချိန်မှာ အိပ်ဆောင်ထဲ စုန်ဆန်လျှောက်
ပြီး မိလ္လာသွားသူများကို တစ်ဦးစီ အလှည့်ကျနေရာ စီစဉ်ပေးနေတယ်။

ညကင်းဗာရာတာဝန်ဆိုတာကလည်း လွယ်တော့ မလွယ်လှ
ဘူး။ ညကင်းဗာရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ထောင်ကျနေသားကျခံရန် ကျွန်
ကာလရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံရှိမှု ဖြစ်ခွင့်ရတာပါ။ ဒီကြားထဲ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ
ဖြစ်ရမယ်။ နောက်မှရှိသူ မဖြစ်ရဘူး။

ညကင်းဗာရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီဆိုသည်နှင့် ရိုးရိုးအကျဉ်းသူ
တွေလို ဆုမှတ်ရက်ခံစားခွင့် တစ်ရက်ပိုရပါတယ်။ ရိုးရိုးအကျဉ်းသူတစ်
ယောက်ဖြစ်နေလျှင် ဆုမှတ်ရက် တစ်လလေးရက်ပဲ ခံစားခွင့်ရှိပါတယ်။

ညကင်းဗာရာကတော့ တစ်လင်းရက်ခံစားခွင့်ရပါတယ်။ တနင်္ဂနွေ
အရက်မရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရလို့ တနင်္ဂနွေဆုမှတ်ရက်တစ်ရက် ပို
ခံစားခွင့်ရတယ်။ သုံးလတစ်ကြိမ် 'ကွာ' ဆုမှတ်ရက်ဖြစ်တဲ့ အထူးဆုမှတ်
ဆု (၁၅) ရက်ကိုလည်း 'က' အဆင့်က ခံစားခွင့်ရပါတယ်။

အဲဒီတော့ ညကင်းဗာရာတစ်ယောက်အတွက် သာမန်လစဉ်ရနေ
ကြ ဆုမှတ်ရက် (၅) ရက်နဲ့ကွာဆုမှတ်ရက် (၁၅) ရက်၊ တစ်နှစ်တာလုံး စည်း
ကမ်းကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရှိပြီး ထောင်ထဲမှာ စည်းကမ်းတကျနေထိုင်လို့
ခံကွာဆုမှတ်ရက် (၁၅) ရက်ကိုလည်း ခံစားကြရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ညကင်းဗာရာတာဝန်ယူထားသူများဟာ လျှော့ရက်
ဆောင်းကောင်း ခံစားနိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ရရှိကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ ည
ကင်းဗာရာတာဝန်ချိန်က စောဦးပိုင်းကင်းကျသူဟာ ညခြောက်နာရီမှ ည
နာရီထိ ခြောက်ကိုးဗာရာကင်းကို တာဝန်ယူကြရပါတယ်။ နောက်ပိုင်း
ကင်းကျသူက နှစ်နာရီစီပဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပါတယ်။

ညကင်းဗာရာအုပ်စုမှာ ညကင်းသမားငါးယောက်ကို အလှည့်ကျ
တာဝန်ယူကြပါတယ်။ ညဘက် ထောင်ဖောက်ပြေးမှု မဖြစ်ပွားရလေ
အောင် ကင်းစောင့်နေကြရတယ်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ဂါတ်မကြီးပေါ်မှာ ညအိပ်ချိန်ပေးတော့မည့် ကင်းသံချောင်းခေါက်
တာ တိုက်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ညအမှောင်အောက်ဝယ် ကျယ်ကျယ်
ဆောင်လောင် ပေါ်ထွက်လာတယ်။ အိပ်ဆောင်များတွင် ရှိနေကြသော
ကျဉ်းသူများသည်လည်း အိပ်ချိန်ပေးတော့မည့်ဖို့ မိမိတို့အိပ်ရန်ပေးထား
သော နေရာလေးမှ ဂုန်နီဖျင်စလေးကို ဖျာကြမ်းပေါ်မှာ အသာအယာ
ဆန်လိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်လဲလျောင်းချကာ ပုံစံစောင်းခေါက်ပြီး ခေါင်း
အိပ်နေရတယ်။

“အိပ်ချိန်”

ဆိုသည့် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီး
ချောင်းသံကိုချက် ဆက်တိုက်ခေါက်လိုက်တယ်။ မျှော်စင်ပေါ်ရှိ ညကင်း

၃၀၈ ။ ထောင်မှူးမ

တာဝန်ကျဝန်ထမ်းများကလည်း မိမိတို့မျှော်စင်ကင်းပေါ်ရှိ သံချောင်းခေါက်ပြီး နွဲ့ကြားဖျတ်လတ်မှုရှိကြောင်း သတင်းပို့နေကြတယ်။

အိပ်ဆောင်ထဲဝယ် အကျဉ်းသူအားလုံး တစ်ဦးတစ်ယောက်ခေါင်းထောင်ထိုင်ထပြုလုပ်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျော့အိပ်စက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြတယ်။

ခုမှပဲ အေးသီလည်း ကျောတစ်ခင်းစာနေရာလေးရလာလို့ စိတ်ချအိပ်ပစ်လိုက်မယ် စိတ်ကူးနေတုန်းမှာပဲ နေ့လယ်တုန်းက ထောင်ဝင်စာလာတွေတဲ့ ချစ်လင် ကိုသက်မောင်၏မျက်နှာက တစ်ရပ်ဝဲပေါ်နေတယ်။

“မိသီ ... ခုလိုစပြီးလှနေတာကိုပဲ မြင်ရတာ ဝမ်းသာလှပါပြီဟီး ... ဟီး ...”

“ဟဲ့ကောင်မ ... မိသီ ... ဘာတွေတစ်ယောက်စာလည်း သဘောကျနေရတာလဲ”

ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကိုသက်မောင်ပြောသွားတဲ့ စကားတွေကို မြင်လည်ကြားယောင်ပြီး သဘောကျခဲ့လို့ အသံတောင်လွှတ်ခနဲ ထွက်လာတယ်။ ဟင်း ... ဟင်း ... ကိုဟဲ့အတွေးနဲ့ကိုယ် သဘောကျနေမိတာဘေးမှာကပ်အိပ်နေတဲ့ သခေါမခင်လှကတော့ ဘုမသီဘမသီ အူလည်လည်နှင့် လှမ်းမေးနေခြင်းဖြစ်တယ်။

“ဟုတ်ပါဘူးအေ ... ငါ့လင် နေ့လယ်က ပြောသွားတဲ့စကားပြန်စားမြူပြန်ရင်း ရီ (ရယ်) ချင်လာလို့ပါအေ”

“ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ”

“ငါ့ကို သူက ဝပြီး လှလာတယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဟ ... နင်ထောင်ထဲရောက်မှ ဝပြီးလှလာတယ်လား”

“ဟုတ်လား ... ဒါတောင် နေ့လယ်က ဟိုရေကန်ဗာရာ ကပ်နည်းဂျပုမဆီက ရွှေပြည်နန်းသနပ်ခါးလေး တစ်ကော်စာယူပြီး လိမ်းသွားလို့ ဟင်း ... ဟင်း ... မိတ်ကပ်များ လူးလိုက်ရလို့က ... ဖလန်း ... ဖလန်းဖြစ်သွားမယ်”

မန္တလေးမြို့ ၁၁ ၃၀၉

“ဟေ့ ... ဟိုကောင်မနှစ်ကောင် အိပ်ချိန်ပေးထားတာ နားလည်ဘူးလား”

ညကင်းဗာရာက မိမိတို့နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာချင်းကပ်လျက် ဆိုးတိုးတိတ်တိတ် စကားပြောနေတာကို မြင်သွားလို့ လှမ်းဟောကနေတာကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။ အေးသီမျက်စိနှစ်လုံးကို ဇွတ်မှိတ်အိပ်မိကြိုးစားနေပေမယ့် ကိုသက်မောင်မျက်နှာကိုပဲ အမြင်အာရုံမှာ တစ်ရပ်ဝဲပေါ်နေတော့တယ်။

[၈]

အစကတော့ အေးသီတို့သားအမိက ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ အကြော်ဆောင်းပြီး ဝမ်းစာရေးရှာဖွေ စားနေခဲ့ကြတာပါ။ မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့်အတူတူ နံနက်ဝေလီဝေလင်း အချိန်ကတည်းက အကြော်ကြော်ဖို့ မီးမွှေးနေရသလို အမေကကြိတ်ပြီးသား မုန့်နှစ်တွေကို လှော်ထဲမှာ ရေနှင့်နယ်ပြီး ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီး၊ မြင်းခွာရွက်များကိုနှစ်ကာ ဆီဒယ်အိုးထဲမှာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ကြော်ဆွဲခဲ့ရတယ်။

အဲဒီအကြော်ဆိုင်လေးကို မပျက်မကွက် နေ့စဉ်လာရောက်စားသုံးနေတာက ကိုသက်မောင်ကြီးရယ်ပေါ့။ သူက အကြော်ရွှေ့မလေးတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်လို့ တစ်နေ့ နှစ်ရာဘိုး သုံးရာဖိုး လာလာဝယ်စားနေလေ့ရှိတယ်။

အဲဒီလိုပဲ အကြောက်ကြီးကြီးလို့လား။ လူကိုကြိုက်လို့များလား။ ဘူး။ နေ့စဉ် ဖောက်သည်စာရင်းမှာတော့ ကိုသက်မောင်ထိပ်ပဲ။ ကျွန်မလည်း အရွယ်ဘော်ဝင်စ ဆယ့်ခြောက်ဆယ့်ခွန်လောက်ပါ။

ကိုသက်မောင်ကတော့ ကျွန်မထက် အသက်ကြီးပုံရတယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်လောက်တော့ ရှိမယ်။ လူပုံက ဖြူဖြူချောချော အရပ်ကတော့ မနီဗ်မမြင့် အရွယ်တော်လောက်ပါပဲ။ သူက ရုံးတစ်ခန်းစာရေးလုပ်နေတယ်လို့ အမေ့ကို ပြောသံကြားတာပဲ။

အမေကတော့ ရိပ်မိပုံရပါတယ်။ ရွှေစွန့်ညိုဘာလို့ပဲ မထွေးလို့ပဲ ဝဲနေမှန်း သတိထားမိဟန် တူပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သားသမီးကို လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်နှင့် ဖြစ်စေချင်တာပေါ့လို့ချင်ဆန္ဒပေါ့လေ။

ကျွန်မကလည်း အကြော်စားနေရင်း မကြာခဏ စိုက်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည်မသိတဲ့ ဝေဒနာတစ်ရပ်က လှိုင်းဘောင်ဘင်ခတ်သွားသလို ရင်သိမ့်သိမ့်တုန်သွားတယ်။

အစကရိုးရိုး၊ နောက်တော့ တစ်မျိုးချစ်ပြန်ဆိုတာ ကိုသက်မောင်ကို ရည်ညွှန်းလေသလားလို့ ထင်မှတ်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... အကြောက်ကြီးကို ကြိုက်နှစ်သက်လို့ လာစားပါတယ်ဆိုတဲ့လူကြီးက ကျွန်မကို နှစ်သက်ပြတ်နိုး နေတာကြာပြီလို့ ရင်ဖွင့်လေတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အညှာမလွယ်ချင်တော့ စဉ်းစားရပြီလေ။

အင်း... စဉ်းစားရင်း၊ စဉ်းစားရင်းနဲ့ နောက်တော့ ချစ်သွားကြတာပဲ။ အမေက တင့်တောင်းတင့်တယ် မဖြစ်ပေမယ့် အတွင်းသိအစဉ်းသိလူရင်မို့ သဘောတူတယ်။ ကျွန်မတို့ချင်းကလည်း တိတ်တခိုးချစ်သူဘဝက အတိအလင်းချစ်သူဘဝ ကြေညာလိုက်ချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလည်း ရိပ်မိသိရှိသွားတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ အမေကလည်း အသက်ကြီးနေပြီဆိုတော့ မျက်စိမမှိတ်မိ အတည်တကျ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနေကြတာကို မြင်ချင်လို့ တရားရုံတစ်

လက်မှတ်ထိုးပြီး မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးလို့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့လက်ထပ်ပြီး ခြောက်လအကြာမှာ အမေလည်း ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း အမေ့လက်ငုတ် အကြော်ဆိုင်လေးကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရင်း အကြော်ရောင်းနေခဲ့တယ်။

ကိုသက်မောင်လည်း အစိုးရရုံးစာရေးလေးကထွက်ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လစာပိုကောင်းလို့ ဆက်လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မ ကိုသက်မောင် ရင်သွေးလေးကိုလွယ်ထားပြီး မီးဖွားခင်ခြောက်လလောက်မှာ အကြော်ရောင်းတဲ့အလုပ် ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ နားခဲ့တယ်။

မကြာမီ မီးဖွားလာတော့မယ့် သားသမီးရတနာလေးအတွက် ကြိုတင်စုဆောင်းရှာဖွေနေကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့အကြော်ဆိုင်လုပ်ငန်းကလည်း ဝိတ်သိမ်းလိုက်တော့ ကိုသက်မောင်တစ်ဦးတည်းဝင်ငွေနဲ့ အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေးလုံးပမ်းနေရတာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ငိုပါ့မလဲလေ။

ဒီတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ငွေတိုးချေးစားတဲ့ ဒေါ်တုတ်ကြီးဆီမှာ အတိုးပေးချေးရ သုံးစွဲရတာပေါ့။ ကိုသက်မောင်ရတဲ့ဝင်ငွေထဲက အတိုးကို ဖွဲ့ဆပ်နေရတော့ အိမ်အသုံးစရိတ်က ဘယ်မှာ လောက်ဂုဏ်ငိုပါ့မလဲ။

ဒီကြားထဲ အတိုးပေးနိုင်တဲ့အခါ ဒေါ်တုတ်ကြီးရဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမကြာခဏ ခေါင်းငုံ့ခံနေရတယ်။ ကိုယ်က သူနဲ့ မကင်းနိုင်သူဆိုတော့လည်း သူပြောဆိုသမျှ ကြိုက်မှိတ်ခံနေရတာပဲ။

ပိုဆိုးတာက ကျွန်မ မီးဖွားပြီးသွားလို့ သမီးကလေး မွေးဖွားလာချိန်မှာ ငွေရေးကြေးရေး အကုန်အကျများတာကြောင့် ပိုပြီးကျပ်တည်းလာတယ်။ ဒီတော့လည်း ဒေါ်တုတ်ကြီးဆီကိုပဲ ဖြွေးပြီး အပူကပ်ရတယ်။

“ဪ... ညည်းက ကြွေးဟောင်းမဆပ်နိုင်တဲ့အပြင် ကြွေးသစ် လာတောင်းနေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒေါ်တုတ်ရယ်၊ ကျွန်မလည်း အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ပါ”

“အို... ညည်းတို့လိုဟာတွေက ဒီလိုပဲ နားကြားကောင်းအောင် ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြပြောနေမှာပဲ မချေးနိုင်ဘူးဟေ့”

၃၁၂ ။ ထောင်မှူးမမ

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒေါ်တုတ်ရယ်၊ ကျွန်မလည်း တကယ်မရှိဘူး
ချေးတာပါ!”

“သွား... သွား... ကြွေးဟောင်းတောင် မဆပ်သေးဘဲ ကြွေးသစ်
လာယူလို့ တစ်ပြားမှမပေးနိုင်ဘူး... သွား”

အဲဒီလို ကုက်ကက်လန်ပြောဆိုပြီး ကျွန်မကို အတင်းတွန်းလွှတ်
လိုက်တာ အိမ်ကိုင်ခွဲခေါင်းနဲ့ ဆောင်မိသည့်ထိဖြစ်သွားလို့ စိတ်ထဲမှာ ထောင်း
ခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း မတူမတန်သလို လူကို နှုတ်နှင့်
ပြောဆိုနှင့် လွှတ်ရုံမကဘဲ လက်ဖြင့်ပါ တွန်းလွှတ်သည်ထိ ကိုယ်ထဲလက်
ရောက် ပတ်ကားလာတော့ ...

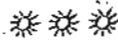
“ခွပ်”

“အမလေး... လာကြပါဦး၊ ကျွန်မကို အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ရိုက်နှက်
နေပါတယ်”

လို့ အသံပြကြီးနှင့် အော်နေတဲ့ ဒေါ်တုတ်ခေါင်းမှာ သွေးနီရောင်
ဖြာကျလာပြီး စူးစူးပါးပါး အော်ဟစ်နေတယ်။ မကြာပါဘူး။ အိမ်နီးနားချင်း
တွေ ရောက်လာချိန်မှာ လက်ထဲနှစ်တစ်လက်မတုတ်ကိုကိုင်လျက် ငူငူကြီးရင်
နေတဲ့ ကျွန်မကို မြင်တွေ့သွားတယ်။

ဒေါ်တုတ်ကြီးက မကျေနပ်လို့ ရဲစခန်းမှာရိုက်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်လှစ်
တိုင်ခဲ့တာကြောင့် ပုဒ်မ ၃၂၅ အမှုနဲ့ ထောင်တစ်နှစ်ကျသွားခဲ့တယ်။ ကို
သက်မောင်လည်း ကျွန်မအဖြစ်ကိုမြင်ပြီး ယူကြိုးမရ ဖြစ်သွားရှာတယ်။

အေးသီကတော့ လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းလာခဲ့တာ တစ်နှစ်
ပဲ ရှိသေးတယ်။ ထောင်ကျသွားလို့ သူ့ခမျာ ကသီလင်တဖြစ်နေမှာကို တွေး
မြင်နေမိပါတယ်။

ထောင်မှူးမမ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကြိမ်ဒါလိမ္မာ

သည်းခံစိတ်ရင်နဲ့
တို့ရဲ့အတ္တုတို့များ

